DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

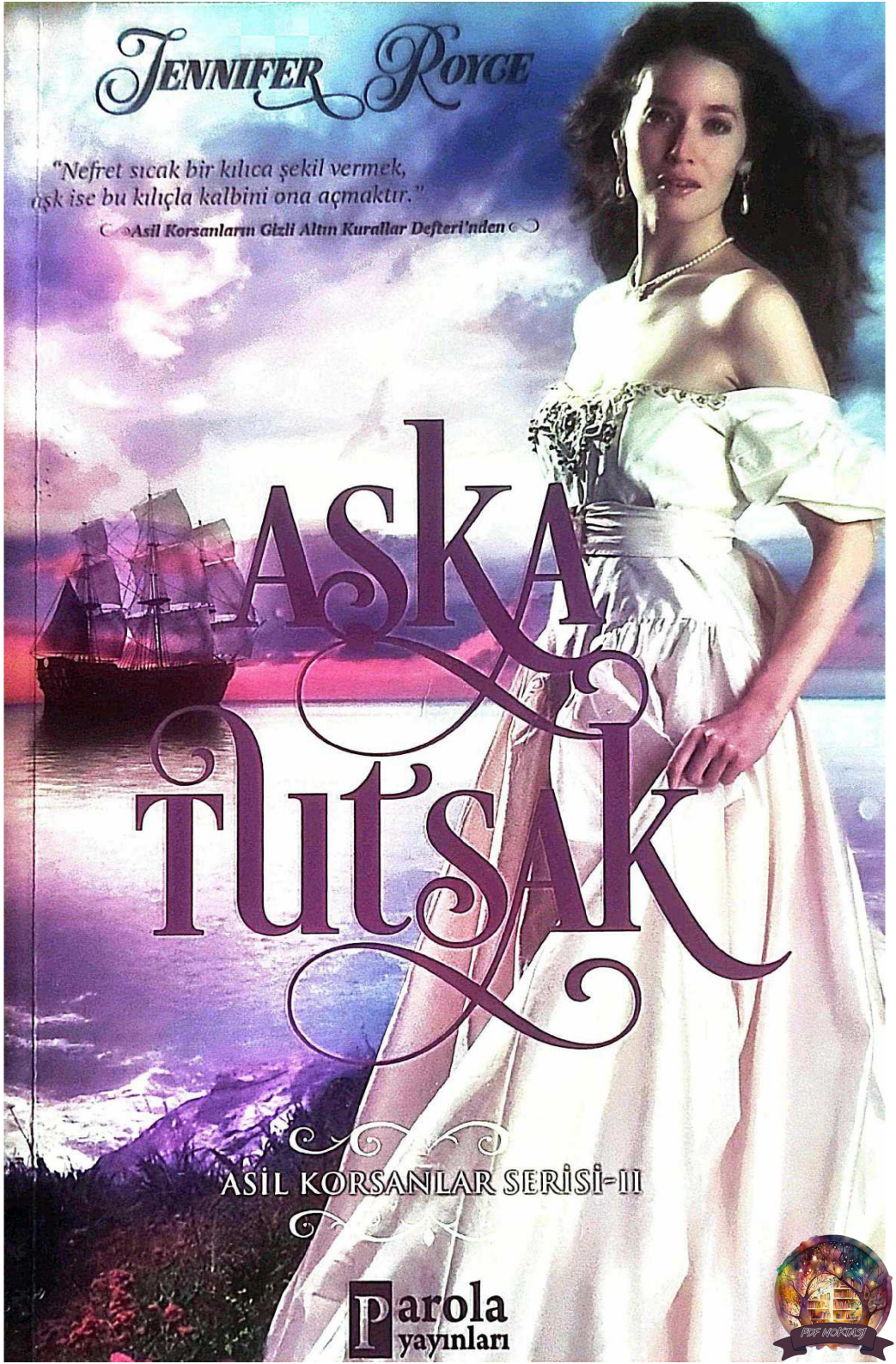
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

JENNIFER ROYCE
"Nefret sıcak bir kılıca şekil vermek,
aşk ise bu kılıçla kalbini ona açmaktır."
Asil Korsanların Gizli Altın Kurallar Defteri'nden
AŞKA TUTSAK
ASİL KORSANLAR SERİSİ-II
Parola yayınları

Aşka Tutsak

Jennifer Royce

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Parola yayınları

Sevgili dostlarım Zeynep Alkanat, Elmas Büşra Bucak'a yorduğum her an için kocaman teşekkürlerimle...

Desteğinizi hiç esirgemediğiniz için siz okurlarıma çok ama çok teşekkürler, seviliyorsunuz.

GİRİŞ

Neden buradaydı? Uzun süredir beladan uzak kalmaya çalışıyordu. Tavernada ettiği kavgalar davalık olabilecek nitelik taşımıyordu. Son aylarda sadece Albay'la karşı karşıya gelmeleri kayda değer gibi görünüyordu. Onun da herhangi bir suçlamada bulunabileceğine inanmıyordu. Dante'yi suçladığı anda kendi suçluluğu da ortaya çıkardı.

Başka ne yapmış olabilirdi ki? En büyük suçu, olsa olsa çapkınlık olabilirdi ki Jessica'yı tanıdığından bu yana diğer kadınlar da ilgisini çekmiyordu artık. Apar topar zindana atılmış, daha ne olduğunu anlayamadan da mahkemeye çıkarılmıştı. Ne lanet olası dümenler döndüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Neden burada olduğunu birilerine sormaya karar vermişti ki cübbe ve peruğundan avukat olduğunu tahmin ettiği bir adam yanına yaklaştı. Aksi suratlı adam onu savunacağını söylerken tiksintiyle buruşan yüzünü saklama ihtiyacı hissetmemişti. Daha çok söylemek istediği "Seni savunmaktan ziyade içeride görmeyi daha çok istiyorum!" olmuştu genç adama göre.

"Beni niçin savunacaksınız? Önce suçumu öğrenmek istiyorum!" Sözlerini de pek umursadığı söylenemezdi. Eline aldığı kâğıtları inceliyor görünüyordu. Genç adam kelepçeli de olsa parmaklarını adamın gırtlağından uzak tutmak için çabaladı.

"Size söylüyorum, bayım! Hangi suça istinaden buradayım?" derken öfkesinin ve sabrının taştığı sert sesinden belliydi.

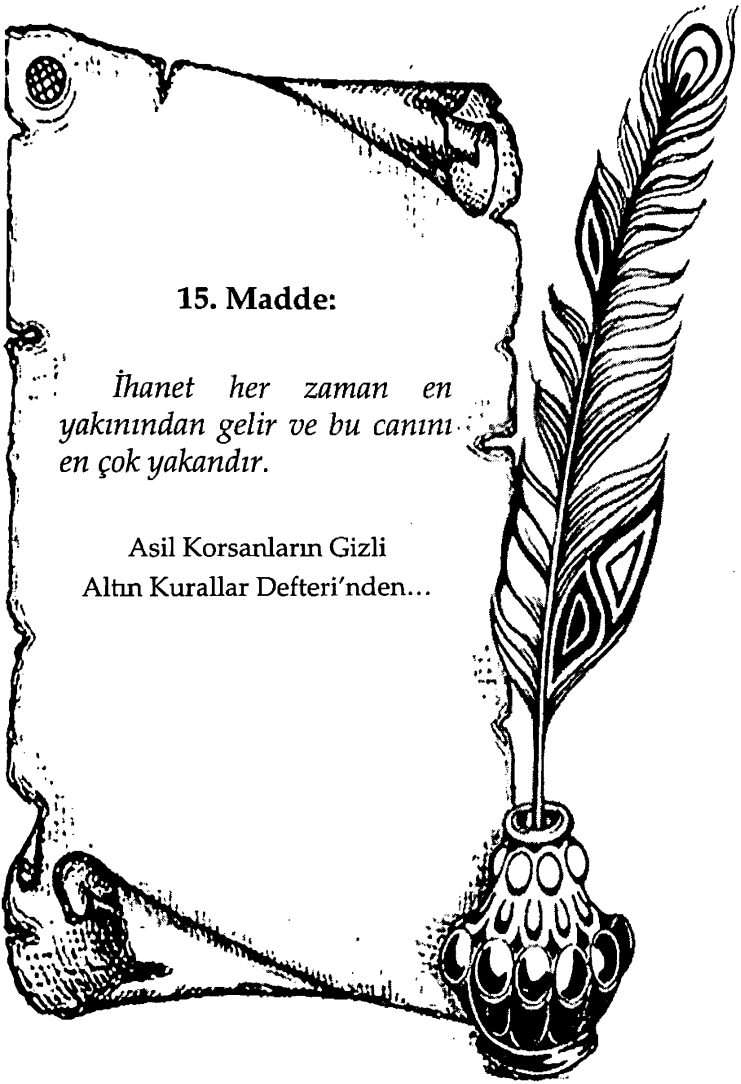
Avukat, üzerine doğru eğilen adamdan korkarak, ayağa fırlayıp kürsüye yürüdü. Amacı dava başlayıncaya kadar genç adamdan uzak durmaktı.

Karşısında "Ben sizden her zaman daha yüceyim!" ifadesi taşıyan ve sanıkların kendisini daha da küçülmüş hissetmesine neden olan yüksek platformdaki kürsü ve koltuklar yargıçlar için ayrılmıştı. Birkaç kişinin bulunduğu salonu gözleriyle tarayarak tanıdık bir sima aradı.

Arka kapıdan içeriye giren donuk suratlı yargıçların yerlerine yerleşmeleri için ayağa kalktılar. Yargıçlardan sonra avukatının diyen aksi suratlı gelip yanına oturdu. Ona hiçbir şey sormamış ve sormasına izin vermemişti.

"Sanık Blake Dante Conner, Leydi Morgan'ın şikâyeti üzerine buradasınız. İki ay önce adı geçen hanımefendi Leydi Jessica Morgan'a..."

Yargıç elindeki suçlamayı okumaya başladığında Dante için dünya durdu. Bu bir şaka olmalıydı! Lanet olası bir şaka! Öyle ki duydukları yüzünden kulakları uğulduyordu. Sonrasında söylenenler bu uğultunun yarattığı bir yanlış anlaşılmadan ibaretti, bundan kesinlikle emindi. Birkaç günün verdiği sıkıntı, endişe ve yorgunlukla olmayanları olmuş, söylenmeyenleri söylenmiş gibi algılıyor olmalıydı. Çünkü duyduklarının gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu.

15. Madde:

İhanet her zaman en yakınından gelir ve bu canını en çok yakandır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 1

Aşka tövbe etmiş bir adam olarak, bir ressamın fırçasının şekillendirdiği tabloya tutkuyla bakmak ne demekti? Şu anda tam da bu aptallığı yapıyordu. Çalışma odasındaki şöminenin üzerine astığı bu tabloyu, eve getirdiği aylar öncesinden bu yana tutkuyla izliyordu. Kadını sokakta görse tanıyacağından bile emin değildi. Öyle bir poz vermişti ki kim olduğu belli olmamasına rağmen sanki yıllardır tanıyormuş hissiyle tutulup kalmıştı.

Kahverengi dalgalı saçları profilden görünen yüzünün büyük kısmını kapatarak omuzlarından aşağıya bir çağlayan gibi dökülüyordu. Her bir teli ayrı parlayan bu buklelerin arasından kadınsı kıvrımlara sahip dudakları belli belirsiz seçiliyordu. Kapalı kirpiklerinin gölgesi yanağına düşmüştü. Bu uzun ve kıvrımlı kirpikler kadının gözlerini gizliyor, masumiyet uykusuna dalmış gibi bir izlenim veriyordu.

Masumiyet mi? Kadının bedeninden fışkıran ateşi teninde hissedebildiğine yemin edebilirdi. Bu dişi kıvrımlar hem bu kadar masum hem de bu kadar baştan çıkarıcı olabilir miydi?

Okyanus yeşili elbisesinin düşen askısından görünen omzu hariç bedeninde tek bir noktası bile açık değildi. Bu duruma rağmen ona nasıl şehvetle baktığını anlayamıyordu. Bu kesinlikle saçmalıktı.

Ressamı belli olmayan bu tabloyu bir antikacıda bulmuştu. Adımları istemsizce o yöne yönelmiş, kaynağı belirsiz bir güç tarafından olduğu yere sabitlenmişti.

Ressamı ya da modelini öğrenebilmeyi çok istemişti. Antikacı yaşlı adam ikisinin de kimliği hakkında net bir şeyler söyleyememişti. Ressamın başka tablosu olup olmadığını bile sormuştu. Bu konuda da bir bilgisi yoktu. Sonunda paketlenmiş tablo koltuğunun altında antikacıdan çıkmıştı.

O günden bu yana da sık sık bu tablonun karşısına geçiyordu. Kadının o tablodan çıkmasını ve gerçek hâle dönüşmesini isteyerek saatlerini geçirmişti. Saçını geriye doğru itip yüzünün her noktasını ezberlemek istiyordu. Tenini elleri, dudakları ve diliyle keşfetme düşüncesi iştahını kabartıyordu. Bu kadını kollarına almak, yeni bir dünyayı keşfetmek kadar ulaşılmaz ve tatmin edici olacaktı.

Dudaklarının tadını almış gibi dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdı. Bu lezzeti tahmin edebiliyordu. Dünya yaratılmadan önce bu kadın onun kollarındaydı. Cennetten birlikte kovulmuş, yeryüzünde ayrı kaldıkları her gün çarmıha gerilmişti.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı. Gerçekmiş gibi konuştuğu kadına dokunabilmek için karıncalanan parmaklarını saçlarının içinden geçirdi.

Fahid'in aylarca bir tabloyla konuşmasını alay ederek izlediği günleri hatırlıyordu da şu an kendisinin düştüğü durum daha içler acısıydı. Arkadaşı annesinin tablosunun gizemini sonunda çözmüştü. Dante ise böyle bir umuttan yoksundu. İzini sürebileceği tek bir ipucu bulabilse bir gemiye atlar, dünyanın öbür ucuna kadar peşinden giderdi.

Gemi deyince aklına uzun süredir ayrı kaldığı deniz geldi. Burnuna gelen yosun ve tuz kokusunu gerçekmiş gibi ciğerlerine çekti. Ondan uzakta olmak nefes almasını güçleştiriyordu. Oysa deniz genç adamın yaşam biçimiydi. Karaya çakılıp kalmaktan hiç memnun değildi. Sevgili dostu Fahid sağ olsun, evlenerek bir süre denizden uzak durmaya karar vermişti.

Yaklaşık üç yıl önce tamamen dağıldığı ve hayatının rotasını kaybettiği bir dönemdi. İnsani duygularını tamamen kaybetmiş, yabani bir hayvana dönmüştü. İnsanlara olan güvenini iki yıl kaldığı o taş ocağında bırakmıştı. Yeniden gün ışığına kavuştuğu o günler hayatının en kötü günleriydi. İçini yakıp kavuran nefret ve intikam duygusu dışında boş bir kabuktan ibaretti.

Yeniden özgürlüğe alışmaya çalıştığı o günlerde karşısına bir Suriyeli çıkmıştı. Adamın buz mavisi gözleri tüyler ürperticiydi. Patronun ona iş teklifinde bulunmak istediğini iletmişti. Cabir, adı buydu, ona bir adres verip gitmişti.

İlk önce umursamadığı bu iş teklifi deniz özlemi ağır basınca çekici gelmeye başlamıştı. İşte Fahid'le böyle tanışmıştı. Genç adamın çılgınca bile denemeyecek, sadece deli birinden duyabileceği fikri, tüm kuşkularına rağmen kabul etmişti. Sonunda denize açılabilecekse ve yeniden yaşama sevincini geri kazanabilecekse şeytanla bile anlaşabilirdi.

Aklına geldikçe hâlâ gülümseyebiliyordu. Korsanları avlayan yasal korsanlar... Bu, normal düşünce tarzına sahip insanların aklının köşesinden bile geçiremeyeceği kadar sıra dışıydı.

Zaten Fahid de sıra dışı bir adamdı. Çocukluğunda kaçırılarak bir korsan gemisine satılmıştı. Yetişkin bir adam oluncaya kadar bu gemilerde köle olarak geçirdiği yıllarda çok fazla acı çekmişti. En son sahibi onu azat edip İngiltere'deki unvan ve mal varlığını bırakıncaya kadar doğduğu topraklara adımını bile atmamıştı. Geldiği bu toprakları sevememiş,

kendine bir amaç buluncaya kadar sıkıntılı günler geçirmişti. Sonuç olarak, Dante'yi de içine dâhil ettiği bu çılgınca plan ortaya çıkmıştı.

Yeniden denizdeydi. Ayak bastığı gemi güvertesi onu sevgiyle karşılamıştı. Yüzüne çarpan değişken deniz havası ve ayağının altında sürekli kıpırdayan gemi gövdesi karada olduğundan daha güvenli bir yerdi genç adam için.

Denizde kısa sürede çok büyük işler başarmışlardı. Yine Fahid'in bulduğu diğer geminin kaptanı Sean ile korsanları çıktıkları inlerine geri girmek zorunda bırakmışlardı. Artık ülke kara sularına girme planları yapan korsanlar iki kere düşünmek zorunda kalıyorlardı.

Ünleri kısa zamanda duyulmuş, Kral'ın kulağına kadar gitmişti. Başardıkları küçümsenmeyecek kadar önemliydi. Kral bu üç genç adamın yaptıklarını takdir etmiş ve onları unvanla ödüllendirmişti. O artık dukalık unvanı olan bir düktü. Zengin, saygın ve geleceği parlak bir adam...

Sıradan bir kaptan iken bir gün bu noktaya gelebileceğini hayal dahi etmemişti. Belki donanma kaptanlığı en büyük düşü olacaktı. Haksız yere yattığı zindandaki iki yılı olmasa belki bu düşünü gerçekleştirebilecekti.

Daldığı geçmişin puslu sayfalarından gözünün önüne gelen ela gözlerle sıyrıldı. Her zaman olduğu gibi bu düşünce dişlerinin kenetlenmesine neden oldu. Hayaller nefes almasını zorlaştırınca sıkıntıyla boyun bağını gevşetti.

Onunla karşılaştığı o geceyi defalarca düşünmüştü. Ördüğü ilmeklerinden birini o gece kaçırmış olan kaderin bu kadar zalim olabileceğini asla aklının ucundan bile geçirmemişti.

YIL 1790
HACKNEY/LONDRA

Gece sessiz, sokak uykudaydı. Balıçeler birbirine benziyor, evler ağaçların yoğunluğundan tam olarak seçilemiyordu. Bu sokak olduğunu söylemişti ama çevre bir kontesin oturabileceği kadar seçkin görünmüyordu. Belki de unvana sahip ama parasal sorunları olan bir asildi. Kadının nasıl bir çevrede oturduğunu neden umursuyordu? Bu kesinlikle kendisini ilgilendirmezdi.

Balıçe duvarını alışkın hareketlerle sessizce atlayarak çevresine baktı. Küçük bakımlı bir bahçeden geceye yayılan gül kokularını içine çekti. Yine sessizce yürüdüğü taşlıklı yolun sonunda durup, elini beline koyarak tırmanacağı yüksekliğe baktı. Bir sabah bir balkon altında ölü olarak bulunsa bile macera tutkusunun o dayanılmaz cazibesi oldukça, böyle bahçelerde sinsice dolaşmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Tırmanmak için balkona yaklaşırken dudaklarında çapkın bir gülümseme vardı. Ayağını duvara dayayıp, sarmaşıklardan yardım alarak kendini yukarı çekti. Birkaç hamleden sonra sürekli kayıp dengesini kaybetmesi sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sessiz bir küfürle Kontes'e olan öfkesini kustu. Madem çıkılması zor bir balkondu, neden alt kat pencerelerden birini aralık bırakmamıştı?

Kayan ellerine aldırmadan sonunda kavuşacağı ödülün hayaliyle balkona tırmanmaya devam eden Dante, Kontes'le geçireceği gecenin bütün bu zorluklara değeceğine emindi. Çapkınlıkta sınır tanımayan bir adam olarak Kontes Rebecca Harrison'un teklifini kabul etmezse kendini ömür boyu suçlu hissedecekti.

Hınzırca bükülen dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Kadının dekoltesinden taşan göğüsleri, incecik beli ve arsızca süzülen kahverengi gözleri baştan çıkmasını sağlamış, kulağına gece bekleyeceğini fısıldayan dolgun kırmızı dudaklar anında tepki vermesine neden olmuştu.

Ve işte... Sonuç olarak buradaydı. Nihayet balkona ayak basarak, hafif aralık duran kapıyı yavaşça itip odaya girdi. Yanan iki

mumun aydınlattığı oda mütevazı bir havaya sahipti. Kontes gibi gösterişe düşkün bir kadının yoksulluk kokan bir odada kalıyor olmasına şaşırarak bakışlarını etrafta dolaştırdı.

Oda daha çok genç bir kızın zevkine göre döşenmiş gibi duruyordu. Ortaya yerleştirilmiş sütunlu ve sayvanlı basit yatak etrafını çeviren tüllerle loş ışıkta hayal gibi görünüyordu. Odada mütevazı denilebilecek küçük bir masa ve sandalye, yanında yükselen raflarda birkaç kitap olan kitaplık bulunuyordu. Kaşları hayretle havalandı. Kontes kitap mı okuyordu? İşte bu inanılması çok güç bir durumdu. Aşk hayatı zaten karmaşık bir maceraya benzeyen kadının kitap okumaya zamanının olmadığından adı gibi emindi.

Rafta duran küçük ceylan biblosunu eline alarak inceledikten sonra yerine koydu. Buraya neden geldiğini anımsayıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Kadının nasıl biri olduğunu neden önemsiyordu? Sonuçta bir saat sonra onunla işi bitecek ve bir daha görüşmeyeceklerdi.

Esintiyle tülleri uçuşan yatağa yaklaşırken, Kontes'le geçireceği ateşli dakikaları düşünerek sertleşmişti. Kadının uyuyakalmasına neden olacak kadar geç kalmıştı. Araladığı perdeden yataktaki figüre doğru eğilerek saçlarına dokundu.

Bütün gün nefes almadan ev işleriyle uğraşan ve yorgunluktan sızan Jessica, saçlarında dolaşan parmakların verdiği hissin ayartıcılığıyla uyku mahmurluğundan çıkmaya çalıştı. Sızlayan kaslarının farkındalığıyla inleyerek dönüp kirpiklerini araladı. Üzerine eğilmiş iri gölgeyi rüyasının bir parçası olarak düşünerek gülümsedi. Adamın yüzünü seçtiğinde ise garipliğin farkına vardı. Sert hatlara sahip erkeksi yüzde kendi şaşkınlığının yansımasını görünce uyku ve rüya kavramlarının yerini dehşete düşüren bir gerçeklik aldı.

Odasında biri vardı! Neler olduğunu anlamıyordu. Ama yabancı bir adam tam yatağının başında duruyordu ve oldukça gerçekçiydi.

Hızla doğrularak ne yapacağını bilemez bir şekilde üzerine eğilen adama baktı. Tanrım! Resmen yabancı bir adam -belki de bir

sapık- odasına girmiş, yatağının başucuna kadar gelip kendisini izlemişti.

İçeri nasıl girmişti? Ne kadar zamandır buradaydı? Daha önce de odasına gelmiş miydi? Kendini düşüncelere kaptıran Jess adama baktığı anda, aslında yapması gereken şeyi, çığlık atacağını hatırlayıp dudaklarını araladı.

Yapmaya niyetlendiği eylemi asla gerçekleştiremedi. Çünkü adam kızın çığlığını önlemek için dudaklarına kapanmıştı.

Gecenin bir yarısı, bir yabancı tarafından öpülüyordu!

Dante, saçlarını okşadığı kadının gözlerini açtığını, bu bakışların beklediği cilveli ve şuh bakışlar olmadığını anladığı anda içinde olduğu durumun rezaletini kavramıştı.

Yataktan doğrulan kızın uzun kahverengi saçları bir yığın ipek gibi yorganın üzerine dökülüyor, ateş saçan gözleri gecenin karanlığında bir fener gibi parlıyordu. Öfkesi gözlerinden okunan genç kızın minik dolgun dudakları ne yapacağını hatırlamış gibi çığlık atmak için aralanmıştı.

Birkaç saniye içinde çığlık atacağından emin olduğu kızı susturmak için aklına gelen en bilindik seçeneği uygulayarak kızı kendine çeken Dante çekici dudaklara kapandı.

Ah Tanrım, kollarında tuttuğu narin, incecik bedeni altına almak ve zaten beklenti içinde olan bedeninin açlığını dindirmek öyle cazipti ki! Ama yapamazdı. Yapmamalıydı! Ancak öylece çekip gitmeden önce öpüşmenin tadına varabilirdi, öyle değil mi?

Jess, dudaklarına kapanan ılık ve yumuşak dudakların çığlığını boğmasını ve beline dolanan kolların baskısını dehşet içinde, uzaktan başka biriymiş gibi izliyordu. Hâlâ olanlara bir anlam vermeye çalışan genç kız gecenin bir yarısı odasına giren yabancının kendisini öptüğünü idrak ettiğinde, adamın kıskacından kurtulmaya çalışarak yumruklarını adamın güçlü ve geniş omuzlarına geçirdi.

Yabancının dili dudaklarının üzerinde dolaşıyor, zorla araladığı genç kızın dudaklarında lezzetli bir aroma bulmuş gibi talan

ederek sömürüyordu. Kasılan bedeninden aşağıya doğru yayılan haz dalgasıyla şok geçiren Jessica, adamın bedenine dayandığında hissettiği sertlikle dondu. Kendi evinin ve odasının güvenli duvarları içinde tecavüze uğramak üzereydi. Bu düşünce bütün korkularını silip süpürmüş, yerine dalga dalga bütün vücudunu saran bir öfkeye bırakmıştı. Ağzında dolaşan dili öfkesinin verdiği hırsla ısırınca yabancı adam acılı bir homurdanmayla geri çekildi. Genç adamın gözleri, öpüşmenin verdiği hazla alev alev yanıyor, âdeta ikisini de ısıtıyordu.

Dante acıyan dilinden gelen kanın tadını almıştı. Hak ettiğini bilse de kızın bilekleri avucunda duruyor, bir türlü bırakamıyordu. Üstelik bu afet açık renk gözleriyle öfke püskürüyor, tuttuğu bileklerini bıraktığında başına bir şeyler geçirmeye niyetli gözüküyordu. Kendini ondan güçlükle koparark birazcık doğruldu.

Ellerini kurtarmaya çalışan Jess hırsından tepiniyordu. Adamın yüzsüzlüğüne bak! Kendisini tepeden tırnağa inceleyen bakışları üzerinde ne var ne yok hepsini soyup çıkarmıştı. Karanlıkta yanaklarının kızardığının görülmemesi umuduna sarılarak öfkeyle söylendi.

"Hemen beni bırakmazsan öyle bir çığlık atarım ki tüm Londra'yı başımıza toplarım!"

Dante'nin dudaklarının ucu zamparalara has o özel gülümsemeyle kıvrıldı. Cüretkâr ve korkusuz, bu iki özellik genç adamın gözünde kızı daha da çekici hâle getiriyordu. "Eğer denemeseydim ömür boyu kendimi suçlardım."

Tenine sürtünen bir kadife gibiydi... Jess'in hissettiği ilk duygu bu oldu. Sesi tıpkı okşayan bir mırıltıydı. Erkeksi dudakların etkisinden çıkamamış olan bedeni bu bariton kısık sesle kendinden geçmek üzereydi.

Bu tonu elde etmek için çok çalışmış mıydı? Adam doğarken kadınların aklını başından alabilmek için dünyaya gelmiş gibi görü-

nüyordu. Tarihte onun gibilere Don Juan ya da Kazanova denirdi. Ama bu adam ikisinin de pabucunu dama atabilirdi.

Geceleri hanımların odalarını ziyaret eden zamparaları duymuştu ama başına gelebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Hırçın bir şekilde kendini ondan kurtarıp yuvarlanarak döndü ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Kimsin nesin bilmiyorum ama hemen odamı terk etmezsen yemin ederim bir daha zamparalık yapamayacağın şekilde yaralandığından emin olurum!"

Dante yatağın ortasında dizlerinin üzerinde doğrulmuş ve erkekliğini yok etmekle tehdit eden kızın kendi görüntüsü hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu. İnce geceliğin yakasından görünen ve iştah kabartan derin vadi yükselen tepeciklerin daha dikkat çekici hâle gelmesini sağlıyor, ince belinden itibaren biçimli olduğu belli olan bacaklarının arasına sıkışmış eteği bir erkeğin kolayca arzudan çıldırabileceği bir V görüntüsü sunuyordu.

Alaycı bir şekilde sırıtarak ve ellerini yukarı kaldırarak genç kızdan bir adım uzaklaştı. Bu gece ne ummuş, ne bulmuştu. Ama bulduğunun umduğunu kat kat aştığına ve daha baştan çıkarıcı olduğuna kesinlikle emindi.

"Sizi daha soyunmuş mu yoksa daha fazla giyinmiş mi görmek istediğim konusunda kararsızım, Leydim. Bir şeyden kesinlikle eminim, tekrar görüşeceğiz ve ben dudaklarınızın lezzetini yeniden tatmak için uykusuz geceler geçireceğim."

Jess duydukları karşısında o kadar öfkelenmişti ki komodinin üzerinden kaptığı bardağı fırlatmak için doğrulduğunda odada kimsenin olmadığını gördü. Gergin omuzları gevşerken bardağı yerine koydu.

Nasıl bir anda yok olmuştu? Bu aklının ona oynadığı bir oyun muydu yoksa? Aklını kaçırmaya başlamış da olabilirdi. Sonra parmaklarını alev alev yanan dudaklarına götürdü.

Hayır, rüya ya da hayal görmediğinden kesinlikle emindi! Gece yarısı kim olduğunu bilmediği bir adamın tacizlerine maruz kal-

mıştı. İlk öpücüğü bir yabancı tarafından zorla alınmıştı. Eğer bu öpücük sevdiği birinden isteyerek olsaydı daha farklı mı hissederdi?

Uçuşan perdelere gözü takılınca, yataktan fırlayarak, balkonun kapısını sıkıca kapatıp perdeyi çekti. Hışımla yatağa döndü.

Gözlerini kapattığında beliren arzu ve küstahlıkla yanan kahverengi bakışlar karşısında öfkeyle homurdandı. Yorganı başına kadar çekerek uyumaya çalıştı.

Durduğu noktadan yukarıya bakan Dante, kapanan kapının sesi ve perdenin çekilişiyle hınzırca gülümsedi. Çıkmak için bahçe duvarından atlarken eve yeniden dönüp baktı ve çevresini inceledi. Bu geceyi asla unutmayacaktı. Adını bilmediği ama kesinlikle öğreneceği güzelliğin de unutmamasını sağlayacaktı.

"Tekrar geleceğim tatlım, inan bana benden kurtulmak gibi bir şansın yok," dedi mırıldanarak. Sanki kızın tadı duruyormuş gibi dilini dudaklarında gezdirdi. Ellerini cebine sokup, hafif bir ıslık tutturarak sessiz sokakta karanlığa karıştı.

Onu bulacaktı. Hisleri bu anın çok uzak olmadığını fısıldıyordu. Onu ele geçirdiğinde rüyalarında olduğu gibi ona sarılmayacak, kokusunu içine çekmeyecek, onu affettiğini asla söylemeyecekti.

Kapı çalınıp, uşağı Vikontes Miller'in acil olarak, onu görmek istediğini söyleyince huzurunu kaçıran düşüncelerden daha da sıkıntı verici olan kuzeninin bu zamansız ziyaretine odaklanmaya çalıştı.

Duygularını sesine yansıtmadan, "Gelsin!" diyerek huzursuz adımlarla masaya yürüdü.

Annesi ve kız kardeşini saymazsa geçmişinden kalan tek şey bu masa ve deri koltuktu. Onu evlatlıktan reddeden babasından kalan anılara bağlayabildiği somut olan tek eşya...

Vikontes Miller, ilk adıyla Irene, uşağın açtığı kapıdan soğukkanlılığını kaybetmiş aceleci adımlarla girdi. Bu, tam

anlamıyla onu parçalara ayırabilecek kurdun inine kendi ayaklarıyla girmek demekti. Hem de ayaklarına kanat takmış bir hâlde. Hiç istememesine rağmen sevgili kuzeni, tamam uzaktan kuzeni, genç Dük'ü ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Üstelik sabahın bu saatinde ziyaretçi kabul etmediğini ve emrivakilerden hiç hoşlanmadığını bile bile buradaydı.

Uşağın çektiği kapının sesi kulaklarında yankılanırken telaşlı adımları aniden durdu. Bu çalışma odasına ne zaman girse aynı hissi duyardı. Duvarları buzdan yapılmış bir kalenin zindanı bile bu odanın duvarlarına sinmiş soğukluktan daha sıcaktı. Bundan emindi Irene.

Odanın duvarları, şöminenin üzerinde asılı olan tablo haricinde boştu. Gül ağacından yapılmış masa parlak yüzeyiyle odanın donuk havasını bir nebze de olsa kırıyordu. O masanın hemen arkasında oturan kuzeninin aksine masa daha sıcak ve sevimli bir hava yayıyordu.

Pencere önündeki daha küçük masanın Dük'ün sekreterine ait olduğunu biliyordu. Zavallı, silik ve önemsiz masa, odadaki otoriteyi baştan kabullenmiş bir çaresizlikle olduğu yerde küçülmüştü.

Zemindeki değerli halı ve bir de masanın hemen önünde duran koyu mavi koltuklar dışında, çalışma odasında Irene'nin oturabileceği bir eşya olmaması sıkıntı vericiydi. Irene Dante'yi ziyarete gelmesine rağmen ona bu kadar yakın olmak istediğinden emin değildi.

Elinde didiklediği mendili hırçın bir tavırla çekiştirip kuzenine doğru birkaç adım attı. Her zaman olduğu gibi bu odaya adım attığında yine ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını unutmuştu. Bunun en büyük sebebi masanın hemen arkasında oturan genç adamdı. Üzerine diktiği soğuk kahverengi bakışlarında en ufak bir ışıltı yoktu. Ayağa kalkmak ya da nezaket gerektiren cümlelerin o katı dudaklarından dökülmesini beklemek atların uçmasını beklemek kadar imkânsızdı. Dolayısıyla Irene burada istenmediğini çok net

anlamıştı. Bunu bu odaya adım atmadan önce de biliyordu. Gelmek zorunda olmasaydı zaten bu eve adımını atmazdı. İçinden *yalancı* diyen sesi duymazdan geldi.

Uzaktan kuzeni olan bu adamın bir zamanlar donanmada kaptan olmak gibi bir düşü vardı. Sonra sebebini öğrenemediği bir suçla zindana atılmış, oradan da taş ocaklarında iki yıl geçirmişti. Irene geçmiş zamanda bu uzak akrabasının başına gelenleri çok da önemsememişti. Sonra Dante özgürlüğüne kavuşmuş ve yeniden kaptanlığa dönmüştü. Adını bilmediği bir Lord'un gemisinde kaptanlık yapıyordu. Evet, saygın bir işti ama zengin olmadığı sürece bu Irene için basit bir hayattı.

Aradan zaman geçmiş, bu hiç önemsemediği genç adam birdenbire Kral'ın gözdesi olmuş, unvan ve bu unvanların getirisi olan mülklerle ödüllendirilmişti. İşte tam bu noktada Irene'nin bütün dikkati genç adama yönelmişti. Zenginlik, unvan ve cemiyette saygın bir yer...

Yaşı ellili yıllarda dolaşan kadının gözleri bu hayal etmediği zenginlikten kamaşmıştı. Evlenmeye niyeti olmayan kuzeninin unvanının oğluna geçebileceği ihtimali ise kadının başını döndürmüştü. Akrabası olarak genç Dük'ün yanında olmaya ve sürekli etrafında dönüp durmaya bu nedenle önem veriyordu.

"Bugün içinde konuşmayı düşünüyor musun Irene?"

Pudralı yanaklarına rağmen kızardığı uzaktan bile belli olan kadın isteksizce yürüyerek, genç adamın yer göstermesine ihtiyaç duymadan koltuklardan birinin kıyısına oturdu. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Dante'nin kaşı küstah bir ifadeyle kalktı. "Reddetmeme fırsat tanımadın, değil mi?"

Kadın bu saygısız imayı görmezden geldi. "Mecbur kalmasaydım seni rahatsız etmezdim. Yardımına ihtiyacım var."

"Mesele paraysa bu konuyu vekilharcımla konuşmanı..."

Kadın, genç adamı kızdırdığının farkına varmadan, "Konu para değil! Yani parayla alakası var ama uzaktan..." diye atılarak kesti.

Dante bu nezaketsizliği görmezden gelmeyecek kadar kızgındı. Ancak bu kızgınlık yüz ifadesinden taşmak yerine elinde tuttuğu kâğıt keseceğini asabi bir tavırla döndürmesiyle açık hâle dönüştü. Bu hareketiyle kâğıt keseceğini karşısında duran, abartılı tüylerle kaplı şapkasının altına sığınmış kadına fırlatmayı düşündüğü izlenimi veriyordu.

Renkli tüyler ve canlı renklerle bir kadından çok tavus kuşunu andıran Irene, düzenli aralıklarla masaya çarpan keseceğin hareketiyle kırdığı potun farkına varabildi. Yutkundu. Sinir bozucu bu tıkırtıları yok edebilirim umuduyla, "Harris'in bir metresi var!" diye telaşla atıldı.

Söylediği cümle tıkırtıyı sona erdirdi. Dante kadının verdiği bu bilgiyi düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. Sonra ağdalı bir sesle, "Bu beni neden ilgilendirsin?" diye sordu. "Bu saatte soluğu benim evimde almanın sebebi kocanın bir metresinin olduğunu söylemek için miydi?"

"Bu nedenle çok üzgünüm. Ailesi için harcaması gereken parayı bir fahişeye yediriyor. Kadın çok gençmiş! Düşünebiliyor musun? Yaşlı bir hovarda o kadını elinde tutmak için önüne servetini yığıyor!"

Kadının kıskançlıkla tizleşen sesi Dante'nin kulaklarını tırmaladı. "Dedikodularla ilgilenmiyorum, Irene. Sana da tavsiye ederim. Söyleyeceklerin bittiyse..." Özellikle cümlesini yarım bırakmıştı. Kadının anlamasını ve bu odayı terk etmesini istiyordu.

Irene onun bu umursamazlığına gecikmiş olan tepkiyi o anda verdi. "Nasıl ilgilenmem! Tanrı aşkına, beni kovuyor musun? Hiç mi umursamıyorsun? Sana kocamın bir metresi var diyorum! Bütün parasını o kadına harcıyor diyorum!"

"Lütfen abartma! Eminim Harris'in daha önce de metresleri olmuştur. Cemiyetteki her centilmenin metresi olduğunu herkes biliyor. Bu yeni bir şey değil."

Kadının dudağı titredi. Dante kendini *"Lütfen Tanrım, ağlamaya başlamasın!"* diye dua ederken buldu. Kadının ağladığını görmeye dayanamamasının sebebi merhametten değildi. Onu daha önce de ağlarken görmüştü. Çirkinleşen yüz ifadesine katlanabileceğinden emin değildi.

"Harris'in daha önce metresi olmadı! Bundan eminim! O bana âşıktı Dante! Ben de onu seviyorum! Ama bu kadın onun aklını başından almış!" Hıçkırdı. Sahte timsah gözyaşlarıyla dolu gözlerini didiklediği mendile sildi.

Irene'nin acı çeken bakışlarına eşlik eden hüzün dolu dudak büküşü oyuncu kimliğini takdir etmesine neden oldu. Kadının endişesinin delicesine âşık olduğu bir kocayla ilgisi olmadığını biliyordu.

"Cemiyetin arkamızdan yaptığı dedikoduların ne kadar küçük düşürücü olduğunu biliyor musun?" Gözünden dökülen yaşı zarif olmaya çalışan gösterişli bir hareketle sildi.

"Ama sevgili Irene, sen o cemiyetin bir üyesi bile değilsin. Neden rahatsız oluyorsun ki?"

"Ama... Ama..." diyen kadının dudakları son nefesini almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapandı. Bulunduğu çalışma odasında, ağır ahşap masanın arkasında oturmakta olan genç adamın sahip olduğu unvana umut bağladığını ve gelecekte vârisi olmasını umduğu oğlundan dolayı bu unvanı sahiplendiğini söyleyemezdi. Evet, genç Dük evlenmeye niyetli görünmüyordu. Bu olasılık gelecekteki Dük'ün en yakın kuzen olacağını gösteriyordu. Irene'nin oğlu da vâris olarak en büyük adaydı. Hırsı bu noktada başlıyordu. Zamanlı zamansız ziyaretleri ve her sıkıntısında Dük'e koşması, genç adamın sürekli hayatında olmak ve yaşamının bir parçası olduğunu vurgulamak içindi. Sanki birbirine kenetli bir aileymiş gibi...

Şimdi beklentisi her zaman olduğu gibi onun bu sorunu çözmesi yönündeydi. Ekselanslarının maddi imkânlarıyla ayakta duran hatta refah bir hayat süren kadının, sadece vikont unvanı olmasına rağmen tek poundu olmayan kocasının yaptığı nankörlüğe kızgın olması anlaşılır karşılanmalıydı. Aynı tepkiyi Dük de göstermeliydi. Harris'in savurduğu para sonuçta karşısında oturan adama aitti ve olaylara bu nedenle müdahale etmeliydi.

"Ama siz cemiyetin içindesiniz ve Harris'in o sürtüğe verdiği hediyelerin kaynağı da sizsiniz."

Sanki Dante bunu bilmiyormuş gibi... Kuzeni asla problemleri bitmeyen ve çenesinden nefret ettiği akrabalarından biriydi. Dikkatini yeniden Vikontes'e çevirdi. İnsanların özellikle kadınların sabahın bu saatinde konuşmak için bu kadar enerjiyi nereden bulduklarıyla ilgili soru dilinin ucuna kadar geldi.

"Kocanı metresinin yatağından sürükleyerek çıkarmamı mı istiyorsun Irene? O kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin. Ayrıca evliliğini korumak benim değil, senin görevin. Kocanı kendinden uzaklaştırmasaydın şimdi bir başka kadının kollarında olmazdı."

"Bütün suç benim mi? Demek istediğin ben yetersiz bir kadın mıyım?" Kadın, genç adamın imasını neyse ki çabuk kavramıştı. Ve bu suçlamadan hiç hoşlanmamış görünüyordu. İfadesiz bir yüzle ve duygusuz gözlerle onu izleyen Dante'ye, "Buna izin vermeyeceğim! Lanet bir sürtüğün kocamı elimden almasına izin vermeyeceğim!" diye çemkirdi.

"Benim söylediğim de bu Irene."

Irene oturduğu koltuğun kıyısında huzursuzca kıpırdandı. Savurduğu tehdidi nasıl gerçekleştireceğiyle ilgili bir fikri olsaydı burada durmuş, Dük'ten yardım istiyor olmazdı. Harris'le aylardır devam eden kavgaları, başvurduğu bütün o duygusal ve kadınca şantajlar işine yaramamıştı. Bakışlarını genç adamdan çekip elinde buruşturduğu mendile yöneltti.

"Denemedim mi sanıyorsunuz? Beni dinlemiyor, bu nedenle buradayım. Aileyi yöneten biri olarak size geldim. Bana yardım etmelisiniz."

Dante, "Ne yapmamı öneriyorsun?" dedi bıkkınca. "Onu düelloya mı davet edeyim? Metresinden ayrılması için tehdit mi edeyim?" Sesinden taşan alaycı iğnelemenin farkındaydı. Orta yaşı geçmiş bir adamın nasıl yaşaması gerektiğiyle ilgili söz söyleme hakkı olmazdı. Ayrıca bu ikilinin arasına girmek en son isteyeceği şeydi. Aralarındaki çamurlaşmış ilişkinin gün gelip kendi üzerine sıçrayacağından emindi.

Duygusuz yüzünde söylediklerinden dolayı tek bir acıma ifadesi göremeyen kadın, Dük'ü etkilemek için son çare olarak, dudaklarını büzüp çirkin bir şekilde ağlamaya başladı.

"Bana yardım edersin sanmıştım! Tanrı aşkına, biz akrabayız! Lütfen Dante, kocamı o fahişenin pençelerinden kurtar! Yoksa elinde ne var ne yok hepsini ona verecek! Aile mülklerinin ve servetinin aile içinde kalmasını söyleyen sendin, hatırlasana!"

Resmiyeti bir kenara koyup duygu sömürüsüne geçiş yapan kadının itici sesi tüylerini diken diken etti. Hiç sevmediği kuzeni Irene'nin haklı olduğunu biliyordu, Dante. Lanet olası bir aileydiler ve duruma el koyması gerekiyordu. Tanrı biliyordu ya bu konuda zerre kadar isteği yoktu. Alçak Harris'in ne yaptığı, kiminle düşüp kalktığı umurunda bile değildi. Irene'nin haklı olduğu bir konu varsa o da aile servetini oraya buraya savuran o aptalı durdurması gerektiğiydi. Ayrıca bu konunun daha fazla başını ağrıtmasını istemiyorsa o yaşlı zamparanın karısına ve çocuklarına geri dönmesi, bu skandal daha fazla büyümeden durdurulması gerekiyordu.

Irene, karşısında acımasız ve soğuk hesaplamalar yapan gözlerle kendisini izleyen Edinburgh Dükü Blake Dante Conner'i, yapacağı her hareketi izleyen pusuya yatmış bir kurda benzetirdi. Bu düşünce ne zaman aklına gelse kanı donar, ondan ürkerdi. Eğer Harris'in üzerine onu gönderebilirse kocası

asla kurtulamazdı. Ama önce onu ikna etmesi gerektiğini de biliyordu ki, bu hiç de kolay değildi.

O fahişenin hayatını zindana çevirmek istiyordu. Bu cehennemi yaratabilecek tek kişi karşısında ruhsuz ve acımasız bir soğuklukla oturan yakışıklı kuzeniydi. Ayrıca tüm aileden sorumlu, demir bir yumrukla yönettiği Dukalığı ve gücü, uzak yakın herkesin korkuyla sinmesine neden oluyordu. Genç adamın bu katılığı, soğukluğu ve acımasızlığının yaşadıklarından sonra onda kalıcı kişilik değişimine yol açtığını tahmin edebiliyordu. Tüm bu yaşananlar onu böyle bir adama dönüştürmüştü. Ağlamasının bile üzerinde hiçbir etkisi olmamış görünüyordu. Tanrı onun hiddetini üzerine çekene yardım etsin! Harris'i ona bıraktığında dünyasını cehenneme çevireceğinden adı gibi emindi.

"Yarın akşam Lord ve Leydi Sewell'in evindeki davete o sürtüğü de getirecekmiş. İlk defa toplum içinde birlikte görünecekler ve bu beni deli ediyor. Pervasızca, hiç utanmadan, çıkan dedikoduları doğrulayacak ve bu skandalla yer yerinden oynayacak. Buna engel olmazsan aile adımız hiç olmadığı kadar lekelenecek."

Dante kahkahalarla gülmek istedi. Yalancı kuzeni daha önce sebep olduğu skandalları unutmuşa benziyordu. Ama o bu aileye bir unvan gelmeden önce olduğu için listeden silindiğini düşünüyor olmalıydı. Harris'i evliliğe zorlamak için yatağına girdiğini bilmeyen var mıydı acaba? Şimdi karşısına geçmiş, kocasının metresinden dolayı çıkacak skandaldan bahsetmesi bile komikti. Ayrıca Londra'da hangi asilzadenin metresi yoktu ki! Asiller arasında olağan bir yaşam biçimi hâlini almış olan bu durum kimseyi rahatsız etmezdi. Asalet böyle bir şeydi. Yapılan her hata ve ahlaksızlık bir nevi meşrulaştırılıyor, saf ve masum insanların yaptığı en küçük yanlışta yerden yere vurulması ve toplumdan dışlanması toplum kuralı olarak yerleşiyordu. Karşısındaki kadının ikiyüzlülüğünün sebebi buydu. Yine de haklı olması bu konuda bir şeyler yapmasını gerektiriyordu.

"Pekâlâ, bu konuyla ilgileneceğim. Sen de kocan eve döndüğünde onu kendine bağlamak için daha uygun davranabilirsin."

Irene'nin gözleri memnuniyetle parlayarak masaya yaklaştı. "Biliyordum! Bu konuyu halletmeyi kabul edeceğini ve Harris'i o fahişeden ayıracak bir şeyler düşüneceğini biliyordum. Çok teşekkür ederim, Ekselansları." Neşeli bir suratla reverans yapıp odayı terk etti.

Onun arkasında bıraktığı sessizliğin huzurunu yaşayan Dante uzanıp zili çaldı. Gelen uşağa vekilharcı bulmasını ve sekreteri Jackson Masters'i göndermesini söyledi.

Aileye unvandan sonra giren, vekilharcı Benny Rawdon tüm ayak işlerine koşturan ellili yaşlarda hafif göbekli ve kısa boylu bir adamdı. Açılmaya başlayan tepesi ve çenesine kadar ulaşıp bıyığıyla birleşen favorilerinin görüntüsüyle daha çok bir asilzade havası taşırdı.

Dük'ü selamladıktan sonra masasına doğru yürüdü. Arkasından giren sekreteri Jackson Masters ise babasıyla uzun yıllar çalışmış, Conner ailesinin yazım ve muhasebe işleriyle uğraştığı için herkes tarafından tanınan, ailenin güven duyduğu bir adamdı.

Dante işleri daha fazla ertelememek için masasındaki evrak ve defterleri adamlara uzattı. Sabahın erken saatinde evine fırtına gibi dalan kuzeninden dolayı yapması gerekenler yarım kalmıştı. Genç adamı tanıyanlar bu durumdan nefret ettiğini bilerek uzak dururlardı.

Tanrı biliyordu ya bu odada kapalı kalmaktansa açık denizlerde olabilmek için cinayet bile işleyebilirdi. Fahid'in evlilik nedeniyle ara verdiği denize açılmama kararından sonra Sean ve Dante karaya saplanıp kalmışlardı. Sean için sorun olmadığını biliyordu. Arkadaşı her hâlükârda kendini oyalayacak bir şeyler bulabiliyordu. Ama Dante için aynı şeyi söylemek zordu. Genç adam için denizden uzakta geçen her an

nefes almasını güçleştiren bir fanusa kapatılmak kadar korkunçtu. Belki bu zaman zarfında arayışlarına hız verebilirdi.

Sıkıntıyla yerinden kalkıp sabırsızca odada dolanmaya başlayan Dante'yi meraklı bakışlarla izleyen diğer iki adam bir süre sonra yeniden işlerine yoğunlaştılar.

Şömine ile pencere arasında gidip gelen Dante'nin bedeninden sızan, artık sabrının taştığını gösteren aceleci davranışları engelleyebileceği bir yol yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? Ülkeyi terk ettiğini düşünmek, sabırsızlıkla beklediği o intikam dolu buluşmanın olmayabileceği ihtimali sinirlerini geriyordu. Onun yerlerde süründüğünü, af dilediğini ve pişmanlık gözyaşları içinde görmeye nefes almak kadar ihtiyacı vardı. Eğer planladığı bu kindar planı hayata geçiremezse ömür boyu pişmanlık içinde yaşayacaktı. İçinde olan bu yara gün geçtikçe bir kangrene dönüşecek ve zamanla bütün bedenini kaplayacaktı. Kalbinde açılan bu yarayı yok etmenin en kolay yolu onu dağlamaktı. Bu da ancak nefret bıçağını intikam ateşinde kızdırarak en derinlere kadar sokmakla olabilirdi.

"Ekselansları bu kâğıtları imzalamanız gerekiyor," diyen ses daldığı intikam planlarından geri dönüşünü sağlamıştı. Masters'in uzattığı kâğıtları alıp masasına geçti.

42. Madde:

Dalgaların sesi tanrısal olsa da bir denizciyi ayartıp, baştan çıkaran Sirenlerin sesidir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 2

Kumarhanenin havası yoğun ve baskındı. Parfüm ve ter kokusuna ağır puro dumanı da karışmıştı. Gürültü, kısık konuşmalar ve kadınların şuh kahkahalarıyla ara ara tizleşerek kulakları rahatsız ediyordu. Sonuna kadar açılmış Fransız pencereleri kumarhanenin boğucu havasını dağıtmaya yetmiyordu.

Çok sayıdaki yüksek pencerenin aralarına yeşil dev yapraklı bitkiler yerleştirilmişti. Esintiden faydalanmak isteyen özel konuklar için bu pencerelerin arasına oyun masaları yerleştirilmişti.

Kıpkızıl bir cehennemin ortasında kalmış izlenimi veren dekora abartılı, altın varaklı eşyalar eşlik ediyordu. Bu şatafat ise gözleri yoruyor, oyun oynamayanların sıkılmasına neden oluyordu.

Çift kanatlı yüksek iki pencere arasına yerleştirilmiş masadaki oyuncular, oynanan oyunun heyecanına kapılsalar da bu duyguyu soğuk maskelerinin arkasına saklamışlardı.

Masa yoğun bir dumanın altında kalmıştı. Bu boğucu havayı masadakiler fark etmese de izleyiciler fazlasıyla rahatsızdılar.

En azından bir tanesi...

Ellili yaşlarda görünen ince bir adamın hemen sağında dikilmekte olan genç bir kadın yelpazesiyle bu havayı dağıtmaya çalışıyor, sıkıntılı ela bakışlarını sık sık yanında durduğu adamın oyun kartlarına çeviriyordu. Buraya uygun olmayan asil bir havası vardı.

Bu uygunsuzluğu sorgulayan pek çok bakış sık sık genç kadına dönüyordu. Bazıları centilmence olsa da bazı bakışlar açık bir şehvetle kızı süzüyor, sonra birlikte geldiği adamın umursamaz tavrına bakarak yaklaşıp yaklaşmamak arasında bocalıyorlardı. Kızın bu bakışları hissettiği ara sıra onlara dönen soğuk bakışlarından belli oluyordu. Bu uzak durmaları için ikaz eden bakışları ise hiç kimse görmezden gelemiyor, dolayısıyla yakınında bulunmaya can attıkları bu güzelliğe yaklaşamıyorlardı.

Zarif ve yuvarlak omuzlarını açıkta bırakan gri ve pembe elbisesi içindeki kadın, salona giren herkesin ilk anda fark ettiği bir çekiciliğe sahipti. Yüksek tavandan sarkan dev avizenin onlarca mumla aydınlattığı salonda, belki de buraya aykırı olan tek kişiydi.

Kadınların kıskançlıkla baktığı kıyafeti en son modaya uygun ve pahalı görünüyordu. Herkes bu kıyafetin parasının nasıl ve kim tarafından ödendiğini bilen küçümseyici bir bakışla kızı aşağılıyor, bu uzak ve soğuk havasına rağmen nasıl çirkin bir yaşamın içinde olduğunu sezdiren alaycı gülümsemeler gönderiyorlardı.

Jessica oyun oynayan Harris'in sağ tarafında durmuş, sıkıntıyla oyunu izliyordu. Elbisesinin kayan omzunu düzeltip, elini ritmik olarak, adamın koltuğunun arkasına vurduğunu fark etmeden sıkıntıyla çevresini ve oyun masasını süzüyordu.

Bazı geceler ona refakat etmesi gerekiyordu. Elit cemiyetin olduğu yerlerde değilse bile böyle kumarhanelere giderken yanında olacağına dair söz vermişti. Bu işe ilk bulaştığında yaptıkları anlaşmanın bir parçasıydı. Toplumun gözünde dışlanmış bir kadın olarak yaşamayı kabullendiği o gece, her şeyi göze alarak *kabul ediyorum* demişti. Verdiği söz gereğince nefret ettiği bu adamın yanındaydı. Hoşlanmadığı ortamlarda bulunuyor, en ufak sempati duymadığı insanlarla muhatap oluyordu. Harris nereye sürüklerse ona refakat ediyordu.

Yanından geçen serserilerin gözlerindeki aç bakışa maruz kalmak tüylerini diken diken ediyordu. *"Hayır, bu son,"* diye düşündü. Harris'in koltuğunda tıkırdayan parmakları adamın sinirini bozmuş olmalıydı ki dönüp ters ters baktı. Sıkıntıyla esnememek için kendisini zor tutarak eğilip, "Artık gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

Kahverengi gözlerini yeniden kâğıdına çeviren adam, "Arabacı seni eve bıraksın, bu oyun biraz daha sürecek," deyince hâlinden memnun bir şekilde kapıya yöneldi.

Kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak, bunaltıcı havadan kendini dışarıya atarak kurtuldu. Kızı gören arabacının getirdiği arabaya yine adamın yardımıyla bindi. Bıkkın ve yorgun bedenini rahat koltuğa bırakırken araba hareket etti.

Bir gece daha... Birbiri ardına parmaklarının ucundan kayıp giden günleri saymayı bırakalı çok uzun süre olmuştu. Geriye pişmanlıkların oluşturduğu katmanlardan bir dağ vardı. Jessica o dağın zirvesinden yalnızlığıyla yaşamak zorunda kalmıştı. Geri dönüşünün mümkün olmadığı, olsa bile Jessica'nın isteksiz olduğu o günleri anmak her zaman olduğu gibi kalbinin parçalara ayrılmasına neden oldu.

Hayatının beş yılda nasıl rotasını kaybetmiş bir gemi gibi yoldan çıktığını ve sığınacak liman bulamadan kayalara çarpa çarpa parçalara ayrıldığını izlemek, dur diyememek yüreğini karartıyordu.

Evinin önünde duran arabadan inerken yanlış yaptığı noktayı çoktan hayatından çıkardığını düşünüyordu. Küçük bir nokta, bazen yaşamınızı içine alan siyah bir çembere dönebiliyordu. Dönüp durmanız çıkış noktasını bulmanızı sağlamıyordu. Dante'nin odasına girdiği gece, kaderine dokundurulan siyah bir noktaydı. Sonrasında ise o nokta, hem kendisini hem genç adamı hem de kardeşlerini yutan siyah bir bataklığa dönüşmüştü.

Gözünün önüne, içinde çapkın pırıltıların oynaştığı kahverengi bakışlar geldi. Hâlâ kadınların peşinde koşuyor ve hayatlarını parçalara ayırıyor muydu? Onunla tanışan zavallı kadınlar bu cazip adamın aslında şeytanın ta kendisi olduğunu ne zaman fark ediyorlardı?

Bir süredir evinin dış kapısının yüzeyine boş boş baktığını, aklındaki sorular dışında dünyadan soyutlandığını fark edip silkindi. Elini kapı tokmağına uzatmıştı ki sadık hizmetçisi Lorna kıza kapıyı açtı.

Kadın, sessizce uzattığı pelerinini ve eldivenlerini alarak uzaklaştı. Jessica ise yorgunluktan kapanan göz kapaklarını açık tutmakta zorlanarak odasına giden merdivenlere yöneldi.

Avucunda buruşturduğu eldiven düzenli bir ritimle bacağını döverek atların nal sesine uyum sağlıyordu. Arabanın tekeri ara sıra denk gelen çukurlardan kaçamıyor, bu tekdüzeliğe arabacının huysuz homurdanmaları karışıyordu.

Dante elindeki eldiveni koltuğun üzerine fırlattı. Arabanın penceresinden görünen akşam kızıllığının çöktüğü Londra sokaklarına baktı. Kalabalık sokaklarda akıp giden kalabalık, eve dönme telaşındaydı. Bu telaş bazen önüne atla-

yan bir yayayı ezmemek için atın dizginine asılan arabacıların ve kişneyen atların sesiyle duraksıyordu.

Ağır ağır ilerleyen arabanın içinde gitmek zorunda olduğu yemeği düşünüyordu. Rutine dönüşmüş bu ziyaret genç adam için sıkıntılı geçecek bir saat demekti. Annesinin serzenişleri, kız kardeşinin umursamazlığı bu bir saati işkenceye dönüştürüyordu.

Bu aralarındaki uçurum, aynı dili konuşamama belki de araya giren uzun yılların eseriydi. Kaptan olmaya karar verdiğinde on iki yaşındaydı. Limana gider, saatlerce yük boşaltan ve yükünü alıp uzaklaşan gemileri izlerdi. Büyülü bir âleme yol alan bu gemilerin içinde olmak için her şeyi yapabilirdi. Gemilerden inen tayfaları karşılar, geldikleri ülkelerle ilgili bilgi toplamaya çalışırdı. Anlatılan sıradan bilgiler bile delikanlı için bitmeyen binbir gece masalları kadar egzotikti.

Gemicilerin gittiği tavernaların ve kumarhanelerin müdavimi olmuştu. Kaba denizci şakaları, birbiri ardına yuvarlanan içki kadehlerinin verdiği sarhoşlukla abartılan serüvenleri dinlemek karar vermesini kolaylaştırıyordu. Kesinlikle kaptan olacaktı.

Bu kararını babasına da açıklamıştı. Bir tüccar olan babası için kaptanlık kesinlikle ciddiye alınması gereken bir meslek değildi. Ayrıca işlerini miras bırakmak istediği oğlunun uzun aylar, hatta yıllar boyunca evden uzaklaşacak olma düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti. Sert bir tavırla karşı çıktığı bu kararı tartışmaya bile yanaşmamıştı. Konunun kapandığını söyleyerek odadan çıkmıştı.

Ancak Dante için öyle kolayca kapanacak bir konu değildi. Delikanlı hayallerinden vazgeçmeyecekti. Babasıyla aralarında konuşulmayan bu konu nedeniyle zamanla bir soğukluk oluştu.

Daha fazla zaman kaybetmek istemeyen Dante, babasını ikna edebilmek için son kez konuyu açtığında karşılaştığı tep-

kiyle kaskatı kesilmişti. Babası onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti.

Ertesi günü birkaç parça kıyafetin olduğu torbası ve cebinde birkaç peniyle evden ayrıldı. Arkasında küçük kız kardeşini ve gözü yaşlı annesini bırakarak bir daha dönmemek üzere uzaklaştı.

Hırslı ve inatçı kişiliğine denizi de sevmesi eklenince, başarı basamaklarını hızla tırmanması güç olmadı. Miçoluktan başlayan kaptanlık serüveninin bir kadın tarafından ellerinden alınacağını ise asla hayal etmemişti.

Araba demir parmaklıklı bir bahçe kapısında durunca, fırlattığı eldivenini alarak doğruldu. Geçmişi geride bırakmak için ne yaparsa yapsın hep aynı yerde tıkanıp kalıyordu.

O kadında...

Uşağı acele hareketlerle kapısını açıp merdiveni indirdi. Dante arabadan inip, ilk basamağa adımını attığında duraksadı. Yıllardır geldiği evin bahçesine omzunun üzerinden bir bakış atarken aslında bu evden hoşlanmadığının farkındaydı. Bu nedenle genellikle hava kararddıktan sonra geliyor, gösterişli bahçenin güzelliği karanlıkta seçilmiyordu. Nedensizce sevemediği evin merdivenlerini çıkmaya başladı. Belki de babasının ölmeden önce aldığı ve içinde zaman geçirmeye fırsat bulamadan öldüğü evin uğursuz havasından hoşlanmıyordu.

Kapıyı açan uşak Philip onu yemek odasına aldı. Girdiği oda tam bir gösteriş abidesiydi. Her şey abartılıydı. Annesi cemiyete geç girmenin acısını para savurarak ve aldığı her tablo, koltuk veya sandalyenin pahalı olmasına, göze çarpmasına dikkat ederek çıkarıyordu. Odadaki işlemeli perdeler, büyük gül desenli duvar kâğıtları, yaldızlı boyasıyla masa ve sandalyelerle uyumlu koltuk takımı, bir an için kendini opera gösterisine katılan bir oyuncu gibi hissetmesine sebep oldu.

Odanın sağ köşesinden gelen rahatsız edici sese döndü. Kumral saçları sırtından aşağıya dökülen zarif bir kız, piya-

nonun tuşlarına özensizce dokunurken çıkardığı kulak tırmalayan seslerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Genç kız piyanonun tuşlarında gelişi güzel parmaklarını dolaştırırken saçları ve ipek elbisesi mum ışığında parlıyordu. Krem rengi elbisesinin içinde kesinlikle çok zarif ve güzeldi. Kendisinin farkında olmadığı bir ışıltının içine hapsolmuştu.

Dante ilk defa onun büyüyüp genç ve güzel bir kıza dönüştüğünü ayrımsadı. Onu sadece bir baş belası olarak görmek yerine artık kendine ait kararları olan bir yetişkin gibi görmesi gerekiyordu. Peki, asiliği ve kurallara karşı inatçılığıyla nasıl baş edecekti?

"Zavallı piyanoya acımıyorsan kulaklarımızı düşünerek daha hassas davranabilirsin."

Duyduğu alaycı ve iğneleyici sözlerle dalgınlığından kurtulan kızın gözleri kapıda duran ağabeyine dönerken parladı. "Dante! Asla beceremeyeceğim, değil mi?" Sesi kendisini küçümseyen bir tınıdaydı.

"Yeteneksizliğinin farkındaysan zavallı tuşlarla boğuşmayı bırak."

"Annem hâlâ umut besliyor. Birileri ona benim kulaklar için facia olduğumu söylemeli."

"Bu biri ben mi oluyorum?" diyen genç adam sessiz adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü.

"Durumuma acıyabilecek tek insan sensin." Beatrice yaklaşıp ağabeyinin yanağına bir öpücük bıraktı.

"Bu nedenle peşini ben topluyorum."

Bir bardak içki doldurmak üzere büfeye yönelmişti ki Beatrice elini kaldırıp iki işareti yaptı. Kızın vurdumduymaz tavrı canını sıksa da bir bardak da ona doldurdu.

Koltuğa yerleşen kız kardeşine bardağı uzatan Dante ilk defa onu dikkatle inceliyordu. Kumral saçları ve açık kahverengi gözleriyle ilk bakışta birbirlerine benziyorlardı. Ancak yüz olarak andırsalar da kişilik olarak bir zamanlar hayata

aptalca bakan genç adamla daha çok benzeşiyorlardı. Şimdi gece ve gündüz kadar birbirlerinden ayrıydılar.

Farklı kişiliklerine rağmen isimlerindeki uyumu ise hayatında tek kitap okuyan –bu kitap Dante'nin İlahi Komedyası'ydı- ve o kitabı çocuklarında yaşatmaya karar veren annesine borçlulardı.

Odadaki sessizliği bozmak için, "Son günlerde neler yapıyorsun, sevgili kız kardeşim?" diye sordu.

Beatrice omzunu silkerek, "Annemin sürüklediği o sevimsiz davetlere gitmenin dışında mı? Evde sıkılıyorum," derken sesi bıkkındı.

"Bu senin skandal yaratmana engel olmuyor ama," diyen Dante kıza imalı bir üslupla cevap verdi.

Genç kız kıkırdayarak elindeki bardağı sallayıp, "Yaşlılar beni bunaltıyor, Dante. Saatlerce oturup dedikodu yapabiliyorlar. Kalkmayı akıl etmeseler oturdukları yerde bir bitki gibi yaşayabilirler," deyince genç adamdan da minik bir eğlenme tebessümü aldı.

Genç kızın yaşadığı hayatın sonradan yapılmış bir yama gibi sırıttığının farkındaydı. Asil olarak doğup büyümemiş bir kızın sonradan sıkıcı ve katı toplum kurallarına bağlanmasını, üstelik sıkı sıkıya uygulamasını beklemek saçmaydı. Onun yaşam biçimini eleştiriyor görünse de yaptığı her hatayı affederek ve üzerini kapatıp, skandal yaratmasını önleyerek desteklediğini gösteriyordu.

Dudağında oluşan anlayışlı tebessümü o görmeden sildi. Ciddi, soğuk ve cesaret kıran bir sesle, "Bir daha kumarhanelere gidip oyun oynadığını veya at yarışlarına katıldığını duyarsam yemin ediyorum, seni hemen evlendiririm!" dedi.

Beatrice dolu dolu gözlerle, "Ne yapmamı bekliyorsun? Burada çürümemi mi?" diye ağlamaya hazırlanırken kapıdan giren annesinin sert sesiyle hıçkırığını yuttu.

Silvia kızına attığı ters bir bakışla, "Yine aynı bahaneler. Cemiyetteki hiçbir genç kızın ağzından bu sözleri duymadım.

Sen de onlar gibi olabilseydin şu an evli olurdun," diyerek hazırlanmış yemek masasına yürüdü. Dante ve Beatrice de annesiyle birlikte masaya oturdu. Silvia çocularının aksine kısa boylu ve tombul bir kadındı. Memnuniyetsiz yüz ifadesi sarkmış yanaklarını daha da aşağıya çekiyor, bu da ona uzak ve soğuk bir hava veriyordu. Hislerini belli etmeyen bir kadın için çok uygun olan bu ifade Dante ve Beatrice için olağan bir görüntüydü.

Çoğunluğu beyaza dönüşmüş saçlarını sımsıkı bir topuzla tepesine toplamış olan annesine sert bir bakış atan genç kız, kucağına peçetesini açarken, "Sorun da bu ya, ben cemiyetten değilim ve asla olmayacağım! Eski arkadaşlarımla da iletişim kuramıyorum. Komik olan ne biliyor musun? Onlar bana asil gibi davranıyor, cemiyettekiler de ayaktakımı gibi. Sahi ben nereye aitim anneciğim?" diyerek kadını her zamanki gibi sinir etti.

"Saçmalamayı kes, Beatrice. Konumunun gerektirdiği gibi davran."

"Benim yaptığım da bu. Konumumun gerektirdiğini yapıyorum. Hiçbir yere ait olmayan insanların yaptığı gibi davranınca neden tepki çektiğimi anlamıyorum."

Dante kız kardeşinin ikilemini anlamıştı. Kendisi de aynı duyguları yaşamıyor muydu? Dünya üzerinde hiçbir yere ve hiç kimseye ait olamamak, kaybolmuşluk, sadece nefes alarak yaşamak ve amacını kaybetmek...

"Ne yapmak isterdin, Beatrice?" Sorusu bir anda sakin ve meraklı bir sesle çıkmıştı ağzından. Genç kız da ağabeyinin kendisine bir dizi yergi ve nasihat vermesini beklerken, onun meraklı sorusuna şaşırarak dönüp baktı. Bocalaması beklemediği bu soruyaydı.

Genç kız, "Be... Ben gezmek, görmek, seyahat etmek ve bilinmeyen yerleri keşfetmek istiyorum," derken önce sesi tutuk tutukken, konuştukça canlanmış ve gözleri parlamıştı.

Kız kardeşine artık daha farklı bir gözle bakan Dante aslında onu yanlış değerlendirdiğini fark etti. Beatrice bir zamanlar kendisinin de yaptığı gibi hayatı yaşamayı seviyordu. Tüm çabası davranışlarına engel olan toplum kurallarından uzaklaşmaktı.

Silvia'nın, "Gençlik saçmalığı işte," diyen huysuz sesine kaşlarını çatarak baktı ama sonra önüne konan çorbayı içmeye başladı. Annesi her işinde olduğu gibi aşçısı konusunda da gösterişe kaçardı. "*Yine de*ğiştirmiş olmalı" diye düşündü. İçtiği çorba bir Fransız yemeği gibi görünüyordu.

"Aşçını mı değiştirdin?" diye sorunca kadının yüzü anında değişti ve bitmek bilmeyen konu açılmış oldu.

Beatrice'nin teşekkür eden gözlerine bakınca gülümsemesini gizledi.

Gözleri bir daha asla eskisi gibi bakmayacaktı. Heyecan dolu ışıltılar kaybolmuş, yerini ölmek üzere olan birinin donuk bakışları almıştı. Pürüzsüz görünmesine rağmen cildinin altında yaşlı bir ruh vardı. Işıldayan tek şey saçlarıydı. Tepesinde canlıymış gibi kıvrılan bukleler ensesine düşüyor, tatlı bir okşamayla uzun ince boynuna dokunup omuzlarını sarıyordu.

Lorna geriye çekilip hanımının büyüleyici güzelliğini yeniden inceledi. Kusursuzluğunu bozan en ufak bir aksiliğe tahammülü yokmuş gibi havada uçuşan tozları kovaladı.

Genç kız kendi diktiği koyu sarı elbisenin içinde geceye düşen parlak bir yıldızdı. Derin yakasını çevreleyen Fransız işi danteller teninin pembeliğini vurguluyor, içinde olan narin bedene asalet katıyordu. Düşük omuz elbisenin kısa kol-

ları yine aynı dantelle çevrelenmiş, dirseğe kadar çıkan eldivenle arada kalan tenine vurgu yapmıştı.

İnce belini saran ipek kurdele ise arkasında katmanlardan oluşan bir fiyonga dönüşmüştü. İç eteğin hemen üstünde geriye doğru sarı güllerle tutturulmuş ipek bir katman vardı. Aynı zamanda peşinde uzun bir kuyruğa dönüşerek her adımını rüyaya çeviriyordu.

Genç kız kraliyet bahçesindeki kırmızı güllerin arasından rengiyle varlığını belli eden sarı asi bir gül kadar hoş duruyordu.

Lorna gördüklerinden memnun bir ifadeyle yakası kürklü mavi pelerinini kızın omuzlarına bıraktı. Aynı renk çantasını ve yelpazesini de uzattıktan sonra kendinden emin bir gülümsemeyle, "Davetin en güzel kadını siz olacaksınız," dedi.

Jessica için ne o davetin ne de oradaki insanların düşüncesinin bir önemi vardı. Kendisine olan azıcık saygısını da bu insanların düşüncesi için müsrifçe harcamak istemiyordu. Orada olmasının tek amacı borcunu ödemekti. Gerisi ise önemsiz teferruattan başka bir şey değildi.

Daha fazla oyalanmak istemeyerek odadan çıktı. Oturma odasına giren Jessica, Harris'i çok sevdiği bu odada koltuğa yayılmış olarak buldu. Adam sabırsızca elindeki içki bardağını döndürüyordu.

Can sıkıntısıyla dolu bakışı odaya giren kızı gördüğü anda ilgi ve beğeniyle doldu. Çalkalanan bardağı sehpaya bırakıp ayağa fırladı. "Sevgilim, bu gece çok güzel görünüyorsun. Bütün kadınlar seni görünce kıskançlıktan, erkekler de sana sahip olamadıkları için öfkeden çılgına dönecekler."

"Bana bu şekilde hitap etmemeni söylemiştim, Vikont. Ayrıca bu davete katılmak istemediğimi bilerek beni zorlamandan dolayı sana kızgınım."

İnce uzun boyuyla genç kıza yaklaşan Harris, onun narin yapısının kendisine ne kadar uyduğunu düşünüyordu. Gururlu bir ifadeyle yaklaştığı kızın elini tutarak bileğine duda-

ğını yapıştırdı. Kızın iliklerine kadar tiksintiyle ürperdiğini görmezden gelerek, "Anlaşmamızı biliyorsun tatlım, toplum içinde bana refakat edeceğine söz vermiştin," diyen sesi kızı uyarır bir sertlik taşıyordu.

Jess adamın açık renk saçlarına ve kurnazca ışıldayan koyu kahve gözlerine dik dik baktı. "Anlaşmamızı unutmadım, sen de beni herhangi bir şekilde zorlamayacağına söz vermiştin."

"Durumlar değişti. Senin varlığını öğrenen karım sinir krizi geçiriyor. Bu yüzden ona biraz daha eziyet olsun diye bu geceki davete katılmamız önemli."

Kızı kapıya doğru yönlendirirken üzerindeki sarı elbisenin açıkta bıraktığı pürüzsüz omuzlarını ve dekoltesini inceledi. Evet, doğru bir karardı. Hiçbir kadın Leydi Jessica'daki bu asil ve ulaşılmaz havaya sahip olamazdı. Öylesine soğuk ve katı bir duruşu vardı ki görenler ister istemez ondan uzak duracak, birazcık da çekinecekti. İlişkilerine gizem katan, dedikoduları yangına çeviren bu durum ise Harris'i oldukça memnun ediyordu. Genç kadının bu gece tüm cemiyetin dikkatini üzerine toplayacağına şüphe yoktu. Bilenler onu görünce iç çekecek, bilmeyenler bu güzellikle şaşkına döneceklerdi. Kendisini beklemeden yürüyen kızın peşinden odadan çıktı.

Gece serin olmasına rağmen yıldızlar gökyüzünü istila etmiş, sönmeyen kandiller gibi ışıldıyorlardı. Sisli Londra gecelerinde görülmesi neredeyse imkânsız olan yıldızların parlaklığı Jessica'ya birazcık bile umut vermedi. O ışıltı içinden gelmeliydi. Birkaç tane yıldıza umut bağlayamazdı. Ne yazık ki yaşadıkları yüreğindeki minik umut taneciklerini ezip yok etmişti.

Pelerinine sarılan Jess uşağın yardımıyla arabaya bindi. Hemen ardından gelen Harris de yerleşince araba hareket etti. İki asil atın çektiği siyah araba armasız ve sadeydi. Harris

armalı olması konusunda ne kadar ısrarcı olursa olsun, Jess bunu asla kabul edemezdi. Üzerine yapışıp kalan o iğrenç kelimeyi yaldızlı bir panoya dönüştürecek armalardan tiksiniyordu.

Geçtikleri caddeleri ketum bir sessizlikle seyreden genç kız, içindeki soğukluğun buza dönüştüğünü, dişlerinin birbirine vurmasını engelleyemediğini fark edince çenesini sıktı. *"Soğuk dur, maskeni tak, sakinliğini koru. Ne söylenirse söylensin aldırma. Kimsenin sana ulaşmasına ve incitmesine izin verme."* Kendi kendine ettiği nasihatlerle biraz daha rahatlayarak, sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı. Elinde sıkmakta olduğu yelpazenin kenarı canını acıtınca parmaklarını gevşetmeye çalıştı.

Sokak fenerlerinin loş bir şekilde aydınlattığı sokaklardan, malikânelerin parlak ışıklarının dışarıya kadar taştığı bir caddeye geldiklerinde araba büyük bir evin önünde durdu. Asiller uyuyarak geçirdiği gündüz saatlerinin yerine, geceyi olağanüstü aydınlatarak eksikliği telafi etmeye çalışmışlardı. Varlık, sınıflar arası farkı bir uçuruma çeviriyordu. Zavallı alt tabaka için her daim karanlıkken aristokratlar için yirmi dört saat aydınlık yaratılıyordu.

Arabacı atlayıp kapıyı açtı, merdiveni indirerek kızın arabadan çıkmasına yardımcı oldu. Kalabalık, akıp giden rengârenk bir ırmak gibi kapıya doğru yürüyordu. Merdivenlerin sakinleşmesi için yavaş adımlarla o tarafa yöneldiler. Mermer merdivenler, işlemeli tırabzanlar, devasa saksılardaki çiçekler ve bahçeyi ışıltıya boğan ve gündüz gibi aydınlatan fenerlerin arasından geçtiler.

Balo salonuna giden koridorda takdim edilmeyi bekleyenlerin oluşturduğu uzun bir kuyruk vardı. Gruplar hâlinde toplanmış cemiyet üyeleri dedikodu yaparak sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Her kadının saplantısı olan kıyafetler bu gece için özel olarak dikilmişti. Uzun koridor son moda kıyafetleri içindeki asillerle oldukça kalabalıktı.

Her konuk özel olarak hazırlanmış ve pahalı olduğu duruşundan belli bu kıyafetler içinde süzülürken, dışarıda bir yerlerde evini ısıtamayan ve açlık çeken insanların olduğunu bilmek Jessica'nın bulunduğu ortamdan nefret etmesine yol açtı. Duygularının yüzüne yansımasına izin vermeyerek yürüyüşüne devam etti.

Ev sahibi bütün hünerini göstermiş ve bu gece için hazırlanan kır teması için bir servet akıtmıştı. En azından genç kız öyle düşünüyordu. Arabalar dolusu çiçek, salonun parfüm kokularını bastırmış ve dışarıda bekleyen konuklara kadar ulaşmıştı.

Yüzlere kaldırılmış yelpazelerin her zaman ne işe yaradığını merak ederdi. Asıl amacın art niyetleri saklamak olduğunu şu son bir yılda öğrenmişti. İnsanlar çirkin yüzlerini saklamak için ihtiyaç duydukları aracı moda hâline getirmişlerdi.

Pelerinini yanına yaklaşan bir hizmetçiye verip sıraya katıldılar. Yanında zavallıca bir gururla yürüyen Harris'in varlığı her noktasına nüfuz ediyor, daha gece başlamadan bütün canlılığını ve enerjisini söküp alıyordu. *"Bir daha asla!"* diye kendine söz verdi. Vikont ne söylerse söylesin bir daha böyle bir gece yaşamak istemiyordu.

Yanından geçtikleri grupların aniden suskunluğa bürünmeleri ve yelpazelerin kaldırılması çevreye bir zehir gibi sızan dedikoduyu anlamasına yetiyordu. Tenini kaşındıran bu nefret kokan söylemler kulaklarına kadar ulaşmasa da tahmin edilebilir bir şeydi. Cemiyetin ona kucak açmayacağını, bu gece sözlerle ve bakışlarla parçalara ayıracağını zaten beklemiyor muydu?

Kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak bakışlarını hayali bir duvara dikmişti. Kendine ait soyutlanmış bu dünyaya ne kınayan bakışların ne de iğneleyici sözlerin girmesine izin vermeyerek sırasının gelmesini bekliyordu. Yarım saat sonra

sıra onlara geldiğinde isimleri anons etmekle görevli uşağın gür sesi duyuldu.

"Leydi Morgan ve Vikont Miller!"

Çenesini kaldırıp sırtını dikleştirerek kapıdan geçti. Gözleri kalabalığın üzerinden geçip karşıdaki Fransız pencerelerine odaklandı. Kurtuluş kapısı, nefes olabileceği ve sadece kendi olarak zamanı geçirebileceği bir yer... Bahçe şu an öyle cazip görünüyordu ki kanatları olsaydı, ona dönmüş bu kalabalığı arkasında bırakıp kendini bahçeye atardı.

Adamın kolundaki parmakları canını yakarcasına sıkarken, Vikont diğer elini kızın elinin üzerine koyarak sıktı. Bu samimiyet gerektiren rahatlatıcı temas damarlarında dolaşan buzu eritmek yerine sanki daha da soğutmuştu. Bütün salon yaptığı dedikoduyu, dansı ve içmeyi bırakmış merdivenden inen çifti izliyordu. Erkeklerin şehvetli, kadınların ise kıskançlık ve kınayan bakışları birer ok gibi bedeninde sayısız yara açan bir etki bırakıyordu. Son basamağa geldiğinde uğultu şeklindeki dedikodu çarkı işlemeye başlamış ve fısıltılar arasında kulağına gelen *adi kadın* tanımlamaları gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Ancak çenesini sıkarak damlamaya hazır gözyaşlarını geri gönderdi.

Tepkisizliğin ardına sığınmış yürürken kendisini buraya sürükleyen Harris'in yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çevresini gözlemlediğini görebiliyordu. Göz ucuyla ona bakarken dudaklarını tiksintiyle buruşturmamak için kendini zor tuttu. Adam yakın, uzak tüm dostlarına selam verme niyetindeydi. Amacının ne olduğunu görmemek için kör olmak gerekti.

Sadece yanında durup, saçma sohbetlere kulak tıkayarak umursamaz bir görüntüye sığındı genç kız. Adamların kur yapan davranışları ve aç bakışları Harris'ten sonra sırayı kendilerinin alacağından emin olduklarını gösteriyordu.

Ağzına kadar gelen safrayı büyük bir güçlükle yutarak eline tutuşturulan bardaktan bir yudum aldı. İçinde ne oldu-

ğunu bilmiyordu ama sakinleşmesini sağladığı sürece ne olduğunu da önemsemiyordu.

Bir saatin sonunda yeterince insan görmüş, fazlasıyla hakarete kulak misafiri olmuş ve gerektiğince kendini aşağılanmış hissetmişti. Artık gitmek isteyerek Harris'e baktı ama adam yanına toplanan birkaç kişiyle sohbet ediyor ve kızın mutsuzluğunu umursamıyordu. Birkaç adım geri çekilip nefes alma ihtiyacıyla çevresine baktı. Balkona açılan kapıyı görünce yavaşça oraya yöneldi. Sirkte sergilenen ucubeler gibi onu takip eden bakışlardan kurtulmak için kendini sessiz geceye attı.

Serin hava iyi gelmiş, bahçenin rahatlatıcı görüntüsü ve çiçeklerin kokusu sakinleşmesini sağlamıştı. Merdivenin son basamağından bahçeye adım atarken, peşinden kimsenin gelip gelmediğine baktı. Takipçi gözlerden sakınarak büyük bir ağacın karanlığına gizlendi. Ağacın kalın kabuklu pütürlü gözdesine yaslanıp, derin derin nefes alırken alnındaki teri eldivenli eline sildi.

İçerideki boğucu ortamdan sonra ürperten gece havası iyi gelmişti. Ne olursa olsun bu gece Vikont'un baskısına boyun eğerek buraya gelmemeliydi. Bu zayıflığı en az içerideki insanların kendisini küçümsemesi kadar tiksindirdi Jessica'yı. Salondan kaçışına haklı bir gerekçe bulmak umuduyla çevresini inceledi. Başını çevirince gördüğü şey karşısında memnuniyetle gülümsedi. Kendini hafif bir esintinin kollarına bırakmış olan salıncak çocuksu bir masumiyetle nazlı nazlı sallanıyordu. Parmakları eski bir dostu görmenin özlemiyle salıncağın halatını okşadı.

Bir zamanlar belki başka bir yaşamda arka bahçelerinde benzer bir salıncak vardı. Annesi küçük Jessica'yı da kucağına alarak salıncağa oturur, o zamanlar kavrayamadığı hüzünlü bir sesle şarkılar söylerdi.

Anıların içinden çıkıp gelen nağmeler dudaklarından dökülmeye başladı. Yavaşça sallanarak söylediği melodi bu

geceki duygusal dünyasını bir harabeye çevirdi. Aniden şarkı söylemeyi ve sallanmayı bıraktı. Yabancı birinin varlığı sığındığı karanlığın içinden geçip ona ulaştı. Önce ufak bir ışık ve hemen ardından burnuna gelen puro kokusuna eşlik eden erkeksi ve kısık sesin söylediği sözcükler ayağının altındaki güvenli dünyayı çekip aldı.

"Sirenlerin sadece denizlerde olduğunu sanırdım."

24. Madde:

Asiller Cemiyeti bir denizcinin asla bulunmaması gereken bir topluluktur.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 3

"Bu mümkün değil! Hayır, olamaz, burada değil!"

Jess'in beyninde yankılanan sözler bir süre havada asılı kaldı. Bir zamanlar bu sözlerin sahibi, sıcak ve erkeksi sesiyle kulağına onu mutlu eden cümleler fısıldardı. Bu kadife tınıyı tanıyan kalbi bütün yaşadıklarına rağmen göğsünde delicesine çarpmaya başladı.

O, hayatının düzenini bozan ve her olumsuzluğun kaynağı olan adamdı. Bedeni ve kalbi mutluluktan sarhoşken, onu en zirveye çıkarıp acımasızca aşağıya bırakmıştı. Parçalanmışlığını bir daha toparlayamamış ve dağıldıkça dağılmıştı genç kız. Mutluluk kavramını ise bir daha açılmamak üzere en derinlere kilitleyip kaldırmıştı.

Aniden hatıralar üzerine yağmaya başladı.

Panayır alanı kalabalıklaşmıştı. Rengârenk giysileriyle kadınlar, gürültücü çocuklar, dedikoducu yaşlılar, farklı etkinliklere çağıran satıcılar, birbirine kur yapan gençler, cambazı izlerken düş-

mesinden korkanların çığlıkları, dans için çağıran müziğin çekici tınıları ortamı gürültü ve renk cümbüşüne döndürüyordu.

Hackney, Londra'nın merkezine beş mil uzaklıkta bir kasabaydı. O kadar yakın, bir o kadar da uzaktı. Sakin kasaba birbirine dayalı ve saman damlı evleri, gotik ve rokoko tarzı kilise ve diğer dini yapılarıyla yeşil ve güzeldi. Sakin kasabanın havasının güzel ve temiz olması da asillerin malikâne ve evlerini bu çevreye kaydırmalarına neden oluyordu.

Her kasaba gibi geniş bir meydanı ve meydanın çevresini saran küçük dükkânları vardı. Sokak aralarında bakımlı bahçeleri olan eski malikâneler, demirci, nalburiye dükkânı, han ve tavernasıyla tipik bir İngiliz kasabası görüntüsü sunuyordu.

Panayır her yıl kasabanın kuzeyinde, ormanlık alanın çayırlık araziyle birleştiği noktada kuruluyordu. Ticari anlamda da kasabaya getirisi küçümsenmeyecek derecedeydi.

Sabah erkenden kalkmış, çocukları panayıra getirmeye söz verdiği için deliler gibi çalışmıştı. Robert çamaşır için ihtiyacı olan suyu taşıdıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Thomas ise yerleri silerek kızın işlerini hafifletmeye çalışmıştı. Günlük yapılacak işleri bitince en son sattığı el işi örtünün parasını iç cebine yerleştirmiş, çocuklara verdiği parayı çaldırmamaları için sıkı sıkı tembihlemiş ve yola koyulmuşlardı.

Jessica altında oturduğu ağacın gölgesinden hoşnut, dudaklarında memnun bir gülümsemeyle kalabalığı izliyordu. Yılda bir defa yapılan panayır eğlenmek için ellerine geçen nadir fırsatlardan biriydi. Yıllar önce babasının omzunda kahkahalar atarak, eğlendiği panayırlar gözünün önüne gelince gülümsemesi yüzünden silindi.

Annesi, babası...

Geceyi aydınlatan yangın gökyüzüne kırmızı dilini uzatarak yayılıyordu. Atların acı kişnemeleri, koyun ve keçilerin yardım dileyen melemelerine karışıyordu. Anne ve babasının yangını önlemek için çabalayışını, kardeşlerine sarılarak gözyaşları içinde izlemişti.

Ve hazin son... Hayvanları kurtarmak için ahıra dalan karı koca çıkamamış, çatı üzerlerine çökmüştü.

Üç kardeş uzun süre bulundukları yerden ayrılamamış, yangın sönünceye ve hava aydınlanıncaya kadar kurtulabileceklerine dair umutlarını korumuşlardı.

Annesi ve babasının zamansız ölümünden en fazla Jessica etkilenmişti. Robert on iki, Thomas sekiz yaşında olduğu için ebeveyn rolünü üstlenmek Jessica'ya kalmıştı.

Gelen günler yalnızlığın, açlığın, birbirlerini kaybetme korkusunun sonuna kadar yaşandığı zamanlardı. Ailesini bir arada tutmaya çalışmak, on beş yaşında bir kızın yapabileceği ve kaldırabileceği bir durum olmamasına rağmen Jessica bunu başarmıştı. Kendisiyle gurur duyan bir nefes aldı.

Robert artık on beş yaşındaydı ve kasabanın hanında çalışarak eve para getirebiliyordu. Jess ise nakış konusunda ne kadar yetenekli olduğunu keşfetmişti. İşlemelerle süslediği örtüler ve kumaşlar artık iyi alıcılar bulabiliyordu.

Parmakları iç cebinde duran paraya dokundu. Kötü günler yavaş yavaş geride kalıyordu. Yıpranmış, soyulmuş ve hırpalanmış ellerini eteğinin katları altına saklarken, "Hiç önemli değil, önemli olan kimseye boyun eğmeden ayakta kalmamız," diye düşündü.

Üzerindeki tek kullanılabilecek durumda olan mor elbisesinin eteklerini düzeltti. Yıkanmaktan oldukça yıpranmış olsa da diğer kıyafetlerine göre toplum içinde giyilebilecek durumda olan tek elbiseydi. Umursamayan daha çok kendini ikna etmeye yönelik bir tavırla omzunu silkti.

Dış görünüşü için arkadaşlık edecek olanlarla işi olamazdı. Zaten yalnızlığından memnundu. Kimseyle arkadaşlık kurmaya zamanı da yoktu. Düşünceleriyle boğuşurken sanki korumaya alırmış gibi kendine çektiği ve kollarıyla sardığı dizlerine çenesini dayadı. Dalgın dalgın etrafı seyrederken aniden önüne düşen kırmızı gülün varlığıyla irkildi.

"Gülün güzelliği sana eşdeğer değil ama dikenlerinizin benzer olması manidar."

Arkasından gelen küstah ve çapkın sese dönerken gözleri öfkeyle kısıldı. Bu dün gece odasına giren yüzsüz çapkındı. Bir daha

onu görmeyeceğini düşünürken, arsızca sırıtarak yeniden karşısına çıkmıştı.

Jessica için ilk öpücüğünü çalan bu hırsız hayalini kurduğu en özel anı mahvetmişti. Sevdiği adama verilecek ilk öpücüğün değeri kıymet bilmez biri tarafından heba edilmişti. Bu nedenle ona daha da sinirlendi.

Ağaca yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan genç adam, çaprazladığı ayakları ve çevresine yaydığı erkesi havayla çapkın adam portresi çizimine uygun bir model olabilirdi. Gece loş ışıkta gördüğü yakışıklı yüz şu anda karşısındaki adamın yanında sönük kalıyordu. Basit siyah beyaz bir çizimden altın tonlarının kullanıldığı zengin bir tabloya geçiş yapmıştı. Uzun süre güneşe maruz kalmış bronz teni kahverengi gözlerinin siyah görünmesine neden oluyor, yakasına kadar inen ve güneşten açılmış dalgalı kahverengi saçları bu yüze çekici bir fon oluşturuyordu.

Dudakları... Jessica o bir ucu çapkınca kıvrılmış dudağın ifadesine güçlükle yutkunarak tepki verdi. Alt dudağı üst dudağına göre daha dolgun ve erkeksiydi. Ve genç kızı o dudaklarla öpmüştü...

Kızın donmuşluğunun farkında olmayan genç adam yerinden ayrılarak, gelip kızın yanına oturdu. Geriye doğru dirseklerine yaslandı. Bu hareketlenme Jessica'yı tutan bağları kopardı. Onun bu lakayt ve rahat tavırlarına inanamayarak bakıyordu. Öfkeden kızaran yüzünü daha da kızartan dün gecenin anıları gözlerinin önünde uçuştu. Kalçasına değen geniş ve güçlü omuzlardan kayarak uzaklaştı.

Öfkeli ve soğuk bir sesle, "Hem arsız hem de yüzsüzsünüz. Ahlak duygunuzu evine girdiğiniz leydilerden birinin yatak odasında unutmuş olmalısınız," dedi.

Dante yarı örtülü göz kapaklarının altından kınayan bir bakış attı. Ayıplayan sesiyle, "Bir leydinin çekici dudaklarına yakışmayan bu sözler kalbimi kırıyor," diye karşılık verdi genç kıza.

Jess dişlerini kıracak kadar sıkarken, "Kalbiniz olduğundan kuşkuluyum, beyefendi. Şayet olsaydı genç bir kızın odasına girmeden önce iki kez düşünürdünüz."

"Dante." Bir kez de olsa adını kızın o muhteşem dudaklarından duymak istiyordu.

"Anlamadım?"

"Adım beyefendi değil, Dante. Sen istersen Blake de diyebilirsin, güzel dudaklarından döküldüğü sürece benim için fark etmez."

"Adınız umurumda değil, beyefendi. Sizinle konuşmak istemiyorum, hele beni rahatsız etmenizi ise hiç istemiyorum."

Dante yerinden doğrulunca gözleri genç kızınkilerle aynı hizaya geldi. Kızın yeşile yakın ela gözlerine bakarken oraya yerleşmiş utancı ve kızgınlığı gördü. Tanrım, öfkeliyken ne kadar da güzeldi! Dün gece loş ışıkta gördüğü meleğin daha güzel olabileceğini düşünmemişti ama yanıldığı ortadaydı. Dante, kızın güzelliğiyle âdeta büyülenmişçesine ağzından çıkanları kontrol edemedi. "Beni çevrende görmeye alışsan iyi edersin."

"Ne demek istiyorsun?" Bu bir tehdit miydi?

Dante başını yana eğerek erkeksi dudaklarının ucunu kıvırdı. "Bu şu demek oluyor sevgilim, seni istiyorum ve kabul edinceye kadar peşinden ayrılmayacağım."

Jess, kalbinin korkudan mı yoksa bu yakınlıktan dolayı mı göğüs kafesini delecek gibi çarptığını bilemeyerek bakışlarını ondan koparmaya çalıştı. Adam delirmiş olmalıydı! Bu sözlerden ve ondan korkmalı mıydı? Sesine yansıyan endişesini gizlemeye çalışarak, "Ah Tanrım, sen bir sapıksın! Bendeki şu şansa bak ki kocaman Londra'da gelip beni buldun!" dedi.

Dante genç kızın çıkardığı sonuca irileşen gözlerle baktı. Gerçekten bir sapık gibi mi görünüyordu? Kızı rahatlatmalı ve kararlı olduğunu görmesini sağlamalıydı. Yoksa yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi.

"Sapık değilim ve amacım da seni korkutmak değildi. Sadece bana ait olduğunu bir an önce kabullenirsen ikimiz de rahat ederiz."

Jessica adamın söylediklerine dahası küstahlığına inanamıyordu. Kendini beğenmişliği Londra'yı aşan bir Kazanova onun peşine düşmüştü. Bunu açıkça belirtmekten kaçınmıyordu. Yerinden

fırlayarak ayağa kalktı ve arkasına bakmadan kalabalığın içine daldı. Bir an önce Thomas ve Robert'i bulup buradan uzaklaşması lazımdı. Biraz daha kalırsa adamı boğması işten bile değildi ve bu da sakin hayatı için istemediği bir rezalet olurdu.

Atış denemeleri yapan oyun standının önündeki kuyruk oluşturmuş kalabalığın yanından geçerken bileğine sarılan sıcak parmaklar tarafından durduruldu. Gözlerinden ateşler püskürterek, geriye dönüp, adamın kendisine kilitlenmiş bakışlarına aldırmadan bileğini çekmeye çalıştı. Dişlerinin arasından fısıldarken, aynı alevlerin ağzından da püskürmesinden korkuyordu.

"Ellerini üzerimden çek, benden uzak dur seni küstah, ukala! Çevremde senin gibi bir sorun istemiyorum!" Çok yakışıklı, baş döndüren, ayartıcı biri olması sorunu daha da büyütüyordu.

Dante bırakmadığı narin bileği başparmağıyla okşarken nabzının hızlanışını parmak uçlarında hissetti. Kendisi nasıl etkileniyorsa o da aynı derecede etkileniyordu. Dili inkâr ederken bedeni istediği cevabı veriyordu.

"İstediğin inkâr etmek mi? Durma devam et o zaman. Sana zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece bundan sonra hayatında olacağını ne kadar erken kabullenirsen ikimiz için de iyi olur, hepsi bu." Bunun için kutsal bildiği her varlığın üzerine yemin bile ederdi.

Sesi arzu doluydu. Gözlerinde beliren isteği gören Jess uzaklaşmaya çalıştı. Adam aklını karıştırmakta ustaydı. Bu zamana kadar hissetmeyi asla istemediği duygularla başı dertteydi.

"Siz aklınızı kaçırmışsınız, beyefendi! Sizi tanımıyorum! Daha önce hiç görmedim! Karşıma geçip hayatıma gireceğinizi söylemeniz kadar saçma bir şey duymadım!" Saçma ama öylesine etkileyiciydi ki...

Dante onu fazlasıyla zorladığının farkındaydı. Bu yaptığına kendisi bile inanamazken onun kabullenmesini beklememeliydi. Ama içinde zaman kaybına katlanamayan, hemen kabullenmesini isteyen bir acelecilik vardı.

O aradığı kadındı, hayatının kadını... Bunu nasıl bildiğini, onu dün geceden önce hiç görmediğini, kızın kendisini aynı şekilde dü-

şünmediğini biliyordu ve hiçbirini umursamıyordu. Bir şekilde onu hayatında istiyordu ve doğal olarak kendisi de onun hayatında olacaktı.

"Pekâlâ, yavaştan alalım. Sevgili Leydim, ben Blake Dante Conner emrinizdeyim!" İçinden her anlamda demeyi ihmal etmedi.

Eğilerek abartılı bir reveransla kızı selamlarken tuttuğu küçük ve narin eli dudaklarına götürdü. Avucuna aldığı elin nasıl da yıprandığını, soyulduğunu ve kızarıklıklarla dolu olduğunu fark etmişti. Dimdik duran ve asla boyun eğmeye yanaşmayan bu kızın belli ki zor bir hayatı vardı.

Kız tepkisiz bir şekilde karşısında duruyordu. Kendisine tuhaf bir ifadeyle bakmaya devam eden Jessica'ya tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle, "Şimdi sıra sende, adını söyleyip reverans yapman gerekiyor. Görgü kurallarına göre uygulama böyle," diyerek yol gösterdi.

Jessica karşısındaki küstah ama bir o kadar da çekici adamın kendisinden ne beklediğini anlayamıyordu. Biraz önce aralarında geçen konuşmaları ve genç adama verdiği tepkileri tekrar tekrar gözden geçiriyor, nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. Açık açık genç adamı görmek istemediğini söylemişti, değil mi? Peki, bu adam neden çekip gitmiyor, kendisini rahat bırakmıyordu?

Durağan hayatında çalkantılara yer yoktu genç kızın. Hele kasıp kavuran ve her şeyi yerle bir eden kasırgalara ise asla! Ama şu an karşısında duran adam tam da bunu yapıyordu. Rayına oturttuğu hayatını engebeli, sonu görünmeyen bir yola doğru sürüklemeye çalışıyordu. Buna müsaade edemezdi. Bir kere taviz verirse sakin hayatı bir dağdan yuvarlanan küçük bir kar tanesinin çığa dönüşmesi gibi önüne ne gelirse alıp götürecekti.

"Aradığınız ve istediğiniz tam olarak nedir bilmiyorum ama ben size uygun biri değilim. Ne ben sizin yaşamınıza ayak uydurabilirim ne de siz benim... Tamam, yakışıklı ve çekici birisiniz. Bunu kabul ediyorum. Amacınızın ne olduğunun da farkındayım, gönül eğlendirmek ve zamparalık! Ancak yanlış kişinin peşinde zaman harcıyorsunuz. Anladığım kadarıyla yolunuzu şaşırmış durumda-

sınız. Alıştığınız hayata geri dönün. Buraları size uygun bir yer değil. Tabii ben de öyle."

Küçük cadı son sözlerini söyleyip, Dante'yi panayırın ortasında bırakarak kararlı adımlarla oradan uzaklaştı. Geride kalan Dante ise asla umutsuzluğa kapılmamıştı. Pes etmeye ise hiç niyeti yoktu. Tek yaptığı şey, amacını kıza belirtmek ve kabullenebilmesi için onu rahat bırakmak olmuştu, hepsi bu.

Kendi kendine gülümseyerek, ellerini cebine sokup, yanından geçen bayanların ilgi isteyen bakışlarına aldırmadan panayır yerini terk etti. Henüz hiçbir şey bitmemişti. Dante bunu ne olursa olsun kıza da kabul ettirecekti.

Yüce Tanrım, bu mümkün değil! Yaşadıklarım, cezamın kefareti olarak yetmedi mi?

Zor geçen bir gecenin ardından duyduğu bu ses ve onun çok yakınında olan varlığı, çevresine çizdiği sınırın yerle bir olması demekti. Onunla karşılaşmaya, yeniden ızdırap dolu günlere dönmeye hazır değildi. Salıncaktan kalkarak, arkasına bakmadan kaçma dürtüsüyle doldu. Ancak bedenindeki bütün yaşam emaresi çekilmiş, genç kızdan geriye bir insan posası kalmıştı.

Bir şeyler söyle! Onu buradan uzaklaştır! Çığlık atan iç sesiyle kendine geldi. Konuştuğunda sesini tanır mıydı? Elbette tanıyacaktı! Aradan yıllar geçmesine rağmen Jessica onun sesini tanımıştı.

"Sesiniz gibi varlığınız da erkekleri büyülüyor olmalı. Sizi davetten kaçıracak kadar bunaltmış olmalılar."

Sesini kısarak boğuk bir sesle konuşan Jess, "Bir erkeği büyüleyecek kadar güzelliğim ve isteğim olmadığı için dünya üzerindeki adamlar çok şanslı," diye mırıldandı.

Burnuna dolan puro kokusu onun oldukça yakınında olduğunu gösteriyordu. Geceyi hafif esintiyle dalgalandıran rüzgâr, puro kokusuna tanıdık ve erkeksi kokuyu da harmanlayarak genç kıza kadar ulaştırmıştı. Bu aşinalık beynini, be-

denini ve kalbini buz dağına çarpan bir gemi gibi yerinden oynattı.

"Bu nedenle mi ağacın karanlık kuytularına saklanıyorsunuz?"

Gitmesi için dua ederken, genç adamın gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi sorularına devam etmesi kendini kapana kısılmış hissettiriyordu. Unutmaya çalışarak geçirdiği onca süreden sonra yeniden karşılaşmaları haksızlıktı!

Unutmak mı? Düşünmemeye çalışmak ve zihninin gerilerine itmek, her gün bayılıncaya ve bütün düşüncelerden arınıncaya kadar çalışmak unutmaksa unutmuştu Jessica. Genç adamla dolu hatıralardan kurtulmak için asla yaşayamam dediği Londra'ya gelmiş ve bu kalabalığın içinde kaybolup yok olmayı dilemişti.

Bu büyük şehre yerleştiğinde ise her köşe başında onunla burun buruna gelmeyi bekleyerek korkuyla yaşamıştı. Bu nedenle hiçbir davete katılmamış, dedikodulara karışmamak için elinden geleni yapmış ve insanlardan uzak durmuştu. Harris'in zoruyla geldiği bu ilk davette onunla karşılaşmak, Tanrı tarafından gözden çıkarıldığını gösteriyordu.

"Neden Tanrım? Bana bu işkenceyi yapman için ne gibi bir günah işlediysem söyle ki bir daha asla yapmayayım!"

Titreyen bedenini kollarıyla sardı. Üşümesine sebep havanın soğuk oluşu değildi. Dişlerinin birbirine çarpmasına neden olan titreme içinden geliyordu. Fenerlerin ışığında gizeme bürünmüş bahçeyi saran ilkbahar havası bile genç kızı rahatlatmıyordu.

Uzun süren suskunluğu genç adamın ilgisini çekmişti. Cevap gelmeyince ağaca doğru birkaç adım atmış ve bu sesler Jessica'yı harekete geçirmişti.

Ayağa fırlayarak, "O... Olduğunuz... Yerde... Ka... Kalın lütfen!" diye telaşla kekeledi. Adım sesleri durunca derin bir nefes aldı. Kısa süreliğine de olsa celladını durduran bir günahkâr kadar kurtulmuş sayılırdı.

Dante, tedirgin sesli gizemli hanımefendinin gerçekten de ya çok çirkin ya da çok utangaç olduğuna karar verdi.

"Bırakın da buna ben karar vereyim," diye mırıldandı kur yapan bir sesle.

"Ne? Neye karar vereceksiniz anlamadım!"

Dante'nin boğuk gülüşü kıza ulaştığında sesli bir nefesin alındığını duydu. "Güzel olup olmadığınıza... Aydınlığa gelirseniz fikrimi söyleyebilirim."

"Giderseniz çok mutlu olacağım! Lütfen, sizden rica ediyorum!" *Lütfen git ki parçalarımı toplayabileyim.*

Dante kararsızca duraksadı. Burada durmuş, karanlıkta saklanan bir kızı görmeye çalıştığına inanamıyordu ancak garip bir şekilde olduğu yerden de ayrılmak istemiyordu. Kızın sinirli ricası üzerine purosunu yere atarak topuğuyla ezdi.

"Pekâlâ, gizemli hanımefendi! Size yalnızlığınızla iyi eğlenceler dilerim."

Tok ayak sesleri uzaklaşırken Jess ağlamaya hazır, olduğu yere çöktü. Bir an önce Harris'i bulup buradan ayrılması gerekiyordu. Ruhunda kopan fırtınalar tüm dünyasını altüst etmeden bu karşılaşmayı, yüz yüze görüşmeyi atlatamayacağını biliyordu. Boş bakışları pencerelerinden aydınlığın, müziğin ve kahkahaların dışarıya taştığı malikânedeydi. Görmeden baktığı bu ışıltılı dünyanın aksine içi karanlıklara boğulmuştu. Aklında ise kurtulma planları dönüp duruyordu. Bahçenin arka kapısından kaçabilirdi. Ya da salondan da geçebilir, Harris'e haber vermeden ortadan kaybolabilirdi.

Bakışlarını detaylarını göstermeyen geceye çevirdi. Yakınlardan neşeli bir fıskiyenin şırıltıları geliyordu. Gece böcekleri bu melodiye katılmaya karar vermiş gibi aynı anda ötmeye başladı. Jessica da onlar gibi görünmez olabilmeyi diledi. Şu an sadece dünya üzerinden yok olması bu zalim karşılaşmayı durdurabilirdi.

Salondaki müzik değişti. Sevgililerin merakla beklediği bir vals çalmaya başladı. Aradan kaç dakika geçmişti? Eli ka-

nayan kalbini sakinleştirmek ister gibi göğsüne gitti. Müzik sesinin duyulduğu pencere, yaralarının tekrar kanamasını engelleyemeyecek ve saklayamayacak kadar aydınlık içerisindeydi.

Kulağına kadar gelen kahkahalar yapmacık ve tiksindirici geldi. Salona dönmek için ayağa kalktığında, titreyen dizlerinin ve bedeninin beyninin verdiği emirlere uyum sağlayamadığını gördü. Dişlerini birbirine kenetleyerek doğruldu. Kasılmış omuzlarını geriye doğru attı.

Bu karşılaşmanın bir de iyi yönü vardı. Bütün bu bocalamalar ve perişanlığı onun gözleri önünde de yaşanabilirdi. Karanlık onun bu sersemliğini saklamıştı. Kendisini yeniden karşılaşmaya hazırlayabilir, umursamaz maskesini takabilir, ne kadar incindiğini ve kırıldığını saklayabilirdi.

Bileklerine sarkan eldivenlerini çekerek düzeltti. Eteğinin üzerinde dalgalanan sarı ipek kumaşın hayali kırışıklıklarını düzeltti. Elbise üzerine yaptığı nakışların çok güzel ve göz alıcı göründüğünü biliyordu. Kendi cenazesi için hazırlandığını bilmeden bu nakışlar için haftalarca uğraşmıştı. Bedenen ve ruhen ölürken güzel görünmeyi hangi kadın istemezdi? Jessica bu konuda şanslıydı. Son kıyafetini kendi elleriyle dikmiş ve süslemişti.

İnsan Azrail'inden kaçamıyordu. O zaman o büyük buluşma için vakit kaybetmemeliydi. Eğer birazcık bile şansı varsa genç kız içeriye girdiğinde Dante daveti terk etmiş olurdu.

Tepesinde bukle bukle toplanmış topuzunda elini gezdirerek, son bir kez dağınık olup olmadığını kontrol etti. Sakinleştirmeye çalıştığı adımlarla balkona çıkan merdivenlere yöneldi. Salonun kapısında durarak kalabalığın üzerinde bakışlarını gezdirdi. Ayaklarının bir yere hiç bu kadar isteksiz adım attığını hatırlamıyordu. Kalabalıktan dışarıya sızan ter, parfüm ve sıcak hava isteksizliğini arttırıyordu. Mecburen

adımını atıp Harris'in nerede olduğunu görmeye çalıştı. Terasa açılan diğer kapının yanında sohbet ediyordu.

İnsanların arasından ilerlemeye çalışırken, bileğine takılı olan minik çantası sıkışıp, kurtulmamakta ısrar edince öfkeyle çekiştirdi. Lanet olası, üst tabaka insanları o hesapçı bakışlarını bir an olsun üzerinden çekseler daha rahat edecekti.

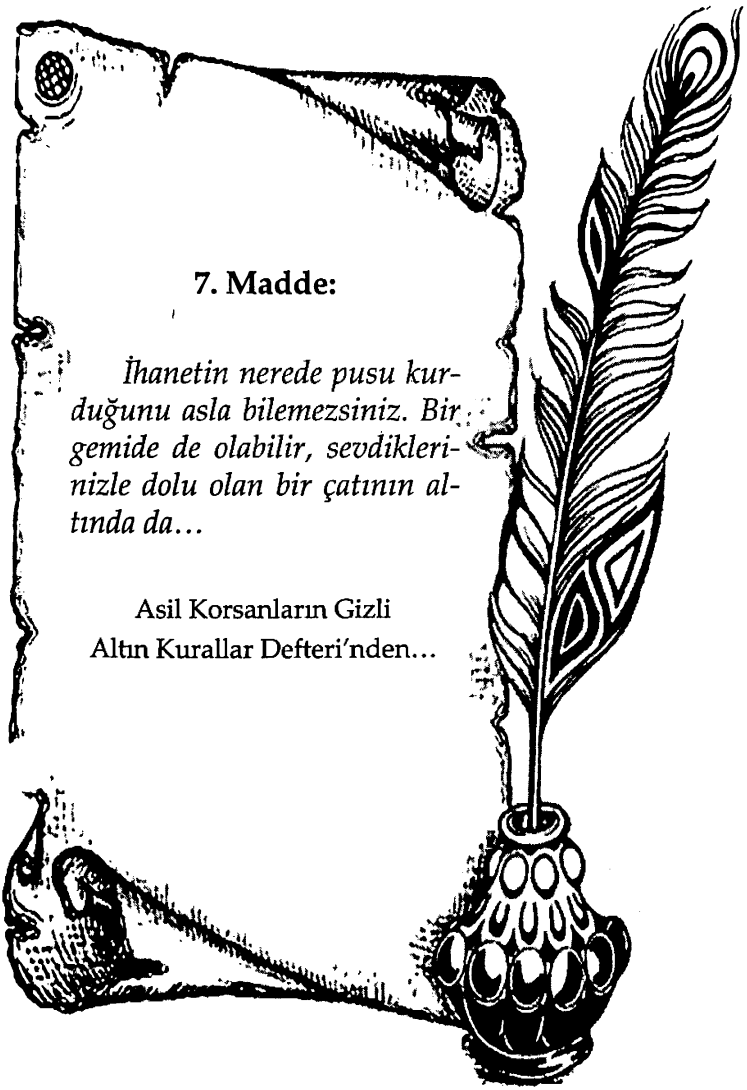
Sonunda Harris'e ulaştığında koluna hafifçe dokunarak dikkatini çekti. Adam soru soran gözlerle dönüp bakınca yüzünün şeklinden ne kadar bunalmış olduğunu gördü.

"Gitmek istiyorum, mümkünse hemen," diye fısıldadı.

Harris açık renk kaşlarını çatarak, "Beklediğim kişiler gelmeden olmaz," diye itiraz ederken, kızın arkasında bir noktaya bakışı takılınca, ifadesi anında değişerek keyifli bir hâl aldı. "Evet, beklediğim kişiler nihayet burada."

Jess, bu buluşmadan bir an önce kurtulabilmek için sabırsızca omzunun üzerinden baktı. Elindeki çanta yere düşerken, sendeleyerek Harris'in koluna tutundu. Ne kadar kaçmak isterse istesin kıpırdayamıyordu. Oysa biraz önce kendi kendine söylediği onca sözden sonra, *"Soğukkanlı olabilirim,"* diye düşünmüştü. Şimdi ise arkasında duran bedeni her hücresiyle hissediyordu. Harris durumdan ne kadar mutlu olduğunu gösteren bir yüz ifadesiyle kızın koluna girerek gelen ikiliye doğru döndürdü.

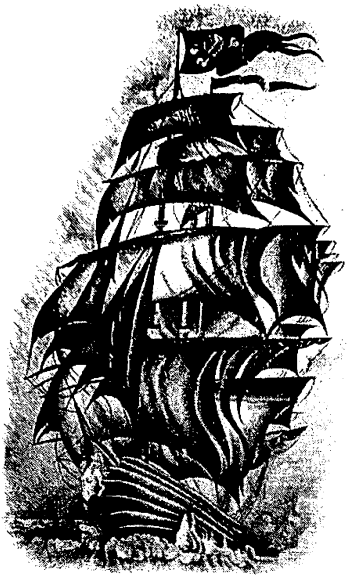
"Kıyamet anı!" diye düşündü genç kız.

7. Madde:

İhanetin nerede pusu kurduğunu asla bilemezsiniz. Bir gemide de olabilir, sevdiklerinizle dolu olan bir çatının altında da...

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 4

Yere diktiği gözlerine buz gibi bir ifade yerleştirerek kaldırdı ve doğrudan genç adamın yüzüne baktı. Gördüğü birbiri ardına geçen tiksinti, küçümseme, kin ve öfkenin kararmışlığından ibaret tanımadığı bir yabancı yüzüydü. Patlamaya hazır bir volkan kadar gergin beden, yanlarda kapanmış yumruklar ve gerginlikten keskinleşen çenesinde atan damarla, sözleriyle ifade edemediği her tepkisini kızın üzerine yağdırıyordu.

Yüce Tanrı ona yardımcı olsun, aradan geçen o kadar yıldan sonra bile bu yüzü ne kadar çok özlemişti! Eskisinden daha da katı, ulaşılmaz ve haşin görünüyordu. Bir zamanlar gülümsemeyle aydınlanan gözlerine karanlık bir ifade sinmişti. Kahverengi bir göz nefretle bakarken siyaha dönüşebilir miydi?

Dokunmak için karıncalanan parmaklarının bir zamanlar bu köşeli ve sert çenede şefkat ve tutkuyla dolaşmasını hatırlıyordu. Oysa şimdi keskin bir çizgiye dönüşmüş dudakların süslediği bu erkeksi çene yaşadığı şokla kasılmıştı.

Okyanusun iri dalgalarını hatırlatan saçlarının eski asiliğini kaybetmiş olması ne kadar da acıydı. Eskiden omuzlarına kadar uzanan bu saçlar artık kulak hizasında kesilerek ehlileştirilmişti.

Omuzlarını saran siyah kuyruklu ceketin genç adamın çekici bedenine özel dikildiği o kadar açıktı ki, bir terzi olan Jessica bu bedene kıyafet dikmenin nasıl eşsiz bir zevk olabileceğini düşündü. Zaten uzun ve yapılı olan bedeni görmediği yıllar boyunca, bir taş kütlesi gibi şekillenip ulaşılmaz bir havaya bürünmüştü. Bir kadının kollarını sarmaktan derin bir haz alacağı beli, gittikçe genişleyen omuzlarını vurgular gibi inceydi. Uzun bacaklarını saran kaliteli bir kumaştan yapılmış gri pantolon, her adalesini vurgulayarak sergilenmesine ihtiyacı olmadığı erkeksiliğine dikkat çekiyordu.

Genç kız aç bakışlarını uzun kirpiklerinin ardına saklayarak, incelemesini bitirip takındığı umursamaz bakışlarını yeniden genç adamın yüzüne çevirdi. O, canını yakmaya hazır kahverengi gözlerin doğrudan içine baktı. *Beni daha fazla incitmene izin vermeyeceğim* ifadesine gururu da ekleyip karşısındaki adamı çileden çıkardı.

Genç adam bir an zamanın durduğunu ve beş yıl öncesine gittiğini düşündü. Karşısında duran kadın öylesine tanıdık ve bir o kadar da daha önce hiç görmediği biriydi. Buza dönüşmüş donuk ela gözleriyle duygusuz ve hissiz bir yabancı gibi bakıyordu. Kirpikleri bir kere bile kıpırdamamış, bedeni her kasına hükmeden bir bilinçle dimdik karşısında duruyordu.

Yüce Tanrı ona yardımcı olsun, yıllardır aradığı kadın burada, şu anda karşısında duruyordu. Her gece kâbuslarla süslü uykularını bölen bu bakışlardı. Yatağında açlıkla yandığı gecelerde bu bedeni altında görmek için şeytana ruhunu bile satabilirdi. Her geçen ayla özlemini nefretle sardığı bu kadın onu diri diri öldürmüştü. Bir mezar taşına bile sahip olmayan ruhunun ölümünden bu kadın sorumluydu. Celladı

ve Azrail'i aynı kişinin oynadığı bir dramda, başrolü üstlenmiş bu şeytansı cazibeye nasıl yenik düştüğünü yeniden hatırlattığı için onu parçalara ayırmak istiyordu.

Kızın gırtlağına sarılmak isteyen elini ona doğru uzanırken durdurdu. Yüzlerce çift gözün önünde ne yapıyordu böyle? Beş yılın sonunda ilk defa soğukkanlılığını kaybetmişti. Saçlarıyla tezat koyu sarı kıyafetinin içinde gururlu duruşuna zıt kırılganlığıyla bütün öfkesini, nefretini, tutkusunu, özlemini üzerine çekmişti. İçindeki eski Dante uzanıp, kollarına almak için gürlerken son yılların acısıyla şekillenmiş olan Dante, o bir kuğuyu hatırlatan zarif boynunu tek bir hareketle kırmak için kıvranıyordu. Kendi içinde çarpışan benliğini yatıştırabilmek için soğukkanlılığını kazanmak zorundaydı. Göğsünü genişleten derin bir nefesin yardımcı olması için Tanrı'ya dua etti.

Bir aptal gibi kadının adını neden sormamıştı? Neden Irene'nin sözlerinden sonra bu kadını araştırmak gibi zekice bir hareket yapmamıştı? Belki de artık onu bulmaktan umudunu kestiği için gevşemişti. Bu şehirden ya da bu ülkeden ayrıldığını düşünmeye başlamıştı. Zindanda geçirdiği iki yıldan sonra çıktığında ilk yaptığı iş onu aramak olmuştu. Hatta bir dedektif bile tutmuştu. Adamın onu bulamaması normaldi. Onu yanlış yönlendirmişti. Londra'ya olan nefretini bildiği için bu şehirde olamayacağını düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı. Yıllardır burada, burnunun dibindeydi. İntikam planları yaptığı o uzun aylar ve geceler boyunca böyle gafil avlanacağını kim bilebilirdi?

Aldığı bütün intikamlarda kızın şaşkınlığı, çaresizliği ve utancı ona büyük bir keyif veriyorken, şu an tam tersini yaşıyor olmak genç adamı çileden çıkarıyordu. İçine düştüğü durumu idrak ettiğinde irkildi. Tanrım, bir zamanlar âşık olduğunu düşündüğü kadın bir fahişeye dönüşmüş ve üstelik kuzeninin metresi olarak karşısına çıkmıştı! Bu kadar alçalmış olabilir miydi? Bu kadar ahlaksız bir hayatı seçecek kadar

onursuz muydu? Düşmüş, zavallı ve tiksindirici bir hayatın içinde yaşamak kendi tercihi miydi?

Yüreği, beyni ve ruhu çığlık çığlığa bu düşünceye karşı çıkarken, gözleri gördüklerinin doğru olduğunu söylüyordu. *Gördüğünün hepsi gerçek Dante!* İçindeki ses farkındalık balyozuyla acımasızca beynini dövüyordu.

Jessica, adamın yüzünden geçen bütün ifadeleri kıpırdamadan izliyordu. Kendisinden daha beter bocalıyor oluşunun verdiği tatmin, şu an sarılabileceği tek teselliyi sunuyordu. Bu karşılaşma güvenli dünyasının, sığındığı limanın parçalanıp dağılması ve çivilerle dolu intikam oyunun oynandığı bir yolun başlangıcıydı, biliyordu. Genç kız tekdüzeliğine sığındığı yaşamının sıcaklığını bir daha hissedemeyecekti. Adamın kin dolu gözleri dünyadaki huzurlu geçen son anlarını yaşadığını söylüyordu çünkü.

Bakışları Dante'nin hemen yanında duran orta yaşlı, sarışın kadının kızgınlık ve kıskançlıkla morarmış yüzüne kaydı. Bu kadın *Harris'in karısı olmalı* diye düşündü. Pörsümeye yüz tutmuş bir surat, kıskançlıktan çarpılmış dudaklar, yılana bakarmış gibi tiksinti dolu bakışlar, hımbıllaşmaya başlamış bir beden kadında o an görebildiği tek şeylerdi.

Bir adam metresi olarak bilinen bir kadını neden karısıyla karşılaştırmak isterdi? Amacı karısını mı yoksa diğer kadını mı aşağılamaktı? Derin ve sesli nefesler dörtlü arasında olan gergin ve öfkeli sessizliği bastıramıyordu. Ve Harris, durumundan gayet memnun bir şekilde sessizliği bozarak yeni bir kargaşa yaratacak cümlesini kurdu.

"Sevgili Irene, Ekselansları, burada olduğunuzu bilmiyordum. Sizi Leydi Jessica Morgan'la tanıştırmama izin verin." Sonra Jess'e döndü ve sırıtarak, "Leydim, sizi Vikontes Irene ve Ekselansları Edinburgh Dükü Dante Conner ile tanıştırabilir miyim?" dedi.

Tanıştırılan bu üç kişiden herhangi bir tepki görülmediği gibi hiçbir nezaket sözcüğü de duyulmadı. İşte o anda genç

kız fark etti ki tüm salon sessizliğe bürünmüş, gözlerini kırpmadan onları izliyordu.

Jess, her şeyden öte beyninde dönüp duran *'Ekselansları'* kelimesine dikkatini yoğunlaştırmış, olması imkânsız gibi görünen bu kavramı enine boyuna irdeliyordu. Onun tanıdığı Dante donanmada kaptan olan ve tüccar aileden gelen bir adamdı. Ama beş yıl sonra yeniden karşılaştığı bu adam artık bir Dük'tü. *"Uzak akrabalarının birinden unvan miras kalmış olmalı,"* diye düşündü genç kız.

Karşısında zehir saçan bakışlarla kendisini öldürmek isteyen adamla, geçmişte âşık olduğu adam arasında dünyalar kadar fark vardı. Yeni kazanılmış unvan ve mirasın eski tüccarın oğlu Kaptan Dante ile uzaktan yakından alakası yoktu. Kişiliğinin de... Bu adam nefret dolu bir düşmandı!

Genç adam sonunda konuşmayı başararak, "Irene sen buradan uzaklaş!" dediği diğer kadını dışladı. Kenetlenmiş çenesi ve dişlerinin arasından çıkan sesi sanki gıcırtılar çıkarıyordu.

"Ama ben..." diyen Irene'ye hiçbir söz hakkı tanımayarak, "Sana uzaklaş dedim, Irene! Hatta Harris de sana eşlik etsin!" dedi kaba bir sesle.

Irene bu teklifin üzerine atlayarak, direnmesine rağmen Harris'i içeceklerin olduğu masaya doğru çekiştirdi.

Vikont ve Vikontes Miller'in ayrılışından sonra, Dante ve Jess karşılıklı kozlarını paylaşmayı düşünen iki gladyatör gibi en küçük kıpırtıyı bile kaçırmadan birbirlerini izlemeye başladılar.

Dante, hâlâ karşısında duran görüntünün aklının ona oynadığı oyunun bir ürünü olup olmadığını düşünüyordu. Bu imkânsızdı! Onu o kadar çok düşünmüş, o kadar çok intikam planları yapmış ve aramıştı ki şimdi olmayan halüsinasyonlar görüyordu. Damarları, beyni ve kalbi patlamak üzereydi. Sakinleşmek için beyninin verdiği bütün emirler hiçbir işe

yaramamıştı. Tek istediği karşısındaki kadının ince ve narin boynuna parmaklarını geçirmek ve tek hareketle kırmaktı.

Burun delikleri öfkeyle genişlerken, yumrukları artık sıkmaktan hissetme gücünü kaybediyordu. Sabır duvarları çatlayıp, parçalara ayrıldığında kulağına gelen kendi sesini bile tanıyamadı genç adam. Bir yılan tıslaması kadar zehirli ve bir bıçak kadar keskindi.

"Daha fazla aşağılık olamaz demiştim ama yanılmışım!"

Jess, benliğini zerrelere bölen bu cümle üzerine tek bir kasını bile oynatmadı. Gözlerini kırpmadan baktığı adamın yüzünden bakışlarını bir an bile ayırmadı. Bu istemli yapılan bir davranış değildi. Eğer kıpırdamaya kalkarsa kurumuş çamurdan yapılan bir heykel ya da kumdan bir kale gibi dağılacaktı.

Bu hakarete cevap vermesi gerektiğini düşünerek, "Ekselansları, durduğunuz yerden mi bahsediyorsunuz, yoksa beni çekerek indirdiğiniz seviyeyi mi kastettiniz?" diye küçümseyen bir sesle sordu.

Adamın kararan bakışlarından bu sözleri beklemediği ve sözlerinin tam hedefi bulduğu belli oluyordu. Ne yapmasını bekliyordu? Korkuyla sinmesini mi yoksa arkasına bakmadan kaçmasını mı? Ya da her aşağılamasına boyun eğmesini mi?

"Senin bulunduğun yerde olabilmek için kişiliksiz, onursuz ve gursuz olmak gerek! Dünya üzerinde hiç kimsenin senin kadar çamura bulanmış olabileceğini sanmıyorum!"

"Neden böyle düşündüğünüzü anlamadım. Ne yana baksam -siz de dâhil- pek çok insan benimle aynı yerde duruyor."

"İnan bana ne kadar uğraşırsak uğraşalım senin kadar alçalamayız!"

Jess'in yüzünde zoraki de olsa kırıcı bir gülümseme oluştu. "Bu göreceli bir kavram, öyle değil mi? Sizin baktığınız yerden ben ne kadar aşağıdaysam, benim baktığım yer-

den de sizin görülemeyecek kadar aşağıda bile olduğunuzu söyleyebilirim."

Dante duyduklarına inanamayarak kadına bakakaldı. Neler saçmalıyordu böyle? Bu ne arsızlık, ne yüzsüzlüktü! Yaptıkları konusunda en ufak bir pişmanlık duymadığı gibi bir de kendisini suçluyordu. Fahişe ruhlu olduğu yetmemiş, şimdi karşısına geçmiş ne dediğine aldırmadan hakaretler yağdırmaya cüret edebiliyordu.

Onu nasıl tanıyamamış, bir insan hakkında nasıl bu kadar yanılabilmişti? Sevecek kalbi bırak, ruhu bile olmayan bir kadına âşık olmuştu. Öylesine soğuk, kontrollü ve kendine güvenli bir duruşu vardı ki, karşısında duran herkesi ezen ve etrafa yaydığı, *"Gururum karşısında hepiniz zavallısınız,"* duruşu kendinden şüpheye düşürmüştü.

Düşüncelerinin verdiği öfkeyle kulaklarında başlayan uğultu, öfkesinin çoktan sınırlarını geçtiğini gösteriyordu. Kıza doğru bir adım yaklaşıp, narin elini tutarak koluna geçirdi. Jessica'nın çekmeye çalıştığı elini, üzerine koyduğu eliyle sıkıca tutarak terasa çıkan kapıya sürükledi. Şaşkın ve çıkabilecek öfkeli tartışmaya aç gözler sinsice onları gözlerken, gecenin artık iyice serinlemiş havasına çıkan iki genç bu takibin farkında değildi.

Balkonun tenha bölümüne doğru sürüklenen Jess korkuyla yutkundu. Adam kesinlikle kendisini bir kuytuda öldürmeyi düşünüyordu. Çekmeye çalıştığı eli güçlü parmaklar tarafından kaçmasına izin vermeyecek şekilde sıkıştırıldı.

Dante peşinden sürüklediği kızla birlikte karanlığın kuşattığı ve fenerlerin çok fazla ulaşamadığı balkonun uç kısmında durdu. Elini, iğrenç bir pisliğe dokunmuş gibi iterek kendinden uzaklaştırdı genç adam.

Jess, karşısında burnundan soluyan ve her an gırtlağına sarılacakmış gibi duran gergin, -hayır oldukça gergin- güçlü beden karşısında gerilememek için kendini yerinde kalmaya zorladı.

Geniş omuzlarına oturmuş siyah ceketi ve kaslı bacaklarını saran gri pantolonuna zıt bembeyaz gömleği aydınlığı yansıtarak, kızın dikkatini gümüş rengi yelek ve boyun bağının süslediği geniş göğse çekiyordu. Bir an için kollarına sığınıp, başını göğsüne gömerek çektiği tüm o acılar için ağlamak, kendisini nasıl incittiğini anlatmak ve yine bu kollarda teselli bulmak isteyerek yutkundu. Ama adamın yüzüne tekrar baktığında, artık aynı adamın yüzünde acımasız, katı ve taviz vermez o ifadeyi görünce kendini uyarmak zorunda kaldı. *Bu adam bir yabancıydı. Tıpkı odasına girdiği o geceki kadar –hatta ondan bile fazla- yabancıydı!*

"İğrenç pençelerini kuzenimin kocasından çekeceksin!"

Bir kurdun hırlamasını hatırlatan, tüylerini diken diken eden sesini duyduğunda hapsolduğu düşüncelerinden sıyrıldı. İstediği olmazsa en ufak bir harekette saldırmaya ve parçalara ayırmaya hazır bir şekilde tetikte bekliyordu.

Jess duyduğu bu sözler karşısında duruşunu dikleştirip çenesini kaldırdı. Kendi kulağına gelen sesi de en az onunki kadar öfke doluydu.

"Siz bana nasıl yaşayacağım konusunda emir veremezsiniz!" Cümlesinden sonra küstah bir sesle, "Ekselansları!" diyerek adama karşı koydu.

Dante dişlerini sıktı. "Kesinlikle verebilirim ve veriyorum da... Zaten görmemiz gereken bir hesabımız var. Bu savaşa ailemi karıştırmana izin vermeyeceğim. İnat edersen o zaman geri çekilip seni nasıl mahvedeceğimi izlersin!" diyerek tehdidini kızın yüzüne savurdu.

Söylediği sert sözlere genç kızın verdiği tek tepki kahkahasıydı. Bu kahkaha karşısında tıslayan Dante derin bir nefes aldı. Toprağı yararak, fışkıran lavlar kadar yakıcı görünen kahverengi gözlerini perdeleyen kavisli kalın kaşları daha da çatılarak korkunç bir hâle dönüştü. Şu an eski çağ mitolojilerindeki canavarlara dönüşmüş görüntüsünün en korkusuz adamı bile yerinde titreteceğinden emindi. Ama kızın sürüp

giden kahkahası kesinlikle genç adamı ciddiye almadığını açıkça gösteriyordu. Bu korkusuz gösteri ona duyduğu nefret duygusunun en üst sınırı nedir diye meraklanmasına sebep oldu.

"Bana daha fazla nasıl zarar verebileceğinizi sanıyorsunuz? Bir düşünelim, dedikodumu yapıp adımı mı lekelersiniz, yoksa olmayan işlerimi batırarak büyük bir tatmin mi hissederdiniz? Elimde ne var ne yok kaybetmemi sağlayarak sokaklarda sürünmemi de izleyebilirsiniz tabii. Başka seçenek var mı Ekselansları? Söylerseniz aklıma gelmeyen bu seçeneği neden hatırlayamadım diye endişelenebilirim."

Jessica, daha sözünü bitiremeden kulağının dibinden geçen yumruk arkasındaki duvarda patladı ve korkuyla duran kalbinin hemen ardından bembeyaz olan dudaklarından küçük bir çığlık kaçırdı. Böylesine bir nefret ve öfke, dalgalanarak onun bedeninden kendi bedenine akıp, her hücresini sararken nefes almayı unuttu.

Dante yumruğunu geçirdiği duvardan elini ayırmayarak kızgın nefesini duvarla kendisi arasında kalan kızın yüzüne doğru soludu. Kendini tutmak için çok fazla güç sarf ettiği inip kalkan göğsünden belliydi. Kulağına doğru eğilip, dişlerinin gıcırtısını duymasını sağlayarak hırladı.

"Söylediklerimi yap, seni küçük sürtük! İnan bana benimle uğraşmayı istemezsin. Öyle uzun süredir seni arıyorum ki... Bu kadar yakınımda olduğunu bilseydim, hayatı sana çok daha önceden zindan etmeye başlardım. Şimdi intikam vakti, sevgilim. Kaybettiğim yılların hesabını vereceksin bana! Sana tavsiyem ikimizin arasındaki bu savaşa başkalarını dâhil etme! Yoksa çok pişman olursun!"

İçindeki nefreti kustuktan sonra yavaşça doğruldu. Dudaklarında oluşan eğreti gülümsemeyle bir adım geri giderek, "Geçen beş yılda senin için hayal ettiğim işkenceleri tahmin bile edemezsin," dedi.

Jessica yaşadığı dehşet anlarını kendisine saklamış, cesur küçük bir kız gibi dikleşmişti. "Belki de aynı hayalleri ben de kurmuşumdur. Yalnız bir farkla... Hepsinde de dizlerinin üzerine çökerek af dileyen sendin. Bu benim asla yapmayacağım bir zayıflık."

Dante başını geriye atarak güldü. Kahkahası kesinlikle erdemli genç kadınlar için bir tehlikeydi. Yüzündeki gülümsemesi denizin üzerinde aniden batan bir güneş gibi kaybolarak yerini kasvetli bir karanlığa bıraktı. "Hem hayatımı mahvedip hem de bu kadar cesur olman inanılmaz. Uykusuz geçirdiğim her gecenin bedelini aynı işkenceyi sana da yaşatarak ödeteceğim!"

Genç kız, söylediklerine rağmen gözlerinden sızan ham şehvetin kokusunu kadınsal bir içgüdüyle almıştı. Yüce Tanrım, Dante onu istiyordu! Bu güneşe doğru uzanan bir fidanın cesurca yapraklarını açışı gibi içinde filizlenip büyüdü. Kendinden memnun gülümsemenin dudaklarında ne kadar şehvetli durduğunun farkında olmadan onun gözlerinin içine baktı. "İntikam planlarının kaç tanesi yatakta son buluyordu, Dante?" Ona doğru süzüldüğünü fark edemeden genç adama yaklaşmıştı. Başını yana eğerek, "Asıl çıldırdığın nokta bana sahip olamadığın için. İtiraf et!" dedi.

Ona bu kadar yakın olmaktan dolayı teninde dolaşan arzu titreşimlerini nefret tiksinmesi olarak yorumlayan genç adam, burnuna dolan baştan çıkarıcı kokudan etkilenmiyormuş gibi gülümsedi. "Meydan okuman çok tahrik edici! Ama sana dokunmaktansa bir pitona sarılıp uyumayı tercih ederim." Sözlerindeki zalimliğe rağmen uzanıp kızın cam bir yüzey kadar pürüzsüz olan yanağında parmağını gezdirdi. "Bir zamanlar çok istememe rağmen bedenin artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Belki yalvarırsan sadece intikamımı daha da tatlandırmak için seni yatağıma alabilirim."

Jessica küçümseyen bir ifadeyle gülümsedi. "Pitonu daha sonra ben alabilir miyim Ekselansları? Eminim sizden daha sıcaktır."

"Ahlak duygunu yatağını gezdiğin beylerin kollarında unuttuğun ne kadar da açık."

Bu cümle bir zamanlar Jessica'nın Dante için söylediği cümleydi. Genç adam ona bu kadar yakın olmaktan tiksinmiş ve sıkılmış gibi birkaç adım atıp uzaklaştı. "Birbirimizi bulduğumuza göre kılıçlarımızı ve nefretlerimizi bileğilemeye başlayabiliriz. En kısa zamanda yeniden görüşmek üzere, Jess."

Dante, kızı tepeden tırnağa süzen son bir bakış attıktan sonra, arkasını dönüp giderken Jess olduğu yerde biraz önce işittiği tehditlerin ağırlığı ve gerçekliğiyle titriyordu. Bütün o hayatın çemberinden geçmiş etkilenmeyen kadın imajı Dante gittiği anda yerle bir olmuştu. Belki de meslek değiştirmeliydi. Yaptığı role neredeyse kendisi bile inanacaktı.

23. Madde:

Kalbini bir kadına vermekle pusulasız denize açılmak aynı şeydir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 5

"Seni sevdim kahrolası, kalbimi ayaklarına fırlatıp attım! En değerli hazinemdi ve ben senin korkunç ihanetinin bedelini parçalara ayrılmış ve asla eskisi gibi olmayacak bir yüreği yeniden taşımaya çalışarak cezalandırıldım. Senin aşkınla ciltlediğim masumiyetim şimdi aşağılayıcı bakışlar ve ayaklar altında. Şaşırtıcı olan şu ki sana doğru durmaksızın koşturup duran kalbim her defasında yuvarlandığı uçurumdan kendini kurtarmıştı. Ama bu defa kindar bakışlarınla yüreğim o uçurumun dibinden çıkabilecek cesareti senin hırslı topuklarının altına gönüllü bırakıp geri çekiliyor."

Kapının vurulmasıyla daldığı hayalden gerçekliğe geri dönen Jessica, kapıdaki kişiye gelmesini söylerken sesi hâlâ sitemli ve kırgınlık tınıları taşıyordu.

Kapıdan giren Lorna, iki yıldır yanında ve kendisine destek olan oda hizmetçisiydi. Genç kızın şeytan görmüş gibi bir yüzle eve dönüşünü ve kendini odasına atışını izlemişti. Jess'in asla ufak tefek olaylar karşısında pes eden ve korkuyla sinen bir yapıda olmadığını bildiğinden, onu bu kadar etki-

leyen her neyse, durumun gerçekten çok ciddi olduğunu düşünüp hanımı için endişelenmişti. İçeriden gelen sesle odaya girdiğinde hanımının yanmayan şöminenin önündeki koltuğa oturmuş, kıpırtısız bir heykel gibi duvara baktığını gördü.

Jess duvardan ayırdığı bakışlarını odaya giren orta yaşlı, tombul ve siyah saçlı kadına çevirdi. Hayatı fazlasıyla diplerde yaşayan bu kadının iyimserliğine ve neşesine her zaman gıptayla bakmıştı. Siyah gözlerinde gördüğü meraklı ifadeden kaçınarak bakışını yeniden duvara çevirdi.

Ona ne anlatabilirdi ki? Annesi ve babasını kaybettiğinde bile bu kadar çok korkmamıştı. Bu gece işittiği tehditlerle arkasına bakmadan kaçması gerekirdi aslında ama hayatı boyunca yeterince korkarak, kaçarak ve saklanarak yaşamıştı. Kendine verdiği sözü hatırladı birden. *"Sadece kendine güven. Bir başkası seni kolayca kandırabilir ama aynada gözlerine baktığında kendi bakışlarına asla yalan söyleyemezsin."*

Lorna'nın sabırlı ve meraklı bakışlarına rağmen açıklamasını yapamayacağı sorunları anlatmaya çalışmak hiç içinden gelmiyordu. Elbisesinin arkasındaki kurdeleleri çözmesi için ayağa kalkarak arkasını döndü. Kadın, genç kızın sessizliğini kabullenerek elbiseyi çıkarmasına yardımcı olmaya başladı.

Bir zamanlar böylesi bir hayatı merak ederdi. Parası olan insanların neden mutsuz olduğunu anlayamazdı. Birkaç poundla koca bir yılı geçirmenin ne kadar zor olduğunu bilselerdi, yaptıklarından utanacaklarını düşünürdü. Şimdi ise paranın asla huzur ve mutluluğu satın alamadığını çok zor yollardan öğrenmişti. Keşke yaşadıklarını silebilse, en baştan başlayabilseydi.

Köhne bir evin verandasında tembelce kayıp giden güneşin batışını huzurla seyredebilse, eve dönen sevgilinin ayak seslerini dudaklarında coşkulu gülümsemeyle karşılayabilse, gelecek günlerin zorluğu düşüncesinden paniğe kapılmadan kendini güvenli kollara teslim edebilseydi. Para o zaman

sürekli peşinde olan bir canavar gibi görünmez, gelecek zor günler için bir kenarda beklerdi.

Bu gece ne kadar da melankolikti. *Hüzün, insanı bilmediği bir labirente çekip,* çıkış umudu kalmayıncaya kadar, *oyalayarak geçmişe dair hayaletlerin arasına bırakırken peşinden asla ayrılmayan sinsi bir gölgeye dönüşüyordu.* Bu cümleyi bir yerlere yazsa belki ileride muhteşem sözler fihristinde kendine yer bulabilirdi.

Kendisini hor gören bir gülümsemeyle üzerine geceliğini giyip Lorna'nın saçlarını çözmesine ve taramasına izin verdi. Yatağa girdiğinde dünyadaki bütün ejderhalarla savaşmış kadar yorgun ve bezgindi. Huzurlu rüyalara giden yolu geçmişinden geçen bir kadının bu huzura ulaşabilmesi imkânsızdı. Canı yanmış gibi inleyerek gözlerini kapattı. İşte yeniden oradaydı.

Sabah uyanır uyanmaz yatağında bir süre uzanmayı ve günün yapılacak işlerini planlamayı seven Jessica'nın aklında sadece bir önceki gün olanlar ve hayatına ısrarcı bir şekilde yerleşmeyi düşünen genç adam vardı. En son konuşmasının çok ağır olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle bir daha onu görmek zorunda kalmayacaktı. Ama bu neden canını sıkıyordu? Bu soruya verebilecek bir cevabı yoktu.

Lanet olası adam, daha tanışalı sadece bir gün olmasına rağmen kafasını karıştırmayı başarmıştı! Genç adamın etkisinin böylesine kalıcı olacağını onu yatağının başucunda gördüğü an anlamıştı. Hayatına girmesine izin vermemekle en doğru şeyi yaptığını biliyordu. Aksi hâlde kafası daha çok karışacak, hayatı beklemediği şekilde sarsılacaktı. Hem genç adamın ciddi olduğunu da düşünmüyordu. Bütün ısrarı Jessica onu reddettiği içindi. Genç kızın dünkü tepkisinden sonra bir daha karşısına çıkmayacağından emindi.

Daha fazla tembellik lüksünün olmadığını bilerek, çocuklar uyanmadan, kahvaltıyı hazırlamak için giyinerek aşağıya indi. Her sabah olduğu gibi sabah bahçeyi talan eden tavukların verdiği zararı

görmek için kapıyı açtığında, yerde duran bir buket güle, sanki tavuklar kapı önüne yumurtlamışlar gibi şaşkınlıkla bakakaldı. Öylesine canlı ve güzel görünüyorlardı ki elinde olmadan buketi yerden aldı.

Bu güllerin kendi kapısı önünde ne aradığını, kimin bırakmış olabileceğini düşünürken buketin üzerine sıkıştırılmış küçük kâğıdı gördü. Açıp okuyabilmek için çiçekleri balkonda duran masaya bıraktı. Kâğıtta yazılanları görünce güzel başlayan günü bir anda kâbusa dönüştü! Kızgınlıkla içini çekip, başını kaldırırken, gözleriyle etrafı tarayarak aradığı kişiyi bulmaya çalıştı. Ama genç adam ortalarda görünmüyordu. Kahretsin! Kapısında gül bıraktığı yetmemiş, bir de utanmadan not yazmıştı!

"Günaydın, güzellik. Umarım iyi uyumuşsundur. Ben seni düşünmekten bütün geceyi uykusuz geçirdim."

Dante

Yalancı zampara! Bir an bile uyuyamamışmış. Jess bu sözün bütün kadınlara söylendiğinden emin, kızgınlıkla kâğıdı parçalara ayırdı. Sonra o öfkeyle içeriye girerek ocağı yakmak için dizdiği odunların arasına soktu. En azından bir işe yarayacaktı.

Kahvaltı kokusuna uyanan Rob ve Thomy, büyüyor olmanın verdiği bir açlıkla soluğu masada aldılar. Büyük bir iştahla yedikleri yemekten sonra ise ortadan kaybolma gibi bir huyları vardı. Jessica daha nereye diyemeden, dış kapının açılıp kapandığını duydu.

Masayı toplamak için hareketlenmişken tekrar açılan kapıyı ve mutfağa doğru gelen ayak seslerini duydu. Gülümseyerek, "Ne..." diye başladığı cümlesi mutfak kapısında kucağında güllerle duran Rob'u görünce yarım kaldı. Öfkeyle dışarıda unuttuğu güller! Saklamaya çalıştığı bir kusuru açığa çıkmış gibi aceleyle kardeşine yürüdü.

"Bunları kim gönderdi, Jess?" Rob'un ihtiyatla sorduğu soruyu cevaplamaktan kaçınarak, elinden aldığı gülleri götürüp çöpe attı.

"Münasebetsizin biri ama artık göndermeyecek!" diyerek çocuğun daha fazla soru sormasını engelledi.

Genç kız sonraki bir hafta boyunca her sabah kapısında bir buket gül buldu. Artık onları vazoya koyuyor ve her gün suyunu değiştiriyordu.

Ne zaman alışverişe çıksa genç adamı da uzaktan kendisini izlerken buluyordu. Sadece başıyla selam veren Dante, kıza yaklaşmıyordu ama varlığını her yerde hissetmek mümkündü.

Köhne bir kasabada, medeniyetten uzak olmamalarına rağmen kısıtlı imkânlarla kendini bir fanus içinde hissederken, genç adamın yaşam alanını daha da daralttığını görüyordu. Sorumluluk, gelecek, maddiyat bütün bu kavramlar omuzlarına binmişti. Düşündükçe nefesi daraldı, kalbi sıkıştı. Son günlerde yaşadığı çelişkiler ve kendisiyle hesaplaşma, duyduğu korkuyu ve karmaşayı daha da arttırıyordu.

"İtiraf et etkilenmeye başladın. Böyle bir adamın sende ne bulduğunu merak ediyorsun."

"Hayır, benden uzak durmasını istiyorum."

"Kendine yalan söyleme."

"Ben... Ben... Yalan söylemiyorum, gerçekçi düşünüyorum."

"Yüzlerce kez söylersen belki gerçek olabilir."

Elini sallayarak mantığı ve yüreği arasındaki tartışmaya son verdi.

Genç kızın önünde bir anlığına da olsa kaybettiği kontrolünden dolayı öfkeliydi. Zayıf noktasını ona göstermekten dolayı gururu incinmişti. Onun kadınsı varlığına karşı duyarlı olduğunu fark etmekle çileden çıkmıştı.

Lanet olsun! Ölesiye nefret ettiği kadını bir anlığına da olsa kollarına almak için her şeyi yapabileceği düşüncesi beyninde depreme yol açmıştı. Hayır! Asla!

"Kahretsin! Kahretsin!" Ardı ardına tekrar tekrar ettiği küfürler davetten ayrıldığından bu yana sürekli dilinden dökülürken, evin içinden geçen bir kasırga gibi arkasında yıkım bırakmıştı. Bütün odalar, antre, koridor, çalışma odası, kütüphane ve yatak odası kırılıp dökülmüş pahalı vazolar, tablolar ve porselen biblo parçalarıyla doluydu.

Zavallı hizmetçiler efendilerini hiç bu kadar denetimini kaybetmiş olarak görmemişlerdi. Aslında onu hiç hayat belirtisi gösterecek kadar sıcakkanlı görmemişlerdi. Şimdi malikânenin içinden geçen bu kasırgada, bir şeyleri kurtarma telaşıyla oradan oraya koşturuyorlar ve onun geldiğini görünce gizleniyorlardı.

Mutfak masasında oturan kâhya Albert, yeniden duvara çarpan bir eşyanın gürültüsüyle yerinden sıçradı. Gözlerini yumup, omuzlarını düşürünce aşçı Gilly adama, "Merak etme, kırılan eşyaların parasını senden kesmezler," dedi sırıtarak.

Bulaşık yıkayan iki kızdan kıkırdamalar yükselince Albert, "Siz kendi işinizle ilgilenin!" diyerek azarladı onları. Gilly adamın karşısındaki sandalyeyi çekerek yanına oturdu.

"Neden böyle davranıyor, bir fikrin var mı?"

Yaşlı kâhya omuzlarını silkerken, "Keşke bilseydim. Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim. Öyle ki bazen onun bir kalbi olmadığını bile düşünmüşümdür," diyerek homurdandı.

Bulaşık yıkayan kızlardan Sara, "Belki de çok istediği leydilerden biri reddetmiştir," diye mırıldandı.

"Kızım senin ne söylediğini kulağın duyuyor mu? Efendim diye söylemiyorum, onu reddedecek kadın daha dünyaya gelmedi. Kadınların ısrarına verdiği bütün o buz gibi

tavırlar bile onları uzaklaştıramamışken, hangi kadın onu reddedecek kadar aklını kaybetmiş olabilir ki?"

Gilly, Albert'in Sara'ya verdiği cevaba gülerken, "Genç kızların arasında şu konuştuğun konuya bak seni kâhya bozması, azıcık edepli ol!" diyerek Albert'in omzuna vurdu.

Omzunu ovuşturan adam yeniden kıkırdamaya başlayan kızlara pis pis bakınca sesler kesildi. Albert ise yerinden kalkıp, söylenerek mutfağı terk etti.

Bütün evin altından girip üstünden çıktıktan sonra azıcık da olsa sakinleşen Dante, çalışma odasında büyük koltuğa yarı uzanmış, sırtı yastıklarda bir ayağı koltukta diğeri yerde, elindeki boş bardağa bakıyordu. Aklında gezinmekte olan düşüncelerin varlığıyla baktığı noktayı gördüğü söylenemezdi.

O kadar arama ve soruşturmadan sonra hiç beklemediği anda burnunun dibinde ortaya çıkmıştı genç kız. Hem de kuzeninin kocasının metresi olarak! Kalbi kıskançlık ve öfkeyle sıkışırken ona yaptıklarını bir bir ödetecek yüzlerce düşünce aklından geçiyordu. Elindeki bardağı hırsla şömineye fırlattı. Şu an burada olsa bardağa yaptığını ona da yapmayı dileyen vahşi yanını susturamıyordu. Genç kıza yaptığı türlü işkencelerin görüntülerine dudak ucu hevesle kıvrıldı. Gülümsemeden çok bir sırıtışa dönüşen dudaklarından, "Ah Jess, seninle işim bittiğinde, gerçekten yaşadığın her güne lanet edeceksin!" diyen bir hırıltı döküldü.

Peşine düştüğü o asil kızı hatırlayınca sırıtışı yüzünden silindi. Jessica'yı bahçede yıkadığı çamaşırları asarken bulduğu o güne yeniden döndü.

Çamaşırları yıkayıp asmak neredeyse bütün gününü almıştı. Yorgunluk bir dağ gibi omuzlarına binmiş, neredeyse belini bile bükmüştü. Tam eğilip leğendeki son parça çamaşıra elini atmıştı ki beline dolanan bir çift kolun baskısıyla irkildi. "Lanet olsun, Eric!

Bu defa seni kesinlikle öldüreceğim!" diye bağırarak arkasını döndüğünde kollarını geriye çeken Dante'nin öfkeli gözleriyle karşılaştı.

"Eric kim?" diyen adama vurmak ve canını yakmak istiyordu. Hangi hakla böyle bir soru soruyordu! "Bu seni ilgilendirmez. Senin gibi beni taciz eden bir başka pislik... Madem onun yerine sen varsın, içimde kalmasın seni öldüreyim."

Kızın yüzüne uzanan elini sert bir şekilde tutarak durduran Dante kızgınlıkla, "Kim o? O alçağın sana dokunan ellerini koparacağım!" diye tısladı.

Jessica adamın gerçekten de ciddi olduğunu anlayınca durumun tuhaflığına gülmek istedi. "Sana inanamıyorum! Hem gelip beni taciz ediyorsun hem de taciz eden bir başkasının ellerini koparmaya gideceksin! Hangi vasıfla benim hayatıma müdahale ediyorsun sorabilir miyim?" Sözleriyle hırsla söylenirken, bir taraftan da bileğini adamın ellerinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Rahat dur, canın acıyacak!"

Genç kız kesinlikle aklını kaçıracaktı. Adam gecenin bir yarısı odasına dalmış, panayırda peşinden hiç ayrılmamış, kapısına çiçek bırakmış, şimdi de sanki aralarında bir bağ varmış gibi kıskanma cüretinde bulunabiliyordu.

"Canımın acımasını istemiyorsan benden uzak dur!"

Genç adam sesli bir şekilde nefesini bıraktı. "Yapamam, uzak duramam. Daha önce de dediğim gibi zamanla beni etrafında görmeye alışacaksın. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi sen de bana ihtiyaç duyacaksın," derken gerçekten de yapamayacağını belli eden bir surat ifadesine sahipti.

"Sen gerçekten de normal değilsin, biliyor musun?" dedi Jess aniden.

Genç adam bu tepkiden memnun olmuş, bileklerini bırakmadan, eğilip dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra genç kızı serbest bırakmıştı.

"Seni öptüğümden bu yana evet, normal değilim. Hiç yapmadığım davranışları yaptırıyorsun. Peşinden koşuyorum, kapına çi-

çekler bırakıyorum, bir aptal gibi seni görmek için çaba harcıyorum. Haklısın artık normal değilim."

Sözlerini bitirerek, arkasını dönüp giden adamın kaybolduğu noktaya uzun süre öyle aptalca baktı Jessica. Esen hafif rüzgârda uçuşan saçlarını tutup arkaya itti. Yaşadıkları için ne ad vermeliydi? Hayal kırıklığı, heyecan, istek, özlem... Ya da hepsi birden içinde bir yerlerde düğüm olmuştu da çözmeye uğraşırken bocalıyor muydu?

Tekrar önüne savrulan bir tutam bukleyi parmağına sararken düşünceliydi. "Adam aklını kaçırmış bir deli ama çok yakışıklı ve çekici..." diyen kendi iç sesine duyduğu öfkeyle, yerdeki leğeni de alarak arkasına bakmadan eve koştu.

Kâbuslarında Dante'nin kendisine yaptığı işkenceyle cebelleşen Jess, yorgun ve enerjisi tükenmiş olarak yataktan kalktı. Lorna o kalkmadan banyo küvetini ve kıyafetlerini hazırlamıştı. Kendine gelmek için uzun tuttuğu banyodan sonra üzerine etekleri ve kol ucu işlemeleri kendisine ait yeşil elbisesini geçirdi.

Elbise, arkasından sürünerek gelen kuyruğuna çok fazla kumaş harcanmasına ve çok uğraştırmasına rağmen bütün emeklerine değmişti. Açık yakasına geçirilmiş kurdelelerin aynısı belinde de vardı. Açık yeşil dantellerle süslü iç eteği görünüp kaybolurken, kollarını dirseklerine kadar saran kumaş, daha sonra genişleyerek bileklerine doğru dökülüyordu.

Ne giydiği umurunda olmasa da gelen müşterileri onu giydiği kıyafetlere göre değerlendiriyordu. Yaptığı işin referansı bizzat kendi üzerinde görülmeliydi.

En son olarak Lorna'nın kurutup yaptığı saçlarla aynadaki asla yıkılmayacak kadar dik duran kadının görüntüsüne

baktı. Ne kadar da aldatıcı bir yansımaydı... Hafif bir rüzgârda bile çatırtılarla yıkılacak narin bir dal kadar güçsüz olduğunu kendisinden başka hiç kimse bilmiyordu. Özellikle şimdi daha da güçlü görünmek zorundaydı.

İsteksiz adımlarla odasından çıktı. Gülümsemesine neden olan ve evini hatırlatan tabloları fark etmeden, koridoru geçip merdivenlerden indi. Hizmetçilerin, -bir uşak, bir aşçı ve orta hizmetçisi- hazırladığı kahvaltı masasına bakmadan geçti. Yiyecek görmek bile mide bulantısını arttırmıştı.

"Araba hazır mı Lorna?"

"Evet efendim, kapı önünde bekliyor."

Üzerine tuttuğu pelerinin bağcıklarını birbirine geçirdi ve kadının hâlâ üzerini düzeltme çabalarını görmezden gelerek kapıdan çıktı.

Siyah ve beyaz iki atın çektiği çok şık siyah araba, kadınsı figürlerle bir leydiye ait olduğunu ilan ediyordu. Arabacı kızın binmesine yardımcı olduktan sonra kapıyı kapatarak yerine tırmandı.

Londra'nın sabah telaşına henüz yenik düşmemiş sokakları tenhaydı. Atların toynak sesleri, önünden geçtiği gösterişli ve pahalı malikânelerin duvarlarından yankılandı.

Araba durunca, yardım beklemeden inerek kocaman bir iş hanının oymalarla süslü mermer kapısından girdi. Aynalarla kaplı duvarlar ve kırmızı halıyla kaplı geniş lobiden geçerken, yemyeşil yapraklı bitkilerle süslü saksıların buraya kattığı canlılık her sabah olduğu gibi genç kızı neşelendirmedi. Onu ayakta tutan işi bile cazibesini yitirmişti. Halılarla kaplı kıvrılarak yükselen merdiveni çıktı. Ahşap oymaların ve el işçiliğinin zevkli bir örneğini sunan kapıdan içeri girdi.

"Bugün uykumuzu alamamış gibi yorgun görünüyoruz."

Jess kendisini karşılayan ve burayı idare eden, işlerin zamanında yetişmesini sağlayarak omuzlarındaki büyük yükün bir kısmını sırtlanan Adriana'ya zoraki de olsa gülümsedi.

Adriana, otuz beş yaşlarında ve ülkenin en yetenekli terzilerinden biriydi. Londra merkezine yerleşmeye karar verdiği zamanlarda işlemelerini tanıtmak ve iş istemek amacıyla kapısını çaldığında kadınla tanışmışlardı. Bu azimli genç kıza hayran kalan Adriana, ona yanında iş vermiş ve hayatını sokaklara düşmeden devam ettirmesini sağlamıştı.

İki çocuğuyla dul kalmış olan Adriana, çocukları için yaşıyordu. Kocası öldükten sonra geriye hiçbir mal varlığı ya da para bırakmamış, çocukları da küçük olunca önce evinde başladığı terziliği ilerletmiş ve özel yeteneği kısa sürede fark edilince Londra'nın en ünlü ve aranan terzilerinden birine dönüşmüştü.

İnce bir bedene sahip sarışın kadının uzun yüzünde en dikkat çeken yeri badem şeklindeki siyah gözleriydi. Hayat ışığıyla dolu olan bu gözler yumşak çizgilerini yutan iki siyah kuyuya dönüşüyordu. Çevresine yaydığı sıcak enerji dolu hava müşterilerle ilişkisine de yansıyordu.

Bir çalışanının dolandırdığı kadına olan minnet borcunu bu dükkânı kiralayarak ve birlikte çalışmayı teklif ederek ödemek istemişti Jessica. Kadın bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Birlikte çalışmaları ünlerini kısa sürede duyurmalarını sağlamıştı. Kumaşlardaki olağanüstü nakışları genç kız yapıyor ve Adriana bu kumaşları hayal gibi görünen elbiselere çeviriyordu.

Yanlarında çalışan kızlardan biri koşup üzerindeki pelerini aldı. Becka ve Darena işi öğrenmeye çalışan, sokaklara düşmekten son anda kurtulmuş iki becerikli kızdı. Yoksul kesimi temsil eden bir hayatları vardı. Hastalıklı anne ya da baba, bakılmayı bekleyen birçok kardeş, ihtiyaçların bitmediği bir hayat ve daha bir sürü sıkıntı kızların omuzlarındaydı. Onları işe aldığından bu yana kızların nasıl çabaladığını görmemek imkânsızdı. Burada çalışıyor olmaktan gurur duyan ve şükreden kızların minnettarlığı her geçen gün daha da artıyordu.

Jess, giden Becka'nın arkasından dalgın gözlerle baktığını fark edince, silkelenerek Adriana'ya döndü. Ne kadar saklasa da sesi bıkkınlık içeriyordu.

"İyiyim, Adriana, sadece kâbuslarla dolu bir gece geçirdim."

"Çok tuhaf, senin gibi genç bir kızın düşleri yakışıklı centilmenlere dolu olmalı oysa."

Jess, onun sesindeki imaya hüzün dolu bir gülümsemeyle cevap verdi. Gerçekten genç bir kız gibi yaşamış mıydı hiç? Evet, kısa bir zaman için yaşamıştı. Dante'yle tanıştığı o yıl, gerçekten de yaşadığını hissetmişti. Genç adam, seven, sevilen genç bir kız gibi hissetmesini sağlamış, ihanetin acısını tattırana kadar sahte bile olsa bir mutluluk yaşatmıştı. Bir düş gibi, hayal gibi geçip giden ve sonunda kâbuslarla, hayaletlerle uğraşmak zorunda kaldığı kısacık bir zaman...

Jess raflar arasında dolaşırken, gördüğü kurdelelere imrenerek baktı. Yeni kumaşların yanında duruyordu. Eli ister istemez kaygan ve yumuşak kumaşların üzerinde gezindi.

Arkasından gelen sesle irkilerek dönüp baktı. "Teklifimi kabul etseydin sana hepsinden alabilirdim."

Adamı görmek içini bulandırmıştı. Tıknaz ve göbekli, saçları daha bu yaşta dökülmeye başlamış olan Eric, uzun süredir kızı sıkıştırıyordu. Babasının kasabada sahip olduğu çiftlikle övünen bir serseriydi. Bütün kızların bu zenginlik için ölüp bittiğini düşünen aptalın biriydi.

Jess, adamın ter ve gübre kokan bedeninden uzaklaşmak için arkasını döndü ama kolundan tutan nasırlı tombul parmaklar tenini çimdikledi. Zorla çekip kurtardığı bileğini ovuşturan genç kız hiddetle üzerine yürüdü.

"Bir daha bana elini sürmeye kalkarsan seni vururum!"

Adamın geniş sırıtışı sarı dişlerini ortaya çıkarmıştı. Tiksinti midesini harekete geçirerek bütün yediklerini çıkarmakla tehdit etti.

"Yapma tatlım, çok nazlanman beni sonunda usandıracak! Senin de beni istediğini anlamıyor muyum sanıyorsun?"

Jess gözlerini havaya dikip, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. "Sana hayır dememin neresini anlamıyorsun Eric? Hayır! Gerçekten nazsız, dosdoğru ve içimden gelerek hayır diyorum. Beni rahat bırak." Sonra dönerek Bayan Rebekah'a yürüyüp aldıklarının parasını verip çıktı.

"Bütün erkeler neden bu kadar aptal ve ısrarcı! Neden akıllı mantıklı bir adama rastlamam ki?"

Akşamüzeriydi ve hava serinlemeye başlamıştı. Kolundaki ağır sepete aldıklarını koymuştu. Rob'u görebilme umuduyla çevresine bakındı ama delikanlı ortalarda yoktu. Ağır sepeti kendisi taşımak zorundaydı. Mecburen eve doğru yürümeye başladı.

Bahçe kapısından girdiğinde, Thomy'nin verandada bir adamla konuştuğunu görünce meraklandı. Arkası dönük olarak duran adam uzun boylu, geniş omuzluydu. Arkadan yakasına değen kahverengi saçlar tanıdık gelmişti. Hızlanmaya başlayan yüreği, ayak sesine dönen adamın yüzünü ve haylazca parlayan gözlerini görünce bir an atmayı unuttu. Dudakları eğreti ve çapkın bir ifadeyle kıvrılmış, gözlerini bir saniye bile kızdan çekmeden onun kendilerine yaklaşmasını izliyordu.

Jess, beklenti dolu bakışlarını görünce, yeniden doludizgin atmaya başlayan kalbinin sesinin bütün kasaba tarafından duyulmasından korktu. Adam varlığıyla bile çevresine olağanüstü bir güç saçıyordu. Jess'e diğer yarısı olmayı isteten bir arzuyla bakıyor, geniş göğsüm sırtını dayayacağın kadar güçlü diyen bir güven havası yayıyordu. Ama yapamazdı. Bir kez güvenirse alışabilir, en ufak geri çekilmeden sonra gürültüyle yere yıkılırdı. Bu nedenle yüzüne taktığı soğuk maskeyi sağlamlaştırıp merdivenleri çıktı. Sesi de gözleri kadar soğuktu.

"Sizden kurtulduğumu sanıyordum." Tanrım, yalan söylediğim için beni affet!

Elleri cebinde, genç kızı ayaklarından yüzüne gelinceye kadar aç gözlerle inceleyen Dante, nihayet bakışlarını onun bakışlarına sabitledi. Bu incelemeden dolayı yanaklarında oluşan kızarıklık onu ayrı çekici bir hâle dönüştürmüştü.

Sesi aralarında yoğun ve şehvet dolu bir hava akımı yarattı. "Sana düşünmen için zaman vermeye kararlıydım, bu nedenle biraz uzak durdum." Senden uzak durmak ne kadar zor oldu tahmin edemezsin.

Genç kızın gözleri adamın hemen gerisinde, meraklı bir sessizlikle onları izleyen Thomy'e takıldı.

"Thomy bu Bay Dante Conner, bir süre önce tanışmıştık."

Thomy tereddütle başını salladı. Ne düşüneceğini bilmeyen bir karmaşaya sahip yüz ifadesiyle, "Evet tanıştık, bana, seni operaya götüreceğini söyledi. Bence sakıncası yok, biz kendimizi idare edebiliriz," dedi.

Jess öfkeyle genç adama döndü. "Böyle bir teklifi kardeşimden önce bana sormanız gerekirdi! Ayrıca boşuna zahmet etmişsiniz! Hiçbir yere gitmeye niyetim yok!" Yalancı! Heyecanla atan kalbini görmezden gelemezsin!

Aslında bu fikir onu heyecanlandırmıştı. Daha önce operaya gitmemiş olan genç bir kız için bilmediği dünyayı merak etmesi çok normaldi.

Dante onun gözlerinden geçen istek, heyecan, öfke ve pişmanlık duygularını izlerken Jess elindeki sepetle içeriye girmeye yeltendi. Uzanıp onun elinden aldığı sepeti Thomy'nin eline tutuşturan Dante, "Bunu götür Thomy! Ablanla konuşmamız gerek," diyerek çocuğu içeriye doğru iteledi.

Jess onun bu davranışını hayretle izliyordu. Yeniden ona dönen Dante'ye erkek olsaydı çoktan yumruğu o yakışıklı yüzüne geçirebilecek gözlerle bakıyordu.

"Ne hakla evime gelip emirler yağdırırsın!"

Küçük kedi kuyruğuna basıldığında epeyce korkutucu olabiliyormuş. *Dante'nin yüzünde düşündüklerinden dolayı ge-*

niş bir gülümseme oluştu. Kızın vermek istemediği elini tutup zorla sandalyeye oturttu.

"Daha önce operaya gittin mi?" Lütfen gitmediğini söyle!

Jess kızgınlıkla düşürdüğü suratını ona kaldırmadan cevapladı. Bakışı ellerindeydi. "Gitmediğimi tahmin edebiliyorsundur."

Dante kızın karşısına oturup, dirseklerini dizine dayayarak ona doğru eğildi. "Tahmin edebiliyorum ve şimdi seni götürmek istiyorum. Bunda yanlış olan bir şey yok," diyerek onu bu utançtan kurtarmaya çalıştı.

Jess birçok ifadeyi barındıran gözlerini kaldırıp ona baktı. "Neden bunu yapıyorsun?" Neden hayatımın tekdüzeliğini bozuyor, beni yanlış heveslere sürüklüyor, alıştığım dünyanın basit olduğunu hatırlatıyorsun?

Çekingen gözlerden geçen sorular dilinden dökülmese de Dante her cümleyi, her soruyu öyle rahat okuyabilmişti ki... Genç adam arkasına yaslanıp ciddileşen yüzüyle kıza baktı. "Seni mutlu etmek istiyorum. Burada kapalı kaldığın bu kapandan çıkmak, dışarıda olan dünyayı göstermek istiyorum." Sana benimle paylaşacağın dünyayı tanıtmak istiyorum.

Kızın inatçı bir şekilde çenesini kaldırması onun itiraz etmeye başlayacağının habercisiydi. "Ben hayatımdan memnunum, yaşadığım bu kasaba bana yetiyor."

Dante sabırla, "Hayır memnun değilsin, gözlerin çok şey söylüyor ama memnuniyet bunlardan biri değil. Neden kabul edip gelmiyorsun? Zevk almazsan söz veriyorum hemen döneceğiz, hiç itiraz etmeyeceğim," dedi. Kızın kararsızca duraksaması üzerine ısrarını sürdürdü. "Bir kere olsun sorumluluklarından feragat et."

Söylenen bu sözlerle gözleri koyu yeşile dönen Jess, resmen ateş püskürdü. "Sen sorumluluktan ne anlarsın! Gerçek yaşam arkanı dönüp yokmuş gibi davranabileceğin bir şey değil! Ya da sepet gibi omuzlarından indirip atabileceğin bir ağırlık da değil! Bırakamazsın, hele ucunda sevdiklerin varsa asla! Senin dediğini yapamam! Git, kendi yaşantına uyum sağlayacak bir kadın bul!"

İnatçı keçi görmediğini, bilmediğini mi sanıyordu? Gözlerinde gördüğü yaşam sevincini nasıl bastırmaya çalıştığını fark etmediğini mi zannediyordu? Böylesine bir yaşamın hayat dolu bir kızdan neler götürebileceğini tahmin edebiliyordu. Genç adam ilk defa öfkeliydi ve sesiyle neredeyse kızın olduğu yerde büzülmesine neden olmuştu.

"Seni tanıdığım şu kısa zaman zarfında ne gördüğümü söyleyeyim mi? Annenle babanın ölümünden sonra onların rolünü üstlenmişsin. Onlardan çok da fazla büyük olmamana rağmen kardeşlerini bir yetişkin gibi yetiştirmeye çalışıyorsun. Hiçbir gelirin olmamasına rağmen bu evi ayakta tutmaya çalışıyorsun. Genç bir kız olduğunu unutmuş, hayatın bütün güzelliklerini ertelemişsin." Daha da sıralayacağı pek çok ayrıntı olmasına rağmen devam etmek istemedi. Bu gözlere yerleşen hüzün ve acı, genç adamı durdurmuştu. "Bu takdir ettiğim asil kızı birazcık da olsun mutlu etmek istiyorum. Eğer yanıldıysam hemen şu anda çıkar giderim ve seni bir daha rahatsız etmem." İçinden kendisine "Yalancı!" diyen sesi susturup kıza bakmaya devam etti. Asla gitmeyeceğini biliyordu, gidemezdi. "Kiraladığım araba gelmek üzere. Ona dolaşması için para verdim, genç bir kızın dedikodulara maruz kalmasını istemedim."

Jess düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını ona çevirdi. Kabullenmiş ve yorgun görünüyordu. Rahatlamış bir nefes alan Dante, ayağa kalkarken kiraladığı araba da bahçe kapısının önünde belirmişti. Elinden tutup çekerken, Jess yaptığına inanamayarak elini kurtarmaya çalıştı.

"Tanrım, bu kıyafetle gidemem! Bırak beni!" Bu arada üzerinde olan eski toprak rengi elbiseyi işaret ediyordu.

Genç adam elini biraz daha sıkıştırarak çekiştirdi. "Meraklanma, kimse senin kıyafetine söz edemeyecek." Sesinde gizemli bir ifade vardı.

Arabaya binmeleri ve hareket etmeleri öyle hızlı olmuştu ki, Jess şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum!"

Koltukta geri yaslanan Dante, en sevimli sırıtışıyla ona gülümsedi. "Senin de nefes almaya ihtiyacın var. Ayrıca benim de seni görmeye. Başka türlü sana nasıl ulaşabilirim ki?"

Genç kızın yanakları memnuniyetten ve utançtan doğan bir kırmızılığa büründü. "Bu kıyafetle toplum içine çıkamam ben."

Genç adam ona doğru eğilerek bir sırrı paylaşırmış gibi fısıldadı. "Endişelendiğin süslü bayanların içinde kıyafetinle utanacağınsa buna gerek yok, seni özel locama götüreceğim."

Jess'in gözleri hayretle irileşti. "Senin özel locan mı var?"

"Evet, kimsenin bizi göremeyeceği ama bizim herkesi görebileceğimiz bir locam var. Senin orada olman beni çok mutlu edecek."

Jess huzursuzca yerinde kıpırdandı. Sesi isteksiz çıkıyordu. "Senin o kadar zengin olabileceğini düşünmemiştim."

Dante gerçekçi ve küstah bir şekilde kaşının birini kaldırdı. "Değilim zaten."

Genç kız kendisiyle alay eden genç adama öfkeli bir bakış fırlattı. "O zaman nasıl oluyor da özel bir locaya sahip olabiliyorsun? Yıllık kirasını nasıl verdin?"

Genç adam gizemli bir şekilde gülümsedi. "Gidince görürsün."

Londra sokakları tanımadığı renkli bir dünyanın cazibesiyle kaplıydı. Kalabalığı pencereden izleyen Jess, insanların ona ait olan dünyadan ne kadar uzak olduğunu görüyordu. Korkutucu kalabalıktan ürkmüştü. Burada yaşamak zorunda olsaydı kesinlikle kaybolup giderdi. Rob'un istediği izni vermediği için de haklıydı.

Araba muhteşem ve gösterişli bir yapının önünde durdu. Royal Opera evi taştan yapılmış ve alçı-sıva ile kaplanmıştı. Çatısı arduvaz kaplı olan binanın cephesi Augustus klasik anıtsal mimari stilinde yapılmış ve buna bazı İtalyan-tipi mimari unsurlar eklenmişti. Ön cephesi antik Roma tapınaklarını hatırlatan sütunlarla desteklenmişti.

İçini görmek için sabırsızlanan Jess'i elinden çekiştiren Dante, binanın arka tarafına sürükleyince genç kız bir an duraksadı. Genç adamın güven veren gülümseyişini görünce merakla peşine takıldı.

Arka sokağa bakan küçük bir kapıdan girerek bahçeyi geçtiler. Yine dar bir kapıdan geçerek merdivenleri tırmanmaya başladılar. Nereye gittiklerinden emin olamayan genç kız, panikle atan kalbine rağmen heyecanla yutkundu. Bitmek bilmeyen merdivenleri tırmanma çatıda sona erdi. Şaşkınlığını üzerinden atamadan onu kırık bir pencereden içeriye sokan Dante'nin kendisi de peşinden girdi. Yüzünde oluşan muzip gülümseme onun şaşkınlığıyla alay ediyordu.

"Burası da ne? Nereye geldik söyler misin?"

Dante parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı. "Şşşşt birazdan göreceksin."

Elinden tutarak yeniden çekiştirdi. Eski ve karmaşık çatının içinden bazen eğilerek bazen de kalasların üzerinden atlayarak devasa kubbeden sarkan avizenin olduğu kıyıya kadar yaklaştılar.

Bulundukları noktadan üç kat aşağıdaki sahneyi kuş bakışı görebiliyordu. Bütün koltukları dolduran renkli kıyafetleri içindeki kalabalık ve sahne, hem çok uzak hem de çok yakındı.

Kıyıya iyice yaklaşan genç kız muzipçe söylendi. "Lordum, böyle bir locaya sahip olmak için çok para vermiş olmalısınız."

Genç adamın kahkahası aşağıdan yükselen uğultu arasında kayboldu. "Sevgili Leydim, sizin gibi asil bir hanımefendiye layık değil ama locamı şereflendirdiğiniz için inanılmaz mutluyum."

Jess yıllardır ilk defa içinden yükselen gülme isteğine engel olamadı. Kıyıya oturan genç kızı taklit eden Dante, Jess'in içten kahkahasına hayranlıkla bakıyordu. İkisi de ayaklarını sarkıtarak ve sallayarak çocuklar gibi eğlenmeye başladılar.

Daha sonra sahneye gelen sanatçıların performanslarını ağzı açık ve gözleri parlayarak izleyen genç kızdan bakışlarını alamayan Dante, uzanıp elini tuttu. Jess farkında değildi ya da çekmek istememişti. Opera bitinceye kadar el ele oturdular.

Gösteri bitip, perde kapandığında, genç kız ona dönerek gülümsedi. "Beni burada ağırladığın için teşekkür ederim."

Dante muzır bir gülüşle kızın avucundaki elini okşadı. "Sizi mutlu edebilmek çok kolay, Leydim. Burası benim çocukluğumdan bu yana gelip opera izlediğim locam. Nasıl buldunuz?"

Jess gözlerini tozlu kirişleri kaplayan örümcek ağlarında gezdirdi. Sevimli gülümseyişiyle, "Tek kelimeyle mükemmel! Daha önce hiç böyle kusursuzca döşenmiş bir loca görmemiştim," dedi.

Kahkahası dudaklarından dökülürken bu eski opera binasının tavanarası yıpranmışlığından kurtuluyor, kimsesizliğini unutturan genç kız kahkahasına gıcırdayarak cevap vermek istiyordu. Kendisine eşlik eden genç adamın yüzünden aniden silinen gülümsemenin yerini hayranlık ve arzuyla yanan bakışlar aldı. Gülümseme izleri dudaklarında olan Jess, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan kendisine doğru eğilen genç adamın dudaklarını kalp çarpıntılarıyla bekledi.

Dante eğilip yanan dudaklarını onun yumuşacık dudaklarına bastırdı. "Bir aydır bu dudakların tadıyla yaşıyorum ben." Sesi özlemden boğuk çıkıyordu.

Genç adamın odasına girdiği o gece korkudan aklı başından gitmiş olan Jessica, şimdi şu anda karıncalanan teni, sıklaşan nefesi ve beklentiyle çarpan kalbinin sesiyle o dudakların kendi dudaklarına değmesini delice istiyordu. Dante'nin tüy kadar hafif dokunuşu dudaklarının alev almasına yetmişti. Böyle bir duygunun var olduğunu bile bilmiyordu. Gözleri kapanırken, dudakları aralanarak genç adamın nefesini içine çekti. Titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeyerek, kaldırıp kaslı kollarına koydu ve sıktı.

Dante yetmeyen temastan gözü kararmış olarak, uzanıp onu kendine çekti. Aralanan dudakların arasında gezdirdiği dili, aldığı tat, azan duygularını kamçılayıp özlemle inlemesine neden oldu. Tüm varlığıyla tüketmek istercesine kızın dudaklarını yoğurdu ve örseledi. Karşılığında aldığı inleme bir ödül gibi bütün bedeninde dolaştı. İsteksizce geri çekilip onun tutkuyla kararan ve yeşile dönen gözlerine baktı.

Tarazlı ve kısık sesi söyleyeceği cümleden hoşnutsuz çıkmıştı. "Artık gitsek iyi olacak. Burada kalırsak seni bırakmak zor gelecek." Söyleyecekleri bitince, ayağa fırlayarak, kızın elinden tutup kaldırdı.

Jessica sarhoş gibi ayakta durmakta zorlanıyordu. Genç adamın seksi kıkırdaması üzerine gözlerini onun yüzüne kaldırıp, "Uzmanlığınla övünmen hiç de centilmence değil," diyerek sevimsiz bir sesle söylendi.

Dante uzanıp dudaklarını onun alnına değdirdi. "Benim farklı olduğumu düşündüren nedir?"

Jess imrenen bakışlarla onun kendinden emin dik duruşuna göz attı. "Ayakta sallanmadan duruyor olman olabilir mi?" Bu sözlere atılan boğuk kahkahayı saatlerce dinleyebilirdi.

"Erkeklik gururum böyle davranmamı gerektiriyor." Sonra elini Jess'e uzatırken, "Gitmemiz gerek," diye mırıldandı. Birlikte geldikleri yoldan geri döndüler. Genç adamın çevirdiği arabaya binerken az önce yaşadıkları samimi yakınlığın etkisi devam ediyordu.

Yanında oturan adamın düzgün profiline bakan Jess, onun avucunda duran parmaklarını sıkıştırdı. "Bu gece için teşekkür ederim. Yaşadığım en güzel geceydi."

Başını çevirip onun güzel yüzünü bir nefeste içti Dante. Yüzüne yayılan tatlı ve serseri sırıtışı keyifliydi. "O zaman gelecek defa tiyatroya gitmeye ne dersin?"

Genç kız inanamamış gibi bir kahkaha attı. "Ne yapacağız? Onu da karşı evin çatısından mı izleyeceğiz?"

Genç adam arsızca kaşlarını oynattı. "Şimdilik bu açıklamayı bir sır olarak saklayacağım."

Ona kapılmış giden yüreğine rağmen aniden ciddileşen Jessica, "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne iş yaparsın? Ailen nerede? Kaç kardeşsiniz?" diye sordu.

Genç adam avucunda duran eli dudaklarına götürdü. "Yüreğin beni tanıyor ama sözlere ihtiyacın varsa sakladığım hiçbir şey yok. Babam bir tüccar, denizci olmamı istemediği için son büyük kavgadan sonra evi terk ettim."

"Kaç yaşındaydın?"

"On üç, sonra gemilerde çalışmaya başladım. Yıllarca bıkmadan usanmadan, farklı gemilerde farklı görevlerde çok çalıştım. Şu an ikinci kaptanım, donanma kaptanlığına başvuruda bulundum. Kabul edilirsem birkaç ay sonra bir donanma kaptanı olarak karşınızda duruyor olacağım, hanımefendi."

Jess gülen gözlerini onun yüzüne dikti. Dante eğilip dudaklarına dokundu. "Şimdi sen anlat."

Jess gözlerine çöken hüznü saklayamadan, genç adam bakışlarını kaçırmaması için çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. "Utanman ya da üzülmen gerekmez, bakışlarını benden kaçırma."

Jess duygusallaşan sesini değiştirmek için boğazını temizledi. "Annem, babam, iki kardeşimle birlikte yaşayan, gönül zenginliğine rağmen fakir olan bir aristokrat aileydik. Babamın unvanını aldığı kont, unvan dışında bütün mirasını kumarda kaybetmiş. Zavallı babama sadece unvanı bırakmış. Ama mutluyduk. Babam çalışkan bir adamdı. Bir gece çıkan yangında gördüğün ev dışında her şeyimizi kaybettik. Annem ve babam da dâhil... İki kardeşimle yalnız kalınca biraz zorlandık. Ama şimdi iyiyiz."

Dante onun asıl zor olan yıllarla ilgili tek kelime etmediğini fark etmişti. Ne kadar gururlu ve güçlü olduğunu zaten anlamıştı. Araba yavaşlayınca kıza dönerek, "Gelecek hafta burada olmayacağım, denize açılmam lazım. Ne kadar sürer bilmiyorum ama döndüğümde kararlaştırdığımız gibi seni tiyatroya götüreceğim," dedi üzgün bir sesle. Ardından konuşmasına devam eden Dante, "Arabacı arka tarafa yaklaşacak. Bu saatte geldiğini gören biri olursa dedikodulara maruz kalabilirsin," dedi.

Sözleri biterken araba durdu. İlk önce Dante indi. Sonra kızın inmesine yardımcı oldu. Karşılıklı birbirlerine baktılar. Tuttuğu eli kaldırıp, dudaklarına götürdükten sonra serseri bir şekilde reverans yaptı.

"Leydim, bu güzel geceyi benimle geçirerek onurlandırdınız. Size iyi geceler diliyorum."

Jess gülerek reverans yaptı ve arkada bulunan küçük kapıdan girip kayboldu. Arabaya binen Dante tavana vurarak hareket emri verdi.

Anının verdiği acıyı başını sallayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Onu izleyen kadının sorduğu soruyu anımsamaya çalıştı. Omzunu silkerek odasına doğru yürürken, "O centilmenler benim düşlerime uğrayamayacak kadar korkaklar," diye mırıldandı.

Küçük, sade, kumaş yığınlarıyla dolu aydınlık odasına girdi. Pencerenin perdelerini çekerek binanın arkasında kalan küçük bahçeye baktı. Birkaç gül ağacı ve çalılık dışında boş olsa da her gün sabah gördüğü bu manzara ona evinin bakımlı bahçesini hatırlatıyordu. Terk etmek zorunda kaldığı evinin özlemiyle gözleri doldu.

Yan bahçedeki ani hareketlenme hüznünü sildi. Koşturan iki sevimli oğlan çocuğunun bir kedi yavrusunu kovaladıklarını görünce iç çekti. Zavallı kedicik ağaca tırmanmayı akıl edince iki yaramazdan kurtuldu. Karşısındaki görüntüye gülümseyerek geri döndü.

Kumaşların sergilendiği masasına yaklaşıp, işlediği nakışı alarak pencere önünde güneş alan kanepeye oturdu. Minik güllerin serpiştirildiği ve pembenin farklı tonlarını kullandığı çok nefis bir işlemeydi bu. Daha yapmaya başladığı ilk gün, bir elbise üzerinde nasıl duracağını hayal edip heyecanlanmıştı. Oysa bugün elindeki nakışa boş boş bakmaktan başka bir iş yapamıyordu. Parmakları sanki yeteneğini kaybetmişti.

Adriana, üzerinde çay porselenlerinin olduğu bir tepsiyle odaya girince nakışını yan tarafa koydu. Ortadaki sehpayı çekip üzerine yerleştirdiği tepside kızın kahvaltı etmediğini anlamış gibi kurabiye, bisküvi ve kekler vardı.

İşlediği güllere benzeyen desenler bulunan beyaz porselen demlikten, iki fincana çay doldurup birini kıza uzattı. Belki de ihtiyacı olan sıcak bir fincan çay ve birkaç bisküviydi.

Teşekkür ederek aldı ve karşısına oturan Adriana'ya gülümsedi.

"Her zaman neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun anlamıyorum."

Adriana bir yudum aldığı fincanı sehpaya bırakıp elindeki kurabiyeyi ısırdı. "Sen kitap gibi okuyabildiğim nadir insanlardansın, meleğim. Kendimi gördüğüm ve yakın hissettiğim birini anlamasam, o zaman ben nasıl bir arkadaş olurum?"

Jess kitap gibi okunmak istediğini hiç sanmıyordu. Eğer Adriana gibi herkes duygu ve düşüncelerini bir bakışta anlayabiliyorsa o zaman durumu vahimdi.

"Eeee, neden bu kadar mutsuzsun anlatmayacak mısın?"

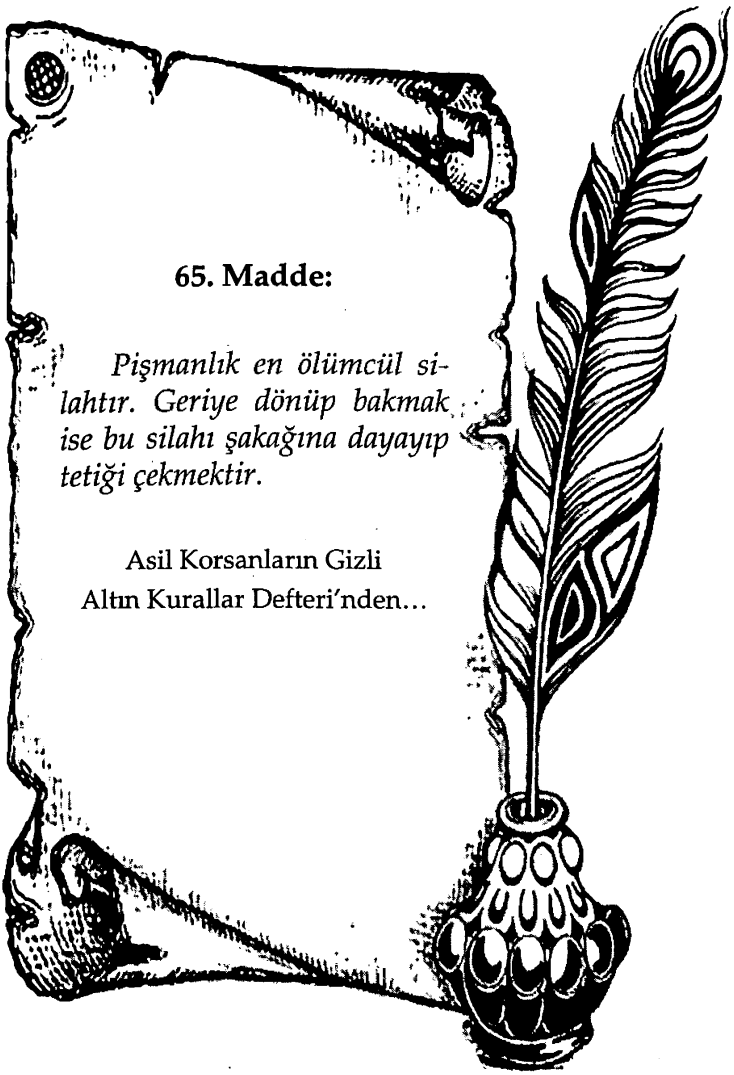
"Hani beni kitap gibi okuyabiliyordun? Hadi, sen söyle bakalım, benim neyim var?"

Adriana kaşını çatarak azarlar gibi bakınca güldü. "Ben müneccim miyim ki senin derdini söyleyeyim? Utanmadan karşıma geçmiş benimle alay ediyor."

Jess hoş kıkırtılarla gülünce kadın rahatladı. En azından gülmesini sağlayabilmişti. Soran gözlerini kızdan ayırmadan, bakmaya devam edince, ondan kurtuluşun olmadığını anlayarak iç çekti Jessica. Zorlama bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Aslında, klasik hikâye... Kız farklı olduğunu düşündüğü bir gençle karşılaşır, âşık olur, vaatlere kanar ve bir gün aslında onun hayallerinde yaşattığı adam olmadığını anlar."

Bakışları pencereden görünen manzaraya takıldı. Aslında görmeden bakıyor, daha çok geçmişte olanları yaşıyordu.

65. Madde:

Pişmanlık en ölümcül silahtır. Geriye dönüp bakmak ise bu silahı şakağına dayayıp tetiği çekmektir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 6

Jessica, ağzı burnu kan içindeki Robert'i görünce bir çığlık atarak koşturdu. Kapıda, ayakta zor duran Robert'in bir gözü neredeyse kapanmıştı. Korku ve telaş içerisinde kolunun altına girerek, oturma odasına kadar onun yürümesine yardımcı oldu. Delikanlı inleyerek kendini koltuğa attı ve burnundan akan kanı koluna sildi. Gözlerini kaldırıp ablasına bakamıyordu.

Jess gömleği parçalanmış, gözü morarmış ve şişmiş, burnu kanayan kardeşinin karşısında eli belinde, öfke ve endişe dolu gözlerle duruyordu.

"Neler oldu diye sormayacağım zaten açıkça ortada!"

Robert uzanıp gözlerini kapayarak ablası yokmuş gibi davrandı. Bu reddedişi umursamayan genç kız, mutfağa giderek aldığı bir tas su ve yaraları temizlemek için kullanacağı bezlerle geri döndü. Delikanlının yanına diz çöküp, onun sızlanmalarına aldırmadan yarayı temizlemeye başladı. Tüm dikkatini vererek, özenle yarayı temizlemeye çalışırken, açık kahve gözlerini kapatmış olan Robert acıyı kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yarayı temizleme işi bitince, yukarıdan getirdiği sağlam bir gömleği Robert'in üzerine giydirir-

ken, delikanlı daha fazla dayanamayarak, "Benim suçum değildi, Jess. Yemin ederim! Adam kıza saldırınca kendimi tutamadım ve kavgaya karıştım. Moris de beni işten attı," diyerek içini döktü.

Jessica yavaş yavaş bir erkeğe dönüşen kardeşinin saçlarını okşadı. Delikanlı bu şefkat dokunuşunu yüzünü buruşturarak karşıladı. Genç kız ona kızmadı. Kızamadı. Rahatlatan bir ses tonuyla, "Seninle ne yapacağız, Rob? Yaptığın çok insanca bir davranış ama gördüğün gibi her zaman kabullenilmiyor. Bizim dilediğimiz gibi davranma lüksümüz yok. Bazı hatalı davranışları görmezden gelmek zorundayız," diye mırıldandı.

Robert bu saçma adalet anlayışına, "Bu hiç adil değil! Kimse kılını kıpırdatmadı! Öyle durup seyredemezdim! Gücüm varken neden haksızlık karşısında kullanamıyorum?" diyerek acı ve isyanla söylendi.

Jessica, ona hak veriyordu. Şu an söyleyeceği tek bir itiraz sözcüğü, onun kişiliğini olumsuz yönde etkilerse nasıl bir adama dönüşeceğini tahmin edebiliyordu. Bu, kardeşini yetiştirirken seçeceği bir insan modeli değildi. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti. Onun dinlenmesi için sessizce yanından ayrılırken kapıda duran Thomas ablasına soran gözlerle baktı. Jessica, "Sonra anlatırım," diyerek yanından geçti ve akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa girdi.

Yemekten sonra Thomas'la birlikte ders çalışmak için masaya oturdular. Ailesi hayattayken babası, genç kız için özel öğretmenler tutmuştu. Bu derslerin hiçbir zaman işine yaramayacağını düşünen Jess, ailesinin ölümüyle kardeşlerinin okula gidemeyeceğini fark etmiş ve bu işi kendisi üstlenmişti. Akşam dersleri önce Rob'la başlamış, şimdi ise Thomy'le devam ediyordu.

Eskimiş ve yıpranmış yeşil desenli koltuklar, tüyleri dökülmeye başlamış halı, bakımı yıllardır yapılmayan ahşap kapılar ve satılan tabloların bıraktığı izlerle eskimişliği ortaya çıkan boş duvarlara rağmen, yuva sıcaklığını hissettiği bu oda vazgeçilmeziydi. Bir duvara boydan boya babasının yaptığı kitaplığı koymuşlar ve buldukları her kitabı değerli bir hazineymiş gibi bu kitaplığa yerleştirmişlerdi.

Rahip Peterson, kızın bu gayretini görünce bulduğu bütün kitapları ona getirmeye başlamıştı. Zengin ailelerin atmak istediği kitaplar onlar için çok değerliydi. Rahip bunu bildiği için çevrede bulunan aristokrat ailelerin kütüphanesinde olan kitaplardan bile ödünç alarak genç kıza getiriyordu.

Geometri dersini sevmese de Thomy'nin alması gereken bir dersti. Açılar ve dörtgenler üzerinde birlikte çalışırken çocuğun diğer derslerde olduğu gibi kolayca kavraması Jess'i mutlu etti. Bir süre sonra kendisine ihtiyaç duymayacaktı.

Thomy derslerle uğraşırken, yeni gelen kitaplardan birini alarak koltuğa gömülmüş, Rob da yukarıya yatmaya çıkmıştı. Jess ise huzurlu bir akşam geçirmenin keyfiyle rahatlamış bir nefes alıp kendini okuduğu kitabın sayfaları arasında kaybetti.

Kitabın sayfalarını çevirdikçe kitaptaki kahraman, kahverengi gözleri, çekici gülüşü, yakasına değen dalgalı kahverengi saçlarıyla tanıdığı bir adama dönüşmeye başlıyordu.

On sekiz yaşına gelmiş genç bir kızın gördüğü ilk yakışıklı adamdan bu kadar etkilenmesi normal miydi? Belki geç kalmıştı. Diğer kızlar bu ilgiyi yaşamaya daha erken yaşta başlamışlardı. Bu nedenle saplantı hâline dönüşmeye hazır duygular yaşıyordu.

"Aklını başına topla Jessica!" diye kendisini azarlayarak, kitabı kapatıp yatmak için odadan çıktı.

Ertesi gün Jess, kasabanın meydanına giden yolda ilerlerken yolun iki tarafında dizilmiş küçüklü büyüklü evlerin önünde bir şeylerle uğraşan tanıdıklarına selam veriyor, ayaküstü kısa sohbet ediyordu. Meydana girerken, Robert'in sıkıntılı bir ifadeyle kendisine doğru geldiğini görünce kaşları çatıldı. Yanına yaklaşan delikanlının suratı asıktı.

"Ne oldu Rob?" derken çocuğun mora dönüşmüş yaralarına bakıyordu. Onun moralini bozan şeyin iş bulamamak olduğunu biliyordu, yine de sanki başka bir sıkıntısı varmış gibi hissediyordu. Öğrenmeden rahat edemezdi.

Sesinin normal çıkmasına dikkat ederek, "İş bulamadığına mı üzülüyorsun?" deyince delikanlı hayata kızgın bakışlarını ablasına çevirdi.

"Yok! Anlıyor musun? Kimsenin işçiye ya da yardımcıya ihtiyacı yok! Beni bırak, gidip Londra'da bir iş bulayım!"

Jess, duyduklarından ötürü öfkeden diken diken olmuş saçlarla, "Londra tehlikelerle dolu bir yer! Asla olmaz! Seni kaybetmeye dayanamam!" diyerek ona çıkıştı. Onun bu isteği, kocaman bir şehirde kaybolmasından korkan yüreğini neredeyse durduracaktı. Genç kızın bu açık itirafı Rob'un elini kolunu bağlıyordu.

"Burada biz bize yeteriz. Nakışlarım yeterince para getiriyor, sen iş buluncaya kadar sıkıntı çekmeden dayanabiliriz," demesi ise asık olan suratının daha da asılmasına neden olmuştu. Rob yumruğunu kan dolaşımı duruncaya kadar sıktı. Sonra arkasını dönüp öfkeli adımlarla kızdan uzaklaştı. Jess üzüntüyle derin bir nefes alıp bıraktı. Sonra yürümeye devam etti.

Sonra Dante'yle karşılaşmalarını ve ona nasıl âşık olduğunu anlattı. Kısaca, detaya girmeden... Unutulması için en derinlere kilitlenmiş duygularına çok fazla değinmeden anlattığı bu hikâye dinleyen için hiç de doyurucu değildi.

Bütün bu yaşananların verdiği hisleri nasıl bir başkasına anlatabilirdiniz? Duygu geçişlerini, çaresizlikleri, umuda kapılmayı, o coşkuyu ifade etmek imkânsızdı. İşte Jessica da ilk cümleden sonra geri dönüşler yaşadığı o günlerin içinde bir yerlerde tutsak kalmasını tercih ederek suskunluğa bürünmüştü. Adriana ise gözleri iri iri açılmış, kızın çok fazla detaya girmediği hikâyenin ayrıntılarını merak ediyordu.

Sonra isteksizce, "Şimdi intikam almak istiyor. Dün gece katıldığım davette karşılaştık. Beni yok etmekle tehdit etti," diye fısıldarken yaşadığı o kâbustan sıyrılamadığı sesinden anlaşılıyordu.

Adriana ise nasıl tepki vereceğini bilmiyor, çözüm önerisi bile sunamıyordu. İntikam almaya yeminli bir adamı nasıl

durdururdunuz? Bu konuda tek bir fikri bile yoktu. Jessica Adriana'yı izliyor, kıvranan kadının ne diyeceği konusunda tereddüdünü açıkça görebiliyordu.

Kadın boğazını temizledi ve kahverengi biçimli kaşlarını çattı. Kararsızca, "Belki onunla konuşsan, özür dilesen... Öfkesini azaltabilirsin," diye mırıldandı.

Jess *imkânsız* der gibi hoşnutsuz bir şekilde güldü. "Onu tanımıyorsun, ben de tanımıyormuşum. Öylesine zalim ve acımasız bir adammış ki farkına bile varamamışım. Asla uzlaşmaz."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Narin omuzlarını kaldırıp indiren genç kız, yüzünde beliren umutsuz ifadeyi saklamaya gerek duymadı. Sesinde de aynı ifade vardı. "Ne yapabilirim ki? Gelen kasırgayı karşılamak için önlemlerimi alıp sığınacak bir liman bulacağım. Eğer onu karşılayacak kadar güçlü durabilirsem bu kasırgadan en az zararla kurtulabilirim." Söylediklerine ne kadar inandığı şüpheliydi. Bu sesine de açıkça yansımıştı. Güçlü görünürse Dante gibi herkesi kandırabilirdi belki...

Adriana hiç hoşlanmadığı bir fikri söylerken, limon yemiş gibi yüzünü buruşturarak, "Harris'ten mi yardım isteyeceksin?" diye sorarken bir bayana yakışmayacak tonda homurdanmıştı.

Genç kız tiksintisinden kaynaklanan bir titremeyle, "Tanrı korusun!" diyerek karşı çıktı.

İki kadın da düşüncelere dalmışken sonunda Adriana her zamanki neşeli havasına büründü. "Bu kadar tembellik yeter, iş başına!" diyerek sehpadan tepsiyi alıp kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacakken, "Üzülme, mutlaka bir çaresini bulacağız," diyerek odayı terk etti.

Günün ilerleyen saatlerinde terzihane rutin karmaşa ve kalabalığına dönmüş, yoğun işler genç kıza düşünecek zaman bırakmamıştı. Bu yüzden eve dönüşü geç saatleri buldu.

Odasına çıktığında sığınağına gelmiş olmaktan dolayı rahatladı. Sarı ve beyaz tonlarda döşenmiş odanın perdelerinde, yatak örtüsünde ve koltuk üzerinde duran yastıklarında özenle yaptığı işlemeler vardı. Yatağın sayvanlı tepesinden sarkan sarı tüllere işlediği beyaz güller, uçucu bir izlenim verirken beyaz tüllere işlenmiş sarı güllerle tezat bir görünüm sunuyordu. Yerdeki uzun, tüylü ve koyu sarı halının verdiği huzur hissini, sarı koltukların odaya sıcak bir hava vermesini seviyordu. Geçen iki yılda geceler boyu bu işlemeleri yaparak yaşadıklarını ve sıkıntılarını unutmaya çalışmıştı.

Topuz yaptığı saçlarının üzerinde duran şapkasını çıkartarak ahşap komodinin üzerine koydu. Aynada mutsuz ve cansız gözlerle bakan kızın Jess'e benzer hiçbir yönü yoktu. Saçlarındaki tokalardan kurtulan uzun kahverengi ve kızıl pırıltılar saçan saçlarını açarak diplerini ovuşturdu. Bukle bukle uzanan iri dalgalar omuzlarından bir şelale gibi çağlayıp beline kadar döküldü.

Elinde sıcak su kovalarıyla giren Lorna, onun geç saatlere kadar çalışmasına asık bir suratla söylenerek banyosunu hazırladı.

"O züppe cemiyet hanımlarını sadece sen güzelleştiremezsin. Bir kova boyayla bile güzelleşemez onlar. Gözlerine yazık! Kör olduğunda kimse sana acımaz, sadece dedikodunu yaparlar. Ayrıca karanlığa kalmandan hiç hoşlanmıyorum. Bekâr genç bir kızın böyle geç saatlerde sokaklarda dolaşması hiç hoş değil."

Duydukları karşısında sessiz kalan genç kız, son söylenenleri duyunca gülümsemesini sakladı. Tanrı aşkına! Lorna bütün o dedikoduları duymamış olamazdı. Anlaşılan kadın dedikoduların hiçbirini dikkate almamıştı.

Jess, kadının bu söylemlerinden bir an önce kurtulmak için sessiz ve aceleyle banyosunu yapıp geceliğini giyerek yattı. Keşke yatak ve uyku onu geçmişten uzak tutabilseydi.

Dante, sabahın erken saatinde şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Kendisine ait değilmiş gibi uyuşmuş olan suratını ovaladı. Günlük sakalını elinde hissederek uşağının bu saatte odasında olmamasına öfkelendi. Tam bu sırada oda hizmetçisi Dickens özürler dileyerek odaya dalınca, saygısızlığından hoşnutsuz bir şekilde adama ters ters baktı. Saldırganlığını ve öfkesini yöneltebileceği birini ararken, zavallı adamın burada bulunması aradığı fırsatı genç adama verdi.

"Sabah benden sonra kalkacaksan söyle de seni beklemeyeyim, Dickens."

Mahcup bir şekilde kızaran adamcağız, ağzının içinde geveledeği özür cümlelerini bitiremeden ayaklanan genç adamın hazırlanması için koşturmaya başladı. Dante temizlenip, tıraşını olduktan sonra uşağın yatağın üzerine bıraktığı beyaz gömleği üzerine geçirdi. Krem rengi pantolon bacaklarını sarıp, kaslarını belirginleştirirken üzerine giydiği kuyruklu, koyu yeşil kadife ceket özel dikim olduğunu belli edercesine geniş omuzlarına oturmuştu. Karmaşık boyun bağını çabuk ve tecrübeli hareketlerle kendisi bağlayarak, yatağa oturup kahverengi çizmelerini ayağına geçirdi. Dickens'in uzun zaman harcadığı çizmeleri parlıyordu.

Halıda ses çıkarmayan asabi adımlarla hızlı bir şekilde koridoru geçip merdivenleri indi. Kahvaltı salonunda hazırlanan masaya oturduğunda gazete gelmediği için Albert'i fırçaladı. Adam telaşla odadan fırlarken kahvaltısına başladı.

Kahvaltı servisiyle uğraşan Sara'ya, "Arabamı hazırlasınlar," diye emretti. Albert'in getirdiği gazeteye göz atıp memleket politikası, asillerin dedikoduları, son iş girişimlerinin ülke ekonomisini nasıl etkilediğini okurken artık her olay ya da davranışın kendisine battığını ve coşan öfkesinin önün-

deki bentleri açtığını hissediyordu. Gazeteyi buruşturup bir tarafa fırlattı ve sandalyeyi iterek kalktı.

Peşinden koşturarak yetişmeye çalışan Albert'i fark etmeden kapıdan çıktı. Hıncını almaya çalıştığı düşmanı ayakları altındaymış gibi asabi bir şekilde basamakları iniyordu. Dışarıda bekleyen arabaya adımını atar atmaz arabacıya, "Limana!" diye gürledi.

Şu an onu sakinleştirebilecek tek yer denizdi. Tuz ve yosun kokusuna, yaşanan o karmaşaya ihtiyacı vardı. Kıyıdan da olsa o havayı solumak istiyordu. Sanki deniz yaşadığı depremden sonra yerle bir olan hayatını dalgalarıyla okşayarak eski hâline döndürecekti.

Liman her zamanki gibi özlediği telaş ve kalabalık görüntüsüyle onu kendisine doğru çekiyordu. Arabadan indikten sonra uzun ve sağlam adımlarla hamalların, yük taşıyan at arabalarının, gemiyi sefere hazırlayan tayfaların yanından geçerek gemisine doğru yürüdü.

Asma köprüden gemiye adım attığında içinde beliren okyanusun açıklarında olma coşkusu ciğerlerine kadar doldu. Kaptan köşküne çıkan merdivenleri tırmanırken tayfalar gemiyi temizlemeye başlamış, günlük rutinleri içinde kendilerini kaybetmişlerdi.

Çıktığı kaptan köşkünde rahatlamasını sağlayacak bir sihirli değnek beklermiş gibi gözünü denize dikti. Beyninde uçuşan düşünceler yavaş yavaş sakinleşirken, kendini kapatıldığı kafesten kurtulan bir aslan kadar özgür hissetti. Rüzgârın dağıttığı alnına düşen saçlarından parmaklarını geçirdi.

İki yıl boyunca tek tek her aşamasını düşündüğü ve şekillendirdiği intikam planları Jess'i bulamayınca rafa kaldırılmıştı. Davet gecesi kızı görünce sarsılmış, abuk sabuk hareket etmiş, davranışlarını ve sözlerini kontrol edememişti. Jessica'yı ilk gördüğü anda sadece onu kollarına almayı ve sıkı sıkı sarılmayı düşünebilmişti. Özlemi o kadar yoğundu ki geçmiş bir anda silinip gitmiş, yerini hasret dolu bir heyecan almıştı.

Neden karşı karşıya olduklarını hatırladığı anda ise yeniden en hassas yerinden vurulmuştu. Yıllardır dondurduğunu düşündüğü tortulanmış acı, bir kezzap gibi bütün bedenini yakıp kavurmuştu. Şimdi baş etmeye çalıştığı bu tortuları yeniden yerine gömme ve üzerini kalın bir tabakayla örtme zamanıydı.

İntikamına geri dönmeli, ona acı çektirmeli, sonra kabuk bağlamış yarasını son kez ateşe sokulmuş bir bıçakla dağlamalı ve silmeliydi. Sıraya koymaya çalıştığı hesaplaşmanın aşamaları yüzüne donuk ve durgun bir ifade vermişti. İçindeki kaynayan volkanın aksine aradığı dingin limanı bulmuş gibi bir ifadeyle denizi izliyordu. Merdivenden gelen ayak seslerini duyunca omzunun üzerinden baktı.

Sean yakışıklı yüzünde hiçbir dert ve üzüntüyü umursamayan havai bir gülümsemeyle genç adama yaklaştı. "Seni hangi rüzgâr attı buraya, Kaptan? Uzun süredir görünmüyordun."

Dante yanına gelip dikilen arkadaşına göz ucuyla baktı, ancak cevap vermedi.

Onun katı ve gergin duruşuna bakan Sean kaşını kaldırıp, "Ne? Cevap yok mu? Durum o kadar kötü ha?" dedi.

Genç adam Pandora'nın kutusu gibi bütün sırlarını derinlere gömmüş, kapağını en yakın arkadaşına bile açmayan bir ketumlukla sıkıca kapatmıştı. Sean ne zaman onu tam çözmeye çalışsa hep sert bir kayaya tosluyordu. Şu andaki görünüşü ise Pandora'nın kutusunun için için kaynadığı ve her an kapağını fırlatıp atabileceği yönündeydi.

"Yapabileceğim bir şey olursa çekinme söyle."

Dante, aklına bir anda gelen düşünceyle ona doğru döndü. "Aslında yardım edebileceğin bir konu var, her yerde tanıdıkları olan birisin. Birini araştırmanı istesem yapar mısın?"

Sean ellerini ceplerine sokmuş, soran gözlerle onu dinlerken kutunun nihayet taşmaya başladığını düşündü. İçinden

çıkacak bilgiler gerçekten de karşısındaki ruhsuz adamla ilgili bir açıklama yapabilirdi. "Adını ver! Ne yapabileceğimize bakalım. Kim bu adam?"

"Kadın!"

Sean'ın kaşları neredeyse saç diplerine kadar yükseldi. Şaşırmakta haklıydı. Genç adamın bu zamana kadar kadınlarla olan ilişkileri konusunda ne kadar ketum olduğunu çok iyi biliyordu. Asla ilişkilerini konuşmazdı. Çok istese bile bir kadının peşinden koştuğunu hiç görmemişti.

"Kıyamet yaklaşıyor olmalı, dostum. Senden böyle bir istek duyacağıma ölsem inanmazdım."

Dante'nin ters bakışları genç adamı yakaladığında, Sean bu bakışların umurunda olmadığını tehlikeli bir şekilde sırıtarak gösterdi.

"Leydi Jessica Morgan, son beş yılını nasıl, nerede ve kiminle geçirdiğini bilmek istiyorum. Bu zaman zarfında hayatına giren erkekler... En yakını kimdir? Ne yer, ne içer? Kimlerle görüşür? Zevkleri ne? Bana bulabildiğin her türlü bilgi lazım."

Sean da meraklı bir heyecan içinde bu kadının kim olduğunu öğrenmeye hevesliydi. En azından arkadaşının hayatında ne gibi bir öneme sahip olduğunu bilmek bile rahatlatıcı olabilirdi.

"Olmuş bil!" diyerek sırıttı.

51. Madde:

Bir denizci ahlak seviyesini düşmanına göre ayarlar. Savaşta her şey mübahtır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 7

Jessica her an karşısında Dante'yi görmeyi bekleyerek bir günü daha gergin ve sinirli bir şekilde bitirdi. Pusuya yatmış, avının çıldırmasını bekleyen bir kurt gibi kendisini takip ettiğini ve gözlemlediğini hissediyordu. Ne zaman ve nerede karşısına çıkacağını bilmiyordu ama an meselesi olduğunun da farkındaydı. Bu tedirgin bekleyiş onu öldürse de duruşunu ve ifadesini değiştirmeden beklemedeydi. Karşı savunma konusunda o da kendince planlar yapıyordu.

Bir an neden suçlu hissettiğini anlayamayarak kendine kızdı. Asıl ihanete uğrayan o olmuştu. Şimdi ise kendisini tehdit eden adamın savaşı başlatmasını bekliyordu.

"Aptal Jess! Artık suçlu savunması yapmana gerek yok. Eğer sen suçluysan o da en az senin kadar suçlu. Kaptan eğer seni bir intikam oyuncağına çevirmek istiyorsa bir kez daha düşünmeli."

Eve dönüş yolunda kasılan omuzları ne kadar gergin olduğunun en net göstergesiydi. Gevşeyip rahatlayabilmek için omuz kaslarını eliyle bir süre ovaladı. Bu gerginlikle normal

bir hayat sürmesi mümkün değildi. Ne olacaksa olsun düşüncesi belki rahatlatmalıydı ancak bu mücadelenin yıpratıcı olduğu gerçeğini unutmamalıydı.

Pencereden akıp giden akşamın alacasının sindiği Londra sokaklarının silik görüntüsüne bakarken eli ağrıyan kalbinin üzerindeydi. Sızı kalbinden parmak uçlarına sızıyor, oradan bütün bedenini saran bir sise dönüşüyordu.

Bir gün daha sonbahar yaprağı gibi hayat takviminden düşmüş, sokaklarda uçuşuyordu. Duran arabadan inip eve yönelmişti ki karanlık bir figür ona doğru hareket etti. İlk anda Dante zannettiği iri erkek bedenini tam olarak seçtiğinde ise çığlık attı.

"Robert!"

Aylardır kendisinden kaçan genç adamı görünce, gözleri dolarak koşar adım ona doğru yürüdü. Robert'in pişman ve vicdan azabı çeken gözleri sürekli genç kızdan kaçıyor, nereye bakacağını bilemezmiş gibi kıpırdanıyordu. Kardeşine bir adım kala durdu. Onu o kadar özlemişti ki boynuna sarıldı. Rob'un tereddütle kımıldayan elleri kararsızlığını yenerek ablasını sıkıca kucakladı.

"Ben... Öyle üzgünüm ki Jess! Senin yanına gelmeye cesaretim yoktu."

Genç kız boğazına takılan yumruyu zorlukla giderdikten sonra kızgın bir sesle onun omzuna vurdu. "Seni aptal, beni nasıl terk edersin! Haber bile vermeden çekip gittin. Meraktan çılgına döndüm."

Kollarını boynundan çözerek bir adım geri gitti. Son beş yılın artık yetişkin ve olgun bir adama dönüştürdüğü kardeşine baktı. Zor olmuştu ama sonunda hayatın gülüp oynanacak ve hafife alınacak bir yönü olmadığını öğrenmişti.

Elinden tutup yerinden kıpırdamayan Rob'u çekiştirdi. Onun kadar narin bir kızın, karşısında duran bir seksen boyunda iri yapılı bir adamı yerinden oynatması mümkün değildi. Genç adamın gelmediğini görünce soran gözlerle baktı.

"Hadi, benimle gel! Kayıp olduğun bu süre zarfında neler yaptığını tek tek öğrenmek istiyorum."

Rob'un kararan yüz ifadesi, inatçı bir kişiliğe bürünmüştü. "Benim yüzümden bir adamın metresi olarak yaşadığın o eve girmeyeceğim!" dediğinde Jess donup kalan bedenini hareket etmeye ikna edemedi. Kurumuş dudakları kıpırdadığında ise kırgın bir sesle, "Kendi kardeşim beni bir fahişe olarak görüyorsa diğer insanları nasıl suçlayabilirim ki?" diyebildi sadece.

Rob, acı ve üzüntüyle kasılan yüzünde beliren pişmanlık ifadesini saklayamadı. "Jess, ben öyle demek istemedim."

Jessica çenesini kaldırarak kardeşinin gözlerinin içine baktı. Sesi soğuk ama güven doluydu. "Benimle gel, konuşmamız gerekiyor! Gerçekleri bilmeli ve bir daha habersiz ortadan kaybolmamalısın. Senden ve Thomy'den başka kimsem yok. Sizi yanımda istiyorum," dedikten sonra geri dönerek bahçeye açılan kapıyı ittirdi. Arkasından gelip gelmediğine bakmadan çıktığı merdivenlerin sonunda uşak tarafından açılan kapıdan girdi.

"İyi akşamlar, Leydim," diyen Bay Nobel, kızın arkasından giren genç adamı sorgular bir ifadeyle inceledi. Şapkasını ve pelerinini çıkaran genç kız adama hitaben, "İyi akşamlar, Bay Nobel. Bu kardeşim Robert," dedikten sonra peşinde Robert'le oturma odasına yöneldi.

Jess'in arkasından yürüyen Robert onun ne kadar zayıf göründüğünü fark etti. Ablasıyla görüşmediği bu süre zarfında genç kızın çektiklerini düşünmek bile istemiyordu. Sadece bu acının ve eziyetin kaynağının kendisi olduğunu bilmek, yüreğinin lanet okumasına yetip artıyordu. Göğsünde hissettiği sancının tarifi yoktu.

Ona yaşattıklarına acınacak bir hınçla dolup taşan Robert, geniş ama mütevazı antrede gözlerini gezdirdi. Yerler siyah damarlı beyaz mermerle kaplanmıştı, cilalıydı ve parlıyordu. Duvarlarda çok pahalı olmayan birkaç manzara resmi

asılıydı. Ahşap sehpaların üzerindeki vazolara yerleştirilmiş renkli çiçekler eve girildiği anda ferah bir hava sunuyordu.

Oturma odası her köşede Jess'in sıcak havasını taşıyordu. Çiçek desenli koltukları yeşil perdeler ve yine aynı renkte halıyla canlandırmış, duvar kâğıtları uçuk yeşil bir renkle odaya cıvıl cıvıl bir canlılık vermişti. Yastıkların üzerindeki işlemelerde onun çok sevdiği kuş ve çiçek motifleri vardı. Rob nakışların Jess'in elinden çıktığından emindi.

Serinleyen havanın etkisini kırmak için tutuşturulan şömineyle eve yuva havası hâkimdi. Bu görüntü Rob'un tereddütlerinin artmasına sebep oldu. Ev hiç de bir adamın metresliğini yapan kadına ait gibi durmuyordu. Oysa bu evin son derece abartılı, pahalı mobilyalar, tablo ve halılarla kaplı olacağını, her yerden zenginlik ve gösteriş fışkıracağını düşünmüştü. Gördükleri düşüncelerinde belki de yanılıyor olduğu şüphesini doğurdu.

Jess şöminenin önünde bir süre durdu ve sonra dönüp genç adama, "Otur!" diye emretti. Sesi Rob'a kırgın ve kızgın çıkıyordu.

"Bu anlatacaklarım tek defaya mahsus, bir daha konuşmayacağım," dedi ve sonra tekdüze bir şekilde, duygularını karıştırmamaya çalıştığı bir sesle anlatırken Rob dinledi. Ablasına yaşattıklarının ağırlığı altında omuzları çökmüştü.

Jess anlattı. Rob, bu uzun ve sıkıntılı konuşmayı başı önünde ve gözleri yerde dinlerken utançtan kulaklarına kadar kızarmış, oturduğu koltukta küçülüp yerin dibine girmek ister gibi büzüşmüştü. Kendisinden gözlerini ayırmayan genç kıza yerden kaldırdığı bakışlarını çevirdi. Yaşlarla ıslanmış gözler Jess'in ağlama isteğini daha da arttırdı.

"Üzgünüm Jess. Sana yaşattıklarım için, hep seni suçladığım için, yanında olamadığım kötü günler için..." Jessica kardeşine doğru bir adım atarak genç adamı kucakladı. İki kardeş uzun süren bir ayrılığın ve yanlış anlaşılmaların so-

nucunda, birbirlerini korumak için ne gerekirse yapacaklarını bilerek sıkıca birbirlerine sarıldılar.

"En kısa zamanda Thomy'yi ziyarete gitmeliyiz. Her görmeye gittiğimde seni ne kadar özlediğinden bahsedip duruyor."

Rob geri çekilip mahcup bir sesle, "O nasıl?" diye sordu.

"Çok başarılı, öğretmenleri ondan memnun. Sanırım dâhi bir kardeşimiz varmış."

"Desene bizden kısıtlanan zekâ toplanıp ona verilmiş."

"Sen kendi adına konuş, bayım! Ben zekiyim, hem de çok..."

İki kardeş eski günlerdeki gibi birbirlerine takılarak birlikte eğlenmenin tadını çıkardılar. Rob'un meyhanede çıkardığı kavgaya, Thomy'nin ilk aşkı olan Leydi Anna'nın, küçük oğlanı nasıl utandırdığına kahkahalarla gülerken, anne ve babalarıyla olan anılardan hüzünle bahsettiler. Akşam yemeği ikisi için de uzun zamandır olmadığı kadar zevkli geçmişti.

"Artık burada kalmalısın," diyen Jess elindeki fincanı sehpaya bıraktı. Yemeğin ardından oturma odasında karşılıklı çay içiyorlardı. Rob'un tereddütlü bakışından hiç hoşlanmadı.

"Ne oldu?"

"Ben bir gemide iş buldum ve yarın denize açılacağız. Uzun bir sefer olacak. Hindistan'a gidiyorum. Amacım seni son bir defa uzaktan görmekti. Öğrendiklerimden sonra buradan uzaklaşmamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu iş isabetli oldu. Geriye döndüğümde bütün borçlarımızı kapatarak senin bir leydi gibi yaşamanı sağlayacağım."

Gözleri hüzünle dolan Jess, artık onun kanatlanıp uçmasının zamanı geldiğini fark edebiliyordu. Burada kalması için zorlarsa asla olgun bir adama dönüşemezdi. Ağlarken gülümsemeye çalışarak başını salladı.

"Seni seviyorum, gitmen gerektiğini de biliyorum. Yine de bir yanım hep burada benimle kalmanı istiyor. En azından bu gece burada kalamaz mısın? Son defa olarak..."

Rob ablasını kıramayarak sabah erken kalkmak şartıyla kalmayı kabul etti. Gece geç saate kadar gelecek günlerden, yapmayı hayal ettikleri düşüncelerden oluşan sıcacık bir sohbetin bitmesine tahammülleri yokmuş gibi uzattıkça uzattılar.

Yatmak için ayağa kalkan Rob ablasının önünde durdu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi önce saçlarında gezdirdi, sonra yanlarında serbestçe bıraktı. Jess onun bu hâline daha fazla dayanamayarak yaklaştı. İki kardeş karşılıklı birbirlerinin yüzüne bakarak bir süre şöminede yanan ateşin çıtırtılarını dinlediler. Rob duygusal bir kısıklığa sahip sesle, "Senin gibi bir ablam olduğu için çok şanslıyım. Hakkında düşündüklerim beni nasıl utandırıyor bilemezsin. Bir gün karşına gurur duyacağın bir adam olarak çıkacağım ve sana yaşattığım bütün acıları unutturacağıma söz veriyorum. Ayrıca Thomy'ye onu çok sevdiğimi ve özlediğimi söyle. Yarın büyük ihtimalle sen kalkmadan gitmiş olacağım. Şimdi vedalaşalım mı?" derken mahcup bir tavırla duruyordu.

Jess kardeşine sarıldı. İki kardeş uzun süre öyle kaldılar. Sonra kızın kısık ve boğuk sesi ağlamaklı bir şekilde, "Seni özleyeceğim. Kendine iyi bak. Uzun mektuplar istiyorum, tamam mı?" diyerek çıktı.

Rob başını sallarken konuşamamanın verdiği bir sıkıntıyla boğazını temizledi. "Sen de kendine dikkat et. Mektuplarıma cevap yazmazsan geldiğimde senden hesabını sorarım bak. Seni seviyorum Jess, yaptığın her şey için teşekkür ederim. Karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir şekilde sana borçlandım."

Daha fazla duygusal sahneye izin vermemek için birbirlerinden ayrıldılar. Birlikte sessizce merdivenleri çıktılar. Ayrılmak, uzaklaşmak ve bir daha ne zaman göreceğini bilemediğin tek yakının gidiyor olması çok zordu. Karşılıklı veda

anlamında birbirlerine gülümsediler, sonra ikisi de odasına girip kapıyı kapadı. Robert'in ayak sesleri duyulamaz olunca, Jessica tuttuğu hıçkırığını bırakarak gözyaşları tükeninceye kadar ağladı.

"Dante sen delisin! Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum!"

Jess elini tutmuş olan genç adamın peşinden koşarken aynı zamanda kıkırdıyordu.

"Aşkım sessiz ol, birilerinin fark etmesini istemezsin, değil mi?"

Dante'nin uyarılarına rağmen genç kız gülmekten nefes alamaz hâle gelmişti. Dante onu neşeli ve kendine ayak uydurmuş görmekten mutluydu. Durdukları loca önünde çevresine bakarak ve kimsenin olmamasından faydalanarak perdeyi aralayıp kızı içeriye çekti.

Heyecan, korku, macera duygusu, tüm bu hissettikleri Jess'i hayatı boyunca düşünmediği davranışlar yapmaya sevk ediyor, genç adamın çılgınlığına ayak uyduruyordu. Geldikleri yer muhtemelen bir asile ait yıllık kirası ödenmiş bir locaydı. Ona on adım genişliğinde olan loca sahneyi çevreleyen pek çok balkondan biriydi. Sahneye bakan kısmında mavi kadife kaplı dört koltuk vardı. Yerler yine aynı mavi renkte halıyla kaplanmıştı. Mahremiyet sağlamak için koyu kırmızı kadife perdeler hem locanın pencere kenarlarına hem de kapı olarak kullanılan kısma asılmıştı.

"Burasının boş olduğundan emin misin? Locanın sahibi tarafından basılmak istemem."

Dante kendini koltuklardan birine bıraktı. "Bana güvenmiyor musun?"

Genç kız kıkırdayarak diğer koltuğa oturdu. "Güvenmeseydim böyle bir riski göze alır mıydım? Tanrım, sen gerçekten çılgının birisin!"

Genç adam ona doğru eğilerek sordu. "Bu iyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

Kız dudaklarını büküp ona kaçamak bir bakış attı. "Henüz karar vermiş değilim."

Koltuğun kolçaklarından tutan Dante onu kendine doğru birkaç parmak mesafe kalıncaya kadar çekti. Genç kıza iyice sokuldu. "Beni çılgın olarak nitelerken, artılarımla iyi anlamda olduğuna karar vermeni sağlayabilirim."

Kaşlarını muzipçe kaldıran Jess'in gözlerinde onun oynadığı oyuna katılmaya hevesli pırıltılar vardı. "Beni ikna etmenin kolay olmayacağını söylemeliyim." Dante'nin boğuk muhteşem sesini duyduğunda bu söylediğine kendisi de inanmadı.

"Çok uğraşmam gerek o zaman."

Eğilip dudaklarını dudaklarının üzerinde arsızca gezdirdi. Kızın hızlanan nefes seslerini duyunca gülümsedi. Tam o anda gösterinin başladığını belirten zil sesine küfredip, ondan uzaklaşarak dikkatini sahneye çeviren Jessica'yı izlemeye başladı. Bir kadına delice âşık olacağını söyleseler asla inanmazdı ama şu anda gözlerini sahneye dikmiş ve büyük bir mutlulukla oyunu izleyen kıza baktıkça direnebilmesinin mümkün olmadığını görebiliyordu. O kesinlikle aradığı kadındı.

Jessica oyuna konsantre olmaya çalışmasına rağmen üzerinden ayrılmayan bakışların farkındaydı ve bu kalbinin heyecanla çarpmasına neden oluyordu. Bedeni ve kalbi ona doğru akarken dikkatini bir türlü oyuna yoğunlaştıramıyordu.

Denize açılıp aylarca geri gelmediği zamanlarda onu nasıl özlediğini bilmiyordu Dante. Yanında olmasının ve hayata daha gülen gözlerle bakmasını sağlayan mucizesinin de farkında değildi. Geriye dönüp baktığında yaşamaya onunla başlamıştı. Hayatın yükünü omuzlarından almıştı. Her sabah kalkması için bir nedeni vardı. Özlemine tutunduğu günler daha çabuk geçiyordu. Onu yeniden görme heyecanı yaşadığı zorlukları önemsizleştiriyordu.

Dante ile dünya ve hayat güzeldi, yaşanmaya değerdi. Ona umutsuzca âşık olduğunu biliyordu. Onun da aynı duyguları hissettiğini umuyordu.

Geçen ay Gravesend Limanı'na onu karşılamaya gitmişti. Yaklaşık yirmi yedi mil olan yolu büyük bir heyecan ve korkuyla katetmişti. Geminin güvertesinde genç adamı görmek ve yaptığı işe olan hâkimiyetini izlemek içini gururla doldurmuş, yaşadığı sıkıntılar önemsizleşmişti. Donanmanın kabul ettiği genç adam hırslıydı ve basamakları hızla yükseleceği belliydi.

Dante ise limanda bekleyen genç kızı gördüğünde, gözleri ona kilitlenerek sanki dünyada önemli olan tek şey Jessica'ymış gibi bakmıştı. Gemi yaklaşır yaklaşmaz da karaya atlamış ve çevrelerinden geçen kalabalık olmasaydı ona olan özlemini nasıl göstereceğiyle ilgili aç bakışlarını genç kıza dikmişti.

Oyunun bittiğine dair çalan zili duyduklarında, kimseye görünmeden tiyatronun arka kapısından çıkıp bekleyen arabaya bindiler. Yol boyunca ikisi de sessizdi. Ertesi gün denize açılacak olan genç adamı daha gitmeden özlemeye başlamıştı. O da aynı duyguları hissediyormuş gibi yol boyunca elini bırakmamıştı.

Bahçe kapısında indiğinde genç adam da arkasından inmiş, kızı bırakmak istemez gibi öpmüştü. Jessica'nın elinden gelen sadece ona cevap vermek ve ne kadar sevdiğini anlamasını beklemekti.

Dante geri çekilip kızı kapıya doğru itti. "Ben fikrimi değiştirmeden git hadi. Dönüşte görüşürüz."

Jess kendisini kanatlanmış hissettiren duyguların etkisinde kapıyı sessizce açıp içeriye girdi. Oturma odasında zayıf bir ışık vardı. Koltukta oturan Rob'u görünce ona doğru ilerledi. Delikanlı kıpırtısız bir şekilde oturduğu yerde karşı duvara bakıyordu. Oda loş ışıkta genç kızı silik bir görüntüye boyuyor, delikanlının ise karanlık bir figür olarak kalmasını sağlıyordu. Bu nedenle genç kız yaklaşıp karşısına geçinceye kadar çocuğun yüzünü fark edememişti. Rob başını kaldırıp ona baktığındaysa ufak bir çığlık attı.

"Rob, Tanrım sen ne yaptın?" derken elini uzatıp çenesini kaldırmaya çalıştı ama delikanlı elini ittirdi.

"Dokunma, yeterince acı veriyor zaten!" derken kıza karşı sesi saygısızca çıkmıştı. Jess mutfaktan getirdiği bez ve sıcak su kâsesini sehpaya bıraktı. Bir mum daha yakıp, ortamın aydınlanmasını sağlayarak Rob'un yanına oturdu.

Anlayışlı bir sesle, "Neler olduğunu anlat bana," dedi. Rob, ablasının şefkatli dokunuşlarını hissederken, neler olduğunu anlatıp anlatmamakta kararsızdı. Yeniden olsa yine kavga ederdi ancak bunu onun bilmesi gerekmiyordu.

Ketum bir ifadeyle dudaklarını sıkınca kaşlarını çatan Jess, "Duymak istiyorum," diye ısrar etti.

Rob can acısıyla inledi. "Erkekler arası bir mevzuda kavga ettik."

Genç kız, dudağı patlamış, gözü morarmış kardeşinin sakladığı her neyse öğrenmeye kararlı bir şekilde gözlerine baktı. Ablasının bakışları karşısında gözlerini kaçıran delikanlı, "Dedikodu yapıyorlardı, ben de dayanamadım," diye mırıldandı.

"Kimin hakkında?"

"Kim olduğu önemli değil, tamam mı?"

"Robert Morgan hemen duymak istiyorum ve sen söyleyeceksin!"

Rob, yüzüyle uğraşan kızın elini ittirip ayağa kalktı. Elleri saçlarını karıştırırken, sıkıntıyla topallayarak birkaç adım attı. Geri döndüğünde gözleri öfkeliydi.

"Senin hakkında dedikodu yapıyorlardı, oldu mu şimdi? Öğrenince rahatladın mı?"

Jessica ona yaklaşırken temkinliydi. "Benimle ilgili ne dedikodusu yapıyorlar, Rob?" diye mırıldandı.

"Senin Dante'nin metresi olduğunu söylüyorlar. Meydandaki kavgadan sonra Eric her yerde ileri geri konuşuyor. Bu gece handa söylediklerini duyunca dayanamadım. Onu bir daha burada görmek istemiyorum, Jess. Adını lekeliyor, bizden uzak durmasını söyle!"

Robert son cümlesini de söyledikten sonra topallayarak odadan çıktı. Genç kız kasaba meydanında Dante'nin Eric'i nasıl hırpaladığını hatırlıyordu.

Geri döndüğünü bilmediği Dante, karşısına kasabanın meydanında Eric'i döverken çıkmıştı. Ne zaman gelmişti, nasıl bulmuştu bilmiyordu ama vurduğu her yumrukta yere yapışan sümsük Eric avazı çıktığı kadar, "Jessica senin malın değil! O bana ait!" diye bağırıyordu.

Dante ise söylediği her kelimeye acımasızca indirdiği yumruklarla karşılık veriyordu. Sonunda meydanın ortasına serilen Eric'i yakasından tutup kendine çekti. Sesi dövme isteğiyle dolu, "Bir daha onun adını ağzına alırsan ya da yanına yaklaşırsan seni buraya gömerim! Beni anladın mı pislik?" diye hırlayıp yakasını silkeleyerek doğruldu.

Jessica'nın dehşete düşmüş gözlerle onları izlediğini görünce, öfkeyle arkasını dönerek yürümeye başlamıştı. Onları izleyen kasaba halkının önünde genç kız ne yapacağını bilemeyerek bir süre durmuştu.

Yerde inleyerek yatan Eric onu gördüğünde salya sümük, "Senin yüzünden adi şıllık!" diye homurdanırken burnunu kolunun üzerine silmişti.

Çok uzaklaşmamış olan Dante adamın söylediklerini duyunca, öyle hızlı dönüp karnına tekmeyi geçirmişti ki iki büklüm olan Eric haykırarak karnını tutmuştu. Jessica donup kaldığı durumdan çıkıp onun tekrar vurmasına engel olmak için kolundan çekmişti.

"Tanrı aşkına Dante! Bırak artık, yeterince zarar verdin!" derken genç adamı dağı oynatmaya çalışırmış gibi çekiştirmişti.

Dante'nin öfkeden gözü hiçbir şey görmüyordu. "Bu adi piç, kasabada senin hakkında ileri geri konuşurken onu öldürmediğime dua etsin!" diyerek üzerine tükürmüştü.

Sonra kıza bakmadan geri dönüp yürümeye başlamıştı. Jessica yapacağı alışverişi unutup, peşinden hızlı adımlarla yürürken ar-

kasından yapılacak dedikoduların farkındaydı. Genç adama yetiştiğinde, "Hayatını zorlaştırdığının farkında mısın?" demişti.

Dante de biliyordu, öğlen geldiği kasabada kız için bir hediye almak üzere dükkâna girdiğinde o şerefsizin konuşmalarına şahit olmuştu. Öylesine gözü dönmüştü ki yaka paça tuttuğu adamı kapıdan dışarı fırlatmıştı. Sonrası malum, adamı paçavraya döndürdüğünü Jessica durdurmasa anlayamayacaktı.

Genç kız onun kendisi için birilerine ya da kendisine zarar vermesini, kavga etmesini istememişti. Bu zamana kadar nasıl idare ettiyse aynı şekilde devam edebilirdi. Diğer taraftan birilerinin onu korumuş olması hoşuna gitmişti.

"Senin hakkında kim konuşursa konuşsun onu öldürürüm! Şimdi bunu bütün kasaba da biliyor!" dedikten sonra adımlarını hızlandırmış ve kızın yetişmesine izin vermeden köşede bekleyen arabaya binmişti.

Jessica onun bu davranışına anlam veremeyerek olduğu yerde kalmıştı. Dante'nin bilmediği ise ne kadar korkutursan korkut dedikodu çarkı asla durmazdı.

"Çok asil müşterilerimiz var, Jess."

Başını kapıdan uzatmış olan Adriana'nın cümlesiyle bakışlarını işlediği nakıştan kaldırdı. Konuşurken bilerek sesine alaycı ve asil bir hava vermişti. Jessica onun bu alaycılığına bayılarak, "Benden ne istiyorsun peki?" diye sordu.

"Nakış modellerinle beraber gelmelisin. Sana ihtiyacım var."

Elinde yarım kalan işini bir kenara bırakıp, örnek olarak bir kutu içinde sakladığı nakışları alarak kapıya doğru yürüdü.

Üzerinde bulunan yakası, kolları ve etek ucu sarı aplik işlemeli kahve tonlarındaki elbisesini çekiştirerek yuvarlak yakasından taşan göğüslerini düzeltti. Kayan omuzlarını çekiştirdi. Ensesinde topladığı saçlarından çıkan bir tutamı da yerine yerleştirerek odadan çıktı. Dudağına yerleştirdiği gülümsemeyle bekleme salonu olarak ayarladıkları geniş alana girdi.

Asil müşterileri bu kadın mıydı? Salonun ortasında sarı saçları ve soğuk mavi gözleri yeterince ortamı soğutmuyormuş gibi, bir de tavır ve davranışlarıyla buna katkıda bulunan genç bir kadın duruyordu. Asil bir görünüşten çok, birilerinin himayesinde para harcamayı seven bir tipe benziyordu. Yapay görünmesine rağmen göz alıcı bir güzelliği vardı. İnce bedenini saran kırmızı elbisesi içinde çevresini küçümseyen gözlerle inceliyor, sarındığı beyaz kürk etolü bulaşacak mikroplardan korunmak istermiş gibi sıkıca omuzlarında tutuyordu. Her hareket ve tavrı aslında burada bulunmak istemediğini gösteriyordu.

Müşterileri olan kadına etrafı incelemesi için zaman vermek isteyerek Adriana'ya yaklaşan Jess, ortağının gözlerinde de kendisiyle aynı duyguları paylaştığına dair ifadeyi kaçırmadı. Kadının askılarda asılı olan elbiselere burun kıvırarak bakışı ve tiksinti dolu ifadesi ikisini de sinirlendirmişti.

Adriana kadına yaklaşıp, "Nasıl bir kıyafet düşünüyordunuz, Matmazel Deweson? Günlük mü özel bir gece için mi yoksa seyahat elbisesi mi bakıyorsunuz?" diyerek yönlendirmeye çalıştı. Matmazel ise askıdaki kıyafetlere yaklaşıp iki parmağıyla tuttuğu giysileri ilgisizce süzdü. Kedi mırlaması gibi çıkan bir sesle, "Buradakiler hiç benim tarzım değil. Daha ilginç bir model de göremiyorum," dedi.

Matmazel ve Adriana dış kapının açılma sesiyle başını çevirirken, Jess yeni gelenden çok oyunculuk yeteneğini hayret ve gıptayla izlediği sarışın kadına bakıyordu. Matmazel'in yüzü aydınlanmış, gözleri buğulu bakmaya başlamış, dudakları şuh bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Kadını bu kadar etkileyeni görmek için döndüğünde gafil avlanmaktan dolayı kendine küfretti. İş yerine geleceğini asla tahmin etmemişti. Günlerdir her an karşısına çıkmasını bekleyerek geçtiği sokakları dikkatle tarıyor, evine döndüğünde kapısında beklerken bulacağını düşünerek diken üstünde yaşıyordu. Yüzlerce farklı karşılaşma teorisi yazmıştı. Söyleyeceği cümleleri ve nasıl davranacağını bile prova etmişti. Düşünmekle o anı yaşamak zorunda kalmak çok ama çok farklıydı.

Huzur bulduğu bu mekânı nefretiyle kirletmesine öyle çok öfkelendi ki bu öfkeyi saklamak için tırnaklarını avucuna geçirdi. Adriana ise kapıdan giren adamın cazibesine kapılmış, gözleri parlamıştı.

Açılan kapıdan değil ama odaya giren genç adamdan esen soğuk rüzgârı Adriana reverans yaparak yumuşatmaya çalıştı. Matmazel ise tırnaklarını geçireceği o çok yumuşak yastığı bulan bir kedi gibi genç adamın koluna sarıldı. Kaprisli bir sesle, "Ekselansları, beni böyle bir yere getirdiğinize inanamıyorum. Çok vasat. İlgimi çeken bir kurdele bile yok burada," diye bayağı bir yapmacıklıkla söylendi..

Dante'nin gözleri ise bir an bile genç kızdan ayrılmazken, koluna asılan kadına dönüp bakmamıştı. Şu an bütün dikkati yaşadığı öfkeyi gizlemeye çalışan kızın daha da güzelleşen görüntüsündeydi. Geçen gece öfke ve nefretle öyle doluydu ki, yılların ona kattığı güzelliği ve çekiciliği fark edememişti. Şu an karşısında duran Jess, geçmişte âşık olduğu masum genç kızdan çok daha güzeldi.

Sean'ın onun hakkında fazla bilgiye ulaşamaması canını sıkmıştı. Daha önce kimin metresi olduğu, ne yaptığı bir muammaydı. Sadece Harris'in himayesinde bu iş yerini açtığını öğrenebilmişti. Bu kadar bilgi bile genç adamı deliye çevirmişti. Daha fazlasını öğrenmek istediğinden bile emin değildi. Ona ne oluyordu böyle? Hangi saçma düşüncelerin esareti altına girmişti?

Yüzündeki kendinden emin sahte gülümsemeyi korumaya çalışarak bakışını kızın çarpıcı güzelliğinde dolaştırdı. Sonra bu bakışları zorlayarak, karşısındaki Jessica'dan koparıp yanında duran kadına çevirdi. "Biliyorum tatlım. Dünyadaki hiçbir kumaş senin güzelliğinle yarışamaz. Sadece güzelliğini gölgeler. Yine de hanımlar bize yardımcı olursa hoşuna gidecek birkaç parça bulabilirsin," derken sesinde gizlenen ima ve alayı sadece Jess fark etmişti.

Matmazel inanamazmış gibi gözlerini kırpıştırıp, aldığı iltifatlarla güneşlenen bir kedi gibi esneyerek adama doğru biraz daha yaslandı.

"Siz öyle diyorsanız..." derken kırmızı dudaklarını şımarıkça bükmüştü. Biri bu kadına yaptığı hareketin çok itici olduğunu söylemeliydi.

Düşen çenesini kapatmayı akıl edebilmiş olan Adriana bir adım öne çıkıp zarif bir reveransla genç adamı selamladı.

"Emrinizdeyim, efendim. Size hizmet etmek bizim için onurdur."

Jess, Adriana'yı ve hesapçı bakışlarında parlayan memnuniyetle onlara bakan adamı tekmelemek istiyordu. Birbirine geçirdiği dişlerinin sahte bir gülümsemeyle görünmesini sağladı.

"Bence de Matmazel haklı. Bu terzihane kesinlikle size uygun değil. Dilerseniz sizi bir başka terzihaneye yönlendirebilirim."

"Elit ve kaliteli olmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz, Leydim?" Kaşları tahrik edici bir tavırla kalkmıştı. Dudağında ise hor gören bir gülümseyiş vardı.

Altında pek çok hakareti barındıran bu söze olan tepkisini gizlemek için derin bir nefes alıp, "Aksine Ekselansları..." diyen genç kadının dudağına yerleşen gülümseme kesinlikle küçümseyiciydi. "Kendi kalitenize uygun bir başka yerden alışveriş yapmak isteyeceğinizi düşündüm." *Kendi kaliteniz* kelimelerine vurgu yapmıştı.

Dante, "Eminim Matmazel'e uygun bir şeyler bulunabilir. O da sizin kadar memnun edilmesi kolay bir hanımdır," diyerek sarışın kadına döndü. "Çok ince bir zevki var, öyle değil mi sevgilim? Gidip..." Bir an kasıtlı bir şekilde durarak sanki aradığı kelimeyi yeni bulmuş gibi devam etti. "Göz alıcı ve uyarıcı etkilere sahip olan birkaç kıyafet seç."

Kadın bu sözleri duyunca elindeki yelpazeyi işveyle genç adamın koluna dokundurup kıkırdadı. Biri bu kadına kıkırdamasının at kişnemesine benzediğini de söylemeliydi.

Jess odanın ortasında, gözlerinde oynanan oyundan hoşlanmamış bir ifadeyle dikiliyordu. Nefret okları yayan bakışlarını genç adama dikmiş, kendi iş yerinde bu kadar lakayt ve rahat olmasına kızgın, her hareketini takip ediyordu. Dante ise sanki kendisine aitmiş gibi koltuklardan birine yerleşerek, sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koyup erkeksi bir tavırla oturdu.

Genç kız sıktığı dişlerinin arasından, "İçecek bir şeyler alır mıydınız Ekselansları?" diye sorarken sesi *"Zehir alır mıydınız?"* der gibi çıkmış, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme dudaklarına yerleşmişti.

Dante genç kızın sesindeki ince imayı anında kapmıştı. Ona âşık olduğu yıllarda da birbirlerini tamamlayan cümleler kurarlardı. "Konuklarınıza ne ikram ediyorsunuz? Zehir mi?" Kıza bakan gözlerinden küstahlık akıyordu.

Zeki piç! Kelimelerin altında yatan anlamları çok çabuk kavrayabiliyordu. "Bazı müşteriler için çok gerekli olabiliyor bazen. Şu an elimizde olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Onun yerine içki alır mıydınız?"

Genç adamın, "Brendi," diyen dudaklarına baktığını fark edip kızarırken, Dante *senin bu oyunda hiç şansın yok* diyen bir bakışla genç kızı tepeden tırnağa süzdü. Onu nasıl etkilediğini bilen tecrübeli bir adamdı. Kadınların verdiği tepkileri okumada uzman birinin saf ve toy bir kızın davranışlarını hiç zorlanmadan ortaya dökmesi Jess açısından utanç vericiydi.

Topuklarının üzerinde aceleci bir tavırla dönerek perdelerin arkasında kayboldu.

Kızlar yaptıkları dikişten başlarını kaldırdılar.

"Biriniz içerideki şu züppeye brendi götürsün! Daha fazla yüzünü görmeye katlanamayacağım!"

Becka yerinden fırlayarak hazırladığı bardaklara büfeden içki doldurdu. Küçük bir tepsiye koyup perdeyi aralayarak dışarı çıktı. Az sonra ağzı kulaklarında ve baygın bakışlarla geri döndü. Ah ne harika! Adam sadece görünüşüyle bile tüm dişilerin aklını başından alıyordu.

Becka heyecandan tıkanmış olarak Jessica'nın yüzüne soludu. Genç kız yüzünü buruşturmamak için kendisini tutarken Becka, "Sizi görmek istiyor," dedi. Jess gözlerini devirmemek için kendisini tutarak dışarı çıktı.

Elbette görmek istiyordur. İntikam oyuncağının gözünün önünden ayrılmasına katlanamıyordur. Yapılabilecek türlü işkence varken kızın saklanmasına izin verir miydi lanet adam? Azabın acı derecesini arttırmak için ateşin hararetini arttırmayı planlıyordur mutlaka.

Dante elinde bardakla yayıldığı koltukta, genç kızın geri dönmesini bekleyen bakışlarını kapalı perdeden ayırmamıştı. Kendisinden saklanmaya çalışmasını, uzak duruşunu ve öldürmek isteyen bakışlarını fark etmediğini mi sanıyordu bu kadın?

Jess görününce, sanki değer biçermiş gibi baştan ayağa her bir ayrıntı üzerinde durarak onu inceledi. Baktığı her yer öfkeyle yanarken, en son yüzünde duran bakışlarıyla genç kızın yanakları kızardı. Dante'nin gözleri kızın bakışlarını yakalarken, "Senin gibi bir kadının hâlâ kızarıyor olması çok garip," diyerek kızı aşağıladı.

"Beni ahlak anlayışımdan dolayı aşağılamak için çağırdıysanız iş yerimde bu hakaretlere katlanmayacağım. Şimdi burayı terk ederseniz rahatsız edici varlığınızdan kurtulduğum için en yakın kiliseye koşup mum yakacağım."

"Önce ahlaksız yaşamın için günah çıkarmalısın. Bu arada başlamışken masum bir adama yaptıkların için de bağışlanmayı dile!" Geniş omzunu silkerek devam etti. "Ya da hiç uğraşma! Tanrı da benimle aynı fikirdedir. Senin gibi bir kadının affedilmeye layık olmadığını düşünüyordur. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Senden gelecek affı dilemektense bir günahkâr olarak cehennemde yanmayı tercih ederim. Beni aşağılamak gururuna iyi geliyor olmalı. Biliyor musun Dante, beni suçlarken kendi vicdanını da bir gözden geçirmelisin. Belki de hiç ummadığın kadar karadır."

Genç adamın kahkahası odayı sardı. Sesi öyle keyifliydi ki kızların başı merakla perdelerin arasında belirdi. Jessica'nın ters bakışını görünce de anında geri çekildiler.

Dante elindeki bardağı dudaklarına götürürken, "Vicdanım beni gönderdiğin o cehennemde yıllarca yanmaktan dolayı kömüre dönüştü. Haklısın simsiyah ama yine de bu senin nasıl bir kaltak olduğunu görmemi engellemiyor. Seni yargılıyor muyum? Evet, hem de nasıl... Seni yaptıklarına pişman edecek miyim? Sonuna kadar... Benden kurtuluşun var mı? Hiç beklentiye girmeni tavsiye etmem," diyerek arkasına yaslandı.

"Yeterince hakaretlerini ve tehditlerini dinledim! Şimdi ben sakin bir hâldeyken iş yerimi terket!"

Genç kızın sözlerine karşılık, Dante'nin kınayan, küstah bakışları mağazanın içinde dolaştı ve yeniden genç kıza döndükten sonra iğneleyici bir sesle, "Senin olduğundan emin misin?" diye sordu.

Jessica bu imalı soru üzerine ne demek istediğini anlamak için gözlerini kısarak genç adama baktı. "Söylemek istediğin neyse dolandırmadan söyle."

Dante'nin söyleyeceği cümleden ne kadar zevk aldığını ve her anın tadını çıkardığını görmemek imkânsızdı.

"Artık bu bina, içindekilerle birlikte benim."

12. Madde:

Korsan gemisinde kırmızı bayrak çekmek demek ölümüne bir savaş olacağının işaretidir. Esir alınmayacak, esir de verilmeyecektir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 8

Jessica duyduğu sözlerin bir an hayal gücünün bir yanılsaması olduğunu düşündü. Ya da kâbusları hayata geçmiş ve karşısına dikilmişti. Bir sandığa kapatılmış iki sincap gibi dar ve sıkışık alanda birbirlerini pençeliyor, ısırıyor, yaralıyorlardı. Aldığı darbelerden en çok canını yakan son pençe olmuştu.

Titrek bir sesle, "Ne... Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Ayakta durmak için o kadar uğraştığı ve binbir güçlükle kurduğu işinin kindar bir adam tarafından yerle bir edilmesine izin vermeyecekti.

Dante yavaş hareketlerle yerinden kalkarak kıza doğru yürüdü. Yaklaştıkça aralarında yükselen gerilimin etkisiyle bir adım kala durdu. Ciddi yüzünde en ufak duygu kırıntısı barındırmayan bir ifadeyle, "Ne demek istediğimi anladın. Binayı satın aldım. Bu iş hanı artık bana ait. Senin gibi kötü şöhrete sahip bir kadının binamda iş yapmasına izin vermeyeceğim. Bu nedenle iki gün içinde burayı boşaltacaksınız. Aksi takdirde bu işi kendim büyük bir zevkle yaparım," dedi.

"Bunu yapamazsın! Sırf intikam için burada çalışan insanları sokağa atamazsın!"

Dante karşısındaki kadının en ufak rüzgârda yıkılıverecekmiş gibi sallanmasını ve ayakta zor duran görüntüsünü acımasız bakışlarla izliyordu. Gözleri, aniden vurulmuş bir ceylanın bakışlarına oturmuş şoku yaşıyordu. Dudakları bembeyaz ve titrekti. Ama bu görüntünün kendisini bir kez daha aldatmasına izin vermeyecekti. Duygusuz, en ufak insani histen yoksun bir sesle, "Deneyip görmek mi istersin yoksa bana inanıp bir an önce burayı boşaltmak mı? Tercih sana kalmış," diyerek ne kadar ciddi olduğunu görmesini sağladı.

Hayatını yeterince mahvetmemiş gibi yeniden ve yeniden vurmaktan vazgeçmeyecekti. Kendisi de yeniden parçalara ayrılmaktan, dağılan parçalarını toparlamaya çalışmaktan sonsuza kadar kurtulamayacaktı. Elinden kayıp giden geleceği ve bu iş yerine umudunu bağlayan insanları düşünmeyecek kadar intikamına yoğunlaşmış olan genç adam, önüne gelen her engeli yıkmaya hazırdı. Genç kız daha yıkılan duvarlarını onaramadan ağzından dökülenlere engel olamadı.

"Seni adi, alçak, yalancı piç! Duygusuz, taş kalpli herif! Dilerim cehennemde yanarsın!"

Dante karşısındaki kızın çekici dudaklarından dökülen hakaret ve küfürleri etkilenmemiş ifadesiyle dinledi.

"Bu kadar panik yapma. Nasıl olsa koruyucun sana yeni bir iş yeri bulabilir. Ama aklında olsun bu defa satın almasını sağla. Yoksa o binayı da almak zorunda kalabilirim."

"Bunu neden yapıyorsun, lanet olası? Bu işten evine ekmek götüren üç kişi daha var! Onların hiçbir günahı yok!"

"Onların günahı yok ama senin var mı demek istiyorsun? Suçlu olduğunu kabul ediyorsun demek."

"Söylediklerimi çarpıtma! Bizi bu binadan kovarsan yeni bir yer bulmamız aylarımızı alabilir!"

"Bu benim sorunum değil."

Jess çaresiz bir bakışla odada gözlerini dolaştırdı. Gecesini gündüzüne kattığı, hayallerini gömdüğü bu yeri kaybetmek dengesini bozmuştu. Biten ümitlerinin ağırlığıyla arkasında duran koltuğa çökercesine kendini bıraktı. Onun sesini yeniden duyduğunda tüyleri ürperdi.

"Neden bu kadar telaşlandığını anlayamıyorum. Sonuçta zengin bir adamın fahişesisin. Azıcık cilve ve biraz da kur yaparak bundan daha fazla lükse sahip olabilirsin. Eğer o kabul etmezse daha zengin birini bulursun, bu kadar basit. Çok sıkıntıda kalırsan ve dizlerime kapanıp yalvarırsan bir sonraki koruyucun ben bile olabilirim."

Genç kızı her söylediği sözle ve sonu olmayan hakaretlerle yerin dibine geçirirken, Jessica fazlasıyla aşağılandığını düşünüp yerinden fırladı. Her şeyini kaybeden biri gelebilecek tehlikeleri asla umursamazdı. Kırılmışsa veya incinmişse aynı şekilde karşısındakileri de incitip kırmayı isterdi.

"Bina senin olabilir ama şu an bana ait. Ayrıca kiramı peşin yatırdım. Hiçbir yere kıpırdamayacağım. Söylediğin doğru, bulduğum herhangi bir adam bana daha fazlasını alabilir, bunu ima etmem yeterli. Ama sen o herhangi adamlardan biri asla olmayacaksın. Senin fahişen olmaktansa madamın evinde çalışırım daha iyi! Şimdi söylediklerin bittiyse defol dükkânımdan!"

Söylediklerinin yenilir yutulur laflar olmadığını ve Dante gibi bir adama söyleyerek yanlış yaptığını, genç adamın kararan yüzü, çenesinde seğiren kası ve bıçak sırtına dönen ağzının verdiği korkunç ifadeyle fark eden Jessica'nın gerçek beynine dank etti. Büyük bir hata yapmıştı. Çenesini tutamamış ve genç adamı daha da kızdırmıştı. Oysa gazabını üzerine çekmek en son istediği şeydi.

"Bütün bunlar çok büyük laflar! Haddini aşan, meydan okuyan ve beni daha da zalimleşmeye iten bu sözleri sana tek tek yedirecek, bu şehirde iş bulamamanı sağlayacağım. Küçük bir dedikoduyla senin bulaşıcı bir hastalığın olduğu

tüm Londra'ya yayıldığında, çevrendeki asil ve zengin piçler bir hayalet gibi ortadan kayboluverecektir. O gün geldiğinde seni metresim yapmam için yalvaracaksın. Seni istememi sağlarsan belki kabul edebilirim. Bu günler son iyi günlerin, tadını çıkar."

Genç kız onun vahşi bir sesle söylediklerini dinlerken, daha kötü ne olabileceğini düşünüyordu. Hayır, en kötüsünü şu an yaşıyordu ve şeytan bile bu adamın yanında masum kalırdı. Hiç kimsenin kendisini yıkamayacağını düşünürken, şu an zerrelerini bile toparlayamaz bir hâldeydi. Gözlerini kapatmış olduğunu fark edince yeniden açtı. Onun karşısında yıkılmış, incinmiş, kırılmış ve dağılmış görünerek bu zevki ona tattırmayacaktı. Ayağa kalkıp, genç adamın gözlerinin içine bakarak sakin ve donuk bir sesle, "Söyleyecekleriniz bu kadarsa gidebilirsiniz! İstediğinizi yapabilirsiniz! Cehenneme kadar yolunuz var, Ekselansları!" diyerek arkasını döndü ve odasına girip kapıyı kapattı.

Dante dişlerini gıcırdatarak, "Matmazel, burada işimiz bitti! Gidiyoruz!" diye hırladı.

Adriana ve Matmazel yüzlerine oturmuş şaşkınlık dolu bir sersemlikle prova odasının kapısında göründüler. Carol genç adamın sakin tavırlarının kaybolmasından ve yerini alan elle tutulabilir öfkesi karşısında biraz da olsa sinmişti. Genç adama sessizce boyun eğerek itaat etti.

Adriana ise birden fikir değiştiren asil müşterisinin keyfinin neden kaçtığını düşünerek, çifti yolcu edip Jess'in odasının kapalı kapısına yöneldi. İçeriden gelen hıçkırıklarla bir an bocalayarak duraksadı. Tereddüt ederek kapıyı açtı. Kanepede ağlayan kızın içler acısı görüntüsü karşısında sessizce içini çekti. Kapıyı kapatarak genç kıza yaklaştı.

İlk defa onu ağlarken -hem de böyle perişan bir şekilde ağlarken- görüyordu. Elini uzatıp omzuna dokundu. "Jess, seni böylesine üzen her neyse halledebiliriz. Ne oldu? Ekselansları sana kaba mı davrandı?"

Jessica ise kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir durumdaydı. Adriana'nın kendisini teselli ettiğini fark ettiğinde daha fazla ağlamaya başladı. Hayatı mahvolmuştu. Kahretsin! Sadece kendi hayatını değil, yanında bulunan dostlarını da beraberinde bir bataklığa sürüklüyordu.

"Her şeyi mahvettim! Senin ve kızların hayatını, kendiminkini..." derken söylediği sözler daha çok ağlamasına neden olmuş, hıçkırıkları daha da artmıştı.

Adriana bir yandan neler olabileceği konusunda tahminler yürütürken, diğer yandan kıza sarılarak onun omzunda ağlamasına izin verdi. Jess gibi güçlü bir kızı bu kadar ağlatıyorsa ortada olan sorun fazlasıyla ciddiydi.

Jess hıçkırıkları tükeninceye kadar ağladı. Duygularının gözyaşlarıyla birlikte akıp gitmesine izin vermiş, içi çekilmiş kof bir meyveye dönüşmüştü. Sonunda kadının omzundan uzaklaşarak doğruldu.

Gözleri raflardaki kumaşlarda dolaştı. Burayı açarken hissettiği heyecanı ve ne kadar çabaladığını nasıl unutabilirdi? İşine tutunarak ayakta kalmayı başarmıştı. Nihayet boşluk duygusundan kurtulacak, aşk ve yuva umudu olmasa bile ömrünü burada huzur içinde geçirecekti. Her sabah burada olmaktan, kumaşların kokusunu içine çekmekten ve kadınların yüzünde gördüğü memnun gülümseyişi izlemekten asla bıkmayacaktı. Oysa şimdi hayatını temellerinden sarsan nefret gelip her şeyi yerle bir etmişti.

Ağlamasının dinmesiyle daha sakin düşünmeye başlayan Jess, Adriana'nın da durumdan haberdar olmasına karar vererek, "Biraz önce gelen adam sana bahsettiğim kişiydi. Hani şu Kaptan... Bizi buradan atıyor," dedi usulca.

"Kaptan, Ekselansları mı?" Kadının gözleri bu mantıksızlığı anlamak ister gibi sonuna kadar açılmıştı. Sanki bu saçma ayrıntı iş yerlerini kaybetmelerinden daha önemliymiş gibi davranıyordu. Genç kızın bakışlarını görünce kendine geldi. "Bunu yapamaz!"

Adriana'nın yüksek sesi içeriden de duyulmuş ve kızlar merakla kapıda belirmişlerdi.

"Yapabilir, yaptı da. Binayı satın almış ve iki gün içinde boşaltmamızı istiyor."

"Ama bu imkânsız! İki gün içinde yeni bir yer bulamayız!"

Darena ve Becka ürkek adımlarla içeri girdiler. Ne olduğunu anlamamışlardı ama kötü giden bir şeyler olduğu belliydi.

"Adamın umurunda bile değil. Gözünü intikam bürümüş. Sizi böyle bir felakete sürüklediğim için o kadar üzgünüm ki."

"Dur, hemen ümitsizliğe kapılmayalım. Sakin kalmalıyız. Bu durumdan kurtulmanın bir çaresini düşünmeliyiz."

Jess onun hâlâ böyle umutlu olması karşısında kendinden utandı. Yapması gereken bu değildi. Olanlardan sorumlu olan kendisiyken o zaman bir yol bulmak da ona düşerdi.

"Haklısın, bir yol bulacağım. Hiçbirinizin sokağa atılmasına izin vermeyeceğim. Özür dilerim, aptallık ettim. Hatta hemen şimdi başlayacağım."

Kararlı bir şekilde ayağa kalkıp, kapıya doğru yürürken Adriana'nın kendisine, "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğu soruya bir an bile duraksamadan, "O adi piçin bizi mahvetmesini önlemeye!" diye cevap verdi.

Bankadan içeriye girdiğinde daha önce girmeye cesaret bile edemediği bu mekânı ilgiyle inceledi. Kocaman bir binaydı. Yerler parlak kahverengi mermerle döşenmişti, öyle ki attığı her adımı görebiliyordu. Kıvrılarak yukarıya çıkan kırmızı halıyla kaplı merdiven biraz yükseldikten sonra ikiye ayrılıyor ve ikinci kata ulaşıyordu. Lobinin tam ortasında çevreye neşeli damlacıklar sıçratan fıskiye, oraya buraya serpiştirilmiş koltuklara oturarak izlenebilecek ve beklerken oyalanabilecek bir rahatlık sağlıyordu.

Giriş kapısının hemen sağ tarafındaki masada ciddi bir suratla oturan iki adam, gelen müşterilere danışmanlık yapıyordu. Onlara doğru yürüyen genç kız selam verdi. Kısa boylu ve zayıf olanının selamını küçümseyen bakışlarla aldığı dikkatinden kaçmasa da adamın eliyle işaret ettiği koltuklardan birine oturdu.

İçinden geçen boşuna çabaladığıyla ilgili duyguyu görmezden gelerek, "Leydi Morgan, yetkili biriyle görüşmek istiyorum," diyerek kendini tanıttı.

"Hoş geldiniz, Leydi Morgan. Adım Morrison. Ne için görüşmek istediğinizi söylerseniz belki yardımcı olabilirim."

Jess, "Maddi bir çıkmazdayım ve bankanızın bana yardımcı olabileceğini umuyorum," diye mırıldandı. Sesinin suçlu çıktığını fark edince, boğazını temizleyerek oturduğu koltukta dikleşti ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Sanırım bu konuda size nasıl yardımcı olabileceğimizi sormalıyım. Eğer beklerseniz müdürümle konuşayım."

Adam yerinden kalkıp merdivenleri hızlıca tırmanmaya başladı. Jess eğer parayı alabilecekse günlerce burada bekleyebileceği konusundaki düşünceleriyle baş başa kaldı. Beklerken bakışları bankanın geriye kalan detaylarını inceleyerek oyalandı. Çatıya kadar ulaşan üç kat yüksekliğinde sütunların tam ortasında sarkan avizenin abartısı yeniden buraya gelmekle hata ettiğini düşündürdü.

Adam neden hâlâ dönmüyordu? Gözleri işlem yaptıran ve bekleyen asillerin üzerinde dolaştı. Nereye harcayacaklarını bilemeyecekleri kadar çok paranın muhafaza edilmesinden sıkılmış gibi bir yüz ifadesiyle birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Sıkıntıyla iç çekti ve yeniden gözleri merdivene kaydı. Tanrı aşkına, bir *evet* veya *hayır* cevabı için bu kadar bekleyecekse evrakların işi muhtemelen günlerce sürecekti. İş yerini kaybetmeden önce parayı alamayacaksa kredi çekmenin ne gereği vardı ki...

Sonunda telaşlı ve kızarmış bir yüzle merdivenleri inen kel ve uzun boylu, siyah takımı üniforması hâline dönüşmüş olan Bay Morrison kıza yaklaştı.

"Müdür Garrick sizi bekliyor, efendim. Bu taraftan lütfen!"

Genç kız zarif bir hareketle ayağa kalkarak adamın peşinden merdivenleri çıktı. Maun ve parlak bir kapının önünde durdular. Morrison kapıyı tıklattı. İçeriden gelen onay sesi üzerine kapıyı açıp genç kıza geçmesi için yol verdi.

Duvardan duvara İran halısıyla kaplı odaya adım attığında ilk dikkatini çeken, caddeye bakan boydan boya cam pencereler ve duvarlara asılı farklı ressamlara ait -gerçekliğinden kuşku duymadığı- tablolardı. Geniş odada bir iki adım ilerledi. Pencere önünde oymalı ceviz ağacından yapılmış büyük bir masa, önünde deri koltuklar ve sehpayla birlikte, gelen müşterileri rahat ettirmek üzere hazırlanmış bir alan vardı. Diğer duvar yine cevizden yapılmış kitaplıkla kaplıydı. Raflarda ciltli kitapların ve dosyaların düzgünce sıralandığı bir monotonluk hâkimdi. Masadan kalkan ufak tefek adam kıza doğru yürürken, Jess banka müdürünü hiç de böyle biri olarak düşünmediğini fark etti.

"Leydi Morgan, bankamıza hoş geldiniz. Lütfen şöyle buyurun."

Genç kızı deri koltuklara yönlendiren adam, koltuğuna geçmek yerine giriş kapısının hemen yanındaki kapıya yönelerek gözden kayboldu.

Jess artık bu oradan oraya gitmeler ve kaybolmalardan bıkmaya başlamışken müdürün kaybolduğu kapı açıldı. Yanlış olduğunu düşündüğü bu görüntüye kirpiklerini kırpıştırarak baktı. Genç kızın dehşete düşmüş bakışları odaya giren adamın her adımıyla büyüyordu.

Hayır Tanrım! Lütfen bu olmasın! Yanlış gördüğümü söyle!

Dante sessiz bir panterin zarafetiyle bakışlarını ondan ayırmadan yürüdü ve kızın koltuğunu geçerek, masanın ar-

kasında bulunan devasa koltuğa yerleşip arkasına yaslandı. Dudaklarında barındırdığı kızın şaşkınlığıyla eğlenen gülümseme, gözlerinden geçen küstah ve intikamcı ifade olmasa sevimli sayılabilirdi.

Jess, yanlış gördüğünü düşünerek gözlerini kırpıştırdı ancak her defasında koltukta oturan ve bulunduğu yere sonuna kadar sahip olduğunu vurgulayan adamın görüntüsü kaybolmuyordu. Dahası bu görüntü acımasız ve şımarıklık kokan bir sesle, "Leydi Morgan, demek bankamızdan para çekmek istiyorsunuz?" dedi. Aşağılayan gözleri kızı kuşatmış, nefesini kesmişti.

Biçimli dudaklarında oluşan hor gören bir sırıtışla, "Bankamız ipotek göstereceğiniz herhangi bir mal varlığı olmadan karşılıksız para vermiyor," diye devam ettiği konuşmasında söylediği her sözcük çift taraflı bir bıçağa benziyor ve kızın onurunu parçalara ayırırken, aynı zamanda aşağılayarak yerin dibine sokuyordu. Gözleri de şehvetli bir şekilde alacağı malı değerlendiren bir tüccar gibi inceleyerek bu aşağılamaya katkı sağlıyordu.

Jessica daha fazla dayanamayarak yerinden fırladı, yüzü allak bullaktı. Görmeyi hiç beklemediği bir yerde yeniden onunla karşılaşmış olması resmen kızın dilini yutmasına neden olmuştu. Bu kadar hor görülmenin kâfi geldiğini düşünerek öfkeli bakışlarını genç adama dikti ama Dante'nin yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı. Aksine yüzünde, avucuna aldığı oyuncağı kırsa mı yoksa bir kenara fırlatsa mı karar veremeyen bir çocuğun haylaz bakışları vardı.

"Burada karşıma çıkmak ve beni kıvrandırmak için çok uğraşmamışsındır umarım!"

Koltuğunda geriye doğru yaslanarak, dirseğini kolçağa dayayıp elini çenesinde gezdirdi. "Ah tatlım, o kadar uğraşıya değmezsin. Sadece hoş bir tesadüf..."

Elinde tuttuğu çantasının sapını sıkan genç kız topuklarının üzerinde geri dönerken, "Paranı ne yapmanı istediğimi söylerdim ama değmezsin!" diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Paraya ihtiyacın olduğunu sanıyordum?"

Arkasından gelen sinsi sesi duyunca bir an duraksayarak geriye döndü. "Senden mi alacağım? Dediğim gibi sokaklarda sürünmeyi tercih ederim!"

"Zaten sürüneceksin, sadece zamanı biraz erteliyorsun."

"Süründüğümü senin görmen daha uzun sürecek."

"Hâlâ teklifimi duymadın."

Yeniden kapıya doğru yönelen genç kız bu sözleri umursamadı. "Duymamayı tercih ederim."

Jess, en azından gururuna sahip çıkabilmek için aceleyle kapıya ulaşmak ve bir an önce bu odayı terk etmek istiyordu. Durmadan karşısına çıkması gerekiyormuş gibi sürekli her yerde burun buruna olmalarından bıkmıştı. Onca yıl bir kere bile karşılaşmayıp şimdi bir hafta içinde üçüncü kez aynı ortamda olmaları Tanrı'nın bir cezası olmalı diye düşündü. Kahretsin! Düşmeden, ağlamaya başlamadan ya da sinir krizine girmeden buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Hiçbir ses veya bir hışırtı duymamıştı. Ta ki kapıya gelmeden duvara doğru itilip, adamın sert bedeniyle sıkıştırılıncaya kadar. Soğuk duvara yapışmasına rağmen arkasında bulunan bedenin hissettirdiği duygular ateşini hızla yükseltti. Ensesinde duyduğu solumaların hızlanmasına kendi bedeninin verdiği tepkilerden korkarak onu geriye itmeye çalıştı ama bu adamın bedenine boydan boya yapışmasına ve onun hissetmemesi gereken bölgelerine temas etmesine sebep oldu. Arkasından duyduğu hırıltıyla karışık küfürler zaten yanan yanaklarını iyice kırmızıya döndürdü.

"Yaşadığın hayat düşünülürse bu davranışların çok gülünç. Ne demişler dilencilerin seçme hakkı yoktur. Yatağıma girmeyi kabul et, karşılığında istediğin parayı bankamdan al. Ne dersin? Adil bir anlaşma, değil mi?"

Dante hırıltılı bir sesle konuşurken, daha fazla şehvetle sertleşemeyeceğini düşünmesine rağmen bedeni kendisini yalancı çıkartırcasına taşa dönmüştü. Kahretsin! Şu an sadece onun bedeninde kaybolmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Kokusu, yumuşak bedeni, ensesinde kıvrılan kısa bukleleri, nefes aldıkça göğsüne doğru oluşan baskı genç adamı çıldırmanın eşiğine getirmişti. Ellerini genç kızın ince beline dolayıp, karnında ve göğsünde dolaştırınca duyduğu gürültülü nefese memnuniyetle sırıttı.

"Bana evet de, sana cenneti yaşatayım."

"Seninle ancak cehennemi yaşayabilirim. Şimdi bırak beni!"

"Bütün eziyetler sona erer. Metresim olursan her şeyi unutabilirim."

"Cehenneme yıldırım hızıyla gitmen en büyük dileğim. Sana muhtaç olmaktansa uçurumdan aşağıya atlamayı yeğlerim."

Genç kızın bu sözleri neden genç adamı sarsmıştı? İçinde kırılıp dökülen kalbi değildi. Bundan emindi Dante. Bir an duran kalp atışlarına şaşırarak kızdan uzaklaştı. Başını sallayarak toparlanmaya çalıştı.

Adamın uzaklaşmasıyla serbest kalan Jess gözlerini yerden kaldırmadan, kapıyı açarak kendini dışarı attı. Arkasından şeytan kovalıyormuş gibi koşturarak merdivenleri indi ve caddeye çıktı. Biraz ileride bekleyen arabasına doğru yürürken iki defa tökezledi, neredeyse düşecekti. Onu gören arabacı kapıyı açıp kızın binmesine yardımcı oldu. Koltuğa kendini bıraktığında hâlâ nefes nefese ve korku doluydu.

Buna inanamıyordu. Kahretsin, buna inanamıyordu! Alçak pislik her yerden çıkıyordu. Hata kendisindeydi. Araştırmadan soruşturmadan gidip bankaya dalmıştı ancak böyle kötü bir sürprizle karşılaşacağını nereden bilebilirdi ki? Aklına bile gelmemişti. *Ah ahmak Jess, şimdi bu durumdan nasıl*

kurtulacaksın? Bir umut kapısı daha yüzüne kapandı. Düşün! Düşün! Bir yol bulmak zorundasın!

Cadde üzerinden geçerlerken kiralanabilecek boş bir iş yeri aramaya başladı. Bazıları çok pahalıydı, bazıları çok küçük. Elverişli ve fiyatı uygun olanlar ise göze çarpmayacak kadar arka sokaklardaydı. Akşama kadar dolaşmasına rağmen eve eli boş döndü. Sürekli çözüm önerileri türetiyordu ama hiçbiri genç kızı düştüğü çıkmazdan kurtaracak kadar tutarlı değildi.

Ayrıca gittiği yerlerdeki lakayt tavırlar, kur yapanlar ve farklı tekliflerle yaklaşanlar kızı yavaş yavaş umutsuzluğa sürüklemeye başlamıştı. Bir leydinin bu şekilde dolaşıp yer araması görülmüş şey değildi. Bunu Jess de biliyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zaten yeteri kadar dedikodu bataklığına batmışken bir de bu düşüncelerle canını sıkamazdı.

Ertesi gün de aramaları boşa çıkmış, Adriana ve kızlar onun bu çabasını üzülerek izlemişlerdi. Akşamüzeri iş yerine döndüğünde hayal kırıklığı gözlerine yerleşmişti. Yapabileceği tek yolu deneyeceklerdi.

Pelerinini çıkarmasına yardımcı olan Adriana'ya, "Toplanabildiniz mi ?" diye sordu.

Kızın pelerinini askıya asan kadın, "Toparlandık, yapacak bir şey kalmadı," diye cevapladı onu.

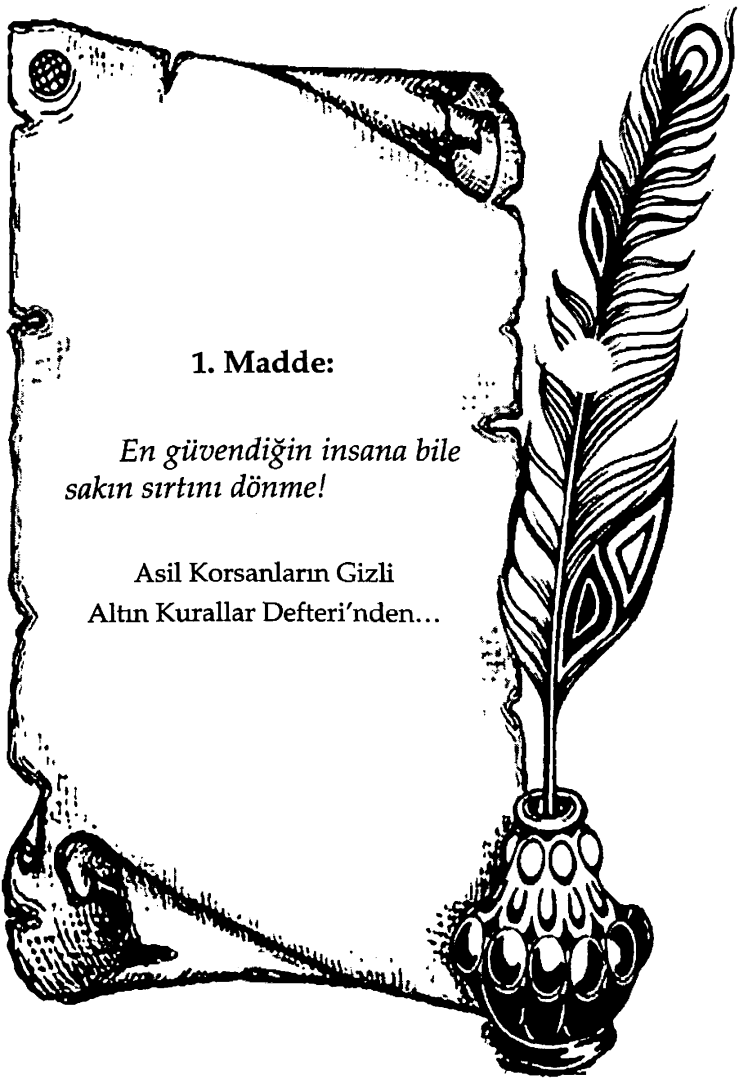
"Benim evime taşınacağız. Alt katı iş yeri olarak kullanırız, başka çaremiz yok."

Duyduklarıyla omzu çöken Adriana, "Onunla konuşsaydın belki..." diye başladığı cümlesini bitiremeden Jess öfkeden keskinleşmiş bir sesle aniden arkadaşına döndü.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Dün bankada yeniden karşılaştım! Beni mahvetmeyi aklına koymuş! Ona teslim olmamı istiyor!"

Kadının gözleri tiksintiyle açılmış, kızlarsa duydukları karşısında hayretle çığlık atmışlardı. Gözlerinde genç kız adına duydukları endişe okunabiliyordu. Aceleyle yürüyüp destek olurcasına Jess'in etrafını sardılar. Her konuda yardımcı olacaklarını söyleyerek birazcık da olsa rahatlamasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Ertesi gün Dante gelmeden tuttukları iki adam ve kiralık bir arabayla eşyaları genç kızın evine taşıdılar. Çalışanların şaşkın ve memnuniyetsiz bakışları altında alt katta bulunan salon ve oturma odasını terzihaneye çevirdiler.

1. Madde:
En güvendiğin insana bile sakın sırtını dönme!
Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 9

Dante genç kızın her adımını izliyor, yaptığı her hareketi önceden biliyordu. Bankaya geldiği gün gerçekten de hoş bir tesadüftü. Atması gereken imzalar için şöyle bir uğramıştı. Bay Morrison'un müdürle arasında geçen konuşmalarında duyduğu genç kızın ismiyle gözleri avını bulmuş bir kurt gibi parlamıştı.

Ertesi günse eşyaları taşırken karşıda bulunan fırının çay ve pasta servisi yapılan oturma bölümünden hareketliliği kısık gözlerle izlemişti. Köşeye sıkışmış olan kızın nasıl bir çıkış yolu bulduğunu gerçekten merak etmişti. Daha sonra takip etmiş ve hayretle evine taşındığını görmüştü. Bu zekice hamle kendi hamlesini boşa çıkarmıştı ve bu oldukça sinir bozucuydu. Şimdi ne yapmalıydı? En zayıf noktası ne olabilirdi?

Daldığı düşünceleri kapının vurulması kesintiye uğrattı.

Uşağı, "Vikont Miller burada, efendim," dedi.

"İçeri gönder."

Adam beş dakika sonra kapıyı ardına kadar açıp Harris'i içeri aldı. Dante kapıdan giren adamın rahat tavırlarına ve dudağındaki kendinden memnun gülümsemeye donuk bir yüzle bakarken, o gelip karşısındaki koltuğa kuruldu.

Harris, koltuğunda oturan ve krallığının tadını çıkartırmış gibi bakan genç adamdan hiç hoşlanmazdı. Bütün serveti elinde bulundurmasından, bir sözünün iki edilmemesinden tiksinse de gücü her zaman kontrol altında tutan Dante'den aynı zamanda çekinirdi. İğrenç bir böceği izliyormuş gibi kendisine diktiği dikkatli bakışlar nedeniyle burada bulunmaktan dolayı kendisine kızdı. Neden tek bir emriyle koşa koşa geldiğini bilmiyordu. İçindeki kişiliksiz adama küfürlerini gönderdi.

Ekselansları bu zamana kadar asla görüşme talep etmemiş, kendisini görmezden gelmişti. Dün aldığı not bu nedenle onu çok şaşırtmıştı. Neden görüşmek istediğiyle ilgili aklına hiçbir önemli gerekçe gelmiyordu. Karşısında kendisini değersiz bir nesne gibi hissettirerek bakmasından dolayı yerinde tedirgince kıpırdandı. Rahatlamaya çalışarak arkasına yaslandı.

"Beni görmek istediğinizi belirten bir not aldım, Ekselansları."

Dante göz hapsinde bulundurduğu adamı incelerken Jessica'nın bu adamda ne bulduğunu anlamaya çalışıyordu. Aslında dün Jessica'ya da söylediği gibi *dilencilerin seçme* hakkı yoktu ama kahretsin! Öyle bir güzellikle Prens'in bile gözdesi olabilecekken neden bu karaktersiz sünepeyle birlikteydi? Adamı onunla yatakta sarmaş dolaş düşündükçe, kalkıp yumruklarıyla parçalama isteği her an biraz daha artıyordu. İçinden taşan öfkesi bedeninden odaya yayılsa da karşısındaki adam bunu fark edemeyecek kadar kendi endişelerine boğulmuştu.

"Evet, konuşmamız gereken bazı konular var."

Adamın kumral kaşları şaşkınlıkla havalanırken, "Sizinle konuşabileceğimiz bir konunun olduğundan şüpheliyim. Oldukça ilginç olacağından eminim," diyen sesi meraklı çıkmıştı.

Genç adam, elinde oynadığı kâğıt keseceğini gürültüyle masaya atıp dirseklerini koltuğun kolçağına dayadı. Gözleri hiçbir hareketini kaçırmadığı adama dikilmişti. Bu bakışların altında terlemeye başlayan Harris'in midesi beklentiyle kasılınca derin bir nefes aldı.

"Şu uygunsuz ilişki içinde olduğun genç bayanla ilgili olarak konuşacaklarımız var."

"Jess mi?"

Adamın ağzından genç kızın adı samimi ve doğal bir şekilde çıkınca ellerinin yumruğa dönüşmesine engel olamadı. Adi herif! İçinden geçen suratını yumruklarıyla dağıtma dürtüsüne rağmen sakin kalarak tepkisini belli etmedi.

"Evet, Leydi Morgan," diyerek kelimenin üstüne dikkat çekici bir şekilde bastırdı. "Onu terk edeceksin! Birkaç pound ver ve kendi yoluna gitsin!"

"Hangi hakla benden böyle bir davranışı istediğinizi sorabilir miyim?"

Dante'nin sıktığı dişlerinin arasından kontrollü bir şekilde çıkan sesi adamın yüzünde kırbaç gibi şakladı. "Bu ailenin reisi olarak, karının kuzeni olarak ve mali varlığı elinde bulunduran iş adamı olarak!"

"Benim özel hayatım sizi ilgilendirmez, Ekselansları. Ben sizin metresinizle ilgili bir yorumda hiç bulunmadım."

Bu ne cüret! Masaya inen yumruk sesi tüm odada sarsıntıya neden olacak kadar büyüktü. Doğal olarak rengi solan Harris de yerinden sıçradı.

"Sana beni sorgula demedim, bir emir verdim ve yerine getirilmesini bekliyorum! O kadından ayrılacaksın! Sessizce ve tekrar skandala neden olmadan bu işi bitir!"

"Bu sizin verebileceğiniz bir karar değil. Ne zamandan bu yana başka adamların metresleriyle ilgileniyorsunuz? Ayrıca daha önceki metreslerime ses çıkarmamıştınız. Londra'da yaşayan her asilin bir metresi var zaten, buna siz de dâhilsiniz. Neden şimdi ve neden Leydi Morgan? Bu ilgi fazlasıyla merakımı uyandırdı."

Adamı takdir etmesi gerekiyordu. Cesur çıkmıştı. Genç kadın yatakta çok iyi olmalıydı çünkü Harris'ten beklemeyeceği şekilde adam kendisine kafa tutuyordu.

Oturduğu koltuktan aniden kalkınca, koltuk geriye doğru fırlayarak duvara çarptı. Masaya ellerini koyan Dante içinden geçen gürleme isteğini bastırarak, sakin bir şekilde eğilip, adamın gözlerinin içine bakarken, "Kendi isteğinle ayrılmazsan gerekli yaptırımları devreye sokacağım. Karının mülklerinden gelen gelirler kesilecek. Kumar borçların ödenmeyecek. Oturduğunuz ve yıllardır kira vermediğiniz malikânemden çıkmanızı isteyeceğim. Şimdi karar versen iyi olur," diye hırladı.

"Bunu yapamazsın! Ailem senin çok yakın akraban, onları kapı dışarı edemezsin! Bu adaletsizliğine karşı koyacağım!"

Bu tür asalaklardan nefret ediyordu. Hangi adaletten bahsediyordu? Kendi parasını nasıl harcaması gerektiğiyle ilgili verdiği ültimatomun adaletsiz olduğunu mu söylemişti bu gerzek?

Yerine oturmaktan vazgeçen Dante masayı dolaşıp pencereye doğru yavaşça yürüdü. Birilerine zarar verme eğiliminde olan ellerini arkasına bağlarken gözü dışarıda çiçekleri budayan bahçıvandaydı. Bu konuşma fazlasıyla uzun sürmüştü. Midesindeki yanma bu konuya duyduğu rahatsızlığının hatırlatmasıydı. Jessica'ya sahip olmuş olan bu adamın aldığı her nefes genç adamın soluk aldığı havayı kirletiyordu. Mide bulantısı daha da arttı.

Son sözlerini söyleyip, bir an önce onun bu odadan defolup gitmesini sağlamak amacıyla kısa ve duygusuzca konuştu. "Denemeni tavsiye etmem ama illaki deneyip göreceğim diyorsan bu senin seçimine kalmış. Ya maddi varlığın ve ailen, ya da o kadın! Hangisini seçeceğine karar vermen uzun sürmesin. Çok sabırlı bir adam değilim. Ayrıca bundan sonra Leydi Morgan'ın borçları bana ait! Şimdi gidebilirsin."

Kapanan kapının sesiyle ellerini çözdü ve ağrıyan alnını ovuşturdu. Bir adım daha... Ona bir adım daha yaklaşmış olmak damarlarındaki kanın delice hızlanmasına neden oldu. Genç kızı kollarında, yatağında ve altında düşünmek arzusuna zirve yaptırmıştı.

"Çok yakında, tatlım... Çok yakında... Bana geleceğin günler artık sayılı."

Kahkahası kendine bile tiksindirici geldi.

Sevdiği kadının iftirasıyla donanmadan atılmış, kaptanlığı elinden alınmış ve iki yıl zindan cezası almıştı. Ayrıca gündüzleri ağır işçi olarak taş ocağında çalışmasına karar verilmişti. Her sabah parmaklıklı bir kafesin içinde bir hayvan gibi götürüldükleri yer, yakıcı güneşin altında zincirlere bağlı olarak taş kırma ve taşıma işinin eziyete daha doğrusu zulme dönüştüğü bir çukurdu.

Taş ocağının zorlu ve sıradan bir adamın dayanamayacağı kadar ağır şartları vardı. Güneş altında yanmak ve kas gücünü son zerresine kadar kullanmak, karanlık ve dar tünellerde nefes alamamak, toprağın ve kayaların üzerine geldiğine ve diri diri gömüldüğüne dair kâbuslar görmek... Ter içinde uyanmak ve tanımadığın bilmediğin duvarlara boş boş bakarken bütün yaşadıklarının üzerine yağması, arkadan vurulmanın, ihanetin içini bir kor gibi dağlaması... Her günün aynı sebeple başlaması ve ağır bir zincirin ucunda sallanan zamanın hiç acele etmeden yerinde sayması... Pis yemekler, pis kokan yatak ve kendi kokusundan bulanan midesi...

İlk günlerde taşları kırarken elleri su toplamıştı. Her bir kası sızlarken ertesi gün kalkamayacağını düşünüyordu. İkinci gün tüm gün balyoz salladıktan sonra iki lokma yemeği bile yiyecek hâli yoktu. Yerden sürükleyerek kaldırmışlardı.

Ayağına takılan zincirler bileklerini sürte sürte yara yapmıştı. Hareket etmek zordu. Bedeninde oluşan yaralar kabuk bağlıyordu ama yüreğinde açılan derin yara hiç iyileşmeyecekmiş gibi sürekli kanıyordu. Sonunda bu kanamayı durduracak bir yol buldu.

Güne alacağı intikamı düşünerek başlıyor, kurduğu binbir türlü fantezide zirve yapan kininin tatmin edildiği sonlara ulaşıyordu.

Her geçen gün duvarda çentik olarak yerini alırken, yüreğinde ise insani duygularından biri eksilerek taşa dönüşüyordu. Göğsünün içinde kırdığı taşlardan örülü bir kalp oluşturmuştu.

İlk altı ayın sonunda artık bedenen ve ruhen güçlüydü. Eskisi gibi yorulup, güneş altında bayılıp kalmıyordu. Kocaman taşları kırarken ve kucaklayıp taşırken çevresindekilerin hayretle açılmış bakışlarını görmüyordu. Zayıflamış ve güçsüz düşmüş yaşlıların tökezlediği yerde, onları sırtlamaktan ya da yarım kalan işlerini tamamlamaktan gocunmuyordu.

Dolu geçen her saniye beynini boşaltıyor, yorulan bedeni geceleri kâbuslarla daha az hırpalanıyordu. İşte bu yönteme sarılmış ve düşünmemek için daha fazla, daha fazla çalışmıştı.

Elbette kaçmayı düşünmüştü. İlk günlerde dayanamayacağından korkmuş, geceler boyu kaçma planları yapmış, burada ölmektense kaçarken ölmenin daha iyi olacağını sayıklayıp durmuştu. Kaçmanın artı ve eksilerini düşündüğünde, bu davranışın zindanda geçecek cezasını ikiye katlayacağını anlayınca vazgeçmiş ve sadece sona odaklanmıştı.

Her kırdığı taş geçmişinde kendisini yaralayan kadının yüreğiydi. Vuruyor, parçalara ayırıyor, onarılmayacak kadar incinmesini sağlıyor, hırsını alamayarak taşları minik parçalara bölüyordu.

Birkaç defa aldığı hücre cezasını kılı kıpırdamadan karşılamıştı. Kırbaçlanmaktan kurtardığı yaşlı adamın minneti görülmeye değerdi. Gardiyanı dövmesi ise ağır hücre cezasına davetiye çıkarmıştı.

Son gün, son ana kadar sabrını törpüleyip şekillendiren kin ve nefret olmuştu. Ulaşacağı tatmin dolu son için pusuya yatmış bir kurdun avının bölgesine girmesini bekleyişi kadar sabırlıydı. Geçen zamanda bir örümceğin ağını örmesi gibi intikamını örmüş ve şekillendirmişti.

Bekliyordu, beklemek onun işiydi. Hiç sıkılmadan, yorulmadan, gözlerindeki bakışın her gün biraz daha donuklaştığını ve gülümsemeyi unuttuğunu fark etmeden...

Bu sabah erkenden Lorna'yla beraber yola çıkmıştı. Her ayın ilk pazartesi Thomy'yi ziyaret için bütün işlerini arkasında bırakarak kardeşinin okuduğu yatılı okulun önünde olurdu. Aksatmadan yaptığı ziyaretler, elinde kalan sevdiği tek insanın üzülmemesi içindi.

Görevlinin kapıyı açması için demir parmaklıkların önünde bekleyen at arabasının içinde düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. Adam bahçe kapısının aşınmış demirini açarken, elini şapkasına götürerek kıza selam verdi. Arabacı sonuna kadar açılan kapıdan girmesi için atları kırbaçladı.

Kısa yol ana binanın tam önündeki daire şeklindeki çiçek tarhının önünde bitti. Binaya giden mermer merdivenlerden kalabalık ziyaretçi topluluğu inip çıkıyordu. Ziyaretçi salonu ise ana binanın arkasındaydı. Çakıllı taş yol bahçenin içinden geçiyor, binanın arkasına doğru uzanıyordu.

Arabadan inip ziyaretçi salonunun olduğu binaya doğru yürüdüler. Çevrede dolaşan delikanlılar durup her defasında olduğu gibi kraliyet mavisi renginde kıyafeti içinde küçük

adımlarla yürüyen kızı izliyorlardı. Omuzlarından sarkan kıyafetinden daha koyu renkteki pelerin hafif esintiyle arkasında uçuşuyordu. Saçlarını kıyafetiyle aynı renk minik bir şapkanın altına toplamıştı. Hemen bir adım gerisinden gelen Lorna'nın çamur rengi kıyafeti kızın elbisesini ve canlılığını vurguluyordu.

Görüşme salonunun olduğu binaya doğru yürürken *"Her ne olursa olsun Thomy'nin yeri burası,"* diye düşündü. O zekâ değerlendirilmeliydi ve bu okul ona iyi geliyordu.

Bahçeden geçerken daha önce defalarca gelmiş olmanın alışkanlığıyla çevresine bakmıyordu. Yanından öğrenciler ve aileler gelip geçiyordu. Çocuklardan bazıları ailesine çevreyi gezdirirken, bazı gençler ise ebeveynlerini bekliyordu. Thomy her zaman salonda pencere önündeki bir masada beklerdi.

Giriş kapısına yaklaşınca, koşarak gelen sarışın bir delikanlı kapıyı genç kız için açarak zevkle sırıttı. Jessica ona hafifçe gülümseyince açık renk teni kırmızıya döndü. Güzel bir kadından gülümseme almış olmak delikanlı için inanılmaz olmalıydı ki, kız uzaklaştıktan sonra yumruğunu kaldırıp çığlık atarak sıçradı.

Jess, farklı koridorlardan geçerek kapısında ziyaretçi salonu yazan çift kanatlı kapıyı itti. İçerisi çocuklarını ziyaret eden aileler yüzünden bir hayli kalabalıktı. Pencere önündeki bir masada oturan kardeşini görünce, gülümseyerek kardeşine yöneldi. Başını çeviren Thomy genç kızı görünce oturduğu yerden heyecanla fırladı. Jess, kendisine doğru koşan kardeşinin uzun boyuna rağmen hâlâ çocuk masumiyeti taşıyan yüzüne bakarken onu ne kadar özlediğini fark etti. Yaklaşan çocuğa sıkıca sarıldı.

"Jess, seni çok özledim!"

Thomy'nin kırılgan -bir genç adam ve çocuk arası- sesi her defasında yüreğine dokunuyordu. Dolan gözlerini kırpıştırıp geri çekilirken, "Ben de seni tatlım," dedi ve tarazlı çıkan sesini öksürerek temizledi.

Kardeşinden bir adım uzaklaşarak, elinden tutup masaya yöneltti. Çekilen sandalyelere oturduktan sonra oluşan sessizlikte bir süre görmedikleri zaman içinde birbirlerinde meydana gelen değişiklikleri incelediler. Jess her ziyaretinde onun biraz daha uzadığını, sesinde olan değişimi, gözlerine yerleşen çocukluk ve delikanlılık arasına sıkışmış birinin karmaşıklığını görebiliyordu. Ondaki bu değişimle bazen mutlu oluyor, bazen de görmeden büyüyen kardeşini kaybettiği düşüncesinde boğuluyordu.

Kıvırcık saçları ve kahverengi gözleriyle Thomy de ablasını inceliyordu. Yüzündeki çiller heyecanla kızarmış yüzünde parlıyordu. Avucunda olan iri elin üzerini başparmağıyla usulca okşayıp bıraktı. Bu sevgi dokunuşu ikisini de etkilemiş, özlemle harmanlanınca masada duygusal bir hava oluşmuştu.

Kendisine, "Zayıflamışsın," diyen çocuğa gözlerini devirerek onu ciddiye almadığını, "Sen de daha da uzamışsın ve genç bir adam olmuşsun," diyerek gösterdi.

"Her çocuk büyür ve sonunda yetişkin bir adam olur."

Delikanlının söylediği sözler üzerine kıkırdayan Jess, "Büyüdüğünü iddia ederek sana yetişkin adam davranışlarında bulunmamızı sağlamaya çalışıyorsan boş bir deneme," derken alayla kaşlarını kaldırdı.

"Sen kabullenmesen de ben büyüyorum, Jess."

Jessica dolan gözlerini ne kadar kırpıştırırsa kırpıştırsın asi bir damla yanağından kaydı. "Biliyorum, bir gün kanatlanıp uçacaksın. Ben hâlâ seni bir bebek olarak görsem de sen hızla büyüyorsun."

Ablasına *büyüdüm* diyen delikanlı, dolan gözlerini saklamak için başını çevirip pencereden dışarıya bakıyormuş gibi davrandı. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu.

"Rob'dan bir haber var mı?"

Hüzünlü havayı dağıtacak ve ortamı yumuşatacak haberler vereceği için rahatladı Jess. Rob'la ilgili bildiklerini, ken-

disini ziyarete gelişini ve birlikte geçirdikleri akşamı anlattı. Sözünü onun Hindistan'a olan yolculuğuyla bitirdi.

"Görmelisin Thomy, kocaman bir adama dönüşmüş. Hep birlikte olduğumuz o günlerle ilgili konuşurken sürekli güldük ve ağladık. Senin de orada olmanı çok isterdim. Bir gün yine bir arada olacağız. Rob zor zamanlar geçiriyor, kişiliğini bulmaya çalışıyor. Yaptıklarıyla bizi üzdüğünü bildiği için kendini suçlu hissediyor. Seni görmeyi ve ziyaret etmeyi çok istemesine rağmen zamanı yoktu. Ertesi gün denize açılacaktı. Sana özlemini ve sevgilerini yolladı."

Yanında sessizce oturan Lorna'ya bakınca kadın hatırlamış gibi elinde tuttuğu kadife keseyi Thomy'ye uzattı. Onun utanması üzerine Jess uzanıp elini onun eli üzerine kapattı.

"Her defasında aynı suçluluğu yaşatma bana, Thomy. Al bu parayı, senin ihtiyacın varken başımı yastığa koyup rahatça uyuyamam."

Utançla kızaran Thomy çekinerek keseyi aldı ve cebine koydu.

"Şimdi bana derslerini ve arkadaşlarını anlat."

Thomy, heyecan ve hevesle yaptığı deneylerin öğretmenlerini nasıl şaşırttığını, arkadaşlarıyla yaşadıklarını anlattı. Jess onu dinlerken kardeşinin heyecanını paylaşıyordu. *"En azından birimiz gerçekten mutlu,"* diye düşünerek kendini teselli ediyordu.

İki saatin sonunda okuldan ayrılırken, kapıda kendisine el sallayan kardeşi görünmez oluncaya kadar pencereden sarkarak ona karşılık verdi. Yerine oturduğunda, gerçek dünyaya döndüğünü hissederek sıkıntıyla iç geçirdi.

Araba sarsılarak ilerlerken Lorna suskun, genç kız ise kendi kasvetli düşünceleri içinde kaybolmuştu. Dante'yi nasıl durdurabileceği ile ilgili fikri olmaması, kendisini labirente bırakılmış ve çıkış yolunu bulamayan bir fare kadar çaresiz hissettiriyordu. Ne yana dönse uçsuz bucaksız sorun duvarları üzerine üzerine geliyor ve ağırlığı altında eziliyordu.

Robert'in buradan uzak olması ve Thomy'nin ayakları üzerinde durabilecek yaşa gelinceye kadar okulda oluşu, hem kendini rahatlamış hissettiriyordu hem de ne kadar yalnız kaldığını yüzüne vuruyordu. Bundan böyle kocaman dünyada tek başınaydı ve elbette bir yolunu bulup kurtulacaktı.

Lorna hafif seslerle horlamaya başlayınca Jess kendi kendine gülümsedi. Onun rahatlığının şu an kendisinde de olmasını ne kadar çok isterdi. Gözlerini kapatıp, kalan yolu uyuyarak geçirebilmeyi diledi. Ama olmuyordu. Gözünü her kapattığında nefretle yanan kahverengi gözler onu rahat bırakmıyor, kaçma dürtüsünü tetikliyordu.

Araba yavaşlayıp durunca, Lorna da kendisiyle aynı anda doğruldu. Genç kız yol boyunca uyumuş olmasına inanamayarak açılan kapıdan indi. Günlerdir doğru düzgün uyuyamamak, arabanın beşik gibi sallanmasıyla birleşince dinlendirici olmasa bile uyumasını sağlamıştı.

Bahçe kapısının önünde duran arabalar Jess'in dikkatini çekti. Bu kadar çabuk mu olmuştu? Bilinen ve tanınan iş yerlerini kapatmakla müşterilerinin büyük bir kısmını kaybetmişlerdi. El ilanları bastırıp dağıtması ve müşterilerini bir şekilde yeniden kazanması gerekiyordu.

Merdivenleri acele etmeden çıktı. Kapıyı açan Bay Nobel kızı selamlayarak pelerini ve şapkasını aldı. İçeriden gelen mırıltılar üzerine adama soran gözlerle baktı. Bay Nobel'e göre saçma olan bu durum sadece can sıkıcıydı. Bir leydinin evini iş yerine dönüştürmesi konusunda kesinlikle rahatsızlık duyuyordu. Burnunu kırıştırıp kaşlarını çattı. Birkaç tutam kalmış saçını tepesine doğru taramış, beyaz olduğu ve arkada bağladığı için pudralı peruk görüntüsü vermişti.

"Madam Adriana konuklarla ilgileniyor, efendim," diyerek kızın sessiz sorusunu yanıtladı.

Salona doğru yürüyen Jess, içeriye girdiğinde olduğu yerde duraksadı. Harris'in karısı oturduğu yerde dönerek kapıdan giren kıza baktı. Gözlerinde olan aşağılayıcı ifadeyi

sanki daha da mümkünmüş gibi daha aşağılık bir seviyeye çekti. Yanında oturan ve ondan daha yaşlı olan kadın ise ifadesiz yüzüne taktığı soğuk maskeyle duygularını belli etmeyerek sadece bakmakla yetindi. Esmer yaşlı kadın, kahverengi saçlarına serpiştirilmiş beyaz tutamlarla, bedenini sıkan korsesiyle, sıska bir görünüşü olan Irene'nin yanında daha tombul duruyordu. İnce dudaklarını sımsıkı kapatmış, keskin burnu ve kendisine aşina gelen gözlerle kızı süzüyordu.

Hayatını bilmeyen insanların yargılamalarından bıkıp usanmıştı. Bakışlar, dedikodular asla peşini bırakmayacaktı. İçinden taşan isyanla kadınların üzerine atlayıp, tırnaklarıyla parçalama dürtüsünü engellemeye çalışırken Harris'in karısının ağzından çıkan, "İşte kuzen, Harris'in fahişesi bu sürtük!" demesi üzerine kendisi gibi odada bulunan herkes irkildi.

Bu kadarı yeter de artardı bile. Dante'nin dışında hiç bu kadar aşağılanmamış olan Jessica için bardağı taşıran son damla düşmüştü. İçinden geçen kadını öldürme isteğiyle birkaç adım attı. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken tırnakları avucuna batmıştı. Genç kızın içinde bulunduğu ağır vaziyeti anlamış olan Adriana onun bedenini bir gölge gibi izledi.

"Kocanızın metresinin evine gelerek kendinizi bu kadar aşağılamış olmanıza inanamıyorum, Vikontes! Cüretinize de şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Seviyesizliğinizi ve sizden daha üst unvana sahip bir kadına söylediklerinizi hoş görmeyeceğimi bilmelisiniz. Üstelik benim evimde! Varlığınız evimin havasını daha fazla kirletmeden buradan çıkıp gidin!" Sesi için için yanan öfkesine rağmen, soğuk bir buz kütlesini çatlatacak kadar soğuktu.

"Evet, gidin buradan!" diyerek Jess'e destek veren Adriana kıza öyle yakın duruyordu ki tek bedeniz imajı veriyordu. Yanında kendisine destek olan birinin bulunması, düştüğü yalnızlık bataklığında uzatılan bir dal kadar rahatlatmıştı Jessica'yı.

Genç kızın bu taviz vermez ve boyun eğmez çıkışına Irene'nin asabi gülüşü kulakları tırmalayıcıydı. Kocasının eve uğramamasının nedeni açıkça ortadaydı. "Senin evin mi? Burası kocamın sana tuttuğu ve onun parasıyla içinde yaşadığın aşağılık bir günah yuvası!" diyen sesi de en az gülüşü kadar iticiydi.

"Kadın gel beni parçala diyor!" diyen iç sesine uymaya her an hazırdı. Yerinde duramayıp ayağa kalkan kadını gözleriyle yerine oturmaya zorlarken, elleri her an kadının gırtlağına yapışmak için açılıp kapanıyordu. Adriana elini uzatıp omzunu hafifçe sıktı. Bu *sinirlerine hâkim ol kendini küçük düşürme* dokunuşuydu. Bu temas sakinleşmesini sağlamıştı.

Bakışlarını geldiğinden bu yana canlı bir heykel gibi oturan tombul kadına çevirdi. Duruşu, bakışı, sıktığı ince dudakları buraya zoraki getirildiği ve olaylara karışmak istemediği yönünde ipucu veriyordu. Sadece izleyici konumunda çıkarımlar yapıyordu.

Genç kız, olayların asıl iç yüzünü bilselerdi yüzlerinin alacağı şekli düşünürken dudaklarında beliren asabi tebessüme engel olamadı. Kadınların aşağılama dolu söz ve bakışlarını görünce sinir seviyesi yukarılara doğru fırladı.

Hayır! Bu böyle devam edemezdi. Bir gün bu öfkeyle birilerini öldürecekti. Neden bu ikisinden başlamıyordu ki?

Jess şu an bir tabancasının olmamasına içerleyerek, sakinleşmek için derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Olmuyordu! Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kulaklarından ve hafızasından üzerine yağan hakaretleri silemiyordu. Yeniden gözlerini açtığında sinsi yılanın büyük bir tatminle onu izlediğini gördü.

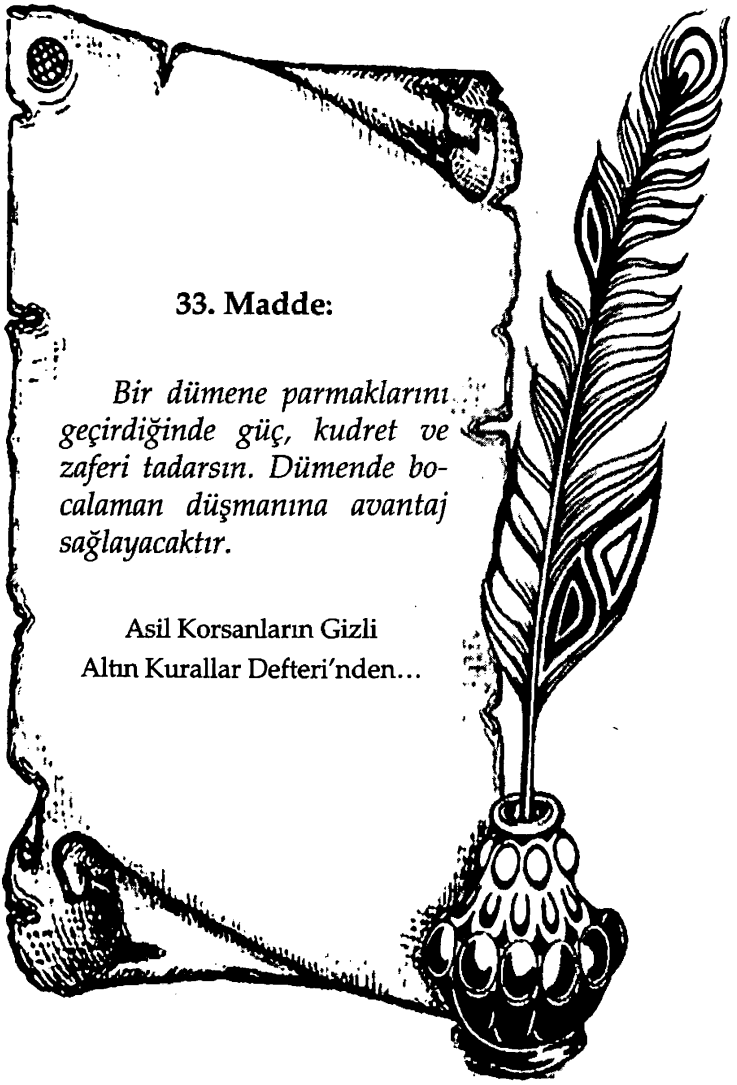
Ah, daha fazla kendini tutmayacaktı! "Size hanımefendi demek gerçekten de içimden gelmiyor, değilsiniz çünkü. Bu nedenle sizin dilinizle ve sizin anlayabileceğiniz kadar basit konuşacağım. Buradan defolun!"

Bu açık aşağılama ve kovma karşısında iki kadın da renk değiştirdiler. Böylesine kötü üne sahip bir kadının evine ge-

lirken, onu sindirip meşru olanın kendileri olduğunu vurgulayınca kızdan kurtulacaklarını düşünmüşlerdi. Ama bekledikleri gibi bir karşılaşma olmayınca Irene şirretliğe başvurmuştu. "Seni adi fahişe! Sen ne hakla beni kocamın mülkünden kovma cüretini gösterirsin! Görüyor musun Silvia, adiliğini çirkeflikle bastırmaya çalışıyor!" Sesi tiz bir tonda ve tüm evden duyulacak kadar yüksekti.

"Neler oluyor burada?"

Sert ve keskin gürleme odada bulunan bütün başların kapıya dönmesine neden oldu.

33. Madde:

Bir dümene parmaklarını geçirdiğinde güç, kudret ve zaferi tadarsın. Dümende bocalaman düşmanına avantaj sağlayacaktır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 10

Dante, kuzeninin evin dışına kadar taşan hakaret dolu konuşmalarını kapı açılmadan önce de duyabiliyordu. Aralanan kapıyı iterek, uşağın bir şey söylemesine fırsat vermeden salon olduğunu tahmin ettiği kapıya yönelmişti. Son duyduğu sözler annesinin de burada olduğunu gösteriyordu.

Kendisine bakan kadınların gözlerinde izlediği ayrı ayrı ifadeler en son genç kızın üzerinde durdu. *"Her şeyin suçlusu sensin!"* diyen bir nefret kızın gözlerine yerleşmişti.

Kahretsin! Bu savaşı kendisi başlatmış ve devamında adi bir sürtüğe dönüşmemiş gibi nasıl onu suçlayan gözlerle bakardı!

Bakışlarını annesinin çekingen bakışlarından, kuzeninin aradığı desteği bulmuş gibi sevinç ve rahatlamayla dolan gözlerine çevirdi.

Genç kız soğuk ortamı asabi gülüşüyle renklendirdi. *Jessica'ya hakaret ve aşağılama grubunun son üyesi de geldiğine göre şenlik başlasın!*

Jessica, Dante'nin odayı hükmü altına alan otoritesinin anında farkına varmıştı. Sadece duruşu ve bakışının sahip olduğu güçle karşısındakileri ezebilirdi. Akrabası olan bu kadınların da genç adamdan çekindiği oldukça açıktı. Aynı zamanda kadınlar güç birliği yapacakları adamın varlığından destek almış gibi rahatlamışlardı.

Genç adam içeri girip kapıyı kapattı. Sonra bakışlarını Adriana'ya çevirip gitmesini beklediğini ima eden bir tavırla baktı. Adriana ise bu üç akbaba karşısında kızı yalnız bırakmayacağını kısılan bakışlar ve yerine sabitlenen bir duruşla gösterdi.

"Irene, anne! Burada ne halt ettiğinizi biriniz açıklasa iyi olur!" diyen sesi taviz vermeyen sert bir tondaydı.

Jess onun odayı kaplayan etkisinin, üzerine giydiği omuzlarını saran kahverengi kuyruklu ceketi, şampanya rengi bacaklarını saran pantolonu, toprak rengi yeleğiyle uyumlu dizine kadar gelen çizmeleri ve beyaz günün modasını yansıtan şık gömleği veya kahverengi boyun bağının mükemmel bağlanışıyla ilgisi olmadığını biliyordu. İçinden yayılan ve çevresindekileri hükmü altına alan bir kişilikti onunkisi.

Geçen zamanla iyice oturmuş, dinlenmiş ve yıllanmış bir şarap gibi kendini tanımaktan geçiyordu. Genç adam da bunu gayet güzel idare edebilecek yapıdaydı. Ayakta durmuş, emrindeki küçük çocukları azarlayan bir yetişkin havasıyla hâlâ cevap bekliyordu.

Kadınlar suçlama tarzında gelen bu soru karşısında şaşırmışlardı. Irene ağzını açıp kapadı. Silvia onu bile yapamadı, sadece ince dudaklarının daha da kaybolmasına sebep olan bir çene kasılmasıyla suskun kaldı.

"Size buraya gelme cesaretini kimin ya da neyin verdiğini söyleyin bana?" Anlayışsız ve kaba ses karşısında kadınlar büzüldü.

"Biz, ben şey için, yani..." Irene ne diyeceğini bilemeyerek kekelerken, hemen ardından nereden geldiği belli olma-

yan bir cesaretle diklenip, "Bu sürtüğü bizzat kocamın kiraladığı bu evden atmak için geldim!" diyerek çemkirdi. Eğer Ekselansları unutmuşsa hatırlatmak manasında çıkışır tonda konuşmuştu. Gözleri *"Hani sen bu duruma el koyup halledecektin?"* dercesine sitemli bakıyordu.

"Bu evin kiralarının Harris tarafından ödendiğini kim iddia ediyor söyler misin?" Sözleriyle bütün bakışlar Dante'ye yoğunlaştı. Sanki başka bir yere bakmaya cüret edebilirlermiş gibi...

"Elbette Harris ödüyor! Onun..." Sözlerinin bu kısmında duraklamış, tiksinti dolu bakışları ve ses tonuyla kızı işaret etmişti. "Ödediğini hiç sanmıyorum."

"Yanılıyorsun, evin kirasını kendisi ödüyor. Bu nedenle yaptığınız saygısızlık için özür dileyin ve burayı terk edin!"

Jessica'nın duyduğu sözlerle ağzı resmen açık kalmıştı. Dante kızı savunmuş, annesi ve kuzenine ağızlarının payını vermişti. Bunu daha iyi bir intikam yolu bulduğu için mi yapmıştı? Neden onu savunmuştu? Ayrıca nereden biliyordu?

Aynı sorular kadınların bakışında da dolaşıyordu. Irene genç adamın öldüren bakışlarına daha fazla dayanamazmış gibi yerinden fırladı. Arkasından Silvia da kalktı. Sert topuk sesleri ve kadınların arkalarında bıraktıkları parfüm kokuları odadan yavaş yavaş dağılmaya başlayınca, Adriana da bir şeyler mırıldanarak odayı terk etti.

Jess, uğradığı şaşkınlığı üzerinden atmaya çalışırken genç adam odayı dolaşıyor ve her ayrıntıyı dikkatle inceliyordu. Koltukların üzerindeki yastıkların işlemelerini, her tarafa yayılmış kumaşları, odanın basit ama sevimli havasını, köşedeki büfede genç kızın topladığı porselen bibloları tek tek eline alıyor, inceleyip bırakıyordu. Genç kıza sırtını dönmüş, sanki o odada değilmiş gibi dolaşıyordu. En son eline aldığı biblo ona Jess'in odasına girdiği ilk geceyi hatırlatınca dudağında bir gülümseme belirdi. Kontes'in odasına girdiğini zannettiği o

anlarda bu porselen ceylan biblosu dikkatini çekmiş ve kuşkuya düşmüştü.

"Neden yaptın?"

Genç kızın sorduğu soruyla elindeki bibloyu yerine yerleştirip ona döndü. "Neyi neden yaptım?"

Anlamamış gibi soruya soruyla karşılık vermesi sadece kızı sinirlendirmek içindi. Sanki sinirleri daha fazla gerginliği kaldırabilecekmiş gibi.

"Beni neden savundun? Kendim yapamadığımdan değil. Neden müdahale ettin?"

Dante bu soru çok anlamsızmış gibi kıza imalı bir bakış gönderdi. Jessica daha fazla gerginliği kaldıramayacağını hissederek alnını ovuşturdu. Gitmesini istiyordu. Yıpranan sinirlerini dinlendirmek ve başını yastığa koyar koymaz günlerce uyumak istiyordu.

"Pekâlâ, cevap vermeyeceğine göre konuşacak bir konu kalmamış demektir. Gidersen çok memnun olacağım."

Dante kızın onu kovar gibi gitmesini söylediğinde, ellerini cebine sokup sabit bakışlarını ona dikerek, "Aslında konuşmamız gereken bir konu var. Bu nedenle buradayım," dedi.

Jess bitmek bilmeyen lanet günü sona erdirmeye hevesli, sabırsızca beklemeye başladı. Onun söyleyeceği şeyin, ne söyleyecekse artık, kendisini asla mutlu edecek bir konu olmadığını adı gibi biliyordu.

"Ne söyleyeceksen söyle ve git buradan. Yeterince aşağılandığımı düşünüyorum."

Dante sakince, söyleyeceklerinin yaratacağı depremin farkında ve bundan duyduğu memnuniyet yüzüne yerleşmiş olarak hâlâ kıza bakıyordu.

"Kirayı senin ödediğini bilmem sana da garip gelmedi mi?"

Genç kız sesli bir soluğu içine çekerken, daha fazla kendisini taşımayan dizleri kıvrılarak arkasında duran koltuğa çöktü. *"Bunu yapmış olamaz"* diye düşünmesine bile gerek yoktu. Ya da neden, niçin sorularıyla anlamamış gibi davranmasına... Yaptıklarından derin bir haz duyan karşısındaki adam öylesine rahattı ki, kendi rahatsızlığı arttıkça onun daha mutlu olduğunu ve eğlendiğini görebiliyordu.

"Daha nereye kadar devam ettireceksin? Benim bir uçurumun kıyısından kendimi boşluğa bırakmamı mı bekliyorsun? O zaman duracak mısın? İntikamını almış olacak mısın?"

Dante çarpan bir hiddetle birkaç adımda kıza yaklaşarak insani olmayan cehennem habercisi bir sesle, "Sakın böyle kurtulabileceğini düşünerek bir delilik yapmaya kalkma! Kurtulamayacağını garanti ederim! Nerede duracağıma gelince biliyorsun, söylemiştim! Yatağımı paylaşmaya başladığında asıl intikamımı almış olacağım! Ondan önce hiçbir güç beni durduramayacak!" diyerek genç kıza yakın olmaya daha fazla dayanamazmış gibi bir adım geri çekildi.

"Bundan sonra bana dokunabilecek adam sadece kocam olacak! Başka bir seçeneği kabul etmeyeceğim. Bu da demektir ki sen intikam için yeni yollar ararken ben de beni kabul edecek bir budala bulacağım elbette."

Her defasında avuçlarından kayıp giden ve elinde tutamadığı kızın zevkle söylediği sözler sakinliğini yerle bir ederek, intikamın acı zevkinden geriye sadece acısını ve bir de hırsını bırakarak genç adamı vurdu. Omuzlarından yakaladığı kızı çekerek bir duvar kadar sert olan kendi bedenine çarptı.

Jess birbirine vuran dişlerinin şiddetiyle onun göğsüne çarpıp olduğu yerde kaldı. Lanet herif, bütün şiddet dürtülerini sesine yüklemiş olarak, "Senin gibi bir kadınla bir budala bile evlenmez, tatlım. Başına ne geleceğini, ömrünün sonuna kadar senin ihanetlerinle yaşamak zorunda olduğunu bilir. Ben ise nefretle bedenine sahip olmanın cazibesine rağmen

o boyunduruk altına girmem. Adımı sana vererek kirletmektense her şeyimi kaybetmeye razıyım. Sanırım ülkedeki bütün erkekler de benim gibi düşüneceklerdir," diyerek zehrini döktü.

Jess işveli bir bakış oturttuğunu düşündüğü gözlerini onun yüzünde gezdirdi, dudaklarına baktı ve yeniden gözlerine çevirdi.

"Emin misin? Senin açından öyle görünüyor olabilirim ama zengin bir koca bulma konusunda kendime güveniyorum."

Kızın seksi, boğuk sesi ve gözlerinde oynaşan şehvetli ifadeye anında tepki geldi. Dante ne olduğunu anlamadan ve engellemeye bile fırsat bulamadan arzunun hışmına uğramış bir sersemlikle kızın kollarında duran parmaklarını sıktı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

Jessica eline geçirdiği bu fırsatı sonuna kadar kullanmaya niyetli baştan çıkarıcı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Tek başına sesi bile bir erkeği süründürmeye yeterdi. Elini onun göğsüne koyup, yukarıya ve aşağıya doğru okşarken Dante karşı konulmaz bir biçimde kıza sahip olmak istiyordu.

"Senin izin vermen gerekmiyor, biliyorsun. İntikamını alırken bana ne olduğu umurunda değil. Ben de senden kurtulmanın bir yolunu arıyorum. Eminim vâris isteyen pek çok yaşlı asil benden gelecek tek bir hareketle ayaklarıma kapanacaktır."

Dante öylesine kendini kaybetmek üzereydi ki kızın konuşmasının sebep olduğu görüntülerle neredeyse çıldıracaktı. Kollarından tuttuğu Jess'i şiddetle sarstı.

"Evlilikle kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun! İnan bana engellerim!" diyen sesi hiç olmadığı kadar kararlı çıkmıştı.

Jess hafifçe kıkırdayarak, onu ciddiye almadığını gösterirken, "O zaman ikimiz için de zorlu bir süreç başlıyor. Ben

eş ararken sen de engellemek için bir yol düşünürsün," dedi yavaşça.

Arzu damarlarında çağlıyor, tanıdık kokusu aklını başından alıyordu. Daha fazla dayanamayan genç adam kızın uzaklaşmasını engellemek için ensesinden tutarak dudaklarına kapandı. Ezerek, ısırarak ve hırpalayarak cezalandırdığı dudakların aralanması için baskı yapıyor ve Jessica karşı koydukça daha da acımasızlaşıyordu.

Kolları bedenini zehirli bir sarmaşık gibi sarıyor, başını kıpırdatmasına izin vermiyordu. Bu eziyeti durduramayan Jess gözlerini kapatarak bırakmasını bekledi.

Nefes nefese geri çekilen Dante onun dudağının kıyısında parlayan kana baktı. İçinden geçen onu incitme isteği bir balon gibi sönmüştü. Gözleri kapalı bir bez bebek gibi genç adamın şiddetinin sona ermesini bekliyordu. Uzattığı parmağı nazikçe kanı sildi. Tekrar dudaklarına kapandığında dokunuşu şefkatli ve talepkârdı.

Cezalandıran dudakların artık daha nazik olduğunu fark eden Jess sersemleyerek kendini kurtarmaya çalıştı. Çevresini saran kollar izin vermeyince göğsünden itti. Genç adamdan gelen hırıltılı nefes ve ısrarcı dudaklar o cevap verinceye kadar bırakmayacağının işaretini veriyordu. Dudaklarını araladığında ondan gelen inleme ve ağzına dalan Dante'nin dili, duygusal anlamda ruhunda ne var ne yok hepsini soyarak çırılçıplak bırakmıştı. Ona doğru çekilen ellerini kaldırıp omuzlarına koydu. Oradan da dokunmak için kıvranan parmaklarını kahverengi saçların arasına daldırdı. Çarpan bir akım parmak uçlarından bütün bedenine yayıldı.

Gördüğü karşılık nedeniyle içinde kükreyen ihtiyacı güçlükle bastıran Dante, onun narin çizgilere sahip alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekti. Bu dudakların tadıyla sonsuza kadar kendinden geçebilirdi.

Aniden Jessica'nın niyetinin ne olduğu bir balyoz gibi beynine indi. Nefes nefese kızın bedeninden uzaklaştı. Gö-

zünü alamadığı Jess örselenmiş narin bir çiçeğe benziyordu. Saçları dağılmış, dudakları kızarmış ve gözleri arzuyla ay ışığı gibi parlıyordu. Ona aç gözlerle baktığını fark ederek kendisinden tiksindi.

"Ne amaçladığının farkındayım ama asla ulaşamayacağın bir hedef belirlemişsin. Seni metresim olarak bile görmeye dayanamıyorum. Karım olarak yatağıma girmen için kıyametin kopması gerek. Şunu aklına sok tatlım, sen tek gecelik bir eğlencesin benim için."

Jessica, adamın aniden değişen ve sürekli kabuk değiştiren bir yılan gibi farklı kişiliğe bürünmesinden şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Kalbi göğsünde bir şarkının aynı nakaratıyla coşarken onun kendini anında toparlamış olmasına kırgın ve öfkeliydi.

"Dediğim gibi seni evliliğe zorlama gibi bir niyetim yok. Ben, bana saygı duyacak bir adam arıyorum."

"Bu şöhretle öyle bir adamı bulmayı umut etmen bile acınası."

Jess dudaklarını bükerek, "Göreceğiz!" diye mırıldandı.

Dante içinden taşan ihtiras ve öfke karışımını engellemekte güçlük çekmeye başlamıştı. Buradan bir an önce ayrılması gerekiyordu. Bu düşüncesini anında eyleme dönüştürdü. Söylenmesi gereken son sözler için kapıda bir anlığına durdu. "Neredeyse unutuyordum. Bu evi aldığımı söylemiştim ve boşaltmanı istiyorum. Bir de Harris'e olan borçların artık bana ait!" diyerek, dudaklarında intikamın o eşsiz tadını almış bir iblis gibi gülümseyerek odadan çıktı.

Jess yaşadığı duygu karmaşasından sonra desteksiz bir korkuluk gibi ayakta duramayarak koltuğa çöktü. Artık Dante'ye mi borçluydu? Harris onu bırakmaya razı mı olmuştu? Bunu yüzüne söylemeye cesaret mi edememişti yoksa Dante söylemesine izin mi vermemişti? Kendisinden duymasının intikamını daha da eğlenceli yapacağını düşünmüştü belki de...

Odaya giren Adriana kızın çökmüş hâline acıyarak yanına oturdu. "Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum, Jess. Bu aile, laneti bu zamana kadar taşıdığına göre geçmişte şeytanla anlaşma yapmış olmalı."

İçinde ona cevap verebilecek gücü bulamayan Jess, geriye yaslanıp gözlerini kapadı. Bir damla yaş yanağından süzülürken kendisini bu duruma düşüren adama lanetler yağdırdı.

"Ne yapacağız, Jess?"

Eliyle yanağını silerek, "Siz değil ben... Bu geceden itibaren balo ve davetlerde kendimi göstereceğim ve zengin bir eş bulacağım. Bu işkence dolu takipten ancak böyle kurtulabilirim," dedi öfkeyle.

Ayağa kalkıp kapıya yürürken aldığı kararla yıkılmaz bir cesaret kazanmış ve hedefine odaklanmıştı. Koridorda karşılaştığı Lorna'ya, "Bu gece büyük bir davet ya da balo var mı?" diye sordu. Hizmetçiler arası dedikodu ağı her zaman en işlek ve en güvenilir kaynaktı.

"Evet, Lord Gingston'un kızının tanıtım balosu var."

"Bana bir davetiye ayarlayabilir misin? Hatta mümkünse bu geceden sonra şehirde olan her büyük davet, balo ve toplantı için davetiye istiyorum. Yapabilir misin?"

Lorna anlamasa da başını salladı. "İstediğiniz her davet ve balonun davetiyelerini bulmak sorun olmaz. Hizmetçi ve uşak çevrem yardım etmeye her zaman isteklidirler. Neden istiyorsun? Toplum içine karışmaktan nefret edersin."

Merdivenlere doğru yürüyen Jess, "Bir koca bulmaya kararlıyım," diye cevap verirken kadının dehşete düşen yüzünü görememiş, gideceği davete hazırlanmak için merdivenleri tırmanıyordu.

46. Madde:

Savaşta kılıcın hilekârlık karşısında hiçbir hükmü yoktur. Her zaman yenilmeye mahkûmdur.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 11

Adriana ve Lorna, Jess'i ikna etmeye çalışırlarken o büyük bir gayretle ve bu zamana kadar hiç olmadığı kadar özenle davete hazırlanıyordu. Şu ana kadar dolabın bir köşesine iterek, kullanmayı hiç düşünmediği elbiseyi çıkardığında kadınların yutkunma sesleri ona kadar ulaşmıştı.

Bu oldukça cüretkâr, kırmızı renkli ve dekoltesi fazlasıyla baştan çıkarıcı bir kıyafetti. Göğüslerini saran ve belinin inceliğini ortaya çıkaran elbiseye tül ve ipekle karmaşık katlar verilmişti. Bu kırmızı cazibeye ipek kurdelelerle ve güllerle fiyonklar oluşturmuştu genç kız. Her kat bir önceki kattan daha uçucuydu. İç etekliği ise siyah tül üzerine kırmızı kadife desenlerle üst eteği destekleyen ve çarpıcı hâle getiren bir modeldi.

Her işçiliği kendisine ait bu elbiseyi Londra'ya geldiği ilk zamanlar dikmiş, satarsa iyi para kazanacağını ve iş bulunca kadar idare edebileceğini düşünmüştü. Sonra Adriana ile tanışıp, yanında çalışmaya başlayınca unutulan elbise do-

labın arkalarında kalmıştı. Evet, bu gece ne kadar ilgi çekebileceğini birilerine gösterme zamanıydı.

Adriana cılız bir sesle, "Aman Tanrım, Jess bu elbise bir şaheser!" derken uzanıp ipeği okşamaktan kendini alamamıştı.

Lorna ise iç çekerek aksi bir sesle, "Çok cüretkâr. Genç bir kızın giymeyeceği tek renk kırmızıdır, hanımım," dedi.

Jess, Lorna'nın hoşnutsuz bir sesle yaptığı yoruma kıkırdayarak paravanın arkasına geçti. Adriana'nın yardımıyla giydiği elbiseyle aynanın karşısına geçtiğinde biraz önce güldüğü yaşlı kadının gerçekten de haklı olduğunu gördü. Göğüsleri fazlasıyla ortadaydı. Omuz askıları omuzlarından düşmüş gibi duran iki parça kumaştan oluşuyor, kol üstlerinde gelişi güzel duruyor, bu görüntü de elbise göğsünden her an düşecekmiş izlenimi veriyordu.

Jessica için bir savaşa dönüşmüş olan bu intikam inatlaşması, artık her şeyi göze alabileceği bir pervasızlığa dökülmüştü. Nasıl olsa koruyacak bir adı ve üzerine yapışmış fahişe damgasını silebileceği bir umudu yoktu. O zaman bu savaşta kullanabileceği tek varlığı bedeni ve kadınsı cazibesiyse neden sonuna kadar kullanmayacaktı ki?

Tek başına bir davete gitmekle skandalların ilk ayağı başlamıştı. Onu böyle yalnız görecek olan bütün asil, serseri centilmenler durumu anlayacaktı. Gereken duruşu sergilemeli ve söylemek istediğini net olarak vermeliydi.

Salonun kapısında belirdiğinde, ev sahibi ve sahibesi Lord ve Leydi Gingston'un şaşkınlığına gülmemek için kendini tutarak zarif bir reveransla her ikisine de selam verdi. İkili, genç kıza hangisinin davetiye gönderdiğini düşünürken, Jessica muhteşem girişini daha da pekiştirmek için merdivenin başında bir anlığına durarak bütün başların kendisine dönmesini sağladı. Aslında çok bir çaba harcamasına gerek yoktu. Elbise zaten yeterince dikkat topluyordu.

Merdivenleri ağır ağır indi. Bu gece burada Dante'nin de olmasını ne kadar da çok isterdi. Genç kızın savaşmadan çekilmeyeceğini kendi gözleriyle görmesini sağlardı.

Jessica adımını attığı ilk anda salonda karmaşa ve fısıltılar hayli yükselmişti. Yanından geçtiği beylerin gözleri onun narin bedeninin salınışında ve elbisesinin cüretkâr yakasında dolaşıyordu. Yanından geçen uşaktan aldığı içki bardağını elinde tutarak küçük adımlarla yürümeye devam etti. Kadınların cüzzamlıymış gibi tiksintiyle bir adım geri çekilerek ondan uzaklaşması karşısında, dudaklarına oturttuğu memnun gülümsemeyi bozmadı. Ortada açılan dans alanını geçip, balkon kapılarına yaklaştığında beyler artık onun gerçekten de davete yalnız geldiğini anlamışlar ve yavaş yavaş kıza yönelmişlerdi.

Kendisine ilk yaklaşan, annesinin öldürücü bakışlarına maruz kalan Kont Derrick Williams olmuştu. Sarışın adam ince bir bedene ve baygın mavi gözlere sahip romantik bir tipti. Daha iyi değil miydi? Baştan çıkarılmaya elverişli bir delikanlı...

Genç kıza yaklaşıp elini dudaklarına götürürken, Jess dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Görüyorum ki Leydim, yalnız kalamayacak kadar güzelsiniz ve ben de bir hanımı böyle bir gecede yalnız bırakacak kadar taş kalpli değilim."

Genç kızın kur yüklü bu cümlelere cevabı çekici bir kahkaha oldu. "Lordum, çok ince düşüncelisiniz."

İkilinin keyifli duruşları dikkatleri üzerine çekti. Bu ilk yaklaşımdan cesaret alan yaşlı, genç, evli, bekâr bütün beyler kısa sürede kızın etrafını çevirdiler. Beylerin sohbetine katılmak genç kız için hiç zor olmadı. Özellikle politika, atlar ve güncel son olaylar konusunda bildiklerini ortaya dökünce çevresini saran adamların gözlerinden geçen şaşkınlık ve yadırgama bir süre sonra kayboldu.

Jessica'nın rahat tavırları ve kırıtıp kızarmadan sohbete dâhil olması, bu duruma alışkın olmayan beylerin fazlasıyla ilgisini çekmişti. Her zaman okumayı çok seven Jess bilgilerinin bir işe yaramasına sevindi. Müzik başlayınca beylerden aldığı dans tekliflerini değerlendiren Jessica'nın o andan sonra ne kolları ne de çevresi boş kaldı. Bu pervasız davranışı salonun dedikoduyla çalkalanmasına neden olacaksa varsın olsun.

Gözlerini genç kızdan ayıramayan beylerin bakışlarındaki ifade kız için hiç yabancı değildi. Öyle ki hepsinin gözlerinden bir sonraki koruyucusu olmayı ya da bu gece yatağını paylaşmayı düşündükleri anlaşılıyordu.

İlk teklif dördüncü dansta serseri bir zampara olan Micheal Coldmore'den geldi. Kızın belini saran kolları fazla sıkı, nefesi çok yakındı. Jessica alkol kokusu karşısında yüzünü buruşturmamak için kendisini zorlarken, "Leydim, izin verin size hayranlığımı göstereyim. Bu gece cennete birlikte gidelim," diyerek açık açık genç kızı taciz etmeye başladı.

Jessica duruma müdahale etmezse adamın olay çıkaracağının farkında, kendisini biraz daha uzak tutmaya çabaladı. "Üzgünüm Bay Coldmore, verilmiş bir sözüm var," deyince adamın yüzü asıldı.

Micheal asla hayırdan anlamayan bir adamdı. Israrını sürdürmeye devam ederek, "O her kimse geride bırakabiliriz. Siz sadece kendinizi benim kollarıma bırakın yeter," derken biten dansın ardından genç kızı balkona doğru sürüklemeye çalıştı.

Jessica aniden durunca, şaşırarak dönüp baktı. Jess kendisini dünyanın merkezi sanan bu erkeklerden nefret ediyordu. Yeterince gördüğünü düşünürken, birinden kurtulmadan diğeri yakasına yapışıyordu. Karşılaştığı her hakareti adamdan çıkarmaya çalışarak, "Bakın Bay Coldmore, şu an sizinle bir kaçamak yapacak değilim. Kararlarıma saygılı olursanız sevinirim. Ayrıca ben daha farklı tekliflerle ilgileniyorum," di-

yerek adamı orada bırakıp daha önceki sohbet grubuna geri döndü.

Olayı gören beyler ise yüzlerinde memnun bir gülümsemeyle kızı yeniden aralarına aldılar.

Dante, içki içmek için uğradığı White'de yalnız başına oturuyordu. Sonradan görme biriyle bir "Dük" bile olsa kimse arkadaş olmak istemezdi. Kulüpteki asil beyler de işte tam bu nedenle genç adamdan uzak duruyorlardı. Bu davranışları genç adamı rahatsız ediyor muydu? Umurunda bile değildi.

Aklı hâlâ öğleden sonra olan olaydaydı. Jessica'nın bir öpücüğüyle kendinden geçmiş olmasına öfkeden köpürüyordu. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi dokunduğu anda kendini kurtaramamıştı. Lanet olsun, ona olan arzusu hiç bitmeyecek miydi? Ondan kurtulmaya çalıştıkça dipsiz bir kuyu gibi daha çok Jessica'da kayboluyordu. Sadece bir geri zekâlı böyle davranırdı. Bütün yaptıklarından, hayatını mahvettikten sonra kızın bir bakışıyla dizleri üzerine çökebileceğini anlamak güvenini zedelemişti.

"Yapmana izin verirsem Tanrı benim belamı versin! Dizlerine kapanmayacağım. Gözlerin ve bedenin cenneti vadetse bile... Bedenim, ellerim ve dudaklarım senin ihtiyacınla yansa bile bu defa sana yenilmeyeceğim."

Aklından geçen düşüncelerle dişlerini gıcırdatırken kapıdan giren iki asilzade oyun oynayan bir masa dolusu centilmene yaklaştılar. İçlerinden bir züppe, serseri tipli, oyuna dalmış birine hitaben, "West, yeni bir bahis açılıyor," dedi sır verirmiş gibi.

Diğerlerinin merakla parlayan gözleri anında adamı bulmuştu. White'de her zaman bir bahis olurdu. Evlenecek çift-

ler, nişanlanacaklar, kur yapanlar, at yarışları... Hatta bu bahisler için bir defter bile tutulurdu.

Kendi aralarında yapılan meraklı sohbet ve adamın ağzından laf almak amaçlı takılmalar devam ederken, Dante saçma bahis oyunlarının ancak işi gücü olmayan üst tabaka dedikoducularının eğlencesi olduğunu düşünüyordu.

Asillerden biri, "Hadi ama neymiş bu yeni bahis?" diyerek sabırsızlığını ortaya koydu.

Züppe, çokbilmiş bir sırıtışla, "Leydi Jessica Morgan," deyince Dante de dâhil herkes gözünü ve kulağını açmış, cümlenin devamını beklemeye başlamıştı.

Dante kızın adının geçmesiyle omuzlarından aşağıya inen titremeyi görmezden gelemeyerek dişlerini daha da sıkmıştı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Ondan kurtulabileceği bir yer yok muydu? Varlığı bu kadar hayatına sinmişse, izlerini silip intikamını aldıktan sonra yeniden nasıl bir hayata başlayacaktı?*

"Leydi'nin artık bir koruyucusu olmadığı söyleniyor. Vikont'tan ayrılmış. Şimdi bütün beyler sıraya girmiş. Birkaç asil sıradaki koruyucu olarak kendi adını veriyormuş. Bu bahis çok eğlenceli olacak. Size söylüyorum, bu sezonun en sürpriz ismine para yatıracağım."

Arkalardan orta yaşlı bir Kont, "Kimmiş bu centilmen merak ettim," diyerek diğerlerinin de merak ettiği soruyu sordu.

"Henüz bilmiyorum. Birkaç gün geçsin göreceğiz. Henüz toplum içine ilk defa bu gece yalnız çıktı. Lord Gingston'un kızının tanıtım balosundan geliyorum. İnanın bana yanına yaklaşmakta zorlandım. Dans kartında bir tane bile boş yer yoktu. Hayal kırıklığına uğradık tabii. Ama bundan sonra sanırım gittiği her davette centilmenlerin çoğu orada olacaktır." Sözlerine beylerden kaba kahkahalar ve açık saçık yorumlar geldi.

Dante daha fazla dayanamayarak koltuktan kalktı. Yumruğunu sıkarken adamı oyun masalarının ve centilmenlerin

ayakları altına fırlatmayı düşünüyordu. Ancak bu fazlasıyla kuşkulu görüneceği için tepki vermemeye çalışarak kapıya yöneldi. Burada daha fazla kalırsa kavga çıkarması işten değildi. Serin Londra gecesine çıktığında, arabacısı efendisini görerek arabayı yaklaştırdı.

"Lord Gingston'un malikânesine," dediğinde araba hareket etti.

Neden bu davete gittiğine dair bir fikrinin olmaması ve bu soruya cevap vermek istememesi çok can sıkıcıydı. Aslında ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bir amacı vardı. Ona meydan okuyan kızın planlarını bozacaktı. Herhangi bir erkeği baştan çıkarmasına engel olacaktı. Karşılıklı savaş baltalarını çıkarmışlardı. Eğer şu an onu engelleyeme[illegible] zaferi elde eden o olacaktı. Mağlup olmak istemediği için [illegible]aya gitmeli ve duruma el koymalıydı.

İçindeki alaycı sesi duymazdan geldi. *"Tek sebebin bu intikam savaşını kazanmak olduğuna emin misin?"* Kulak tıkamak işe yaramıyordu. Sonuçta ses içten geldiği için kendisini kapatmak çare değildi.

"Elbette, bu benim savaşım ve kazanmak istiyorum. Onun süründüğünü görmek istiyorum."

Lanet olası iç sesinin, "Şu ana kadar yaptıkların zaten onu yeterince aşağılamadı mı?" sözleriyle yumruğunu arabanın döşemesine geçirdi.

"Yetmiyor yetmeyecek! Benim kadar acı çeksin, benim kadar umutları tükensin istiyorum! Gecelerce uykusuz kaldığı her an beni düşünsün ve kahrolsun istiyorum! Beni isteyerek her anı cehenneme dönsün ve ayaklarıma kapansın istiyorum! Lanet olsun, onu her şeyiyle istiyorum!" Son söylediği itiraf cümlesi beyninde bir patlamaya dönüşmüş, asabi bir tavırla karıştırdığı saçları arasındaki parmakları ve bedeni donup kalmıştı.

Donmuşluğu yavaş yavaş çözülürken araba yavaşladı. Pırıl pırıl aydınlatılmış, renkli kıyafetleriyle arabacıların

ve uşakların kalabalık bir dekor oluşturduğu malikânenin önünde durdu. Sadece ve sadece kendine yapabildiği itirafın farkındalığıyla açılan kapıdan indi. Bedeni biraz önce üzerine yıkılan tonlarca ağırlığın altından güç bela çıkmışçasına hissizken kendine gelmeye çalıştı.

Buraya gelerek ne halt ediyordu sahi? Bütün cemiyetin alay konusu olacak olması yetmezmiş gibi bir sonraki bahiste adını defterin ilk sırasında görecekti. Skandallardan korunmaya çalışırken şimdi istemediği bu dedikodu ağının ortasına, zavallı bir kurban gibi kendi iradesiyle ilerliyordu.

Burada hâlâ ne aradığını sorgulayarak mermer merdivenleri çıktı. Balo salonuna kadar olan antre, koridor ve merdivenler gelen konuklarla sıkıcı bir yoğunluk yaşıyordu. Salon kim bilir ne kadar kalabalıktı?

Jessica bu ortamdan birazcık olsun uzaklaşmak istiyordu. Erkeklerin abartılı ilgisinden, kadınların artık öldürme isteğine dönmüş gözlerinden ve kulağına gelen ne kadar aşağılık olduğuyla ilgili sözlerden bunalmıştı. Ancak çevresini saran kalabalık uzaklaşmasını engelliyordu.

Daha ilk gecede koruyucusu olmak isteyen adamlardan beş teklif almıştı. Önemli olan bu teklifleri evlilik teklifine dönüştürebilmekti. Cilveyle bu teklifleri geri çevirmek, adamların umutsuzluğa kapılmadan ve kendisinden uzaklaştırmadan bağlı kalmasını sağlamak oldukça zordu. Yapması gereken tek şey zor kadını oynamaktı. Bu oyunu oynarken vaat dolu sözleri ve davranışları ise sineğin bala yapıştığı gibi kendisine yapışmalarını sağlayacaktı. Sıkıntılı bir tavırla salladığı yelpazesi ve dudaklarında artık donup kalmış yapay gülümsemesiyle kalabalığın ortasında dikilerek sohbetlere katılmaya çalışıyordu.

Punç almaktan dönen Douglas Burton Jessica'ya bardağı verdikten sonra, "Leydim, yarın sabah benimle parkta bir gezintiyi kabul etmeniz için ne yapabilirim?" dedi.

Genç kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden atılan Warren Drount, "Leydim, at kiralayarak kırlarda bir gezintiden daha fazla zevk alabilirsiniz," diyerek diğer adamı saf dışı bırakmaya çalıştı.

Kont Edinghton'un teklifi ise, "At yarışlarını seviyorsanız yarın çok iddialı bir yarış var," şeklindeydi.

Beyler rekabeti büyütmeye ve daha cazip tekliflerle kızı ayartmaya çalışırken, arkadan konuya müdahale eden ses Jessica'nın ensesine yılan dokunmuş gibi soğuk bir titreme bıraktı.

"Sizleri ağırlamaktan ve ahırlarımı emrinize sunmaktan memnuniyet duyarım, beyler."

Gruptaki beyler Dük'ün böyle bir teklifte bulunmasına şaşırırken Jessica dişlerini gıcırdattı. Alçak piç! Zayıf noktasından saldırıyordu.

Evet, ata binmeyi bilmiyor ve atlardan ürküyor olabilirdi ama karşısındaki adamları bir şekilde atlatır, yapılan tekliflerden en zararsız olanı seçebilirdi. Ancak genç adamın yaptığı teklifle ahırlarını onlara açıyor olması, onun sahip olduğu kaliteli atları deneme isteğiyle dolu olan beylerin gözlerini parlatmıştı.

Yerinde yarım dönüp kızgın bakışlarını ona çevirdi. Genç adamın gözlerinde gördüğü sinsi pırıltı, onun asla pes etmeyeceğini gösteriyordu. Geri çekilmeyi yenilgi sayan Jessica, centilmenlerin kendi aralarında kararlaştırdıkları buluşmaya onay verdi.

Dante, daha salona girdiği anda, çevresine yapışmış beylerin ortasında hayatında gördüğü en ayartıcı elbiseyle durmakta olan Jessica'yı fark etmişti. Tüm salondan kıza doğru yoğun şekilde aktığını hissettiği hor görme dalgasını umursamadan kahkahalar atıyor, kur yapıyor, çevresindeki erkek-

lerin başını döndürüyordu. Adamların gözlerini alamadığı yakasından taşan göğüslerinin cazibesine içinden geçen küfürlerin ağzından fırlamasına son anda engel oldu. Ne yapmaya çalışıyordu? Tecavüze uğramayı mı? Eğer niyeti buysa çok beklemesine gerek kalmayacak, isteğine kısa sürede kavuşacak gibi görünüyordu.

Yaklaştığı grubun yakınlarında bir süre onun erkekleri avucuna almasını izledi. Konuşma kendisini memnun eden bir yöne kayınca da müdahale etmekten büyük bir zevk aldı. Kızın gerilen omuzları ve dönüp kendisine bakan soğuk gözleri tam da istediği tepkiydi.

"Sizleri ağırlamaktan ve ahırlarımı emrinize sunmaktan memnuniyet duyarım, beyler," diyerek kızın sakin duruşunu bozmaya çalıştı.

Jessica, "Ne kadar da ince düşüncelisiniz, Ekselansları. Kaba olduğunuza dair şöhretinizin sadece dedikodu olmasına sevindim," diye açıkça iğneledi.

Çok yakınında duran genç adamın teninde hissettiği sıcaklığından fazlasıyla rahatsız, geri çekilebileceği bir nokta ararken, "Dedikodular her zaman gerçeklerin çarpıtılmış hâlidir," diyen Dante'ye küstah bir bakış atarak *tam isabet* tarzında sırıttı. "Bunu sizin de fark edebilmiş olmanız ne büyük mutluluk."

Dante düştüğü duruma bozulsa da umursamaz bir edayla, "Gerçekleri biliyorsanız dedikoduların sadece bir onaylama olduğunu da elbette takdir edersiniz," derken amacı kızı köşeye sıkıştırmaktı.

Çevrelerinde olan kalabalığın gözleri heyecanlı bir badminton maçını izlermiş gibi sessizce onların arasında gidip geliyordu.

"Gerçek zannettiğiniz ve gördüğünüzü sandığınız şeyler bazen yanıltıcı olabiliyor."

"Ben bizzat yaşadığım gerçeklere inanırım. İçinde olduğumuz bir olayda gördüklerimize mi yoksa dedikodulara mı inanmalıyız? Siz ne dersiniz, beyler?"

Çevredeki izleyici gruptan gelen, "Gördüklerimize," cevaplarından tatmin olmuş bir sırıtışla kıza dönen Dante, "Gördünüz mü herkes benimle aynı fikirde," diyerek son noktayı koydu.

Konuşma ikisi arasından gruba dağıldı ve sohbet yeniden atlar konusuna döndü. Ertesi gün öğleden sonra Dük'ün ahırlarında buluşmak için ayarlamalar yapıldı.

Jessica daha fazla dayanamayarak en yakınında duran Kont Edinghton'un koluna girdi. "Çok sıkıldım. Biraz hava almak istiyorum." Adamı çekiştirerek balkona yönlendirdi. Kont bu ayrıcalıktan oldukça hoşnut bir şekilde genç kızın yönlendirmesine memnuniyetle uyum sağladı.

Dante öfkeyle kısılmış bakışlarından fışkıran alevi göz bebeklerinde hissedebiliyordu. Diğer beylerin hayal kırıklığını ise bariz olarak görebiliyordu. Yaptığının yanına kalacağını mı sanıyordu? Yanından geçen uşaktan aldığı içkiyi tepesine dikti. Asaletin canı cehenneme... Beyleri bir baş hareketiyle selamlayarak balkona çıkan ikilinin peşinden yürüdü.

Jessica gecenin serin havasını teninde hissettiğinde ilk önce ürperdi. İçerisi mumların ve insanların yaydığı sıcaklıkla öylesine ısınmıştı ki, ne kadar terlediğinin serin hava yüzüne çarpıncaya kadar farkına varmamıştı.

Diğer çiftlerin arasından sıyrılıp koltukların yerleştirildiği köşeye doğru ilerlediler. Gecenin içinden gelen böcek sesleri yoğun gürültüden sonra dinlendirici gelmişti. Koltuklardan birine oturup işlemeli ve incilerle süslü terliğini elbisesinin içinde kalacak şekilde çıkardı. Saatlerdir ayakta durmaktan yorulmuştu. Acıyan ayaklarını ovma isteğini bastırarak arkasına yaslandı.

Kont Edinghton kıza yakın bir koltuğa oturarak ela gözlerini onun tüm bedeninde gezdirdi. Ortalama boyu, sarı saçları ve ince yüzüyle bekâr kızların ilgisini çekecek bir tipe sahipti. Burada kendisiyle birlikte oluşunun da tek sebebi vardı ve Jess bunun farkındaydı.

Adam yalnız kalmış olmalarını değerlendirerek elini tuttu. Eldivenli elinin üzerinde gezdirdiği parmaklarının teması ne yazık ki genç kızda hiçbir his uyandırmıyordu.

"Leydi Morgan, uzun zamandır gözlerimi sizden alamadığımı biliyor musunuz?" Sözlerine Jessica inanmamış bir ifadeyle kıkırdadı.

Kıvrılan dudaklarını saklamadan, "Ama siz beni kaç defa görmüş olabilirsiniz ki?" deyince Kont başını salladı.

"Sizi daha önce gördüm ve gözlerimi sizden alamadım. Araştırmalarımdan sonra bir başkasına ait olduğunuzu duyduğumda yaşadığım hayal kırıklığını tahmin bile edemezsiniz."

Jessica onun bu sözleriyle elini çekmeye çalışsa da adam izin vermedi. "Lütfen, kendinizi benden esirgemeyin! Sizi çok mutlu edebilirim."

"Lordum, sanırım bu konuşma farklı bir yöne kayıyor. Ben artık sizin ima ettiğiniz türde bir ilişki istemiyorum."

Kont anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Kararlı bir sesle, "Sizin kabul edeceğiniz her öneriye açığım. Yeter ki siz benim olun," diyerek ısrarına devam etti.

"Evliliğe bile mi sayın Kont?"

Kızın söylediği cümle bir süre ikisi arasında asılı kaldı. Adamın şaşırdığı ve tereddüt ettiği kızın ellerini bırakıp, kendi ellerini nereye koyacağını bilemeyerek dizlerine bırakmasından belliydi.

"Evlilik... Şey... Sanırım... Oldukça ciddi bir durum... Sizin... Bunu kastettiğinizi düşünemiyorum da..."

Jessica hayal kırıklığıyla içine çektiği nefesi bıraktı. "Yanılıyorsunuz, tam da anladığınız şeyi kastettim. Eğer sizin ve diğer beylerin aklında olan benim düşüncemle örtüşmüyorsa, hiç zaman kaybetmeden uzaklaşmanızı tavsiye ederim." Sesi sert ve kararlıydı.

Puro kokusuyla birlikte gelen ses ikili arasında oluşan sessizliği, "Bence de bir an önce uzaklaşın. Saygıdeğer asil ailenizin Leydi Morgan gibi bir hanımı istediğinizi duyması bir felakete yol açabilir," diyerek bozdu.

Onun bu sinsice yaklaşmalarından bıkmış olan Jessica hırsla arkasına dönerek, "Ekselansları, özel konuşmaların arasına girme alışkanlığınız bir asile yakışmıyor. Bunu bir asil olarak doğmamış olmanıza vererek mazur görmeye çalışıyorum ama sürekli tekrarlanınca çok rahatsız edici oluyor," dedi.

Genç adamın yaptığı hakarete asil olmadığını vurgulayarak cevap vermiş olması, Dante'nin kanında sinsice dolaşan hiddeti kıvılcımlandırdı. Sesi umursamaz olarak çıksa da gözlerinde açıkça beliren zehir, bir akrep gibi kıza başını kaldırmış, tehlikeyi işaret ediyordu.

"Asil değil de sıradan bir tüccarın oğlu olarak, çevremdeki asillerin ne kadar aşağılık olduğunu görmek, kendimden memnun olmamı sağlıyor. Adımın değersiz insanlarla birlikte anılmasındansa, asil doğmamış olmama atfedilen bu hakareti hoş görebilirim."

Karşılıklı havada uçuşan ağır sözlerden serseme dönmüş olan Kont, ikisi arasında titreşen nefret dalgasının kendisine ulaşmasından tedirgin olarak ayağa fırladı. "İzninizle, içecek bir şeyler almalıyım," diyerek ortadan kayboldu.

Dante, adamdan boşalan koltuğa yavaş ve tembel adımlarla gelip otururken, Jessica yerinden kalkıp gitmeye yeltendi. Bileğine yapışan pençe gibi parmaklar kızı durdurarak yerine oturmaya zorladı.

"Sınırlarımı çok zorladığının farkında mısın?"

Sesi, gözlerinde başkaldıran akrebi resmen kızın üzerine salıyordu. Lakin Jessica için korku ve endişe sınırları çoktan ortadan kalkmıştı. Bu saatten sonra onu korkutacak ne olabilirdi ki?

"Bir sınırınız olduğunu bilmiyordum. Ayrıca geçtiğiniz sınırlar beni artık korkutmuyor."

"Tavsiye ister misin? Korkmalısın, hem de çok... Nereye kadar gidebileceğimi ben bile bilmiyorum. Sonucun ikimizi de şaşırtmaması için korkuna sarıl!"

"Daha nereye kadar gidebilirsin ki? Aynı sözleri tekrarlamak gibi olacak ama adımı lekelemek, işimden etmek, hakaretler yağdırmak, yuvamdan olmak... Ne kaldı geriye? Bedenimin yok olması mı?"

"Bedenine zaten sahip olacağım. Asıl yok etmek istediğim ne biliyor musun?" Sözünün burasında kıza doğru eğilerek gözlerinin içine baktı. Sesi yıllardır biriktirdiği kini kusar gibi çıkıyordu. "Benim ruhumu nasıl paçavraya döndürüp yok ettiysen, ben de senin ruhunu istiyorum. Yok edinceye kadar da durmayacağım."

Jessica adamın sözlerinin içinde katılaştığını ve patlayarak her zerresine yayıldığını fark etti. Patlayan bir bomba gibi içindeki bütün organlarını, kalbi dâhil parçalara ayırıyordu. Nefes almak böylesine ağır gelmemeliydi ama şu an her organının yavaş yavaş öldüğünü, zihninin ve bedeninin bu nefreti daha fazla kaldıramayacağını hissetti.

Uzaklaşması lazımdı. Bu defa öylesine hızlı davranmıştı ki genç adamın onu engellemesi için çok geçti. Hızlı adımlarla salona döndü. Kendisiyle konuşmaya çalışan centilmenleri görmezden gelerek çıkışa yöneldi. Buradan, onun soluduğu bu ortamdan kurtulmalıydı.

Nefreti çevresini kuşatmışken ne kadar kaçarsa kaçsın kurtulamayacağının farkında boşuna çabalıyordu. Bu büyük nefreti hak etmiş olabilir miydi? Ya onun yaptığı ihanet, onu

ne yapmalıydı? Hesabını vermediği aldatılmışlığının göz ardı edilmesi adaletsizlik değil miydi?

Arabasına doğru koşar adım ilerlerken, bir leydiye yakışmayan davranışını izleyenleri umursamayacak kadar panik içindeydi. Arabacı genç kızı karşılayıp, kapıyı açarak binmesine yardımcı oldu. Kendisini koltuğa atan Jess öfke, kırgınlık, aşağılanma, nefret duyguları arasında gidip geliyor, sinirlerinin yıpranmasına engel olamıyordu.

Eve girdiğinde titreyen bedeni ve yıkılmış görünüşü Lorna'yı telaşlandırdı. Arkasından merdivenleri koşturarak çıkarken hanımının başına kötü bir olay gelmiş olmasından dolayı endişeliydi.

Soyunurken sorulan sorulara cevap vermek içinden gelmiyordu. İstediği tek şey sadece yatmak ve her şeyi unutuncaya veyahut her zerresi unutuluncaya kadar uyumaktı.

69. Madde:

Kadınlar denizlerden daha fazla bilinmezliklerle doludur. Boğulmak istemiyorsan uzak dur!

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 12

Dük'ün ahırları şehir dışında oldukça büyük bir alana yayılmış, yetiştirme çiftliği olarak da kullanılan üç bina, uçsuz bucaksız çayırlık ve hemen bitiminde ise ormanla çevrili seçkin bir yerdi. Jessica duran arabadan indiğinde henüz kimsenin gelmemiş olmasına sevindi.

Kıyafetindeki kusurları gidermek amaçlı üzerinde gezdirdiği bakışlarını kaldırınca bütün gözlerin üzerinde olduğunu gördü. Zümrüt yeşili binici kıyafeti, çizmeleri ve ona uygun şapkasıyla seyislerin hayranlık dolu bakışlarını üzerine çekmişti. Bu gizli iltifatı gülümsemesinin arkasına saklayarak yürüdü.

Tavlaları geçtikten sonra atların eğitildiği padoka yaklaştı. Çitlere yaslanarak çayırlıkta koşturan atları izlemeye başladı. Geriden izlemesi çok güzeldi ancak kocaman hayvanları yönetmek, emirlerine itaat etmesini beklemek onu korkutuyordu. Bugün buraya hiç gelmemeliydi. Bu çılgınlığı yapamazdı. Kesinlikle düşüp boynunu kıracaktı. Buradan gi-

debilir, gelmemiş gibi davranabilirdi. Onlara katılmamasını genç bir kadının sıradan kaprisi olarak düşüneceklerdi.

Verdiği bu karar onu rahatlatmıştı. Düşüncesini eyleme geçirmek için harekete geçti. Telaşla döndüğünde bütün bedeniyle sert bir duvara çarptı.

Sinsice yaklaşmış olan genç adamın tehlikeli varlığını hissetmek için zamanı bile olmamıştı. Çarptığı göğüsten ayrılmayı düşünemeden bir süre öylece kaldı. Erkeksi bedeninin tanıdık kokusuyla bir anlığına geçmişe döndü. Aptal gözyaşlarını görmeden buradan gitmeliydi. Ellerini dayadığı göğsü hızla iterek yanından geçmeyi denedi.

Konut olarak kullanılan ana binadan çıkan Dante, çitlere dayanmış dalgın bir tavırla atları izleyen kızı görünce hızlanan kalbini azarladı.

Gelmesini beklemiyordu. Bu anlamsız ve saçma davetin asıl nedeni gelmemesini sağlamaktı. Geçmişten onun atlardan ne kadar korktuğunu biliyordu. Birlikte ata binme çalışmaları yaptıkları o günleri hatırladı. Bu korkusunu yenmek için birlikte bindikleri atın üzerinde yüzü bembeyaz olan Jess bayılacak duruma gelmişti. Ne yaparsa yapsın bu korkuyu aşamamıştı genç kız. Dün gece bu durumu bildiği için böyle bir teklif yapmıştı. Önerisini kabul etmeyeceğini, vazgeçeceğini ve dolayısıyla adamlardan uzaklaştıracağını düşünecek kadar kurnazlık ettiğini sanıyordu.

Ne yazık ki yanılmıştı. Buradaydı ama endişeden o kadar gerilmişti ki genç adamın geldiğinin farkına bile varmamıştı. Yeşil kıyafeti içinde kırılgan ve korkmuş görünüyordu. Aniden dönüp bedenine çarpmasıyla olduğu yerde kalmıştı. Genç kız da kıpırdamıyordu. Sonra kendisini iterek uzaklaşma ve yanından geçip gitme niyetini anlayınca uzanıp bileğinden tuttu.

"Neden buradasın?" diye sorarken sesi kızgınlık içeriyordu.

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

Dante bu cevaba öfkeyle kaşlarını çatarken, "Aptallık etme! Boynunu mu kırmaya niyetlisin?" diye söylendi.

Jessica sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak ve sesinin de aynı şaşkınlığı taşımasına dikkat ederek, "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum. Boynumu kırmanın en büyük hayalin olduğunu söylemiştin. Durmadan tekrar eden nefret dolu davranışlarınla kendini yeterince ifade ediyorsun. Şimdi neden karşı çıkıyorsun anlamıyorum!" diye söylenirken bir taraftan da bileğini genç adamın kıskacından kurtarmaya çalışıyordu. Kolundan yukarıya doğru tırmanan karıncalanma daha fazla bedenini ele geçirmeden genç adamın elini bileğinden çekmesini sağlama gayretindeydi.

Dante hırsla kendine doğru çektiği kızın yeniden bedenine yapışmasını sağladı. Jessica onun gözlerinde intikamın yanında, yakıcı bir arzu ve nedenini bilemediği korku pırıltısı gördüğünü zannetti. Anında kaybolan duygular yerini şehvete bıraktı.

"Ah, senin ölü olman işime yaramaz, alacağım intikam yarım kalır. Boynunu kırmanı engelleme sebebim gördüğün gibi çok bencilce. Sadece kendimi düşünüyorum. Bu nedenle ata binmeyeceksin!"

Jessica o kadar kızmıştı ki kendini kurtarmaya çalışırken öfkeyle, "Bırak beni! Bana emir verme hakkın yok! Yetişkin bir kadın olarak istediğimi yaparım! Eminim daha önemli işlerin vardır! Neden gidip onlarla ilgilenmiyorsun?" diyerek hırçın bir şekilde söylendi.

"Şu sıralar bütün dikkatim senin üzerinde, tatlım. Tek işim sensin. Bu kadınsı dudakları düşünmekten uykularım kaçıyor. Sana sahip olacağım anı düşünmekse kanımın damarlarımda azgınca coşmasına neden oluyor."

Karşılıklı durmuş, nefesleri birbirinin yüzlerini yalarken göz göze, inatla diklenmeye devam ettiler. Aniden dudaklarına kapanan yakıcı dudaklara verebildiği tek tepki tepki-

sizlik oldu genç kadının. Dante'nin ısrarcı dili dudaklarına dokunurken, elleri ince belini sarıp, sırtından yukarıya doğru okşayarak yükseldi. Dudaklarının vahşi talan edişini okşayarak sakinleştirmeye ve yatıştırmaya çalışır gibi ya da kızın da bu okşamalara katılmasını ister gibi hareket ediyordu. Diğer elini Jess'in saçlarından geçirerek, parmaklarından kayıp giden ipeksi bukleleri avuçladı. Sertleşmiş bedeni daha fazlasını isteyerek kızı olabildiğince kendisine çekti.

Jessica dudaklarını yakan dudaklara karşı tepkisiz durmaya çalışsa da bedeninde gezinen elin temasıyla utanmazca inledi. Daha önceki aşağılanmalardan ders almayan bedeni, arsızca genç adama cevap veriyordu. Araladığı dudaklardan içeriye kayan dilin arayışlarını hevesle karşıladı. Ensesine bastırdığı elleri genç adamın başını aşağıya eğerken, aynı anda parmak uçlarında yükselip tadını daha iyi alabilmek için dilini onun diline değdirdi. Bu açık şehvet saldırısıyla Dante kontrolünü kaybetti. İhtiraslı hırıltısını kızın ağzının içine bırakırken ona orada sahip olabilecek kadar gözü kararmıştı. Ancak arkalarından gelen öksürük sesi ikilinin halka açık bir alanda kaybettikleri kontrolü geri kazanmalarını sağladı. Birbirlerinden güçlükle ayrıldılar.

Jessica aleni bir ortamda ve etrafta kendilerini görebilecek pek çok insan varken, ona şehvetle yapıştığına inanamayarak kulaklarına kadar kızardı. Bir adım geri gidip izleyicilerine baktı. Dün geceki taliplerinin hepsi oradaydı! Yüzlerinde büyük bir hayal kırıklığıyla dikilmişler, önlerinde gelişen sahneyi izliyorlardı. Bakışlarını Dante'ye çevirdiğinde yüzünde olan kendinden memnun gülümseme niyetinin tam da bu durumda yakalanmak olduğunu gösteriyordu. İlk defa birine şiddet göstermek amaçlı elini havaya kaldırdı ancak daha indiremeden bileğinden yakalandı.

"Sakın aklından bile geçirme! Aynı şekilde cevabını alırsın. Şimdi izleyicilerimizin sana karşı arzularını söndürdüğümüze göre eğlencemize dönebiliriz," deyince Jessica'nın

öldürme içgüdüsü devreye girdi. Art niyetli sesini boğarak kısabilir miydi acaba?

Aklına gelen düşünceyle dudaklarını büktü. Gözlerinde oynaşan hesapçı bakışlarla, "Onların arzusunu söndürmüş olabilirsin ama dedikodu yangınını körükledin. Deyim yerindeyse üzerine gaz yağı döktün. Yarından itibaren o çok esirgediğin adın benimle birlikte anılmaya başlayacak. Bir düşünsene, önce kuzeninin kocasıyla sonra seninle yaşadığım ilişki herkesin dilinde olacak," dedi memnun bir ifadeyle.

Dante kararan gözleri ve yüz ifadesiyle, kızın söyledikleri karşısında delicesine bir öfkeye kapıldı. Lanet olası kadın! Onu tuzağına düşürdüğü için memnuniyet duyarken, asıl kendisinin onun yırtıcı pençeleri arasında olduğunu fark edememişti.

Genç kız onu böyle mağlup olmuş görmekten çılgınca bir mutluluk duyarak kahkaha attı. Sonra bir adım yaklaşarak fısıltıyla, "On beş gün sonra veya bir ay sonra belki senden hamile olduğum dedikodularını da duyarsan hiç şaşırma, sevgilim," diyerek genç adamın herhangi bir harekette bulunmasına fırsat vermeden yanından geçip gitti.

Küçük gruba selam verirken, "İzninizle beyler. Üzgünüm eğlencenize katılamayacağım. Ekselansları bekâr erkeklerle ata binmeme karşı çıkıyor. Size iyi günler dilerim," diyerek arabasına yöneldi. Kendinden duyduğu memnuniyet hiç bu kadar fazla olmamıştı. Eve giderken kıkırdadı. Tanrım! Gerçekten günler sonra ilk defa ruhen iyi hissediyordu.

Eve geri dönüşünü hayretle karşılayan Adriana, onun neşeli ruh hâline anlam vermeye çalışıyordu. Genç kız rahatlamış ve eğleniyor görünüyordu. Bunu ona da sordu. Jessica önce kıkırdayarak, sonra ise kahkahalarla olanları anlattı. Hikâyenin en sonunda dudaklarında hâlâ muzip bir gülümseme vardı.

"Yüzünü görmeliydin, ben ortadan kaybolduktan sonra birilerini öldürmüş olabileceğinden kuşkulanıyorum. Çünkü o yüz ifadesine sahip bir adam, gözünü kırpmadan birini öldürebilir."

Adriana bu durumun onun başına daha beter bir bela getirmesinden endişeleniyordu. Bu endişesini, "Onu daha da kızdırdın. Başın derde girmesin?" sözleriyle genç kıza da yansıttı.

Jessica kendinden emin bir şekilde yaslandığı koltuktan doğruldu. "Anlasana Adriana, artık bizi evden atamaz. Yaptığı her kötülüğü metresine yapmış olacak. İnsanlar onun neden böyle davrandığını anlayamayacaklar ve daha fazla dedikodu yapacaklar."

Adriana dile getirmekte tereddüt ettiği sözcükleri söylemekte oldukça zorlandı. "Peki, şey isterse..." diye mırıldanmaya çalıştı yanakları kızarırken.

"Ne isterse?"

Adriana eteğini didikleyen parmaklarını gevşetti. Gözlerini kaçırarak yavaşça, "Seninle yatmak isterse... Sonuçta tüm Londra seni onun metresi zannedecek. Değerlendirmeyecek kadar aptal değil. Bu fırsatı kullanacaktır," dedi.

Jess yanaklarına yayılan kızarıklığın daha da güzelleştirdiği suratını buruşturdu. "Ben tavrımı net olarak koydum. Beni istiyorsa evlenmek zorunda. Asla nikâhın dışında bir teklifi kabul etmeyeceğim."

Kızın asabi ve kararlı sesine rağmen Adriana onun kadar emin değildi.

Ertesi gün yeni planı doğrultusunda harekete geçti. Londra'nın en lüks caddesinde bulduğu bir dükkânı kiralarken, Ekselansları Dük'ün kefilliğinin yeterli olduğunu duyunca gülümsedi. Eşyaları hemen o gün yeni iş yerine taşımak için zaman kaybetmediler.

Oldukça ferah bir iç mekâna sahip dükkân, ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılıyordu. Ana cadde üzerinde ve fazlasıyla işlekti. Ayrıca aristokratların alışveriş yolu üzerindeydi. Biraz yardımla bu kadar çabuk yerleşmelerine genç kız bile şaşırdı.

Daha ilk dakikada kapılarını çalanlar meraklı dedikoducular dı. Dedikodu öylesine hızlı yayılmıştı ki Adriana ve Jessica dükkâna giren kadınların önce Jess'i merakla süzmelerini ve sonra sipariş vermelerini şaşkınlıkla izliyorlardı.

Dante gerçekten de o gün, Jessica ahırları terk ettiğinden bu yana, için için köpürerek bu tuzağa kendi ayaklarıyla nasıl düştüğünü sorguluyordu. İntikam almaya odaklanmış beyni ve nefret dolu ruhu bu yenilgiyi hazmedemiyordu. Atına atladığı gibi saatlerce dolaşmaya çıkmadan önce o kendini beğenmiş züppeleri kovmuştu.

Aralarında geçen son olaydan sonra bedeni, yılların özlemiyle büyük beklentiye girmişti. Arzudan yanıyor, aklını sadece şehvete odaklayabiliyor ve her geçen gün bedeni ihtirasla daha fazla geriliyordu.

Çektiği işkencenin üstüne bir de White'ye gittiğinde bahis defterinde adını görünce, gidip kızın kapısına dayanmak ve yılların acısını çıkartıncaya kadar ona sahip olmak istemişti.

Eve geldiğinde geç vakitti ve bu intikam konusunun kendisini ruhen yıprattığının farkında olarak yattı. Sanki uyuyabilmesi mümkünmüş gibi. Gözünün önünden geçen genç kızı kıvrandıran, kendisini ise haykırarak boşalmaya iten sahneler azap veriyordu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra tam arazileri dolaşmaya çıkacaktı ki Vekilharcı Rawdon elinde bir kâğıtla yanına yaklaştı.

"Efendim, bunu görmek isteyebilirsiniz."

Adamın uzattığı kâğıdı inceledi. "Bu nedir? Biz o cadde üzerinde iş yeri kiralamadık!"

"Evet, ben de bu sebeple görmenizi istedim. Dükkânı kiralayan Leydi Morgan ama sizin adınızı vermiş."

Avucunda buruşturduğu kâğıdı fırlatan Dante'nin yüzünde beliren ifadeden hiç hazzetmeyen Rawdon geri çekildi. Tam bu anda sekreteri Masters çalışma odasından çıktı. Genç adamı dışarı çıkmadan yakalayabildiği için sevinmiş bir suratla yanına yaklaştı.

"Siz çıkmadan yakaladığım iyi oldu, efendim. Dün bankadan sizin adınıza, daha doğrusu kefilliğinizle Leydi Morgan tarafından beş yüz poundluk kredi çekilmiş. İmzalamanız gereken kâğıtlar var," derken Dük'ün ağzından fırlayan küfürlerle iki adam da kaçmak ister gibi geri çekildiler.

Adamlar Dük'ün tavırlarına hiçbir anlam veremeden, birbirlerine bakarken, Dante çoktan kapıyı çarpıp öfkeyle evi terk etmişti.

Jessica gelen bir müşteriye gösterdiği kumaşları ve işlemeleri anlatırken kapıdan giren kasırgayla burun buruna geldi. Dante için daha önce kızgın kelimesini kullanmışsa şu anki durumunu ifade edebilecek bir kelimenin olmadığının bilincinde, kadının arkasına doğru çekildi. Orta yaşlı leydi ikilinin arasında kalmış olmaktan rahatsız olarak bir kıza bir de genç adama bakıyor, gerilimin iyi sonuçlar doğurmayaca-

ğını bilecek kadar hayat tecrübesine sahip olduğu için bir an önce dışarıya çıkmayı istiyordu.

Dante zoraki bir sırıtmayla kadını geçip kızın koluna geçirdiği pençeleriyle yanına çekti. Jessica daha ne olduğunu anlayamadan kendi odasının kapısından içeri itildi. Dante kapıyı öyle şiddetli çarptı ki Jess korkuyla yerinden sıçradı. Yanına gelen genç adam sakinleşmek için derin nefesler alırken ellerini beline koymuş ve gazabını yağdırmaya hazırlanır gibi bacaklarını tehditkâr bir şekilde açmıştı.

Dişlerinin arasından yılan tıslaması gibi çıkan sesi öfkesi konusunda bir fikir verecek olursa şu an dünyayı yakmaya hazır olduğu söylenebilirdi. Bunu yapamayacağına göre tüm hiddetini, kızgınlığının kaynağına yöneltmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Jessica bir an yanlış davrandığıyla ilgili şüpheye düşse de son anda bu kuruntuları geriye itti.

"Şimdi sevgili metresim, ben daha fazla zıvanadan çıkmadan ve senin gırtlağını sıkmadan önce, bütün bunların bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu söyle ki, başına istenmeyen felaketler gelmesin!"

Genç kız, odayı dolduran sesin tüylerini ürpertmesine engel olabilecekmiş gibi gözlerini pencereye konmuş kuşlara çevirdi. "Yanlış anlaşılma değil, dün düştüğümüz durumdan kendime bir pay çıkarmak istedim," derken mezarını kazdığını fark etmemiş görünüyordu.

Genç adamın asabi gülüşü hiç umut vadetmiyordu. Aksine genç kızı hemen orada öldürecek ve odanın ortasına gömecek gibi bir görünüşü vardı.

"Demek durum değerlendirmesi yaptın ve kendine pay çıkardın. Eğer insanların bu dedikoduya inanmaları zor görünüyorduysa yaptıklarından sonra kesinlikle emin olacaklar. White'deki bahis defterinde geçen senin benim son metresim olacağınla ilgili iddiaları hiç söylemiyorum bile."

Dante kıza birkaç adım daha yaklaştı. Ah Tanrım, gerçekten de duruşu, bakışı ve sözleriyle çok korkunç görünüyordu.

Jess son on dakikada ilk defa korkuyla yutkundu. Bunda genç adamın aniden sakinleşen sesini duymanın etkisi de olabilirdi. Bu sakinliği öfkeden köpüren hâlinden daha korkutucu gelmişti.

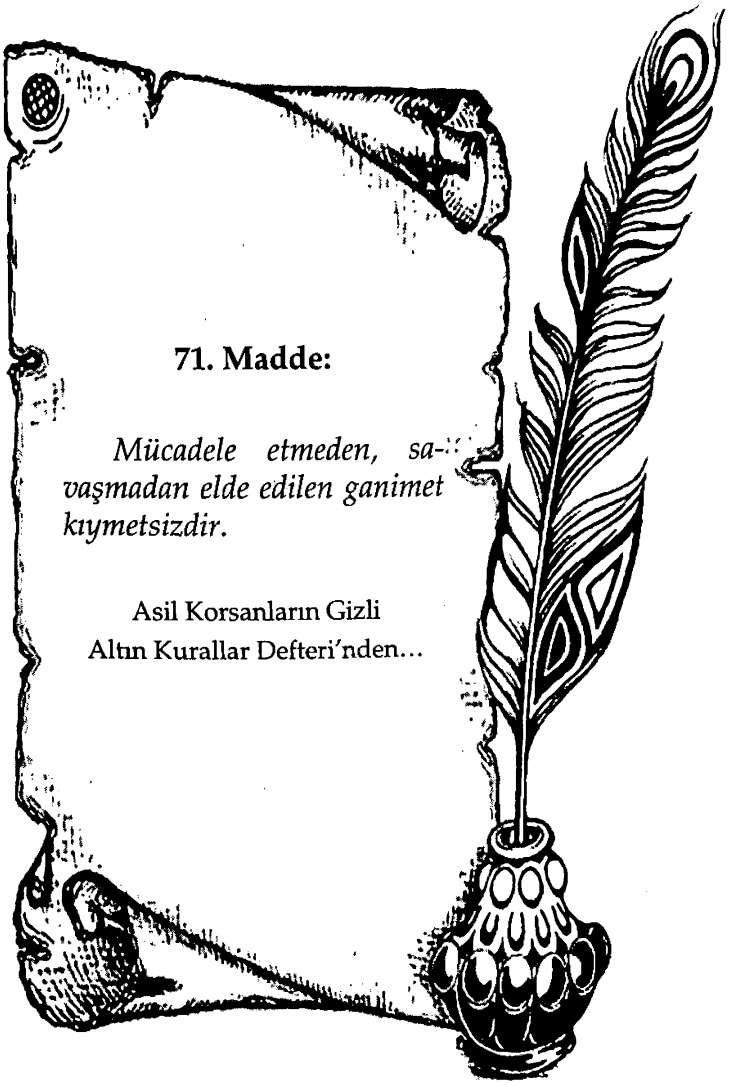
"Şimdi, ödeme konusunda bir ortak nokta bulmamız gerekiyor."

"Ö... Ödeme... Derken... Ne kastettiğini... Anlamadım."

Dante'nin, ayağından başlayarak yukarıya doğru her ayrıntı, her kavis ve kıvrımı inceleyen, alacağı mala değer biçermiş gibi tartan bakışları en son genç kızın yüzünde durdu. Sesi alacağı ya da yaşayacağı zevki hayal ediyormuş gibi boğuktu.

"Bu işleri sen daha iyi bilirsin. Bir erkeğin metresiysen ve onun parasını rahatça harcayabiliyorsan, karşılığını nasıl ödediğini sana ben öğretecek değilim."

Uzanıp ensesinden tuttuğu genç kızın kendine bakmasını sağlarken sert bir sesle, "Tecrübelerine dayanarak beklentilerimi yüksek tutuyorum, sakın beni hayal kırıklığına uğratma! Bu gece sende olacağım! Tutku uyandıracak bir şeyler giy ve beni bekle!" dedi ve cezalandırır gibi kızın dudaklarını örseleyerek öptü. Serbest bıraktıktan sonra geçireceği gecenin hayalleriyle, sakin adımlarla çıkıp gitti.

71. Madde:

Mücadele etmeden, savaşmadan elde edilen ganimet kıymetsizdir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 13

Jessica saklanacağı, kaçacağı bir delik ararken korkuyla titriyor, geçirdiği şok nedeniyle ne konuşabiliyor ne de çığlık atabiliyordu. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti. Onun bir kadına isteği dışında sahip olmayı düşündürecek kadar hangi şeytanların etkisinde kaldığını merak ediyordu.

Çaresizce etrafına bakarken aslında görmüyor, daha çok aklından bu durumdan nasıl kurtulabileceğiyle ilgili çözüm önerileri üretiyordu. En iyisi ülkeyi terk etmek, Fransa'ya yerleşmekti. Hayır, Fransa çok yakındı, kolonilere gidebilirdi. Onu bulması yıllarını alırdı ve yaşlanınca da o kadar yolu gitmeyi göze alamazdı. Başka bir çözüm yolu da kendisini en yakın uçurumdan atabilirdi. Bu, her şey için kesin çözüm olurdu.

" *'Ben sana söylemiştim,'* demekten nefret ediyorum."

Adriana genç adam çıktıktan hemen sonra odaya dalmış, kızın perişan durumunu görünce de olanları tahmin etmişti.

Jessica'nın anlattıklarını duyunca da genç kıza yardım edememekten dolayı çaresizce çığlık atmıştı.

Jessica korku dolu bakışlarla ona bakarak, "Ne yapacağım Adriana? Ona karşı koymam imkânsız. Bu kadar çıldırabileceğini düşünmemiştim. Benim tanıdığım Dante asla böyle bir kötülük yapmazdı," dedi.

Adriana kızgın bir şekilde, "Hâlâ anlamıyor musun? O Dante yok artık! Bu adam senin tanıdığın, âşık olduğun adam değil! Gözünü nefret bürümüş! Ne olursa olsun intikam almaya yemin etmiş! Ondan merhamet bekleme!" diye bağırdı.

Genç kız da biliyordu. Yine de içinde barındırdığı o minik umut parçasını da son söyledikleriyle yitirmişti. Ellerini birbirine kenetleyip sıkmaktan ve odada turlamaktan yorulmuş olan Jessica yalvaran gözlerle Adriana'ya baktı. "Bu gece gidecek bir yer bulmalıyım, mümkünse sabaha kadar dönmeyeceğim bir davet olmalı."

"Ne kadar kaçabilirsin bilmiyorum. Bana gel desem bile, eninde sonunda evine döneceğin bir vakit gelecek."

"Biliyorum, ülkeyi terk etmeyi bile düşünüyorum."

"Bu söylediğin çok saçma! Gidemezsin!"

"O zaman en yakın uçurumun yerini söyle bana ki, gidip kendimi aşağıya atabileyim."

"Bu söylediğini duymamış gibi yapacağım. Benim tanıdığım Jessica asla pes etmez ve hayattan vazgeçmez. Dediğin gibi bu geceyi atlatalım, yarın bir yol bulmaya çalışırız," derken genç kızın yorgun, korkmuş ve pes etmiş yüz ifadesine sevgiyle baktı. "Biliyorum, müdahale etmem yanlış. Bu sizin aranızda olan bir savaş ama ne düşünüyorum biliyor musun? Hâlâ birbirinize delice âşıksınız ve her ikiniz de ilk havlu atan olmak istemiyorsunuz."

Jessica kadının deli saçması söyledikleri karşısında duyduklarına inanamaz gibi baktı. "Söylediklerine sen de inanmıyorsun, değil mi? Bu çok saçma, hatta delice! Ben onu sevmekten yıllar önce vazgeçtim. Onun ise beni o zaman bile

sevdiğini düşünmüyorum. Olmayan sevgisinin yerini nefret almış. Biz asla bir araya gelmemesi gereken düşmanlarız. Bu savaş ikimizden biri tekrar ayağa kalkamayacak duruma gelince ancak biter."

Adriana, ayakta duran ve her şeyi inkâr edercesine konuşan genç kıza yaklaştı. "Dudaklarının inkâr etmesi bir şey değiştirmez. Yüreğin bir kere seçmişse, duyguların ona aşk adını koymuşsa, ne kadar uğraşırsan uğraş aşk karşısında yenilmeye mahkûmsun. Umarım, ikiniz de çok geç olmadan bunun farkına varırsınız da bu mahkûmiyeti gönüllü bir baş eğişle kabul edersiniz."

Sözlerini bitirince kızın düşünmesi için sessizce odayı terk etti.

Jessica her gece başka bir davette olmaktan son derece sıkılmış bir hâlde salona girdi. Aceleyle giydiği iç eteği beyaz dantelden, üst eteği gün batımı kızılı elbisesinin ne bedenini saran zarifliğinin ne de kahverengi saçlarına kattığı eşsiz uyumun farkına varmayarak Lorna'nın söylenmeleri eşliğinde hazırlanmıştı. Bir an önce kendini evden dışarı atmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Bu geceki davet Vikont ve Vikontes Duphre'nin evindeydi. Jess için davet edilmeden gelmek artık alışkanlık olmuştu. Lorna ve arkadaşları sağ olsun duruma anında çözüm buluyorlardı. Her girdiği malikânede ev sahiplerinin şaşkınlığıyla eğlenmiyor da değildi. Karı kocanın birbirlerine bakışları öylesine kuşkulu ve genç kızın orada oluşunun nedenini sorgular tarzdaydı ki, reverans yaparken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Merdivenin son basamağında onu karşılayan adını hatırlamadığı genç bir adam kızı selamlayarak elini dudaklarına

götürdü. Jessica zarifçe gülümseyerek, adamın selamına karşılık verdikten sonra ilgisini çekmeyen konuşmasından kurtulabilmek için dikkatini salona çevirdi. Henüz fazla kalabalık değildi. Evden bir an önce uzaklaşmak için acele ederken saate bakmamış ve erken gelmişti.

Beyaz teni, açık renk saçları ve hafif toplu bedeniyle yanında yürüyen adama bakarken, nerede tanıştıkları ve adının ne olduğuyla ilgili sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. Genç adam onu arkadaşlarının olduğu bir topluluğa yönlendirmişti. Grubun içinde ahırlara gittikleri gün gerçekleşen utanç verici olayı izleyen Kont Edinghton da vardı. Gözlerinde yalnız gelmesine hem şaşıran hem de küstahça genç kızı baştan ayağa soyan aç bir bakış vardı.

"Leydi Morgan, sizi yalnız görmeyi beklemiyorduk. Ekselanslarının karşı çıkmayacağına emin misiniz?" diyen adam, kıza söylediği aşağılama dolu sözlerden oldukça memnun sırıttı.

Jess adamın kendisine yaptığı iğnelemelere kaşlarını kaldırarak, cevap verirken aynı küstah ifadeyle adamı süzdü. "Ekselansları ile henüz kesin bir bağlılığımız yok. Olsa bile hareket ve davranışlarım için kimseye hesap vermem," diye karşılık verdi.

Jess'e eşlik eden genç adama, "Alaric!" diye seslenen daha yaşlı biri, ortadaki gerginliği dağıtmak için konuyu değiştirdi. Alaric kıza yapışıp kalmış ve bir an bile olsun yanından ayrılmıyordu. Öyle ki yeni dedikodular için harika bir görüntü sergilediklerinden adı gibi emindi Jessica.

Sonraki bir saat içinde topluluktan ayrılanlar ve yeni katılanlar oldu. Sadece orada can sıkıcı bir şekilde durmak ve arada sırada sohbete katılarak oyalanmaya çalışmakla gecenin sonunu nasıl geçireceğini kara kara düşünen Jessica, birkaç dans teklifini kabul etti.

Kadınların yaklaşmaması ve uzak durması, Jessica'yı erkeklerden oluşan bir çemberin içinde bırakıyordu. Bir bayan

arkadaşı olmasını ve sıkıcı zamanı eğlenceye dönüştürebilmeyi çok isteyerek gözlerini salonda dolaştırdı. Sonra kendi aptallığına güldü. Asiller arasından bir arkadaşı asla olmayacaktı. Yargılama konusunda öylesine açgözlüydüler ki onların nazarında hiçbir zaman seviyelerine uygun olmayacaktı.

Buna aldırmadığını söylese de içini çekerek yerinde kıpırdandı. Gidip biraz sakin bir ortamda ağrıyan başını dinlendirmeliydi. Beylerden izin isteyerek uzaklaştı. Kalabalığın arasından geçerken aydınlık ve uğultu daha fazla acı çekmesine neden oldu. Bir an önce çıkmaya çalıştığı salon üzerine gelmeye başlamıştı. Nihayet o boğucu ortamdan çıkabilmişti. Rahatlamış bir nefesle sakin bir oda aramaya başladı.

Dante damarlarında dolaşan arzunun verdiği sabırsızlıkla Jessica'nın evinin önünde arabadan atladı. Bahçe kapısında durup daha önce dikkatini çekmeyen eve baktı. Şirin bir bahçesi, yivli saçakları olan, iki katlı, balkonunun çevresini sarmış sarmaşıkların pembe ve mora boyadığı ev, o yanlış gecede balkonuna tırmandığı evi hatırlatmıştı bir an.

Hatırlamak istemediği ve moralini bozup kinini katmerleyen gecenin anılarından kurtulmak için bahçe kapısını açarak birkaç adımda evin kapısına vardı. Açılan kapıda gözüken uşağın hanımının evde olmadığını söylemesine rağmen, bu genç adama hiç inandırıcı gelmediği için umursamadan eve girdi. Antrede ilerlerken uşağın itiraz eden sözleri evde yankılanıyor ama bu Dante'yi durdurmaya yetmiyordu. Etrafta Jess'i aradığı sırada genç kızın oda hizmetçisi Lorna, "Hanımım evde değil," diyerek merdivenleri çıkan genç adamın peşinden koşturdu.

Hırslı adımlarla çıktığı merdivenlerin sonunda, "Jessica!" diye gürledi. Aldığı cevap sadece koca bir sessizlikti. Kapı-

ları tek tek açıp bakarken, hangi deliğe girerse girsin onu bulmaya kararlıydı.

"Efendim, hanımım gerçekten evde yok!" diyen kadına hışımla döndü.

"Hangi oda onun?"

Bu sert sesle panikleyen kadın ilerleyip kızın yatak odasının kapısını açtı. Dante, sade döşenmiş ve her köşesine Jessica'nın kadınsı zarafetinin sindiği odaya adımını attı. Gerçekten de küçük fare korkuyla bir yerlere saklanmıştı. Dudaklarında oluşan hain gülümsemeye engel olamadı. Madem sevgili metresi oyun istiyordu, neden olmasındı ki?

Kadına dönerek, "Nereye saklandı?" diye sordu. Lorna gözlerini sürekli kırpıştırarak Dante'nin dışında bir noktaya bakmaya çabalıyordu.

"Saklanmadı efendim. Davete gitti," diye mırıldandı.

"Hangi davet?"

"Gerçekten bilmiyorum, efendim. Bu konuda bilgi vermedi."

Kaçamak cevaplar, kaçırılan gözler, ortada dönen yalanlardan başka bir cevap alamayacağını anlayan Dante son bir kez odaya göz attı. Burası Harris'le birlikte olduğu oda mıydı? Kıskançlık midesini sinsice pençeledi. Kendini dışarı çıkmaya zorlaması gerekmedi. Adımları odaya girdiği hızla dışarı yöneldi. O lanet yatakta bir başka adamın ona sahip olduğu görüntüler artık dayanılması zor bir duruma getirmişti genç adamı. Şu anda gidip Harris'i parçalara ayırması işten değildi. Lanet olası piç!

Koridoru ve merdivenleri rüzgâr gibi geçerek kendini evden dışarıya attı. Beklentiyle geldiği gece bir fiyaskoya dönüşünce bir anda ortada kalmıştı. Şimdi ise ne yapacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Demek aileyi birbirine katan sensin?"

Oturduğu koltukta başını arkaya yaslamış, gözlerini dinlendiren Jess arkasından gelen alaycı kadın sesine döndü. Dinlenme odasına kendine biraz zaman ayırmak ve vakit geçirmek için girmişti. Bu arada odaya girip çıkanlara dikkat etmiyordu.

Sesin sahibini görmek için araladığı gözlerinin odaklandığı noktada oturan kumral kıza soran gözlerle baktı. Sonra bakışlarını odada dolaştırdı. Kendisinden başka kimse kalmamıştı. Öyleyse bu soru ya da tespit kendisine yönelikti.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," derken kadının kim olduğuyla ilgili kendince tahminler yürütüyordu. Dedikoduları duymuş biri, belki gerçekleri ilk ağızdan duymaya niyetli bir başka dedikoducu asil...

Mavi elbise içinde etrafına sağlık ve neşe saçan kızın kahverengi gözleri Jessica'yı inceliyordu. "Dedikodular gerçekmiş."

Jess kaşlarını kaldırıp, kıza imalı bir bakış atarken, "Hangi konuda olduğunu söylerseniz ben de fikrimi söyleyebilirim belki," dedi.

Beatrice göz alıcı güzelliğine rağmen mutsuz görünen kızın yanına oturdu. "Güzelliğiniz konusundaki dedikodular gerçekmiş. Ailenin bütün erkeklerini peşinizden sürüklemeniz -tabii diğer beyleri de- hanımlar için haksız rekabet oluşturuyor."

Jessica onun açık sözlülüğünden ve yargılamayan konuşmasından etkilenmişti. "Siz beni tanıyorsunuz ancak ben sizi tanımıyorum."

Beatrice haylazca gülümseyerek elini uzatırken, "Beatrice Conner, memnun oldum," dedi.

Jessica gözlerinden geçen kuşkulu bakışlarını karşısındaki genç kıza dikerek öğrendiği bilgiyi hazmetmeye çalıştı. Sesinde gizlenmiş olan şüpheli ifade kendisini geri çektiğini gösteriyordu. "Söylediklerinizi alay ve aşağılama amaçlı ise

inanın bana daha önce fazlasıyla duydum. Özellikle Exselanslarından..." derken sesi bıkkınlık içeriyordu.

"Beni yanlış anladınız. Asla sizi yargılama ve aşağılama hakkına sahip değilim. Ben mükemmel bir insan değilken, sizi mükemmel olmadığınız için eleştirecek en son insanım."

Jessica kıza hayretle bakıyor, ilk defa karşısında toplumun ne dediğini umursamayan birini görmekten dolayı şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Üstelik bu kız Dante'nin kız kardeşiydi. Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanarak, "O kadar çok hakaret ve aşağılamaya maruz kaldım ki, artık karşılaştığım herkese kuşkuyla yaklaşıyorum. Sert konuştuysam özür dilerim," dedi.

Beatrice, Jessica'nın yaralı gözlerinden ve incinmiş sözlerinden etkilenmişti. Anlatılanlarla bağdaşmayan bu kızın göründüğü gibi olmadığını anlamak hiç de zor değildi. İki genç kız bir süre sessizce oturdu. Konuşmamaktan ve sessizlikten rahatsız değillerdi. Bu, yıllarca arkadaşlık yapmış iki kişi arasında bile zor bulunan bir durumdu.

Beatrice, "Dante seni neden aşağılıyor? Duyduklarım seninle onun..." derken sözünü yarım bırakarak, tamamlayıp tamamlamama konusunda tereddüt ederek sustu.

"Onun metresi olduğum mu?" Jessica onun yerine sözünü tamamlarken kız başın alladı.

"Aslında değilim, sadece onu kendi tuzağına düşürdüm. Şimdi herkes beni onun metresi sanıyor."

Beatrice duyduklarına inanamayarak gürültülü bir kahkaha patlattı. Şen sesi odayı doldururken, "Ama neden? Nasıl? Buna inanamıyorum, çok şaşkınım!" diye sorup, aynı anda gülmekten yaşaran gözlerini zarif bir şekilde elindeki mendille kuruluyor, Jessica'ya hayranlıkla bakıyordu.

Ağlanacak durumuna gülen kıza Jessica da katıldı. "Uzun hikâye. Geçmişe dayanan kozlarımızı paylaşıyoruz. Yaptıklarını ödetmek için fırsat ararken bu fırsatı kendi elleriyle verdi.

Şu an eminim her yerde beni arıyordur. Bu nedenle eve ne kadar geç gidersem o kadar iyi."

Beatrice aniden ayağa kalkınca, başını kaldırıp ona baktı. Gözleri heyecanla parlayan genç kız, "O zaman uzun olacak bu geceyi nasıl eğlenceli kılacağımı biliyorum. Gel benimle!" diyerek Jess'in elinden tutup sürükledi.

29. Madde:

Uzaktan görünen ışığın bir deniz fenerine mi yoksa bir eve mi ait olduğunu kıyıya yaklaşmadan bilemezsin.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 14

Kızın ne yapmaya niyetlendiğini merak eden Jess sürüklenmesine karşı koyamadı. Genç kızın kaçmaya çalıştığı salonun girişinde bir an duraksayan Beatrice gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Aradığı her neyse bularak, elini bırakmadığı Jessica ile birlikte kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Yaklaştıkları grup kendi yaşlarında beş altı kişilik kız ve erkeklerden oluşan gençlerdi.

Beatrice yanına gittiği esmer genç bir adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Adam da dönüp, diğerlerine birkaç kelimeyle durumu izah edince, küçük topluluk bir anda farklı yönlere dağılıp gözden kayboldu. Jessica, "Neler oldu şimdi? Hiçbir şey anlamadım," diyerek yeni edindiği arkadaşına baktı.

Jessica'yı sürüklemeye devam eden Beatrice kıkırdayarak, çıkış kapısını hedeflemiş yürüyüşüne devam ederken, "Şu an bir planlama yaptık. Çok eğlendiğimiz bir kumarhane var, orada buluşacağız. Bu gece eğlenmek nasıl olacak öğreneceksin, tatlım," dedi.

"Bütün bunları beş dakika içinde mi ayarladın?"

"İnan bana, bu konuda tecrübeliyim. Kendini bana bırak!"

Kimseye fark ettirmeden ortadan kaybolmak konusunda gerçekten de bir uzmandı. Jess bir anda kendisini gizli bir kumarhanenin kapısında buldu. Kapı gözetleme deliğinden görünen aksi göz parolayı sorunca Beatrice, "Yaşasın Kral!" dedi.

"Yaşasın Kral mı?" diye fısıldadı Jessica. Sesinde eğlendiğini gösteren neşeli bir tını vardı.

Beatrice'nin cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı. İri yarı deve bakmadan, yanından geçip loş koridorları geride bıraktılar. Jess genç bir kızın bu kadar cüretkâr olmasından rahatsız olmuştu.

"Burası tehlikeli bir yere benziyor, Beatrice!"

"Merak etme, hiçbir tehlike yok. Herkesi tanıyorum ve bu ilk gelişim değil," diyerek yoluna devam eden kız merdivenleri inmeye başladı. Yavaş yavaş uğultu ve gürültüye yaklaşırken tedirgin bir bekleyişe giren Jess, kızın peşinden ayrılırsa kaybolacağından korkuyordu. Nihayet büyük bir kapının önünde durup çift kanatlı kapıyı ittirdiler.

Ortaya çıkan görüntü Jess'in ağzının açık kalmasına neden oldu. Gizli olduğu belli olan kumarhane ışıl ışıldı. Onlarca mumla gündüz aydınlığına sahip bu salon geniş bir malikâneyi andırıyordu. Devasa alana yayılmış pek çok masa kumar meraklıları tarafından doldurulmuştu. Yeşil çuha masalara yaklaşmanın neredeyse imkâsız olduğu salon oldukça gürültülüydü. Bakışı masalardaki centilmenlerin ve onlara refakat eden hanımların üzerinde dolaştı. Yüce Tanrım! Bu gördüğü insanlar cemiyet içinde tanınan ve bilinen asil tabakaya aitti.

Beatrice'nin yöneldiği masada biraz önce davette karşılaştığı grup oturuyordu. Daha önce Harris'le birlikte bulunduğu kumarhaneler bu kadar seçkin değildi. Yasağın cazibesine ka-

pılmış olan Jess onun peşinden yürürken, hoşuna giden ışıltılı dünyayı başı dönerek izliyordu.

Uzatılan tepsiden ikisine de birer bardak alan Beatrice birini Jess'e uzattı. Masada bulunan sandalyelerden birine genç kızı oturtarak diğerine de kendisi yerleşti. "Evet, millet bu Jess! Jess arkadaşlarım Payton, Mark, Damon, Julia ve Vanessa!" Hepsi adı söylendikçe selam verdiler.

Masada oturan beylerden biri sert tavırlarıyla ünlü bir Kont'un oğlu olan Damon'du. Sarışın ve yeşil gözlü yakışıklı bir genç adamdı. Diğeri Mark, davette Beatrice'nin konuştuğu esmer yeni yetme bir vâristi. Payton, maceracı ve hayatı bu tür yerlerde geçen, kumardan kazandığı parayla yaşayan bir serseriydi. Kızların ikisi de ünlü bir aileden gelen leydilerdi.

Jessica asla pervasız davranışlar sergilemediği hâlde adının lekelenmesine kızgınlıkla iç çekti. Oysa bu salonda olan kadınların ve erkeklerin cemiyetten oldukları açıkça görülüyordu. Gizlice kurdukları bu kumarhanenin parolayla girilmesi, herkesten saklanması özgürce davranmalarını sağlıyordu.

Jess düşüncelere dalmışken masadakiler oyunu kurmuşlardı. Dağıtılan kâğıtlar havada uçuşurken, genç kız sadece izleyici olarak kalmak istedi. Az çok bilse de iyi oynayanlara karşı kaybedebileceği kadar paraya sahip değildi.

Sürekli servis edilen içkilerle bedenler gevşiyor ve kahkahalar fütursuzca savruluyordu. Jessica kaç bardak içtiğini hatırlamıyordu ama eğlenmeye başlaması onun da sarhoş olmaya başladığını gösteriyordu. Sarhoşluğun verdiği sebepsiz kıkırdamalar ve sürekli havaya kaldırılan bardaklarla sorunlarının hepsi artık önemsiz görünüyordu.

Sean geldiğinden bu yana masayı gözlemekteydi. Dante'nin kız kardeşi yine kumar oynuyor ve içiyordu. Genç ve bekâr olan kızın bu fevri davranışlarını anlamıyordu. Dante'nin başı gerçekten de onunla beladaydı. Genç bir kızın

gitmemesi gereken her yerde onu karşısında buluyordu. At yarışlarında, arka sokak tavernalarda, hatta bir düello karşılaşmasında bile karşısına çıkmıştı. Bu tesadüflerde sorumlu hissettiği arkadaşının kız kardeşini elinden geldiğince beladan korumaya çalışmıştı. Genellikle bu geceler Dante'ye gönderilen bir notla ve genç adamın gelip, kızı sürükleyerek götürmesiyle son buluyordu.

Sean içten içe kıza karşı beslediği öfkeyi anlamlandıramıyordu. Pervasızlığı, adını önemsememesi, başına gelecekleri hiçe sayması Sean'ı deli ediyordu. Yine o öfkeli anlarından biriydi. Beatrice yanındaki erkeklerle gereğinden daha samimi bir tavırla kurlaşıyor, peş peşe bardakları tepesine dikiyor ve duyanların içini gıcıklayan bir sesle kahkahalar atıyordu.

Sean yeterince izlediğine karar vererek, yanına çağırdığı görevlilerden birinin eline para sıkıştırıp kulağına da bir şeyler fısıldadı. Adam hızla uzaklaşırken yeniden asi genç kızın olduğu masaya bakışlarını dikti.

Masada eğlenen gruptan gözlerini ayırmadan izlemesi sonunda Jessica'nın dikkatini çekti. Arkadaşına eğilen Jess, "Beatrice, şu karşı masada oturan genç adam sürekli buraya bakıyor," diyerek uyardı.

Beatrice başını çevirip genç adama baktı. Siyah saçlı adamın öfkeli gri gözleriyle bakışları buluştuğunda ağzından çıkan küfre engel olamadı.

Jessica sarhoşluğun verdiği umursamazlıkla, "Kim o? Neden bize öyle bakıyor?" diye sordu.

"Lanet olası Ekselanslarının arkadaşı... Kendilerinin de burada olması yakındır."

Genç kız kıkırdadı. "Kimden bahsediyorsun?" Sorusundan sonra *son bardağım* dediği içkiden bir yudum aldı.

"Kim olacak? Dante'den tabii ki! Pis ispiyoncu Dükümüz çoktan haber uçurmuştur! Ağabeyimin kapıdan girişi an meselesi..."

Oyun yavaşlamıştı. Çakır keyif topluluk daha çok sohbet havasındaydı. Jess toparlayamadığı aklına lanet ederek hatırlaması gereken hayati bir bilgiyi bir türlü çıkartamıyordu. Dante ile ilgili çok önemli, kalbini hızlandıran bir ayrıntının olduğunu biliyordu. Ancak şu an ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Sean kızın kendisine öldürücü bakışlar atmasını umursamadan, yerinden kalkarak, masaya yaklaşıp, "Bayan Conner yine evden mi kaçtınız?" derken sorusuyla masadakilerin de ilgisini çekmiş ve bütün başlar ona dönmüştü. Elinde olan kâğıtları kızgınlıkla masaya fırlatan Beatrice, "Bu neden sizi ilgilendiriyor, Ekselansları? Pardon, ispiyoncu Ekselansları?" diyerek yerinden fırladı. Dünyanın çevresinde dönmesine küfrederek sallandı. Sean genç bir kızın ağzından çıkan küfürlerin diğerlerini eğlendiriyor olmasına kızgınlıkla içini çekti. Bu kız ne zaman akıllanacaktı acaba? Ya da onun akıllı uslu davranmaya başlayacağı günleri görecek miydi? Hiç sanmıyordu. Gittiği bütün gayrimeşru yerlerde kızı görmekten sıkılmaya başlamıştı. Arkadaşının kardeşi olmasa çoktan ona gereken dersi verirdi ancak Dante kafasını kopartırdı. Sonuç olarak bir şekilde Dante'ye haber verme gibi bir zorunluluk duyuyordu.

"Küçük bir çocuk gibi sürekli asilik edip evden kaçmanız ve zamanınızı kumarhanelerde geçirmeniz ağabeyinizin bir arkadaşı olarak beni rahatsız ediyor olamaz mı?"

"Bu nedenle mi sürekli ağabeyimi ensemde buluyorum?"

Sallanan kız düşmesin diye uzanıp tuttu ama onun huysuz bir tavırla elini ittirmesi üzerine geri çekildi. Keşke bıraksaydı da burnunun üzerine yere kapaklansaydı. Bu Yeraltı Cadısı ancak böyle küçük düşmekten anlardı. Hoş utanacağını sanmıyordu çünkü fazlasıyla sarhoş görünüyordu.

"Düşmeden önce oturmanızı tavsiye ederim."

Beatrice sürekli her yerde karşısına çıkan adamdan artık bıkmıştı. "Ne çok şey biliyorsunuz, Ekselansları. Tavsiyeler,

öğütler, yargılamalar... Sadece tek bir konuda hiçbir fikriniz yok: Benim ne yaptığım sizi ilgilendirmez, benden uzak durun!"

"Ama beni ilgilendirir!"

Arkalarından gelen sert ve öfkeli sesin sahibine hepsi dönüp baktı. Dante'nin gözleri herkesin üzerinde dolaştıktan sonra Jessica'nın üzerinde kaldı. Ah, lanet olsun! Onun burada ne işi vardı? Hem de kız kardeşiyle... Birbirlerini nerede bulmuşlarsa, tanışmışlardı. Bu arkadaşlık hiç hayra alamet görünmüyordu.

"Demek burada saklanıyordun, küçük fare?" derken sesi kızgın ve gıcırtılı çıkıyordu.

Jessica, Dante'nin kendisine söylediklerine kıkırdayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Gerçekten de dünyanın döndüğü doğru olmalıydı. Çünkü etraf genç kızın ayakta duramayacağı kadar hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Öyle ki tam düşeceği sırada kolundan tutan el ayakta kalmasını sağladı. Kendisini tutanın Dante olduğunu görünce, "Ekselansları, iyi akşamlar," derken eğilip reverans yapmak istedi ama dünya hâlâ dönüyordu.

Dante yere kapaklanmak üzere olan kızı son anda tutarak engelledi. Eğilip kucağına alırken kendi kendine homurdanıyordu. Sean'a kız kardeşini işaret ederek, "Ona göz kulak ol, birazdan dönüp alacağım," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Jessica, genç adamın kollarından kurtulabilmek için ayaklarını sallayarak inmeye çalıştı. "Bırak; yürüyebilirim!"

Dante karanlık bakışlarını ona çevirip sesindeki tiksintiyi gizlemeden, "Evet, konuşmandan da belli olduğu üzere her şeyi yapabilecek kadar ayıksın," dedi.

"Sarhoş değilim ben! Bırak beni, seni pislik!"

Dante merdivenlerden en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermeden tırmanarak sokağa çıktı. Kumarhanenin önünde

duran arabanın kapısını açan arabacıyı geçip kızı içeriye doğru attı. "Sakın bir yere kıpırdama! Geri döndüğümde seni burada bulmak istiyorum!" Sözlerini öyle bir söyledi ki, eğer geri dönüşte onu arabada bulamazsa cinayet işleyecekmiş gibi bir ses tonu vardı.

Jess geri yaslanıp baş dönmesini durdurmaya çalıştı. Mide bulantısı ağzına gelen safra tadıyla hızlanmıştı. *"Tanrım, tüm yediklerini dışarı çıkarmadan eve kadar ulaşabilsem!"* diye düşünürken kapı yeniden açıldı.

Yanında Beatrice olan genç adam arabaya bindi. Kızları koltuğa oturtup kendisi de karşılarına geçti. Göğsünde kavuşturduğu kolları ve kızgın bakışları hiç güven telkin etmiyordu. Jess kapanan gözlerini açmaya uğraşırken, Beatrice başını arkaya yaslamış ve böyle durumlara alışık bir şekilde çoktan sızıp kalmıştı. Jessica daha fazla dayanamayınca, eklemlerini acıtan terliğini çıkararak ayaklarını altına aldı. Kendisini çağıran uykunun tatlı kollarına koşmak için başını Beatrice'ye yasladı. Arabanın hafif sallamalarına uyum sağlayan Jess, gözlerinin kapanmasına engel olamayarak büyük bir rahatlıkla uykuya geçti.

Dante karşısında yerine yerleşmeye çalışan ve sızma pozisyonu alan genç kızı kınayan gözlerle izliyordu. Bütün gece Jessica'yı aradıktan sonra White'de Sean ile karşılaşmış ve biraz kafa dağıtmak için bir süre takılmışlar, gecenin ilerleyen saatlerinde de ayrılmışlardı. Sean iki saat sonra mesaj gönderdiğinde, baş belası kız kardeşine en müstesna küfürleri sıralamıştı. Beatrice'nin ayağa kaldırdığı öfkesi, Jessica'yı da onun yanında görmesiyle zirveye ulaşmıştı.

Soğukkanlılığını kaybetmesine neden olan şey ikisini de bir kumarhanede hem de sarhoş olarak bulmasıydı. Kahretsin! Uzanıp ikisinin kafasını birbirine çarpmamak için dişlerini sıktı. Hangisine daha çok kızacağını bilemiyordu. Kız kardeşini ayarttı diye Jessica'ya kızamazdı, çünkü o zaten bu işlerin kurdu olmuştu. Bir türlü ele avuca sığmayan genç kızı nasıl yola getirebileceğini bilemiyordu. Beatrice'ye de kıza-

mazdı, Jessica da böyle yerlerin müdavimi olmalıydı. Ne de olsa koruyucularıyla birlikte en az birkaç defa gelmiş olması gerekirdi.

Lanet olsun! Kızın geçmişi onu deli edecekti. Dokunmaya kıyamadığı o masum kızın böyle bir yaşantı içinde olduğunu görmekten nefret ediyordu. "Önemli değil," diyemiyordu, önemliydi çünkü! Bir zamanlar sevdiği, âşık olduğu kadındı o.

Parmakları saçlarını huzursuzca karıştırdı. Bundan sonra onun evlenme niyetinde olduğunu biliyordu. Evlenmese de zengin bir asilin himayesine girmesi an meselesiydi. Sırf inadından ve nefretinden dolayı her teklifini reddeceğini bilmek, genç adama kendisini çıkmazda hissettiriyordu.

Araba yavaşlayınca bakışlarını dışarıya çevirdi. Onları neden kendi evine getirdiğini düşünmekten kaçınarak duran arabadan indi. Beatrice uykulu gözlerini açıp nerede olduğuna baktı. Jessica ise hafif bir hırıltıyla uyumaya devam ediyordu.

Arabacı George'ye, "Birini çağır!" diye emretti. Koşarak merdivenleri çıkan adamın geriye Uşak Norton'la döndüğünü gören Dante, adama kız kardeşini işaret etti. Norton efendisinin işareti üzerine arabaya yönelip Beatrice'nin arabadan inmesine yardımcı oldu. Yürümesine eşlik eden uşak, eve girene kadar genç kız her sendelediğinde destek verdi.

Dante ise hâlâ uyuyan Jess'e doğru eğilerek, omzundan tutup sarstı. "Jessica uyan!" diyen sesine karşı genç kızdan tepki gelmedi. Aksine başını çevirip burnunu kırıştırdı ve kuruyan dudaklarını yalayarak uyumasına devam etti.

Dante uyandıramayacağını anladığı genç kızı, söylenerek kucakladı. Merdivenleri tırmanırken arabacıya pabuçlarını getirmesini söyledi. Kapı sesine gözlerini aralayan genç kız bir süre Dante'nin yüzünü inceledi. Sonra hatırlamış gibi uykulu bir gülümsemeyle, "Bana gül getirdin mi?" diye sordu.

Dante çenesinde atan kasa ve sıkışan dişlerinin arasından, "Hayır!" diye tısladı.

Genç adamın cevabını duyunca, dudaklarını ağlamaklı bir şekilde büken kıza bakmamaya çalışarak, antreyi geçip merdivenleri çıkmaya başladı.

"Ama neden? Ben gülleri çok seviyordum."

Kahretsin! Onu neden evine götürmemişti ki?

"Kapa çeneni, Jessica!" diye hırlayarak çıkan sesine kızın gözleri doldu.

"Bana bağırdın! Sen, bana bağırdın! Bir daha asla seninle hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Gözlerinden dökülen yaşlara gözucuyla bakan Dante, kendisine saydığı pek çok kelimenin arasında *nazik ol* kelimesini arasa da bulamadı. Boynuna dolanan kollar ve kulağının hemen yanında hissettiği yakıcı nefes tüm kontrolünü kaybettirmek üzereydi.

Jessica nasıl aniden ağlamaya başlamışsa yine aynı şekilde susarak genç adamı şaşırttı. Asıl dayanma noktasını kıran ise kollarını sıkıştırıp genç adamın boynuna gömdüğü burnuyla derince soluması olmuştu.

"Kokunu seviyorum. Gülüşünü de seviyordum ama artık hiç gülmüyorsun," diye mırıldanan kızı elinde olsa koridorun ortasına fırlatıp gidebilirdi. *Lanet lanet lanet olası!*

Boynuna burnunu sürterek, kıkırdayan genç kızı kollarıyla sıkıştırarak oda kapısına ulaştı. Tekmelediği kapı arkasındaki duvara çarptı. O da nihayetinde bir erkekti, taş değil! Birkaç adımda ulaştığı yatağa kızı fırlatır gibi bıraktı. Olduğu yere kıvrılan Jessica elini uzatıp yalvaran gözlerle ona baktı. "Beni yalnız bırakma, hep gidiyorsun! Çok yalnızım!" diye fısıldadı sonra eli yatağa düşerken gözleri kayarak kapandı.

Dante arzudan, sinirden ve adını koyamadığı pek çok duygunun etkisiyle saçlarını yolmak üzereydi. Derin bir soluk alıp boynunu ovaladı. Odada yükselen hararetten kaçmak için koridora çıkıp kız kardeşinin yattığı odanın kapısını araladı. Jessica'dan daha az içmiş gibiydi. Bir gecelik bile bulup giymişti. Üzerini örtüp odadan çıktı.

Onu evine ve yatak odasına getirdiğine çoktan pişman olmuştu. Evine götürüp atmalı ve ne hâli varsa görmeliydi. Yeniden odasına dönerek, iki elini birleştirip yanağının altına almış olan ve kıvrılarak uyuyan kızı bir süre izledi.

Ceketini sıyırıp fırlattı, boyun bağını çekiştirdi. Eline doladığı kumaşla gözünü kızdan ayırmadan odada bir süre dolandı. Yeleğini, gömleğini ve pantolonunu da çıkarıp ceketin yanına fırlattı. Her çıkarttığı parçayla bedeni biraz daha sertleşiyor ve zonkluyordu. Bedeni onun yanında olmak için sızlıyordu. Üzerine aldığı dizine kadar gelen siyah sabahlığın kuşağını sinirli parmaklarla bağladı. Hiç böylesine kararsız ve bocalayan biri olmamıştı.

Yatağını ona vermişti. Şimdi kendisi nerede uyuyacaktı? Yorgun gözlerine parmaklarını bastırdı. O örtünün altına girerse zerre kadar uyku uyuyamayacağını ve kendini tutamayacağını biliyordu. Çalışma odasındaki kanepede yatmaktansa bahçede uyumayı tercih ederdi. Başka bir odaya gidebilirdi ama onun uyanınca ne yapacağını kestiremediği için bu fikir de çekici gelmiyordu. Hem kızı nihayet eline geçirmişken bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Uzanıp saçlarını toplayan iğneleri tek tek çıkarınca kızın rahat bir şekilde derin nefes almasıyla ödüllendirildi. Gergin tellerden oluşmuş iç eteği elbiseyi gererek havaya kalkmıştı. Bu şekilde sabaha kadar uyuması imkânsızdı. Tek dizini yatağa koyarak eteğine uzandı. İhtirasla titreyen parmakları bedeninin küçük bir yansımasıydı. *"Bakma!"* diye fısıldayarak Jessica'yı yüzüstü döndürdü. Hızlı hareketlerle eteği beline kadar sıyırıp kasnakları tutan kurdeleyi çözdü. Nefes almaya çalışıyor ancak odanın havası yeterli gelmiyordu. Uzun uğraşıların sonunda iç eteği çıkarıp, eteğini indirerek o muhteşem bacakları kapattı. İradesinden dolayı kendini tebrik ederken gözü, elbisenin renginde olan jartiyerin kurdelesinin ayartıcı görüntüsüne takılmıştı. Küfrederek yatak örtüsünü kızın üzerine çekti.

Başını sallayarak beyninde dolaşan görüntülerden kurtulmaya çalıştı. Bu defa da gözleri yakasından taşan pembemsi pürüzsüz teni ve kızarmış dudakları aç bir şekilde izlemeye başlamıştı. Gitmesi gerektiğini kendi kendine telkin ederek acele adımlarla kapıdan fırladı. Bu şeytanın azapla imtihanıydı!

Yalın ayak ve yarı çıplak merdivenleri inerken çalışanların hepsinin yatmış olmasını umut ediyordu. Kütüphaneye girip, kendine içecek doldurduktan sonra yanmayan şöminenin önünde duran berjerlerden birine oturdu. Anlaşılmıştı, bu gece uyku denen lanet olası kendisini terk etmişti!

Maalesef intikam alma, uzak durma, kıza eziyet etme hırsı buraya kadardı. Teorik olarak düşündüğü planları eyleme geçme noktasında iradesi bir cam gibi düşüp parçalara ayrılıyor ve dağılıyordu. Yanında değilken, sıcaklığını hissetmezken ve gözlerine bakmadığı zamanlarda nefret etmek kolaydı. Ancak ne zaman yanına yaklaşsa çevresine ördüğü güvenli duvar yıkılıyor, altından onu delice isteyen Dante çıkıyordu.

Elinde tuttuğu bir yudum bile almamış olduğu bardağı sehpaya koyup, dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ovuşturdu. Bir çıkmaza düşmüş; bedeni, yüreği ve nefreti arasında bocalayıp duruyordu. İşin kötüsü artık nefretinin eskisi kadar ön planda olmayışıydı. Kendini kontrol eden nefret duygusu olmadığında ise her şeyi unutup, eski Dante olmaya meyilli oluşundan dolayı kendinden tiksiniyordu. O nasıl bir adamdı ki hayatını karanlığa boğan, yaşarken ölü bir bedene dönüşmesine neden olan dişi Azrail'e yeniden kapılmaya hevesli bir budalaya dönüşmüştü!

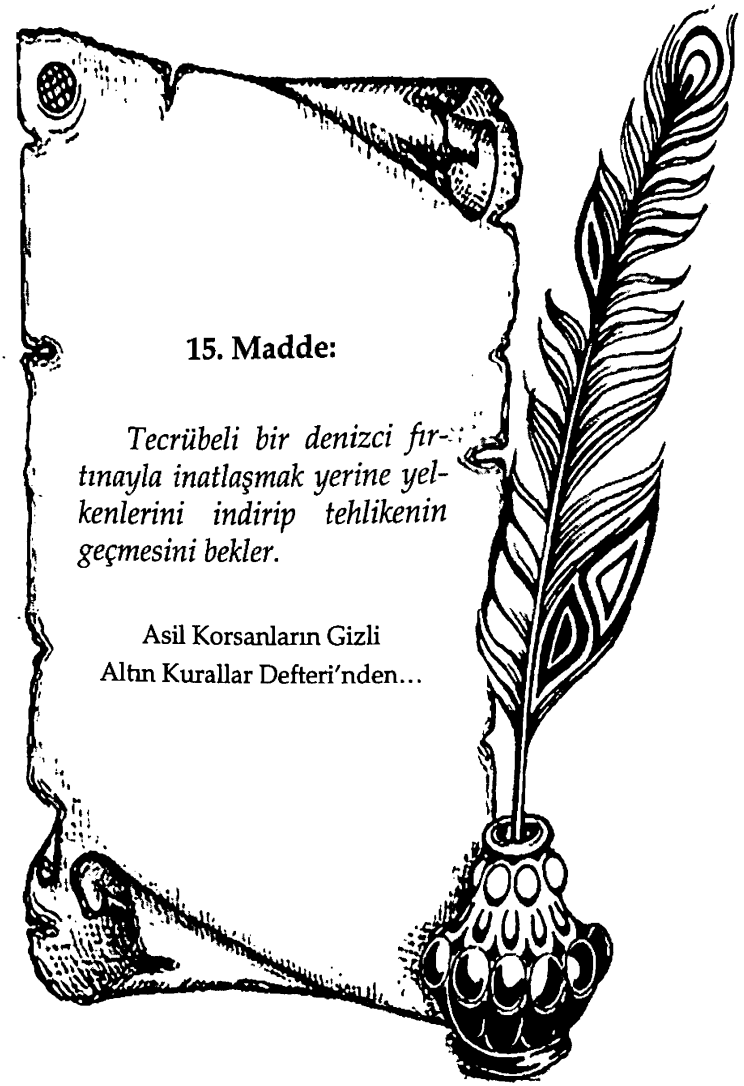
Bıkkınlıkla içini çekerek ayağa kalktı. Üst kata çıkarken tereddütlü olduğu noktalarda kendisiyle hesaplaşıyordu. Yatak odasına girişi ise isteksizdi. Yatağa yaklaşıp bir süre masum bir şekilde uyuyan kızı izledi.

Sabahlığını çıkarıp, örtünün altına girerken sabrı konusunda taştan oyulmuş heykeller bile onunla boy ölçüşemezdi. *"Ben iradesi ve sabrı taşa dönüşmüş bir adamım!"* diye homurdandı. Sürekli söylerse belki kendisini ve onun için tutuşan şu bedenini ikna edebilirdi.

Hırıltıyla küfretti. Düşleri yanında uyuyan kadın olan pek çok yıl geçirmişti. Ama sevgiyle ama nefretle onsuz geçirdiği tek bir anı bile olmamıştı. Şu an içinde bulunduğu durumu ne kadar çok düşlediğini Tanrı biliyordu. Jess yatağındaydı! Elini uzatsa sıcaklığını parmaklarında duyabilecek, yaklaşsa kalp atışlarını işitebilecek kadar yakınındaydı. Bu düşüncelerin hiçbirisi ona iyi gelmiyordu.

Aklı sadece yanında uyuyan kıza kilitlenmişken bedeni de zıvanadan çıkıyordu işte. Daha fazla dayanamayarak, hiçbir şeyden haberi olmadan uyuyan kıza arkasını dönüp gözlerini kapattı. Belki koyunları sayarsa uykusu gelebilirdi.

Ancak bir süre sonra çitten atlayan koyunların yerini uzun eteğini yukarıya kaldırarak, ona doğru koşan Jessica alınca kendine küfretti. Bu Tanrı'nın belası gecenin sonu gelmeyecek, güneş asla doğmayacaktı. Yarı doğrulup, hırsla yastığı yumruklayıp geri yattı. Uzandığı genç kızı kendine çekerek bedenine yapıştırdı. Sonunda narin bedeni kollarının arasındaydı. Çenesini başına dayayarak gözlerini kapattı. Bu iyi gelmişti işte! Gülümseyerek uykuya daldığını fark etmedi.

15. Madde:

Tecrübeli bir denizci fırtınayla inatlaşmak yerine yelkenlerini indirip tehlikenin geçmesini bekler.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 15

Birisi beynini çivilerle yerine takmaya çalışıyor, bir başkası ise kafatasını bir çekiçle kırmaya niyetleniyordu. Bu duruma itiraz eden midesi kendini dışarıya atmakla tehdit ediyordu. Göz kapakları ise bütün bu işkenceler karşısında açılmamakta direniyordu.

Jessica yaşadığı acıya daha fazla dayanamayarak inledi. Bedeni ve yatağı öyle sıcaktı ki, "Birisi kahrolası şu şömineyi söndürse!" diye homurdandı. Bedenini ateşe veren örtüyü tepmeye çalışırken de gözlerini açtı.

Yattığı yatağın tül sayvanına bir süre bakakaldı. Aydınlık, beynine yapılan işkencenin daha da hızlanmasını sağlamıştı. İnleyerek gözlerini kapattı. Sonra merak daha ağır basınca yeniden açtı.

Yatağın dört köşesinden yükselen yivli ve işlemeli sütunlar tülden oluşan sayvana kadar ulaşıyordu. İnce işçiliği göz alıcıydı. Kim yapmışsa kendi nakışlarına rakip olabilirdi. Yatağın çevresini saran bej tüllerin arkasındaki odanın bulanık görüntüsü kesinlikle tanıdık değildi. Bir anda gözleri sonuna

kadar açıldı ve bu hareket şiddetli bir baş ağrısına dönüştü. Bu onun yatağı değildi. O zaman neredeydi?

Korkarak başını çevirince Dante'nin uyuyan yakışıklı yüzüyle karşı karşıya geldi. Neden buradaydı? Yüce Tanrım! Beatrice'yle kumarhanede olduğunu hatırlıyordu. Ondan sonrası ise kesinlikle hafızasında yoktu. İnleyerek hatırlamaya çalışsa da genç adamın yatağına nasıl girdiği ve ondan sonrası kocaman bir hiçti. Kıyafetlerinin üzerinde olduğunu görünce rahatlamayla dolu derin bir nefes aldı.

Neden burada olduğuyla ilgili sorularla boğuşmayı bırakıp yeniden genç adama çevirdi başını. Alçak, pislik öyle rahat ve bir erkek çocuğu masumiyetiyle uyuyordu ki çektiği baş ağrısının bütün suçlusu oymuş gibi baktı. Bir fırındaymış gibi hissettiren kol ve bacaklardan bir an önce kurtulması gerekiyordu. Genç adamın hareketsiz bedeninden kurtulmaya çalışırken midesi rahat durmuyor, ağzına kadar gelen safrayı çıkarmakla tehdit ediyordu.

Dante rahatsız edilmekten şikâyetçi bir şekilde söylenerek uykusunun arasında döndü. Jessica korkuyla üzerindeki örtüyü atarak, yatakta emekleyip kendini aşağıya bıraktı. Düşerken çıkan pat sesi hiç de zarif değildi. Üstelik yavaş hareket eden beyni de çalışmak için o anı seçmişti.

Dün gece olanlar gözünün önüne gelince, kusma isteğini daha fazla engelleyemeyeceğini fark edip sallanarak ayağa kalktı. Telaşla çevresini incelerken önüne düşen saçlarını geri attı. İki kapı vardı, birini denemek zorundaydı. İlk kapıyı açtı. Giyinme odasıydı ve içerisi genç adam gibi kokuyordu. Sendeleyerek diğer kapıyı açtı. Tanrı'ya şükür! Bu küçük oda banyo ve temizlenmek için düzenlenmişti. Kapıyı sıkıca kapatıp içinde ne var ne yok bütün her şeyi köşede duran leğene çıkardı. Böylesine iğrenç bir durumda kalmak ve bu iğrenç şeyi yapmak daha önce hiç başına gelmemişti.

Duvara dayanarak, kalkmaya çalışırken, kapı açılınca küfrederek döndü. Eşikte sabah sabah yakışıklı bir dağınık-

lığa sahip Dante'nin durduğunu görünce yeniden çıkarma ihtiyacı hissetti. Adamın yüzünde durumdan sadistçe bir zevk aldığını belli eden ifadeye ters ters baktı. En büyük düşmanına en zayıf anında yakalanmış olmaktan dolayı gururu incinmişti. Bu görüntüyü nasıl kullanacağını bilememek köşeye sıkışmış hissettiriyordu.

Hâlâ iki büklüm durduğunu fark ederek yavaşça doğruldu. Mermerden yapılmış bir tezgâhın üzerinde duran leğenin yanına kadar beynindeki çekiç darbeleriyle yürüdü. Sürahiden döktüğü suyu yüzüne çarpıp ağzını çalkaladı. Dante ise pozisyonunu bozmadan yaslandığı kapıda kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudağının kıyısında onu bu perişan durumda görmenin verdiği memnuniyet kıvrımıyla izlemeye devam ediyordu.

"Sen izlemeden de özel işlerimi yapmayı becerebiliyorum," derken genç kızın sesi aksi ve huysuzdu. Saçlarının sürekli önüne düşmesini engellemek için saçını itelemeye çalışırken, genç adam buklelerini yüzünden çekerek arkada tuttu. Jess son bir kez daha ağzını çalkalayıp doğruldu.

Dante'nin kuşağı gevşemiş sabahlığından görünen bronz teni, sinsi beyni tarafından unutulmamak üzere bir köşeye saklanmıştı. Ama Jessica görünen güçlü göğsü, çıplak bacakları ve ayakları fark etmediğini kendi kendine söyleyerek yanından geçip odaya döndü.

Oda kahverengi ve bej tonlarında döşenmişti. Duvarlar bej rengi duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Yerdeki uzun tüylü krem halıya uygun kahverengi üzerine krem çiçek desenlerinden oluşan koltuklar, ince bir işçiliğin ürünü olan mermer şöminenin önüne yerleştirilmişti. Her ayrıntı bir erkek için düşünülmüştü ve bu erkeksilik bir kez daha Jessica'ya nerede olduğunu hatırlattı. Özellikle yataktan gözlerini kaçırarak, koltuğa yürürken arkasından gelen genç adamın varlığını her hücresinde hissediyordu.

Dante masada duran ve içinde sarı bir sıvı olan bardağı alıp ona uzattı. Jess'in kuşkulu bakışları genç adamın yüzünden bardağa kayarak bir süre baktı. Genç kız bardağı almakta tereddüt edince, "Seni öldürmez, kendini daha iyi hissedeceksin," diyerek eline tutuşturdu. Şüpheli bir şekilde burnuna götürdüğü bardağı koklayan Jessica'ya hoşnutsuz bir ifadeyle gülerek, "Seni bayıltıp tecavüz edeceğimden mi korkuyorsun?" diye iğneleyince genç kız kulaklarına kadar kızardı.

Jess, bardağı dudaklarına götürüp işkenceyi tek bir yudumda bitirmeye niyetli tepesine dikti. İçtiği sıvının berbat tadından dolayı öksürmeye başladı. Lanet olası adam, kendisini kesinlikle zehirlemeye çalışıyordu. Onu kendi odasında zehirleyerek öldürecek ve kimsenin ruhu duymayacaktı. Nereye gömerdi acaba? Bahçeye mi? Her gün sabah kalktığında görebileceği ve zevkle sırıtarak *senden kurtuldum* diyebileceği bir yere mi gömerdi cansız bedenini? Keşke kendisi elini çabuk tutarak onu öldürseydi bütün bu işkencelere gerek kalmazdı.

Buruşturduğu yüzüyle, "İçinde ne var? Arsenik mi?" diye soludu.

Dante genç kızın imalı sözlerine, "Aslında güzel fikir! Niye daha önce aklıma gelmedi acaba?" diyerek alay etti.

"Neden buradayım?"

"Hatırlarsan dün gece bir randevumuz vardı ama sen şaşırtıcı bir şekilde ortadan kayboldun. Kaçak metresimi bir kumarhanede bulacağımı kim tahmin edebilirdi ki?"

"Benim kabul etmediğim bir randevu..."

"Yaptıkların kabul ettiğini gösteriyor. Hiçbir kadın, karısı veya metresi değilse bir adamın parasını o kadar rahat harcayamaz. Ben de karım değilse metresimdir dedim."

"Seni kendi tuzağına düşürdüm diye durumu kabullenemiyorsun, değil mi?"

"Yanılıyorsun sevgilim, kabullendim. Ve metresimle güzel bir gece geçirmeye karar verdim, ama ne oldu? Kendisi ortadan kaybolmuştu."

"Ben senin metresin değilim! Sana şartımı söylemiştim! Yapamayacaksan benden uzak dur!"

"Ama bütün Londra seni benim metresim olarak biliyor ve bunu bizzat herkesin gözüne sokan da sensin."

"Umurumda değil! Bana elini sürmene izin vermeyeceğim! Kocam değilsen tabii..."

"Emin misin? Bu büyük konuşman iddiaya hazır duygularımı kamçılıyor."

Jessica sabah sabah güne bu kadar berbat bir şekilde başlamasının tüm suçunu genç adama yükleyerek gitmeye hazırlandı. Ayağa kalkarak, yanından geçmeye çalıştığında, önüne bedeninden bir set oluşturan Dante, "Nereye gittiğini sorabilir miyim?" diyerek bakışlarını kızın anlamamış bakışlarına kilitledi.

"Evime elbette, oradan da iş yerime..."

"İzin verdiğimi hatırlamıyorum. Ayrıca yarım kalan bir işimiz var. Tamamlamadan hiçbir yere gidemezsin!"

"Şaka yapıyorsan hiç komik değil!"

Kıza iyice sokulan genç adamın ihtirasla koyulaşmış bakışları onun göğüslerinde, dudaklarında ve gözlerinde gezinirken, "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım!" diye soludu. Kahverengi gözleri niyetinin rengine bürünmüştü.

Jessica'nın arsız ve ahlaksız kalbi onun aç bakışlarıyla heyecanlanmış, durmakla tehdit ediyordu. Gözlerini onun gözlerinden koparıp kapıya kaçamak bir bakış attı.

"Saçmalamayı kessen iyi olur! Şimdi önümden çekil ve gitmeme izin ver!" Emreder tarzda konuşmasıyla Dante'nin gözleri kısılarak iki çizgiye dönüştü.

Kaba pençelerini kızın koluna geçirirken, "Bana emir verme cesaretini nereden bulduğuna şaşırıyorum, sevgilim!" diyerek asabi bir sesle hırladı.

"Benden nefret ediyorsun diye eziyet etmene ve zorla bedenime sahip olmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun! Bırak beni!"

"Zorla olacağını kim söylüyor?"

"Sana isteyerek teslim olmayacağıma göre bu zorlama olacaktır, öyle değil mi?"

"Asla bir kadına zorla sahip olmadım. Öyle bir adam olmadığımı en iyi sen bilirsin." Kızın sararan yüzüne acımasızca baktı. Bütün yaşadıkları bu soğukkanlı sürtük yüzündendi. İstediğini elde edemiyorsa sorularına cevap bulabilmeliydi. "Neden yaptın? Öyle bir iftirayı neden attın? Sana dokunmaya bile kıyamadığım hâlde beni arkamdan vurmanın sebebini öğrenmek istiyorum."

Jessica bu anın elbette bir gün geleceğini tahmin ediyordu. Ama böyle hazırlıksız, kendini kötü hissettiği akşamdan kalma bir zamanda olmasını beklemiyordu. Olacaklara kendini hazırlamış ve zırhını kuşanmış olarak hayal ettiği karşılaşma için bu en olmadık zamandı.

Karşısındaki adamın nefretini iliklerine kadar duyumsadı. Hiç bu kadar yakın ve bu kadar imkânsız olmamışlardı. Söyleyeceği hiçbir bahane onu tatmin etmeyecek ve sonuna kadar soruşturacaktı.

"Madem öğrenmek istiyor, o zaman biraz acıyı o da çekmeli!" diye düşünerek gözlerine yerleştirdiği tiksinti dolu bakışını onun sorgulayan bakışlarından kaçırmadan, "Beni sevdiğini söyleyen adamı metresiyle bastım desem yeterli olur mu?" derken artık bu konu kendisini etkilemiyormuş gibi duygularından arınmış bir sesle konuşmaya çalışmıştı.

Dante'nin kızın kollarında olan parmakları çözülerek yana düştü. Yüzü öylesine kararmıştı ki, Jessica bir an onun kendisini parçalara ayırabileceğini düşündü.

"Benim hayatımı mahvetmenin sebebinin basit bir kıskançlık olduğunu mu söylüyorsun lanet olası?" Ah, sesi duygularını bir testere gibi acı vererek parçalıyordu.

"Beni aldatman basit bir neden mi?" Artık kendisi de en az onun kadar öfkeliydi. Parmağını genç adamın göğsüne bastırdı.

"Sevdiğim adam, uğruna adımdan ve namusumdan vazgeçtiğim adam, metresiyle gününü gün ederken bir aptal gibi onun bana dönmesini bekledim! Aylarca hem de... Kasabalıların yaptığı ahlaksızca dedikoduları her gün dinlerken, bir gün yanımda eşim olarak durduğunu gördüklerinde her şeye değeceğini düşünürken, o adam beni aldattı! Şimdi durmuş basit bir kıskançlıktan bahsediyor! Ben sensiz bir hayatı düşünemezken sen beni sırtımdan vurdun!"

Dante öylece donup kalmış ve kızın ağzından çıkan her ateş topu kelimeyle biraz daha katılaşmıştı. Jessica onu iterek yanından geçerken tepki vermedi. Kapıya ulaştığında geri dönüp adamın sırtına baktı.

"Hayatımda gururumun ve kalbimin, sen o eve girdikten sonra, arkandan girip sevişme seslerini dinlerken kırıldığı ve yerle bir olduğu kadar başka bir an yaşamadım. Benden nefret ettiğini mi sanıyorsun? Asıl sen benim içimdeki nefreti görebilseydin bana asla yaklaşmazdın."

Tam çıkacakken duvarda, tam yatağın karşısında asılı olan tabloya gözleri kaydı. Bir kadına ait olan tablo gözlerinin yaşla dolmasına neden oldu. Ruhu daha fazla ayaklar altına düşmeden önce bu odadan çıkması gerekiyordu. Kapı kolunu sıkan parmakları öylesine katılaşmıştı ki, açmak için zorlaması gerekti.

Koridorda kendisinden daha iyi durumda olan Beatrice ile karşılaştı. "Ben de tam sana geliyordum, gidip kahvaltı yapalım," diyerek kızın itiraz etmesine fırsat vermeden koluna girdi. Merdivenden aşağıya inerken bir taraftan da konuşuyordu.

"Dün gece kendimizi kaybettiğimize inanamıyorum. Dante'nin bizi neden buraya getirdiğini bilmiyorum, normalde beni eve bırakır. Gece evde olmadığımı anladığında annemin nasıl çıldırdığını görmek istemiyorum. Ancak hiç kaçış yolum yok. Biraz sonra burada olur. Sen de benim kadar kötü mü hissediyorsun? Başım berbat, midemde ne varsa çıkardım."

Kız konuştukça geçmeye başlayan mide bulantısı ve baş ağrısı yeniden geri geliyordu. Antreye geldiklerinde onu çekerek durdu. "Beatrice eve dönmem lazım. Kahvaltıya kalamayacağım. Dün gece her şeye rağmen güzeldi, eğlence için teşekkür ederim." Onun itiraza hazırlandığını görünce, "Ekselansları ile kavga ettik ve ben bir saniye daha onun varlığına katlanamayacağım," diyerek çıkışa yürüdü.

Daha antrenin yarısına gelmişken kapı çalındı. Uşağın açtığı kapıdan içeriye hiddetli bir suratla Silvia girdi. Kızını ve Jessica'yı görünce ifadesi soru yüklü ağır bulutlara dönüştü. Geçirdiği şaşkınlıktan sıyrılıp, yeniden öfkeli görünüşüne bürünürken, tombul bedeninden beklenmeyen bir çeviklikle ikisine doğru yürüdü.

"Senin burada ne işin var?" Sorusunu hangisine sorduğunu anlamak kolaydı çünkü ateş saçan bakışları Jessica'nın üzerindeydi.

Beatrice müdahale etmeye çalışırken, "Ben de tam gidiyordum," diyen genç kız kolunu Beatrice'den kurtarıp kapıya yöneldi.

Silvia düşündükçe yüreğine dehşet oturmuş bir şekilde, "Harris'in yuvasını mahvettiğin yetmedi mi? Şimdi de pençelerini oğluma mı geçirdin?" diye haykırdı.

Merdivenleri inmekte olan genç adam duydukları karşısında birilerinin canını yakmayı çok isteyerek adımlarını hızlandırdı. Antredeki küçük gruba ulaştığında, "Kapa çeneni anne, onun böyle bir niyeti yok, o niyeti taşıyan benim!" deyince kadının yüzü bembeyaz oldu.

Aceleyle giyindiği sadece alt düğmelerini iliklediği beyaz gömleğinden belliydi. Yarısına kadar açık gömleğin yakasından seyrek tüylerle kaplı bronz göğsü görünüyordu. Sıkı kalçalarını saran siyah pantolonu ve çizmesiyle tam bir denizciye dönüşmüştü.

Üç kadın enerjisini nereye boşaltamayacağını bilemeyen adamın seri hareketlerle merdiveni inişini izlemişler, şimdi de doğru duyup duymadıklarını anlamak için birbirlerine hayretle bakıyorlardı.

Dante üçüne hitaben, "Hepiniz yemek odasına!" diye homurdandı. İtiraz etmeye yeltenen Jessica'nın hareketini sezmiş gibi aniden geri dönerek parmağını tehdit eder bir tavırla ona yöneltti. "Tek bir kelime bile istemiyorum, anlaşıldı mı? Hepiniz hemen yemek odasına!"

Sonra gelip gelmediklerine aldırmadan kapıyı sertçe açıp yemek odasına girdi. Üçlü sessizce odaya yönelirken Jessica bu emre itaatsizlik etmek için ölüyordu.

Masaya çöken ölüm sessizliği içinde servis başladı. Jessica önüne konan hiçbir yiyeceği midesinin almayacağını bilerek, çayından birkaç yudum alıp diğer yiyeceklere dokunmadı. Çatalı elinden bırakacaktı ki, gözlerini ona dikmiş olan Dante tüm sinirini ondan çıkarmak ister gibi, "Yemeğini ye Jessica, yoksa ben yediririm!" diyerek tehdit etti.

Gözlerinin ona dönmesinden ve küçük bir çocuk gibi azarlanmasına öfkelenen genç kız, bakışlarını onun kahverengi gözlerine dikerek, elindeki çatalı kalbine saplamayı dileyerek tabaktaki peynire batırdı.

Beatrice'ye bakan Silvia sonunda dayanamayıp patladı. "Kız kardeşini nasıl bu kadının olduğu eve getirirsin? Senin ahlak anlayışın hiç yok mu Dante?"

Jessica'nın elinden düşen çatalının gürültüsü masada patlayan top etkisi yarattı. Dante bir elinde çatal bir elinde bıçak, hangisinden başlayacağını düşünen bir edayla kaşlarını çat-

mıştı. Kısılan gözleriyle üçü arasında karar vermeye çalışan bir katil gibi bakıyordu. Sonunda annesinden başlamaya karar vererek bakışlarını ona çevirdi.

"Anne bu konuya sen karışmayacaksın. Ayrıca Beatrice buraya onunla geldi bu bir! İkincisi Jessica hakkında ileri geri konuşmaya devam edersen kırılan sen olacaksın! Üçüncüsü Beatrice'nin artık gözümün önünde olması için burada kalması gerek!"

"Ah! Olmaz, mümkün değil! Bu kadının olduğu yerde kalmasına asla izin vermeyeceğim!"

Silvia'nın çığlığı karşısında yüzünü buruşturan Jessica, kadının sürekli *bu kadın* demesinden çok sıkılmıştı. Yerinden kalkmaya niyetliyken Dante'nin gözleri, giderse çok fena ödeteceğini söyleyen bir ifadeyle onu olduğu yere çiviledi.

Dante elindeki çatalı ve bıçağı büyük bir gürültüyle masaya fırlattı. Sanki bu asabi davranışı o göstermemiş gibi arkasına yaslandı. Yüzü donuklaşmıştı. Bu iş iyice saçma bir döngüye dönüşmüştü. Üç kadın arasında çıkış noktası bulması ve bir çözüme ulaşması imkânsız görünüyordu. İşe onları dağıtarak başlaması en mantıklısıydı.

"Anne sana söylediklerimi duydun. Bu nedenle bir an önce burayı terk et! Beatrice sen odana çıkıyorsun. İki gün odadan çıkmama cezası aldın. Jessica sen benimle kütüphaneye geliyorsun!" Sözlerini bitirdikten sonra masadan kalkarak arkasına bakmadan odadan çıktı.

"Bana emir veremez!"

"Oğlum beni evinden nasıl kovar?"

"Ben cezalandırılacak çocuk değilim!"

Üç kadının aynı anda ağzından fırlayan cümleleri duyması gereken adam çoktan ortamı terk etmişken, itirazlar odanın sınırları içinde kaldı.

Jessica *"Diğerlerinin ne yaptığı beni ilgilendirmez!"* diye düşünerek peçetesini masaya fırlatıp odadan çıktı. Arkasından Silvia'nın sinir bozucu sesi geliyordu.

Antreyi geçerken bir anlığına kendisini dürten dış kapıya yönelme ve ardına bakmadan kaçma isteğiyle çelişen, onun ne söyleyeceğine dair ağır basan merakla duraksadı. Ne yöne gideceğini bilemeden kapının yanında duran uşağa baktı. "Kütüphane..." diye mırıldandı.

Norton kıza yol göstererek, "Şöyle buyurun, Leydim," dedi.

Kütüphanede genç kızın gelmesini bekleyen Dante masaya yaslanmıştı. Kavuşturduğu kollarıyla kapıdan girdiği andan itibaren gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadığı kıza koltukları işaret etti.

Jessica ona bakmadan koltuğa oturdu. Gözleri deri ciltlerin kapladığı kitap dolu raflara, ceviz ağacından yapılmış masa ve deri koltuklara, tüm odayı kaplayan şark halısına ve büyük pencerelerin ışık tuttuğu köşeyi canlandıran bitkilere baktı.

En sonunda suskunluğa bürünmüş olan genç adama bakma duygusu ağır basarak bakışlarını ona çevirdi. Kendisiyle büyük bir hesaplama içindeymiş gibi ya da yaptığı planlarda kızı nereye oturtacağını düşünen bir ifadeyle onu inceliyordu.

Masanın çevresini dolanarak koltuğa oturan Dante ciddi yüzü ve donuk gözlerine ek olarak, dirseklerini koltuğun kolçağına koyup elinin parmak uçlarını birbirine bastırdı. İş görüşmesi yapan birinin ses tonuyla, "Pekâlâ, senin dediğin gibi olsun!" dedi.

Jessica söylenen bu *kabul etmenin* neye dair olduğunu düşünürken kaşları çatılmıştı. "Benim istediğim gibi olacak olan nedir?"

"Evlilik, nikâh, her ne istiyorsan... Yalnız benim de bir şartım olacak!"

55. Madde:

Kolunu kaybetmiş bir denizciden daha işe yaramaz durumda olan evlenmiş olan bir denizcidir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 16

Genç kız yanlış duyduğunu düşünüp, anlamsız gözlerle ona bakarken aklından sayısız ihtimal geçiyordu.

"Bu defa nasıl bir plan içinde? Kilisede beni bırakıp giderek son intikamını almayı düşünüyor olabilir. Nikâh sahte olabilir veya nikâhtan sonra beni gerçekten de boğarak öldürme niyeti vardır belki." Düşünceleri ardı ardına aklından geçerken yanlış duymuş olabileceği ihtimaline daha da sıkı sarıldı.

"Dün gece sarhoş olduğum için kulaklarım bu sabah bana oyun oynuyor olmalı. Söylediklerini yanlış anlıyorum," derken yüzünde gerçekten de emin olmadığını belirten bir ifade vardı.

Dante onun kendisini uğraştırmayı düşündüğünü zannederek dişleri arasından, "Seninle evleneceğim ama bu evlilik gizli kalacak. Kurtulmayı düşündüğün imajın seninle olacak," dedi yavaşça.

Jessica'nın beyni uyuşmuş, hafızasında boşluklar oluşmuştu. Hadi ama sarhoşluk bu kadar uzun sürmezdi. Dün

gece aklını bir yerlerde kaçırmış olmalıydı. Birbirlerini öldürmeye çalışırken bir anda duyduğu teklifin gerçekçi olduğuna inanması için ya çocuk kadar saf ya da aklını kaçırmış biri olmalıydı. Üstelik bu sabah genç adama söylediklerinden sonra, şimdi bu teklifi kabul edeceğini mi sanıyordu? Kabul etmezse ne olacaktı?

Kendisine dik dik bakan genç adama şüphe dolu gözlerle baktı. Kuşkulu bir sesle, "Kabul etmezsem ne olacak ?" diye sordu.

Dante de en az onun kadar gergindi. Bu teklifi yapmaya zorlandığı için öfkeden kararmış bir yüzle kızı izliyordu. "Kabul etmezsen ne mi olacak? Eninde sonunda yatağımı paylaşacaksın ama metresim olarak. Elinde ne var ne yok alabilir ve seni rezil bir şekilde ortada bırakırım. Bütün bu cazip ihtimallere rağmen sana evliliği sunuyorum. İntikamımdan hâlâ vazgeçmiş değilim. Seni yatağımda görmek intikamımın son aşaması olacak. Nefret ettiğin adamın bedeninden zevk alırken ve ona tatmin yaşatırken, aşağılanan gururunu düşünerek teselli bulacağım." Dudağını büküp geniş omzunu silkerek devam etti. "Birlikteliğimiz nikâhla zorunlu olsa da senden istediğimi aldıktan sonra mülklerimden istediğinde ama en uzakta olana gönderileceksin. Sonsuza kadar birine bağlı ama yalnız olacaksın. Bana yaşattığın yalnızlığın aynısını ama daha uzun sürelisini yaşayacaksın."

Jessica olan ve olabilecekleri tartıyordu. Eğer başkasıyla evlenirse vermesi gereken bir vâris vardı. Sonrasında rahatça kendi hayatını yaşayabilirdi. Ama hiç istemediği bir adamla yatağa girebilir miydi?

Dante'yle evlenirse en azından bir zamanlar sevdiği, şu an nefret etmesine rağmen deli gibi istediği adamla yatağa girecekti. Vâris derdi yoktu. İntikam sona erecekti. Ayrı yaşama kararından sonra hayatına devam ederken Dante tehlikesi olmayacaktı. Ancak bu eziyete hem bedenen hem ruhen katlanabilir miydi? En önemlisi yüreği yeniden yara almadan kurtulabilir miydi?

Dante, kızın kararsız ve kuşkulu bir ifadeye kendi iç dünyasını tartarken gergin bir bekleyişe girmişti. Düşüncelere dalmış olan Jessica'nın dün geceki baştan çıkarıcı ve sevimli konuşmaları aklına geldi. Yapmak istediklerini engellemek için kendini fazlasıyla zorlamıştı. Kolçağa dayadığı dirseğini esnetti ve rahatlamaya çalıştı. Dudaklarında oluşan tebessümü saklamak için elini çenesine dayadı. Daha ahlaksız olan düşüncelerin etkisiyle dalgınca işaret parmağını dudaklarında gezdirdi.

Süre uzadıkça sinirlenmeye başlamıştı. Kahretsin! Karar vermek bu kadar zor olmamalıydı. Bu gerginlik ve beklenti onu öldürecekti.

Jessica karara varmış gözlerle Dante'nin bakışlarını karşıladı. Derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, seninle evleneceğim," dedi.

Cevabı beklerken bu kadar gergin olabileceğini ummayan Dante, gevşeyen omuzlarının fark edilmemesini sağlamak için, "Nikâh işlemlerini özel ve gizli olarak yürüteceğim. Şu anki evinde kalmanı istemiyorum. Sana daha rahat edebileceğin bir ev bulurum," diyerek aceleyle planladıklarını açıklamaya başlamıştı. Her şeyi bu kısa zamanda düşünmesi ve emirler yağdırmaya başlaması kendisini bile şaşırtmıştı.

Bu emrivaki Jessica'nın canını sıktı. "Evimden memnunum, başka bir yere taşınmayı düşünmüyorum."

Dante evle ilgili sinirlerinin tavan yapmasına neden olan hesaplaşmalarını ona yansıtmak istemese de parmakları kolçağı sıktı. "O evde kalmayacaksın! Başka bir adamın sana sahip olduğu evi ve yatağı istemiyorum!" diye hırladı.

Jessica onun hatalı düşüncelerini düzeltmek için çaba harcamadı. "Ya ben? Senin başka kadınlarla paylaştığın yatağa girmek zorunda kalacak mıyım?" derken dudaklarını eğreti bir ifadeyle kıvırdı.

Genç adam sandalyesinden doğrulurken, "Bu senin yataktaki becerilerine bağlı olacak!" dedi umursamayan bir sesle.

İrkilmesine engel olamayan genç kız, gelecekte göreceği aşağılamanın sadece başlangıcı olan bu sözlere katlanmak için neden *evet* dediğini anlayamıyordu. Yanına yaklaşan genç adam elinden tutarak ayağa kalkmasını sağladı. Sessizce beline doladığı kollarına baskı yaparak onu kendine yaklaştırdı.

"Bu anlaşmayı mühürlemeliyiz," diyerek dudaklarını kızın dudaklarına sürttü. Çakan kıvılcım aralarında özlemden doğan bir ateşlemeye neden oldu. Dilini gezdirdiği ipeksi dudaklar hafifçe aralanırken belini tutan parmakları kasıldı. Ayartmaya çalışan dilini içeriye kaydırırken dudaklarının baskısını arttırdı. Gül goncası gibi açılan dudakların, kendi dudakları altında doymayan bir açlıkla şekillenmesini ve karşılık vermesini sağladı. Göğsünde duran kararsız narin eller kayarak, omuzlarına yükselince kalp atışları hızlandı. Sertleşen bedenine çekerek yasladığı narin bedene ait parmaklar saçlarının arasına daldı. Ayak ucunda yükselen Jess baskı yaptığı eliyle başını eğmesini sağladı.

Genç adamın ellerini kalçalarında, sırtında dolaştırarak okşaması ve baskıyla kendine doğru çekmesi, dudaklarını bitiren dudakların verdiği his Jessica'nın bütün mantıklı düşüncelerinin uçup gitmesine neden olmuş, duyuları her okşayışa, her inleme ve nefese açlıkla cevap vermeye başlamıştı. Bu ayaklarını yerden kesen, başını döndüren açlığa tek çare Dante'nin dudaklarıymış gibi karşılık veriyor ve kendini onun okşayışlarında kaybediyordu.

Dante aldığı derin hırıltılı nefesle kızı kaldırıp masaya oturttu. Bacaklarını iterek arasına girdi. Israrcı ve baskıcı hâle gelen dudakları ve diliyle onu deli ederken kendisi de kontrolünü kaybetmişti. Geriye çektiği başının açığa çıkardığı boynunu öpücük ve ısırıklara boğarken, kızın sırtının geriye doğru bükülerek kavislenmesini sağladı. Artık acı vermeye başlayan sertliğini ona bastırdı. Karşılığında aldığı inleme açlığına dökülen bir gaz yağıydı. Eli sabırsızca eteğinin altına uzandı. Okşayarak ilerleyen parmakları pürüzsüz bir sateni

andıran bacaklardan yukarıya doğru tırmandı. Aradığı gizli noktanın sıcaklığı aklını başından aldı. Lanet olsun delirmek üzereydi, ona sahip olmazsa ölecekti.

Aşağıya çekiştirilen iç çamaşırının üzerinden haz noktasını okşayan nasırlı parmaklarla Jessica kaskatı kesildi. Yaptığı çılgınlıktan dolayı büzülüp kaybolmak istedi.

Adamı öyle çok arzuluyordu ki, herkesin girip çıkabileceği bir odada masa üzerinde kendisine sahip olmasına izin vermek üzereydi. Hiç mi kendisine saygısı yoktu? Kahretsin! Onu fahişe olarak gören adamı doğrulamak üzereydi. Dante'yi yarım kalan açlık duygusuyla ve hayal kırıklığıyla bırakarak göğsünden ittirdi. Onun hislerini ve tamamlanmamışlık duygusunu kendisi de yaşıyordu ama bu çılgınlığın devam etmesine izin veremezdi. Nefes almaya çalışarak ciğerlerine hava çekti. Onun gözlerinden geçen dizginlenemez arzu, hayal kırıklığı ve öfke parıltılarına kararlı bir bakışla karşılık vermeye çalıştı.

Boğuk ve kısık sesinde yanan bir ihtiyaçla, "Sanırım bu kadar mühürleme yeter, anlaşmanın geçerliliği sağlanmıştır," dedi.

Dante hırıltılı nefes alırken kıza yeniden uzanmaya niyetlendi. "Sana sahip olmadan bu anlaşma tamamlanmış sayılmaz," diyerek öpmek için eğildi.

"Bunu ancak nikâhtan sonra gerçekleştirebilirsin," diyerek genç adamı itip eteğini düzeltti. Alev alev yanan bedeni yanaklarını ateş içinde bırakmıştı. Bacaklarını toplarken hissettiği sızı ve ıslaklık yeniden kendini kaybetmesine yol açmadan masadan indi. Burada daha fazla kalamazdı, bir an önce toparlanmalı ve uzaklaşmalıydı.

Dün geceki sarhoşluk şu an içinde bulunduğu durumdan daha az rahatsızlık vericiydi. Hiçbir bahanesi, kendini kandırabileceği sebebi yoktu. Ona duyduğu arzu beş yıl içinde azalmamış, aksine karşı koyamayacağı kadar artmıştı.

Kapıya doğru giderken dik durmaya ve yaşananların önemsiz olduğu görüntüsünü vermeye çalıştı. Arkasından gelen genç adamın vahşi hırlamasıyla kapıya ulaşamadan durmak zorunda kaldı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sorusu çok mantıksızmış gibi dönüp genç adama bir bakış attı. "Elbette evime gidiyorum."

"Sana o eve gitmeni istemediğimi söylemiştim. Ne gerekiyorsa söyle, hizmetçilerden biri gidip alsın, artık burada kalacaksın. En azından nikâha kadar gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Jessica kurtulmak için çabaladıkça, içine çekilen bir bataklıkta olduğunu hissederek rahatsız bir şekilde, "Nikâha kadar evimde kalacağım. Bu senin inisiyatifinde olan bir karar değil," derken elinden geldiğince soğuk davranmaya çalıştı.

Dante'nin, "Artık her karar ve davranış benim emirlerim doğrultusunda olacak!" diyen sesinin bir zorbadan farkı yoktu. Yüz ifadesi de aynı oranda zorba ve otoriter bir ifade sergiliyordu.

"Asla senin kölen olmayacağım! O kalın kafana bunu soksan iyi edersin!"

Jessica son sözlerinden sonra onun cevap vermesine fırsat vermeden odadan çıktı.

Jessica'nın gidişini engelleyemeyen Dante, odada yalnız kalınca koltuğa çöktü. Rahatsız bir tavırla alnını ovuştururken yaptığı hareketi bilinçsizdi. Düşünceleri başıboş oradan oraya savruluyor, yaptığı ani davranışın neler getireceğinden emin olamıyordu. Yüreğini yokladığında eski nefretinin şiddetini kaybettiğini fark etmek genç adamı endişelendirmişti. Şimdilik o nefretin ve intikam planının yerini şehvet almış görünüyordu. Ya sonra neler olacaktı? Ona doyduğunda, diğer kadınlardan farkı kalmadığında, hayatından çekip çıkarabilecek miydi?

Yüreğinde önceki aşkından en ufak bir kırıntı olup olmadığını sorguladı. Hayatının ve duygularının karışıklığı net bir cevap vermesini engellerken, ikilemlerini kendine sormak ve cevap beklemek saçmaydı aslında. Bunu zamana bırakmalı ve cevabı kesinleşmeden sorgulamaya kalkmamalıydı.

Sabah kızın söyledikleri aklına gelince bu konuda ona herhangi bir soru sormadığını hatırladı. Aklı tüm yapılanların bir kıskançlık uğruna olduğunu kabullenemezken öfkeden gözü dönmüştü. Bencilce davranarak kızın ne kadar kırıldığını ve incindiğini asla düşünmemişti. Kahretsin! Ona nasıl bir açıklama yapabilirdi? Genç ve masum bir kıza neden bir metresi olduğunu açıklayamazdı. Jessica sorsa bile yapamazdı bunu. Aptallık etmişti. Ona dokunmamak, masumiyetini elinden almamak ve şahlanmış şehvetini dizginlemek için bir metresi olduğunu nasıl açıklardı? O zaman sevgisini sorgulayacağını biliyordu. Şu an kendisi bile o anki duygularının sevgi mi şehvet mi olduğuna emin değilken, bunun hesabını genç bir kıza verebileceğini sanmıyordu.

Sadece bırakıp gitmek, terk etmek varken nasıl olur da hayatını mahvederdi? Kıskançlık uğruna genç adamın işinden atılmasını sağlayıp o zindanda çürümesine izin verecek kadar taş kalpli miydi? Jessica'nın kişiliğiyle ilgili yanılmış mıydı? Asla tahmin edemeyeceği bir şekilde sırtından vurulduğu hissini içinden atamıyordu.

İç hesaplaşmalarını bir kenara koyarak uzandığı çanı salladı. Kapıdan görünen Norton'a sekreterini göndermesini söyledi. Uşak, emri yerine getirmek üzere çekilince yerinden kalktı. Yapması gerekenleri sıralamaya başladı. Ne olursa olsun ok yaydan çıkmıştı. Şu an tek düşünebildiği ona sahip olmaktı. Geriye kalan sorunları zamanı gelince halledecekti.

Çalışma odasından çıkan Masters kapıyı çalıp içeriye girdi. Hizmet ettiği Dük'ün genelde soğuk olan fitili ateşlenmişe benziyordu. Sabırsız bir enerjiyle odada dolanıp duruyordu. Çevresine yaydığı tehlikeli titreşimler çağrılan ya da yanına yaklaşanları tedirgin ediyordu.

Dante, içeri giren Masters'e aklında olanları sıralamaya başladı. "Gelin Bay Masters, acil olarak yapmanızı istediğim birkaç iş var," diyerek gidip masasına yaslandı. Bay Masters hazırladığı kalem ve kâğıtla karşısına oturdu. "Buyurun efendim," derken verilen her işi itirazsız yapmaya hazır itaatkâr birinin tavrını sergiliyordu.

"Acil evlilik iznine ihtiyacım var, yalnız hızlı ve hiçbir zaman ortaya çıkmayacak şekilde gizli kalacak bir izin belgesi olacak. Ne gerekiyorsa ya da ne kadar vermeniz lazımsa harcama yetkisine sahipsiniz."

Masters, ağzının açık kaldığını fark edince kapatıp, "Ne... Ne kadar acil olmalı efendim?" diye sordu.

Dante adamın kendisine aklını kaçırmış gibi bakışına, "İki gün!" diye cevap verdi. Bay Masters ağzını bir balık gibi açıp kapadı ama sessiz kaldı. Dük gerçekten de aklını kaçırmıştı.

Sonunda konuşmaya karar vererek, "Efendim, iki gün çok kısa bir zaman. Nasıl olur bilemiyorum," deyince Dante sinirle, "Biraz önce size ne dedim, Bay Masters? Ne gerekiyorsa yapın, nasıl olur gibi sorularla gelmeyin karşıma! Ayrıca şehir dışında tenha bir kilise bulun. Aldığınız nikâh iznine göre rahibi ayarlayın," diyerek adamın bütün itiraz ve sorularını sert bir sesle bastırdı.

"Bu kadar mı efendim?" diyerek ayağa kalkan sekreter, genç adam başını sallayınca odadan çıktı.

Adamdan sonra odayı terk eden Dante yemek odasından sesi gelen annesinin gitmediğini fark edince oraya yöneldi.

Silvia kapıdan giren oğluna sitemle karışık kızgın bakışlarını yönelterek, "Bana bu şekilde davranmış olmana inanamıyorum, Dante! Ben senin annenim, beni resmen evinden kovdun!" diye kırgın bir tavırla konuştu.

Koltukta oturan ve ağlamaklı bir şekilde elindeki mendili didikleyen annesine doğru yürüyen genç adam, onun karşısına oturup ayaklarını uzattı. "Benim özel hayatıma karışma

derken çok ciddiydim, anne. Seni uyardım ancak beni dinlemedin. Bundan böyle gelirken haber yollarsan sevinirim. Müsait olmayabilirim." Sözlerini duyan kadının asık suratı daha da ekşidi.

Silvia, oğluyla hiçbir zaman anlaşamamıştı. Kocasına hükmedemediği zamanlardan sonra ipleri eline alabileceğini düşünürken, şimdi oğlunun bu söz dinlemez ve otoriter tavrı kendini yetersiz hissettiriyordu. Diğer anneler gibi ona bir kız bulma, evlendirme çabalarından vazgeçmiş görünse de gizliden gizliye aktif olarak çalışıyordu. İşin kötü tarafı oğlu için ayarladığı kızların hiçbirinin görülmeye değer bulunmamasıydı. Yine de pes etmemişti. Bu kez aklında olan leydi gerçekten de tam onlara gelin olabilecek nitelikler taşıyordu. Yalnız işi kurnazlıkla halledecekti. Dante'nin onu dışlaması bazı planlarını etkileyecekti ama eninde sonunda başarılı olacaktı.

Küskün bir tavırla ayağa kalkıp, oğluna bakmadan odadan çıktı. Norton kadının şapkasını ve pelerinini verip kapıyı açtı. Çıkan kadının arkasından istavroz çıkardı.

Jessica, Dante'yi bir gün önce kütüphanede bıraktığından bu yana görmemişti. Sesi çıkmayınca işlerine dönmüş ve yoğunlaşan işleri hızlandırmak için bir kız daha almak zorunda kalmıştı.

Penny, yeni kız yirmi yaşlarında, sarışın ve ufak tefekti. Daha önce yanında çalıştığı terzi işine son verince onlara gelmişti. İsabetli zaman, eğer işleri bu kadar sıkışık olmasaydı zaten alamazlardı.

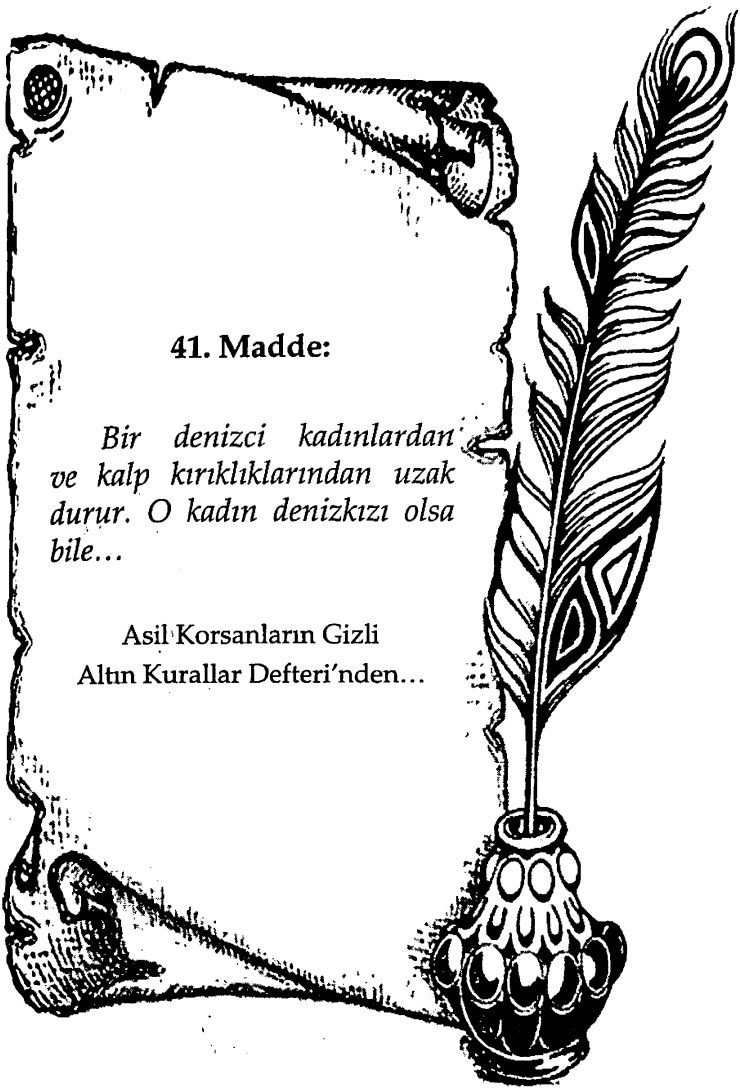
Rengârenk kumaşların yeni kokusu ve hepsini bir arada görmek Jessica için hayallerinin ülkesinde bulunmak kadar muhteşemdi. Her gördüğü kumaş onun hayal gücünü tetikliyor, yapacağı veya çizip işleyeceği nakışlar için sabırsızlanıyordu. Ortaya çıkardıkları umudunu kaybetmemesine ve hayata tutunmasına araçtı.

Adriana ve kızlar verilen siparişler üzerinde çalışıyorlardı. Arada gelen gülüşme sesleri ve minik kahkahalar terzihanenin sessizliğini bozan küçük tatlı gürültülerdi.

Ağrıyan boynunu ovarak, geriye yaslanırken omuzlarını hareket ettirdi. Sabahtan bu yana bitirmeye çalıştığı eteğin nakışı gümüş simlerle işlenen çok güzel pırıltılı dalgalardı. Yürüdükçe sahildeki dalgaların kıyıya vuran pırıltısına benzeyecekti.

Susuzluğu için çay almak üzere kızların olduğu odaya girdi. Adriana kıza bakıp, bir tane de bana işareti yapınca çıkardığı iki fincana çay doldurdu. Süt koymak için tam uzanacaktı ki dış kapının vurulduğunu duyunca elindekileri bırakıp, "Ben bakarım," diyerek odadan çıktı.

Kapıda görmeyi hiç beklemediği biri vardı. Carol Deweson... Dante'nin metresi. Matmazel, kızı ittirip, öfkeyi de peşinden sürükleyerek nefret titreşimleri yaya yaya içeri girdi.

41. Madde:

Bir denizci kadınlardan ve kalp kırıklıklarından uzak durur. O kadın denizkızı olsa bile...

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 17

Jessica kaşlarını kaldırarak, kapıyı kapatıp kadını takip etti. Bulduğu ilk kapıyı açıp içeriye dalan Matmazel, girdiği odanın biten kıyafetlerin asıldığı oda olduğunu görünce, tiksinen bir yüzle birkaç adım yürüyerek tam ortada durdu.

Kapının eşiğinde duran Jessica kadının niyetini anlamaya çalışıyordu. Son kez burada bulunduğunda açıkça yaptıkları işleri beğenmediğini net olarak ortaya koymuştu. Kıyafet almaya gelmemişse o zaman neden buradaydı? Dante onu Jessica'nın sinirlerini bozsun diye mi göndermişti? Ya da ikili metres hayatı sürmeye niyetli olduğunu anlatmanın bir başka yolu metresini kızın iş yerine yollamak mıydı?

Carol geri dönüp, kızın kapıda durduğunu görünce kumral kaşlarını çattı. "Girin ve kapıyı kapatın!" Bulunduğu iş yeri kendisine aitmiş gibi verdiği emir, Jessica'nın nezaket duygularını yerle bir edip yerini öfke ve meydan okumaya bıraktı.

"Benim iş yerimde bana emir verme nezaketsizliğinizi bir yere kadar hoş görebilirim Matmazel, ama bugün hoşgörü

duygularımın benimle birlikte olduğunu hiç sanmıyorum. Niçin geldiyseniz bir an önce söyleyip burayı terk edebilirsiniz."

Kadının bu sözler karşısında attığı zoraki kahkahaya Jessica yüzünü buruşturdu. Carol, "Bakın hele küçük sürüngenimizin zehirli bir dili varmış," derken kendi dilinden yayılan zehrin farkında değildi.

"Söyleyeceğiniz bu kadarsa size güle güle!" dediğinde kadının yüzü kaybetmekten korktuğu, yerini yeniden şirretlikle ele geçirmeye çalışan hafifmeşrep bir ifadeye büründü. "Bu tepeden bakan tavırlarınla beni saf dışı bırakabileceğini mi sanıyorsun? Orada burada Ekselanslarının metresi olduğunu açıklaman, onun dönüp senin gibi bir paçavraya bakacağı anlamına gelmez! Bana savaş açmaya kalkarsan pişman olursun! Yoluma çıkma yoksa ezer geçerim!"

Jessica bu hakaretlere taviz verme niyetinde değildi. "Sanırım bu konu sadece beni ilgilendirmiyor. Dük'ün sizden ayrılmak gibi bir kararı yoksa neden benden korkuyorsunuz? Bana gelmenizdeki amaç nedir? Bu konuyu benimle değil, Ekselansları ile konuşmanız gerekiyor."

Genç kızın sakin cevabı kadını öfke anlamında coşturmuştu. Kafa tutamayacağı asıl güce gitmek yerine daha zayıf olduğunu düşündüğü kişiye gelmişti. İşaret parmağını kızın göğsüne bastırıp dürterek, "Seni son kez uyarıyorum! Ondan uzak dur, o bana ait!" diyerek tehdidini tamamladı. Sonra Jessica'yı iterek ve arkasında yoğun bir parfüm bulutu bırakarak çıkıp gitti.

Genç kızın sağlam duruşu o gittikten sonra çökerken güçsüz bir tavırla arkasındaki duvara yaslandı. Bu çok yakıcı olmuştu işte. Adam kendisiyle evlenmeyi düşünürken metresinden de vazgeçemiyordu. Ayrılmak gibi bir niyeti olsaydı kadına söylerdi, değil mi? Yeniden ihanet, yeniden yerle bir olan kalbi ve ruhu...

Ne demişti?

"Ruhunu istiyorum, onu alıncaya kadar durmayacağım."

Sözleri kulaklarında çınlarken ortaya çıkan gerçeklerle paramparça oluyordu. Yeniden ihaneti kaldıramazdı, buna katlanamazdı. Eğer düşündüğü intikam planı buysa bu amacını gerçekleştirmesine izin vermeyecekti. Bedenen her zorluğa, işkenceye katlanabilirdi ama bu... Olmaz... Asla...

Bir aptal gibi genç adamın planını görememişti. Evlenmeyi kabul etmesini dokunuşundaki nefreti hissetmesini, bedenine sahip olduğunda gururunun parçalara ayrılması amacıyla yaptığını düşünmüştü. Görünen o ki çok basit düşünmüştü. Dante'nin çok daha derin ve karmaşık intikam planları vardı. Ruhu korku içinde çırpınırken, adamın kötü niyetine duyduğu tiksinti iliklerine kadar işlemişti.

Yere çökerek dizlerini kendisine çekti. Kaskatı olmuş bacakları söz dinlemiyordu. Başını nereye koyacağını bilemez hâlde zorlama hareketlerle duvara dayadı. Savunmasız yaşlarla dolan gözlerine kızdı. Yıllar önce onun için ağlamayı bırakmışken, bu yaşların şimdi ortaya çıkması kendini öyle zayıf hissettiriyordu ki... Şu an kendisini görse yüzünde oluşacak zalim hazzı hayal edebiliyordu. Yıkılmış Jessica, sokağa atılmış bir kedi gibi duvar dibine sinmiş ve ağlayan Jessica, zayıflığından ölesiye iğrenen Jessica...

Açık kapıda görünen Adriana onu böyle bulunca, "Jessica!" diye çığlık attı. Başını kaldıran kızın gözlerinde gördüğü yıkılmışlık ve artık verecek hiçbir şeyi kalmamış birinin acınası bakışlarıydı. Yanına çöktü. "Ne oldu bir tanem? Kimdi o? Ben bir müşteri zannettim, sen gelmeyince..."

Jessica dökülmeye hazır gözyaşlarını bakışlarını odada dolaştırarak kadından gizlemeye çalıştı. "Dante'nin metresiydi, beni tehdit etmeye gelmiş," demeyi başarabildi. Adriana kaşlarını çatarak, "Sen de o kadına pabuç mu bıraktın? Bütün bu hüznün sebebi bu mu?" diye kızgın bir sesle çıkıştı.

Genç kız düşüncelerden yorgun olan alnında parmaklarını gezdirdi. "Sorun onun söyledikleri değil, söylemedikleri."

Adriana kızın bilmece gibi konuşması karşısında soran gözlerle baktı. "Ne demek şimdi bu?"

Ellerini indirip parmaklarını birbirine geçirdi. Elinin çizgilerine diktiği bakışlarını ayırmadan düşünceli bir sesle, "Dante ile evleniyoruz ama gizli kalacak, onun metresiymiş gibi görüneceğim. Bu dedikodu zaten her yerde... Metresi dedikodulardan beni sorumlu tutarak buraya geldi ve gözdağı verdi. Bu ziyaretten sonra anladım ki Dante onunla olan ilişkisini bitirmeyecek. Eğer bitirmeyi düşünseydi kadına çoktan söylerdi. Onun en son intikam şekli bu. Evlendiği kimse tarafından bilinmeyecek ama ben bileceğim. Bu arada ihaneti yeniden yaşamak zorunda kalacağım," derken son cümlesinde ağzından kaçan hıçkırıkla omuzları sarsıldı. Akmaya başlayan gözyaşlarının arasından, "Buna dayanamam Adriana! Kesinlikle yıkılırım ve bir daha ayağa kalkamam!" diye hıçkırdı.

Adriana kararlı bir şekilde onun çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "O zaman henüz bu nikâh olmadan git! Karşısında dimdik dur ve yüzüne karşı söyle! Eğer seni istiyorsa o kadınla ilişkisini bitirmek zorunda! Hemen pes edemezsin, kararlı olduğunu anlamalı!"

Hayatında gördüğü en güçlü kadındı Jessica. Eğer bu düşünce onu böyle yıkabiliyorsa Dük'le evliliğe hiç kalkışmaması gerekiyordu. Elinden çekerek Jessica'yı yerden kaldırdı. "Sen yılmayacak kadar güçlüsün! Git ve haddini bildir!"Jessica şu an kendini güçlü görmese de başını salladı.

Dante'nin malikânesi önünde arabadan inen Jessica merdivenleri isteksizce adımladı. Dante'nin evde olmadığını öğrendi. Belki de bu bir işaretti. Geri dönüp arabacıya eve gitmek istediğini söyledi.

Sekreteri Masters'in bulduğu kiralık evi görmek için evden çıkan Dante, bazı görüşme ve toplantılardan sonra eve döndüğünde Uşak Norton ona Leydi Morgan'ın geldiğini, Ekselansları olmadığı için beklemeyip gittiğini söyledi.

Dante genç kızın sebepsiz yere onu asla görmeye gelmeyeceğini biliyordu. Meraklanmıştı. Vekilharcı kiracılarla ilgili bir sorun için onu oyalamasaydı hemen genç kızın peşinden gidecekti.

Norton kızın *eve gidelim* dediğini işitmişti. Bu nedenle Dante doğrudan Jessica'nın evine gitti. Bu eve anlamsızca duyduğu nefretten kurtulamıyordu. Bir kadının geçmişte yaşadıkları onu ilgilendirmemeliydi. Bu zamana kadar da hiç önemsememişti. Ancak söz konusu Jessica olduğunda kendini tanıyamıyordu.

Gergin bir tavırla çaldığı kapıyı uşak açtı. Jessica'nın uşağı Nobel genç kızın evde olmadığını söyledi. Hayır, işe gidip gitmediğini de bilmiyordu. Dante kızın eve gelmek yerine fikir değiştirip, yeniden işe döndüğünü düşünerek, uşağın *iyi günler* dileklerine cevap vermeden döndü.

Londra günlük telaşı ve hayatını kazanma telaşına düşmüş insanların koşturmacalarıyla sıradan bir şehirden daha fazla karınca yuvasını hatırlatıyordu. Gelip geçen arabalara dikkat etmeden yola fırlayan satıcılarla, bir yerden bir yere giden insanların telaşlı koşturmacaları sık sık arabaların durmasına neden oluyordu.

Yeni iş yerinin önünde duran arabadan indikten sonra gözleriyle binayı baştan aşağıya inceledi. Eski taş yapı, mermer oymalı pencerelerin dış pervazlarını daha gösterişli hâle getiren dışa doğru Fransız stili çıkıntılar oluşturmuştu. Kapısında bekleyen görevli, gösterişli çift şerit düğmelerinin altın

yaldızlarla parladığı lacivert ve sarı bir üniforma giymişti. Dante geçerken kapıyı açıp selam verdi.

Genç adam yan yana sıralanmış iş yerlerinin önünden geçerken, sekreterinin gösterdiği kâğıttan hatırladığı yirmi beş numarayı bularak çanın ipini çekti. Henüz dışarıda bir tabela yoktu. Aralanan kapıdan Adriana göründü. Genç adamı görmek onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırarak küçük bir reverans yaptı.

"Buyurun Ekselansları."

"Leydi Morgan'la görüşmek istiyorum."

Adriana adama bilmiş bir bakış atıp, "Kendisi şu an yoklar, notunuz varsa alabilirim, efendim," dedi.

"Eve gitmediyse nereye gidebilir?"

Sorusu üzerine Adriana biraz önceki rahat duruşunu bozdu. "Eve gitmediğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü önce oraya uğradım."

"Sanırım sizinle görüşmek istiyordu, belki yoldadır."

"Hayır, beni görmek için gelmiş ama evde bulamayınca geri dönmüş."

Kadının yüzü endişeyle kırıştı. Kapı girişinde durduklarını fark edince Dük'ü içeriye davet etti.

Genç adam dış kapıdan doğrudan girilen geniş bir salona ayak bastı. Adriana'ya bakarak, "Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Endişelenmeye başlıyorum."

"Gidebileceği herhangi bir yer var mı?" derken aslında Jessica ile ilgili hiçbir bilgisi olmayan Dante, genç kızı geçmişte tanıdığı kadarıyla kabullenmiş, daha fazla tanımaya çalışmamıştı. Ondaki değişimin farkına varmak istememiş, duygularını düşüncelerini göz ardı etmişti.

Adriana başını olumsuz anlamında sallarken, "Londra'da bizden başka bir tanıdığı veya dostu yok, gidebileceği hiç kimse de yok," diyen kadının gözleri doldu.

"Beni yalnız bırakma, hep gidiyorsun! Çok yalnızım!" Cümle beyninde yankılanırken kırılgan ve incinmiş ela gözlerin yalvaran ifadesine şakağında bir damar seğirdi. Sesi katı bir duygusuzluk içerse de yüreğinde oluşmaya başlayan endişe her dakika biraz daha artıyordu. "Alışverişe gitmiş olabilir mi? Ya da bir müşteriye?"

Adriana endişe ve beklentiyle odaya girmiş olan kızlara baktı. Onların da bir bilgisi yoktu. "Haber vermeden öylece asla çıkıp gitmez. Müşterilerin ayağına gitmesine izin vermem. Gidilecekse ben giderim."

"O zaman dönmesini bekleyeceğiz," diyen Dante kapıya yönelmişken Adriana'nın sesiyle olduğu yerde kaldı. "Ekselansları, iki saat önce Matmazel Deweson Jessica'yı görmeye geldi. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama Matmazel gittikten sonra o çok dağılmış görünüyordu, ya da yıkılmış, nasıl algılarsanız. Onu daha önce hiç böyle görmedim. Benim bildiğim Jessica asla yıkılmazdı, bugüne kadar..."

Dante duyduklarına inanamayarak geri dönüp kadına baktı. Gözlerinde olan endişeli bakışlar doğruyu söylediğini gösteriyordu. Sıkılı dişlerinin arasından fırlayan sesi bıçak kadar keskindi. "Matmazel buraya geldi ve onunla konuştu mu?"

Adriana cevap vermedi. Söyleyeceğini söylemişti. Genç adam daha fazla duramazmış gibi kapı koluna hırsla asılıp dışarıya çıktı. Seri ve uzun adımlarla geldiği yoldan geri dönerken, elinde olmadan yumruklarını sıkmıştı.

Hizmetçisinin, "Ekselansları burada, sizi görmek istiyor," diyerek haber vermesiyle sevinçle ayağa fırlayan Carol, aynaya koşarak kendisini tepeden tırnağa inceledi. Görüntüsünden hoşnut olmuş bir tavırla gülümsedi.

Genç adam ise onu aynada hayranlıkla kendisini izlerken buldu. Dante'nin bakışlarını aynada yakalayan kadın geri dönüp, şuh bir ifadeyle ona doğru yürürken, "Ekselansları, beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım. Size çok kırgınım," diyerek büzdüğü dudaklarıyla ona sarılmaya çalıştı.

Dante o kadar kızgındı ki kadının uzanan elini sertçe tutarak dokunmasını engelledi. Şaşıran Carol onun yüzünde gördüğü karanlık ve vahşi ifadeyle geri çekilmek istedi ancak Dante izin vermedi.

"Sen hangi cüretle Leydi Morgan'la konuşmaya gidersin?" Eğer ses insanı öldürebilseydi Carol çoktan parçalara ayrılarak hayata veda ederdi.

Korkudan sarıya dönen yüzüyle ve bakışlarına sinmiş endişeyle, "Ben... Ben sadece..." diye kekeledi.

"Sadece ne Carol? Ne söyledin Jessica'ya?"

"Dedikodularla ilgili konuşmak istedim."

"Onunla bu konuyu konuşmak senin haddin değil! Bir sorun varsa bana sormalıydın! Şimdi, ne söyledin ona?"

Kadın bileklerini kurtarmak isteyerek çırpındı. Onu şuracıkta öldürmekten alıkoyan sadece Jessica için duyduğu endişeydi. Kadının gözlerinden dökülen yaşlara kılı kıpırdamadan bakarken, parmaklarını geçirdiği bileği biraz daha sıktı.

"Söyle hemen!"

"Dedikoduları onun çıkardığını biliyordum. Ona senin peşini bırakmasını, bana ait olduğunu söyledim."

"Bu kararı kim verdi? Sen mi?"

Carol hıçkırdı. "Ben seninle beraberken onun böyle dedikodularla seni elde etmeye çalışması karşısında sakince oturamazdım!"

Dante ürkütücü bir şekilde kadının üzerine doğru eğilirken, Carol onu kaybettiğini bilerek daha fazla ağlamaya başladı. Ne titreyen dudağı ne de yaşlarla dolu mavi gözleri Dante'yi etkilemişti.

"Ben kimseye ait değilim! Birinin bana ait olması gerekiyorsa da kararı ben veririm! Bir daha seni görmek bile istemiyorum!" Kadını sarsarak, "Anladın mı beni?" diye gürledi.

Carol daha şiddetli ağlayarak, "Hayır! Lütfen, bunu yapma, seni seviyorum! Beni böyle terk edemezsin!" diye yalvarıyor ve genç adamı ikna etmeye çalışıyordu.

Dante kadını iterek kapıya yöneldi. "Söylediklerimi umarım ciddiye alırsın!" Geriye dönmeden söylediği son sözlerden sonra evden fırtına gibi çıktı.

Jessica'nın nerede olduğunu bilememek onu deli ediyordu. Endişelenmemeye çalışsa da yüreğine çöken uğursuz kaybetme duygusunu bir türlü atamıyordu.

"Daha nereye kadar devam ettireceksin? Benim bir uçurumun kıyısından kendimi boşluğa bırakmamı mı bekliyorsun? O zaman duracak mısın? İntikamını almış olacak mısın?" Kulaklarında çınlayan genç kızın sözleri yüreğini korkuyla titretiyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Hayır Jessica! Bunu yapmış olamazsın! Lanet olsun, düşüncesi bile korkunç! Sakın aklına bile getireyim deme, sakın!"

Eve geldiğinde malikânede çalışanlarının toplanmasını emretti. Uşaklar, hizmetçiler, bahçıvanlar, seyisler, arabacı, Masters ve Randow da dâhil herkes antrede toplanmıştı. Onları nasıl yönlendireceğini bile bilmezken ne söyleyecekti? Kocaman şehirde nerelere bakacaklardı?

"Leydi Jessica kayıp. Yakın çevreden başlayarak olan her uçurumun dibine bakılacak. Yüksek yerler kontrol edilecek. Atla kısa zaman diliminde ulaşabileceğiniz her yükseltinin dibini kontrol etmenizi istiyorum," derken sesinin boğuk çıkmasına engel olamadı.

Herkes dağıldıktan sonra aramaya katılmak için dış kapıya yürüyüşü isteksizdi. Gidemezdi... Onu bir uçurumun dibinde bulmak istemiyordu. Gözünün önüne gelen görüntüyle kanı dondu. Dış kapının önünde kararsızca dikildi.

Thomy altında oturduğu ağacın gölgesinde büyük bir zevkle okuduğu kitaba dalmıştı. Yeni çıkan makalelerin toplandığı bir kitaptı. Aylardır sabırsızlıkla beklediği kitabı kendisine uzatan Profesör Donald'a neredeyse sarılıp öpecekti. Elinde kitapla okulun koridorlarını heyecanlı ve hızlı adımlarla geçip dışarıda okuma düşüncesiyle bahçeye çıkmıştı.

Bu ağacın altındaki sakin bankı bulduğunda ondan mutlusu yoktu. Kitabın sayfaları arasında kendini kaybetmişken, duyduğu alaycı ve yüksek sesle, çıkmak istemediği dünyadan gözlerini isteksizce ayırıp konuşan kişiye baktı.

"Hey Thomy, bir haftalık ev iznim bitti! Neler öğrendiğimi asla tahmin edemezsin." Konuşan bir üst sınıf öğrencisi belalı Simon'du. Daha önce defalarca kavga çıkarmış, Thomy'yi de bu kavgaların içine çekmeye çalışmıştı.

Thomy umursamaz bakışlarla, "Bu beni neden ilgilendirsin, Simon?" diye sordu.

Yanında bulunan diğer çocuklar bu soru üzerine birbirlerine imayla bakarak kıkırdadılar.

"Bilmem, belki de ilgilendiriyordur. Son günlerde Londra cemiyeti bir kadınla ilgili dedikodularla çalkalanıyor. Kendisi çok revaçtaymış ve bütün erkekler peşindeymiş. Kimin metresi olmuş biliyor musun? Ekselansları Edinburgh Dükü'nün."

Thomy gözlerini devirerek bu uzayan konuşmadan sıkıldığını gösterdi. "Pekâlâ, dedikodunuz bittiyse beni yalnız bırakabilirsiniz," diyerek başını elindeki kitaba eğdi.

Simon, vereceği haberin diğer çocukta yapacağı etkiyi bilerek lezzetli bir yemek yemiş gibi dilini şaklattı. Bu çocuktan

hiç hoşlanmıyordu, sadece asil bir soydan gelen ama beş parasız olan biriydi. Burada olmayı hak etmiyordu.

"Soyadınız aynı olunca belki bu leydiyi tanırsın diye düşündüm. Leydi Jessica Morgan..." derken diğerleri kahkahalarla gülerek dirsekleriyle birbirlerini dürttüler.

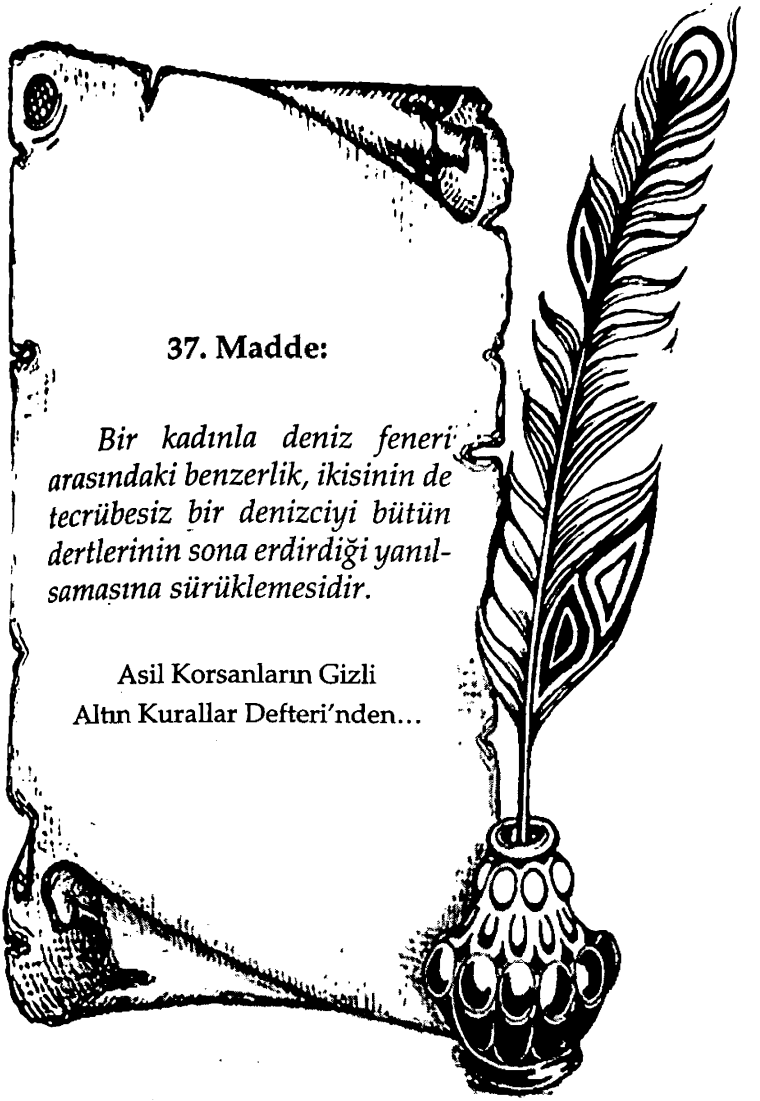
Thomy başından aşağıya dökülen bir kova soğuk suda boğuluyormuş gibi nefes almaya çalışarak yutkundu. Kitap parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Gözleri duyduklarını kabul etmek istemeyen bir bakışla sonuna kadar açılmıştı.

"Okuldan mezun olduğumuzda, karar değiştirip Madam'ın evinde çalışıyor olursa, bizi memnun etmesini söylersin, değil mi Thomy?"

Ağır hakaret içeren bu sözlerle kendini kaybeden Thomy, çocuğun üzerine atıldı. Yapıştığı yakasından gırtlağına yükselen parmakları çocuğun boğazına sarıldı. Sonra çevreden yetişenlerin ayırmaya çalıştığı Simon'u yumruklamaya başladı. Thomy'nin yakın arkadaşları da kavgaya katılınca olay büyüdü. Öğretmenler olaya müdahale edip ayırdılar. Kavgayı başlatan Simon ve Thomy'yi, Müdür Emerson'a yolladılar.

Üzerindeki okul forması yırtılmış, dudağı patlamış ve yüzü morarmış olan Thomy, elini kanayan dudağına bastırarak öldüren bakışlarını Simon'a dikmişti. Çocuk da kendisinden farklı değildi ama henüz onunla işi bitmemişti. Böylesi bir iftirayı Jessica'ya atıyor olması bağışlanamazdı. Bir başka kadın neyse ama onun ablası bu sözlerin hiçbirini hak etmemişti.

Müdürün kapısı önünde beklemek için konulmuş koltuklara birbirlerinden uzak durmaya gayret ederek oturdular. Anlaşılan uzun bir süre beklemek zorunda kalacaklardı. İçeriden gelen mırıltılar Müdür Emerson'un misafirleri olduğunu gösteriyordu.

37. Madde:

Bir kadınla deniz feneri arasındaki benzerlik, ikisinin de tecrübesiz bir denizciyi bütün dertlerinin sona erdirdiği yanılsamasına sürüklemesidir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 18

Jessica, Dante'nin evinden ayrıldıktan sonra, son anda kapalı bir yerde kalamayacağını ve hava almaya ihtiyacı olduğunu fark ederek arabacıya Hyde Park'a gitmek istediğini söylemişti. Geniş bir açıklıkta duran arabadan indi.

Yalnız olmasını yadırgayan bakışların altında yürümeye başladı. Parkın iç kısımlarında yapay bir göletin başına geldiğinde, durup donuk gözlerle suya bakmaya başladı. Daha sonra dalgınca yürüyerek, göletin etrafını dolaşıp yaşlı bir ağacın altındaki çimenlerin üzerine oturdu.

Genç kızı gören kuğular ve ördekler, yemek alabilme umuduyla onun olduğu yere doğru yüzünce Jessica'nın yüzünde sevecen bir gülümseme oluştu. Çantasında duran sabah fırından aldığı ve kızlara vermeyi unuttuğu poğaçayı hatırlayarak yalnızlığını unutturan bu sevimli hayvanlara atmaya başladı.

Eve gitmek hiç bu kadar zor gelmemişti. İstediği ve elde ettikleri iki ayrı dünyaydı. Nereye ait olduğunu bilmeden savrulmaktan yorulmuştu. Yüreği farklı notalardan serenatlar

söylerken, aklı ayaklarını bastığı sağlam zeminden bir adım bile kıpırdamıyordu. Yüreği ve aklı bir araya gelse kesinlikle dünya savaşı çıkar, bedenini parçalara ayırıp gömerlerdi.

Aniden beynini uyuşturan bir farkındalık yaşadı. Evet, Adriana haklıydı, onu hâlâ seviyordu. Bu düşünceler aklından geçer geçmez acı ve pişmanlıkla iç çekti. Elini kolunu bağlayan acizliği karşısında bildiği ne kadar küfür varsa hepsini avaz avaz bağırmak istiyordu. Özellikle şu an böylesine alabildiğine açık havadayken...

Ona yeniden âşık olmak kesinlikle boyunu aşıyordu. Daha öncesinde tecrübe etmesine rağmen derinliğini kavrayamadığı sularda kesinlikle boğulacaktı. Ağrıyan göğsüne elini koydu. "Aptal! Yeniden âşık olmak gibi bir gaflete nasıl düşersin? Sana yaptığı onca eziyetten, duygusal ve ruhsal işkenceden sonra nasıl güvenip kalbini ona yeniden açarsın? Geri zekâlı, aptal!" Başka hangi kelimeleri sıralayacağını bilemeyerek durdu. Karşısına çıkan her güçlüğü yendikten sonra kendi yüreğine yenilmişti. "Aferin sana! Seni sevmeyen, nefret eden adama âşık olacak kadar çılgınsın, hatta delisin!"

Skandallar, aşağılamalar, yaşadığı talihsizlikler yetmezmiş gibi âşık olduğunu fark etmek bardağı taşıran son damla olmuştu. Belki zamanla cemiyet yaşadıklarını, skandallarını, kirlenen adını unutacaktı. Fakat sevdiği adamla aynı ortamda bulunmak, donuk bakışını görmek, sevgisiz ve şefkatsiz ellerle ona dokunması, bedenine sahip olması ruhunda derin izler bırakacak, ömrünün sonuna kadar kendisini takip edecekti.

Arkasında duyduğu öksürükle başını çevirdi. Varlığını unuttuğu adamı görünce kaşlarını çattı. Arabacı Grant genç kızı rahatsız etmekten mahcup bir şekilde yüzüne baktı. Kendi hâlinde, sessiz, ellili yaşlardaki adamcağız uzun süredir onunla çalışıyordu. Kimseye karışmayan suskun yapısı nedeniyle çoğu zaman varlığı unutulurdu.

"Ne oldu Grant?"

Sorusuna başını omuzları içine çekerek, "Vakit hayli geç oldu, hanımım. Eve dönmek ister misiniz?" diye cevap verdi.

Havanın karardığını ve parkın tenhalaştığını gören Jessica, başını sallayarak doğruldu. Eteğine yapışan çimenleri silkeledi. Peşinden gelen adamla beraber arabaya doğru yürüdü. Son kararını vermiş miydi? Şimdi ne yapması gerekiyordu? Fikrini değiştirmeli ve genç adama *hayır* mı demeliydi? Ya sonra yaşayacakları... Onu yeniden kaybederek sonsuza kadar onsuz yaşamaktansa, kısa süreli sahip olmakla yetinemez miydi?

Sorular her dakika hızla çoğalırken çözüm koca bir hiçti. Çözüm arayışları ve sorgulamaları onu bir adım bile ileri taşımamıştı.

Leicester Meydanı'nı geçen ve Green Caddesi'ne yönelen arabanın ne yöne gittiğinin farkında değildi. Karanlığın esareti altına aldığı şehrin suskunlaşmış sokaklarını geçerken şehrin aksine kendi içinde bir keşmekeş yaşanmaktaydı. Atlar kalbinin ritmine ayak uydurmuş, aynı tempoda koşuyordu.

Araba Hanover Meydanı'ndan sağa sapıp, bir süre ilerledikten sonra St. George Sokağı'nda bulunan evinin önünde durdu. Basamakları yerleştiren Grant, kızın inmesine yardımcı oldu. Bahçe kapısını açan Jessica taş döşeli yoldan ayak seslerini dinleyerek yürüdü.

St. James Sokağı'nda arabadan inen Dante, White'nin bugün her zamankinden daha kalabalık ortamına isteksizce girdi. Koridorda ilerlerken, yazmanın odası önünde kendi adını duyunca duraksadı.

Bahis defteri başındaki grup odadan dışarıya taşmıştı. Lanet olası bahis daha da büyümüş görünüyordu. Biraz yakla-

şip odayı inceledi. Büyük paraların döndüğü bahis defteri, bir sehpanın üzerinde duruyordu. Mekânın sekreteri ve muhasebecisi Bay Virgil artık yazmakta zorlanıyor gibi görünüyor, ter içinde kalan saçları dökülmüş tepesini sık sık çıkardığı beyaz mendille siliyordu. Gözler genç adama dönerken, imalı bakışlar ve fısıldamalar bir gruptan diğerine hızla yayıldı.

Omzunda hissettiği temasla başını çevirdi. Sean sıkışık kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyordu. Burada olmasının sebebi arkadaşını bulmak olan Dante bu kalabalığa girmemesini işaret edip, önündeki centilmenleri yararak ona ulaştı. Arkasından kendisini takip eden Sean'la birlikte güçlükle dışarıya çıktılar.

"Bütün Londra çıldırmış olmalı! Kahretsin! Ne halt ettiklerini sanıyorlar?"

Sean arkadaşının barut gibi ifadesine dudakları yukarıya doğru kıvrılırken, "Yıllarca aradıkları fırsatı ellerine geçirmişken sonuna kadar yararlanıyorlar, dostum," dedi.

Dante seri hareketlerle merdivenleri inip kaldırımda durdu. "Şu an onlarla uğraşamam! Jessica kayıp! Yardımına ihtiyacım var!"

Sean kaşlarını kaldırıp, ona alaycı bir bakış fırlatarak ellerini cebine soktu. "İntikam almayı düşündüğün kadının kaybolması seni neden bu kadar endişelendiriyor?"

Dante kısılan gözlerini arkadaşının lakayt tavırlarından hoşnutsuz bir şekilde daha da kıstı. "Bana yardım edip etmeyeceğini söyle, seninle uğraşmak istemiyorum!"

Sean onun gerçekten de telaşlanmış olduğunu anladığı anda ciddiyetini takınıp, "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Arayacak adama ihtiyacım var! Nerede olduğu ve nasıl kaybolduğu ile ilgili bir fikrim yok. Benim evimle kendi evi arasında fikir değiştirip ortadan yok oldu."

"O yetişkin bir kadın, eminim alışveriş veya kadınca ıvır zıvır için Bond Caddesi'nde bir yerlerdedir."

Dante sabırsızca iç çekti. "Anlamıyorsun, son günlerde onu fazlasıyla zorladım. Gidebileceği her yeri araştırdık. Sonra..." Ellerini sıkıntıyla saçlarının içinden geçirirken, ne yapacağını bilmeyen bir adamın kararsız tavırlarını sergiliyordu.

"Sonra?" diye mırıldandı Sean.

"Sonra onun bir sözünü hatırlamak beni endişelendirdi."

"Hangi sözmüş bu?"

"Kendisini bir uçurumdan atacağıyla ilgili sözü..."

Sean'ın gürültülü bir şekilde verdiği nefes, yanlarından geçen adamlar tarafından bile duyulmuştu. "Kızı intiharın eşiğine getirdiğini mi söylüyorsun? Nasıl bir adilik yaptın ki zavallı kendisini bir uçurumun tepesinde buldu?"

Dante hatalarının yüzüne çarpılmasından hiç hoşlanmamıştı ama en yakın arkadaşının haklı olduğunu da biliyordu. "Şu an için önemli olan onun bulunması. Bana yardım edecek misin?"

Sean, diğer insanların dikkatini çekecek kadar fevri bir şekilde topuklarının üzerinde dönerken ceketinin kuyruğu dalgalandı. "Hâlâ duruyor musun?" diye homurdanarak yaklaşan arabasına atladı. Dante de arkasından onu takip etti.

Onu bulma konusunda Sean'ın çabaları bile boşa çıkmıştı. Lanet olası nereye gidebilirdi ki? Saatler saatleri kovalayıp, her yerden elleri boş dönünce endişeden aklını kaybetmek üzere olan Dante, belki bir ipucu bulurum umuduyla genç kızın evine geri dönmüştü.

Hayır, eve gelmemişti. Uşağın isteksiz yol göstermesiyle salona girdi. Her yerde genç kıza ait bir detay vardı. Gerçekten yapmış olabilir miydi? "Lanet olsun Jessica!" diye hırladı.

Çiçek desenli kumaşla kaplı zarif bir ağaç işçiliğine sahip olan koltuklara yöneldi. Göz alıcı işlemelere sahip yastıklar göze çarpıyordu. Bu işlemeler Jessica'ya aitti. Koltuğa bedenini bırakırken bu evin bir adamın himayesindeki bir kadına ait olamayacak kadar sade ve özenli döşenmiş olduğunu düşünüyordu.

Neler saçmalıyordu böyle? Genç kadının masumiyetini ispatlamaya çalışan bu mantık genç adamın delirdiğine işaretti. Oturduğu koltukta sakin olma çabalarına rağmen parmakları sabırsızca kolçakta tıkırdamaya başladı. Yerinde duramayacak kadar asabi ve sabırsızdı.

Dış kapının açılma sesine karışan mırıltılarla ayağa fırladı. Salona giren kızı gördüğünde aynı anda pek çok duyguyu bir arada yaşadı. Rahatlama, sevinç, kalbinin atışını hızlandıran heyecan ve daha sonra hepsinin yerini kaplayan o kor öfke... Kör edercesine gözlerine kadar yükselen ve dişlerinin kenetlenmesine neden olan bir hiddet gelip göz bebeklerine oturmuştu.

Jessica genç adamın onu salonda beklediğini duyunca şaşırmıştı. Zarif adımlarla yürürken şapkasını, eldivenlerini, şalını peşinden gelen Nobel'e vererek kapıyı açtı.

Eşikte durduğunda ilk fark ettiği, Dante'nin gözlerinden fışkıran vahşi öfkeydi. Odayı terk etme dürtüsünü engelleyerek, bir adım daha atıp içeriye girdi.

İradesinin öfkesine yenik düştüğü Dante artık davranışlarından sorumlu değildi. Titreyen uzuvlarını hareket ettirmezse olduğu yere çökecekti. Birkaç adımda kıza yaklaşıp, kapıyı çarparak kapattı.

Onun bu öfke gösterisini umursamayan genç kız koltuklara doğru ilerledi. "Hangi cehennemdeydin lanet olası?"

Cümlesini duyduğunda omzunun üzerinden onun katılaşmış yüzüne baktı. Ona neydi ki? Neden bu kadar ilgilen-

diği konusunda şüpheli bakışları genç adamın kararmış öfke dolu gözleriyle çarpıştı.

"Size hesap vermek zorunda olduğumu bilmiyordum," derken adamın ilgisini saçma bulduğunu belirten bir tavırla yüzünü şömineye döndü.

Gösterdiği tek öfke dolu hareketten sonra kontrolünü geri kazanmış olan Dante, onun bu umursamazlığına olan tepkisini bastırmaya çalıştı. Genç kıza doğru birkaç adım attı. Kendi canını yaktığı gibi onun da canını yakmaya hevesli olan vahşi yanını dizginlemekte zorlanıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın sesi bütün duygularını ele veriyordu.

"Seni düşüncesiz aptal! Saatlerdir yoksun! Peşine düşmüş arayan birçok insan şu an Londra'nın her tarafında!"

Jessica böyle bir telaşa neden olduğunun farkında değildi. Bu zamana kadar kimse onun için endişelenmemişti. Kendi kardeşleri bile... Bu duygu, bu omuzlarına yüklenen vicdan azabı hiç alışmadığı ve tanımadığı kadar ağırdı.

Jessica genç adamın yüzünün her bir ayrıntısını incelerken, gözlerinde onun da kendisi için telaşlanıp telaşlanmadığını merak eden bir bakış vardı. Ama görebildiği sadece öfke ve bu kadar insanı meşgul ettiği için bakışlarına yerleşmiş olan öldürme isteğiydi.

"Özür dilerim." Sözleri dudaklarından pişmanlıkla döküldü.

Dante onu tutup göğsüne bastırma ve dizine yatırıp dövme arasında bocalayarak, "Özür dilermiş! Kaç saattir cehennem azabı yaşayan o insanlara söyle bunu!" dedikten sonra onu sarsarak kendine getirmek isteyen ellerine hâkim olamadı.

"Çek ellerini ablamın üzerinden!"

Duydukları sesle ikisinin de başı kapıya döndü. Jessica ağzından fırlayan çığlığa engel olamayarak, "Thomy!" diye bağırdı.

Thomy, şişmiş ve kapanmış gözü, morarmış sağ yanağı, dağılmış, tozlanmış kıyafetleri, yüzünde nefret ve öfke dolu bir ifadeyle kapıda duruyordu. Gözlerini kızın omuzlarında duran genç adamın ellerine kaydırarak nefretle tısladı. "Ellerini ablamın üzerinden çek!"

Dante cevap vermeye fırsat bulamadan, ikisinin arasına giren delikanlı onun ellerini ittirerek kızı arkasına aldı. "Şimdi buradan defol! Bir daha ona elini sürersen seni öldürürüm!"

Dante buza dönmüş yüz ifadesiyle büyümeye çalışan çocuğa baktı. İşte tek eksik olan buydu. Jessica'nın kardeşi... Delikanlıya gördüğü durumla ilgili nasıl bir açıklama yapılabilirdi ki? Dante'nin duraksamasıyla Jessica duruma müdahale etmeye karar verdi. Kardeşinin kaskatı olmuş bedeninin arkasından çıkmaya çalışırken, Thomy onu yeniden arkasına doğru itti.

"Thomy beni dinle Tanrı aşkına!"

"Dinleyecek bir konu göremiyorum! Bu alçak seni taciz ediyordu!"

Dante son sözle, "Taciz mi ediyordum? Lanet olsun!" diyerek patladı.

"Onu metresin olarak tuttuğun doğru, değil mi?"

Jessica, delikanlının son sözleriyle donup kalmışlığını hıçkırık gibi bir nefesi içine çekerek bozdu. Kendini ikilinin arasına atarken yüzü Thomy'ye dönüktü.

"Yanlış anlıyorsun Thomy!" Elleriyle yüzünü kavramaya ve delikanlının kaçırdığı gözlerine ulaşmaya çalışıyordu. Thomy ondan iki adım uzaklaştı.

"Dedikoduların yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

Jessica açıklamak üzereyken Dante'den bıçak kadar keskin, "Onunla evleniyorum!" diyen açıklama geldi. Thomy ilk defa ablasının gözlerine bakarken, "Bu doğru mu ?" diye fısıldadı.

Jessica başını sallayarak doğrularken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sana ne oldu böyle? Neden okulda değilsin?" diyen sesi titriyordu.

Thomy yaptıklarından mahcup olurken yüzünün morlukları dışında kalan kısımları utançla kızardı. "Okulda kavga ettim."

Jessica kardeşinin karakteri dışında olan bu davranışına gözleri şaşkınlıkla büyüyerek, "Neden? Sen tartışmaktan bile nefret edersin!" diyerek itiraz etti.

"Dedikodular okula kadar geldi. Çocuklardan biri ileri geri konuşunca dayanamadım. Müdür Emerson oda cezası verdi, ben de kaçtım. Seni görmem gerekiyordu Jess, daha fazla orada kalamazdım."

Jessica korkuyla içini çekti. Ne yapacağını bilemeyerek sessizce onları dinleyen Dante'ye döndü. Gözleri onu bu durumdan kurtarması için genç adama yalvarıyordu.

Dante delikanlıyı anlayabiliyordu. "Yarın nikâhta bulunduktan sonra okula dönmesini sağlarız. Bu arada ben bir mektupla durumu açıklarım."

Jessica *tamam* anlamında başını sallarken, genç adamın cümle arasında söylediği *yarın* ve *nikâh* kelimeleri dikkatini çekti.

"Yarın... Nikâh mı?" derken sesi çığlık olarak çıkmıştı.

Dante sakin bir sesle, "Ayarlamalar yapıldı, izin alındı, yarın öğleden sonra saat ikide nikâh kıyılacak! Hazır olsan iyi olur. Thomy'nin seni damada teslim etmekten büyük mutluluk duyacağına eminim," dedi.

Delikanlının yüzü mutlulukla aydınlanırken sevinçle başını salladı. Jess ve Thomy'nin herhangi bir söz söylemesini beklemeden, hafifçe bir baş hareketiyle selam vererek odadan çıktı. Jessica ve Thomy şaşkın bakışlarla onun çıktığı kapıya bakakalmışlardı.

Duyduğu sersemletici açıklamanın ardından kendine gelmeye çalışan Jessica Thomy'ye dönerek, "Bir bebek gibi kavga etmek de nereden çıktı? Hadi gidip seni temizleyelim ve yaralarına bir bakalım," diyerek çocuğu peşinden sürükleyerek merdivenlere yönlendirdi.

19. Madde:

Erkeklerin denizde kadınların da karada olmasının bir sebebi var. Her erkek günü geldiğinde sığınacak bir liman arar.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 19

Gece boyunca uyku tutmayan Jessica yatakta dönüp durmaktansa kalkmaya karar vermişti. Sabaha karşı sabahlığını giyip aşağıya inmişti. Pencerenin önünde güneşin doğuşunu izlerken bugünün geçmiş hayatının sonu, geleceğinin ilk günü olduğunu bilerek çayını yudumluyordu.

Üşüyen ayaklarını altına almasına rağmen bir türlü ısınamıyordu. Elleri ve bedeni de ayakları gibi buz tutmuş, neredeyse kışın yağan kar kadar soğumuştu. Yaşayacağı günün korkusundan dolayı içini saran soğukluğun bu titremelere neden olduğunu biliyor ama bir türlü kendini durduramıyordu.

Tanrım, kendisinden nefret eden adama delice âşıktı ve bugün onunla evleniyordu! Hayatını bir şantaj malzemesi olarak ortaya sürmüş, blöfünü gören genç adam kızı tuzağın içine gözünü kırpmadan çekmişti.

Her gün onu görmek, aşkını saklamaya çalışmak yüzerek okyanusu geçmekten daha zordu. Jessica'nın yüzme bilmediği düşünülürse imkânsızdı.

Gerçekleri anladığı zaman yaşayacağı işkenceyi düşünemiyordu. Bu avantajı kendi lehine kullanacak olan genç adam, söylediği gibi ruhuna da sahip olmuş olacaktı. Kendini kurtarmanın bir yolunu bulabilse bile kaçmak istemeyeceği gönüllü bir cehennemin içine hapsolmuştu.

Dışarıdan gelen kuş sesleri tabiatın uyandığını haber verirken, yaklaşan nikâhından ve bugün yaşanacak olaylardan deli gibi korkuyordu.

"Erken mi kalktın, yoksa uyuyamadın mı?"

Arkasından gelen Lorna'nın sesine dönerken önüne dökülen kahverengi saçlarını geriye attı. Altına topladığı ayaklarını indirip doğruldu. Uyuşmuş ayaklarının hissizliğini keşke tüm bedeni ve aklıyla da yaşayabilseydi. "Uyuyamadım, yatakta dönüp durmanın bir işe yaramadığını anlayınca buraya indim. Thomy kalktı mı?"

Lorna onun elindeki boş bardağı alırken, "Hayır, çok yorulmuş olmalı. O uzun yolun bir kısmını yürüdüğünü düşünürsek, üstelik o yara ve berelerle, bıraksak tüm gün uyuyabilir," diye cevapladı.

"Bırakalım da öğleye kadar uyusun. Ben hazırlanıp çıkmalıyım, Adriana ile konuşmam gerek," diyen genç kıza gözlerini devirerek bakan Lorna, "Bugün nikâhın var kızım, işe gitmek son düşüncen olmalı," diye homurdandı.

"Benim için o kadar endişelendikten sonra bugün nikâhımın olacağını bilmesi gerekiyor. Ayrıca onu yanımda istiyorum. Seni de..." diyerek merdivenlere yürüdü.

İş yerinin kapısından girdiğinde Adriana ve kızlar çoktan gelmişlerdi. Genç kızı görünce, sevinç çığlığı atarak yaklaştılar. Endişeli bekleyişleri Dante'nin Jess'in döndüğü ve iyi olduğunu belirten notuyla sona ermişti. Yine de genç kızı görmeden rahatlayamamışlardı.

Jessica mahcup ama bir o kadar da sevildiğini ve arandığını bilmekten mutlu, "Sizi telaşlandırdığım için özür dile-

rim," diyerek kendisine sarılan kızlara duygulanmış gözlerle baktı.

Adriana dolu gözlerle gelip, "Sakın bir daha bize bunu yapma! Dük kadar çıldırmasak da en az onun kadar endişelendik!" diyerek azarladığı kıza sarıldı. Jessica geri çekilerek, onun yüzüne tuhaf bir ifadeyle bakınca, "Evet, tüm şehri ayağa kaldırdı. Cinayet işlemek üzere olduğunu söyleyebilirim. Buzdan yapılmış Dük'ün eridiğine şahit olduk," diyerek kıkırdadı.

Jess, dün akşamki tavırlarını düşününce sadece öfkeli olduğunu söyleyebilirdi. "Gördüm, öfkeden deliye dönmüştü."

"Öfke mi! Ekselansları endişeden ölmek üzereydi. Sadece öfkeli demek haksızlık olur."

Adriana'nın genç adamı savunan sözlerine gözlerini devirdi. "Tamam, endişelenmiş olsun! Ben öyle olduğunu düşünmesem de... Bugün işe geliş amacım da bir bakıma bu konuyla ilgili."

"Çalışmak için gelmedin mi? Bugünlerde nedense seni hiç göremiyoruz."

Penny'nin sitemli sözlerine sırıtarak, "Size söylemem gereken bir haber var aslında," derken meraklanmaları için birazcık duraksadı. Kızlar hevesle birer adım daha yaklaşıp çevresini sardılar. Jess'in gönlü daha fazla oyalamaya razı olmayarak, "Bugün öğleden sonra nikâhım var, sizlerin de orada olmasını istiyorum. Bu kimsenin bilmemesi gereken bir nikâh... Öğleden sonra bir araba gelip bizi evden alacak. Hazırlanabilir misiniz?" dedi.

Hepsi önce hayretle sonra çığlıklarla zıplayarak ve kıza yeniden sarılarak bu haberi kutladılar. Her ne kadar özelmiş gibi görünse de Jess için geleceğini uçurumdan aşağıya attığı gün olarak hayatında derin iz bırakacaktı.

Düşüncelerinden dolayı buruk bir sesle, "Ben evde olacağım, siz de hazır olduğunuzda gelirsiniz," diyerek onlara veda edip ayrıldı.

Dante'nin huzursuzluğu ve sabırsızlığı bitmeyen bir endişeye dönüşmüştü. Sabahtan itibaren çevresindekilere özellikle çalışanlara eziyete dönen bir huysuzluğu vardı. Ekselansları asabileştikçe çalışanlar sakarlaşmışlar, her gürlediğinde ellerinde ne var ne yok döküp saçıp kırmışlardı. Bu durum Dante'yi daha da çileden çıkarmış, evde kopan fırtına sonunda hanımlar ağlamaya, beyler ise saklanacak bir yer aramaya başlamışlardı. Genç adam öğleden sonra evden ayrıldığında çalışanlar derin bir nefes alıp rahatladılar.

Nikâhın ayarlandığı kilise Londra'nın beş mil dışında küçük bir köydeydi. Bay Masters akşamüzeri hazırlanan evrakları ve adresi teslim etmişti. Sean ve Fahid'i nikâha davet edip etmeme konusunda bir süre kararsızlık yaşamıştı. Birlikte pek çok belayı atlattığı arkadaşlarını geçici bir evliliğin şahitleri yapmak istemiyordu. Kendisine hak vermeyeceklerdi, anlamayacaklardı, asıl sebebi öğrendiklerinde yüzünü bile dağıtabilirlerdi. Sean bu konuda belki birazcık anlayışlı davranabilirdi ancak Fahid kesinlikle genç kadına yaptıkları nedeniyle onu parçalara ayırırdı. Ama ya bir gün duyarlarsa o zaman onları hangi bahaneyle kendinden uzak tutacaktı? En iyisi her şeyi göze almalı ve nikâha davet etmeliydi. Kısa bir not yazıp yolladı. Ayrıca Sean'dan yapılmasını istediği birtakım ricaları vardı.

Fahid elinde tuttuğu nota şaşkınlıkla bakarken, Cabir omzunun üzerinden eğilip yazılanları okudu. Sırıtarak, "Kaptan yakayı kaptırmış mı yani ?" diyerek kahkaha attı.

"Kim yakayı kaptırmış?"

Kapıdan gelen ses iki çift gözün dikkatini çekmişti. Fahid odaya giren genç kadının ışıltısına kapılmış, ne sorduğunu duymamıştı. Güneş ışığıyla harmanlanmış saçlarıyla hayatının daimi ışığıydı ona doğru yürüyen kadın. Gece veya gündüz fark etmiyordu. Fahid'in sonsuza kadar sönmeyecek ışığı çatısının altında, yatağında ve kollarındaydı.

"Kaptan Dante," diye cevapladı Cabir.

Kocasının aç bakışları altında yanakları pembeleşen Ayrin, utanmış bakışlarını kocaman açarak onu uyarmaya çalıştı. "Dedikoduları duymadım. Kaptan sessiz sedasız bir nikâhla mı evleniyor yoksa?" diyerek ısınan ortamın havasını değiştirmeye çalıştı.

"Biz de duymadık," diyen Cabir emin olmak için notu Fahid'in elinden çekti. "Dedikodusuz ve sessiz bir şekilde evleniyor. Doğru," diyerek kâğıdı yeniden genç adama uzattı.

"Tanıdığımız bir hanım mı?"

"Sanmıyorum," diyen Fahid yerinden kalkıp genç kadına doğru yürüdü. "Asla evlenmeyeceğini söyleyen bir adamın davranışına benzemiyor. İlginç!"

"Şaşırtıcı!"

Cabir'in söylediğini başını sallayarak onayladı. "Arkasında başka şeyler aramalı mıyız?"

"Ne gibi?" diye soran Ayrin burnunun dibine kadar sokulmuş olan Fahid'in etkisine kapılıp cümlesinin devamını unuttu.

Genç adam kollarını onun ince beline sarıp kendine çekti. "Bu Dante'nin yapacağı bir davranış değil. Sizin aksinize bazı dedikodular bana kadar geldi."

Cabir kıskanç bir homurtu çıkardı. "Bizim duymadığımız ama senin duyduğun o dedikodu neymiş?"

"Sevgili arkadaşımız son günlerde bir hanımefendinin peşinden koşuyormuş. White'de adına bahis bile açıldı."

Ayrin'in gözleri irileşirken, "Bu hanımefendiyle mi evlenecek? Bu büyük bir sansasyon," dedi.

"Bu nottan anladığım kadarıyla gizli saklı bir nikâh olacak."

"Bu çok aptalca!" diyen Cabir kapıya doğru yürüdü. "Mutluluklar dilediğimi söyle!"

"Sen gelmiyor musun?" diye arkasından seslendi Fahid.

Kapıdan çıkmadan hemen önce onun, "Yeterince aşk kuşu görüyorum! Bir tanesine daha katlanamam!" dediğini duydular.

"Bize hakaret mi etti?"

Fahid boğuk bir sesle gülerek onun burnun ucunu öptü. "Cabir'in dilinde o bir hakaret değildi. Bizim adımıza ne kadar mutlu olduğunu ifade etmek istedi."

"Emin misin?"

"Eminim," diyen Fahid burnunu onun kulağına sürttü. "Seni özledim."

"Sabah kahvaltıda birlikteydik."

"Üç saat olmuş. Çok uzun bir zaman..." Yakıcı bakışlarını onun mutlu menekşe mavisi gözlerine dikti. "Sana nasıl doyabileceğimi söyle bana!" Sözlerini bitirir bitirmez dudaklarına kapandı.

Ayrin ayak ucunda yükselirken, "Doyup geri çekilmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi dudaklarına yağan öpücükler arasında. Biraz daha sokularak genç adamın gücüne sığındı.

"O zaman sonsuza kadar senin açlığınla kavrulmamı izlemek ve yaşamak zorunda kalacaksın, Sagirah!" diyen Fahid genç kadını kendine doğru çekti.

"Büyük bir zevkle Lord Esir Yürek," diye mırıldandı Ayrin nefes nefese.

Sean, Dante'den gelen notu görünce alaycı sırıtışına engel olamadı. Nefret ettiği kadınla hangi aptal evlenirdi? Tabii ki nefret ettiğini sanan ama delice âşık olan arkadaşı Dante... Gerçekten de sevmeyen bir adam karısı olacak kadın için bu kadar zahmete girer miydi?

Dante'ye sorsa *asla* derdi. Bütün bu ricaların altından başka bahaneler bulacağına emindi. İçten gelen neşeli kahkahalarla evden çıktı. O zaman âşık *olmayan* arkadaşı için şu ricaları yerine getirmesi gerekiyordu.

İki arabayla yola çıktıklarında Jessica soğuk bir maskenin ardına sakladığı korku ve heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Thomy ve Adriana, kızın bu sakin tavrına bir süre baktıktan sonra kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlardı.

Üzerine giydiği gümüş rengi işlemeleri olan uçuk mavi elbise daha önce hazırladığı ancak giymeye fırsat bulamadığı yeni bir kıyafetti. Saçlarını özenle tepesine toplayıp şekil veren Lorna, kıyafeti giydikten sonra, çok güzel olduğunu söylerken nemlenen gözlerini silmişti. Ağlayabilse, kuru gözlerinden akacağını bilse çoktan gözyaşına boğulmuştu. Daha önce her genç kız gibi evlilik düşleri kurmuştu. Düğünü ile ilgili hayalleri vardı bir zamanlar. Ama yaşadıklarından sonra bu hayal ve düşler çoktan silinmişti. Yeniden düşle deseler

bile nasıl bir evlilik istediğini, düğün heyecanını aynı istekle kurgulayabileceğini hiç sanmıyordu.

Kendisini nikâhı olan bir gelin gibi hissedemiyordu. Acaba Dante kendini bir damat gibi hissedebiliyor muydu? Araba küçük bir kilise önünde durunca kâbus dolu bir rüyadan uyanır gibi yerinde doğruldu. Belki de asıl kâbusu şimdi başlıyordu. Thomy'nin yardımıyla arabadan indi.

Küçük bir bahçenin sonunda yükselen mütevazı kiliseye beklentilerini yerine getirebilecekmiş gibi baktı. Sevdiği adam şu anda o duvarların arkasındaydı. Thomy'nin koluna girdi. Adımları itiraz eder gibi yerinde kaldılar. Dönüp ona bakan Thomy kaşlarını çatarak, "Bir sorun mu var Jess?" diye sordu.

Genç kız direnen yüz kaslarına inat bir gülümseme yerleştirmeye çalıştığı dudaklarıyla, "Heyecandan sanırım birden dizlerim titremeye başladı," dedi ve kiliseye yönelen delikanlıya ayak uydurdu.

Geri giden adımlarla büyük kapıdan içeri adımını attığında, küçük kilisenin içindeki sessizlik Jessica'yı sarıp sarmaladı. Birkaç davetli konuk en ön sıralarda oturuyordu. Vitray camlardan süzülen ışık yerde renkli oyunlar oynarken, yanında yürüyen Thomy'nin heyecanla nefesini verdiğini duyup göz ucuyla ona baktı.

"Heyecanlı mısın?"

"Biliyorum, senin heyecanlı olman gerekiyor. Ablamı damada teslim edeceğim için..."

Jessica anlayışlı bir şekilde kardeşinin kolunu okşadı. "Tamam, ikimiz adına da heyecanlanabilirsin."

Orgun sesiyle kırmızı halıda yürümeye başladılar. İki tarafında sıraların yerleştirildiği koridorda yürürken, bir türlü gözlerini kaldırıp karşıya bakamıyordu. Beş yıl önce olsa bu hayatının en güzel günü olurdu. Mihrapta bekleyen adam hayatının aşkıydı, kendisini seviyordu yani Jessica sevdiğini düşünüyordu. Aradan geçen beş yılda değişmeyen sadece genç kızın daha da büyüyen aşkıydı.

Bu yol uzasa ve hiç bitmese, genç adamın gözlerinde aşkı görebilse, onun nefretinden arındığını hissedebilse... Olmayacak ihtimaller yüreğinden bir bir geçerken görüş alanına pırıl pırıl parlayan bir çift siyah çizme girdi. Daha yukarıda güçlü bacakları saran gri pantolon, gümüş yelek, siyah boyun bağı, beyaz gömlek ve siyah kuyruklu ceketin sardığı geniş omuzlar...

Nihayet güçlü köşeli yeni tıraş olmuş bir çene, düzgünce yontulmuş kusursuz biçimli dudakların üzerindeki kusursuz burun ve çıkık elmacık kemikler, sonunda sık siyah kirpiklerin gölgelediği kadifemsi kahverengi gözler... Ne düşündüğünü saklayan, eski Dante'nin içinde neşeli pırıltıların oynaştığı, yüreğini gösteren bakışlarının yerini alan soğuk gözler... Kahverengi dalgalı saçları rüzgâr tarafından dağıtılmış bir tutamı sağ kaşının üzerine düşmüştü. Görünüşündeki belki de tek insancıl yan da buydu.

Dante elini uzatınca, Thomy kolunda duran kızın eldivenli elini alıp genç adamın avucuna bıraktı. Jessica yer değiştiren donmuş elini izlerken, Dante hafifçe tuttuğu kızı yanına çekti. Bekleyen rahibe dönerken aralarında ne sıcak gülümsemeler ne de mutlu bakışmalar oldu.

Dante kapıdan giren gün ışığına sarınmış kızın görüntüsüne bakarken gözünü alan parlaklıkla bakışlarını kısmıştı. Kardeşinin kolunda mihraba doğru yürüyen gelini bakışlarını bir an bile yerden kaldırmamıştı. Mavi elbisesi içinde uçuverip gidecekmiş, parmaklarının arasından kayıp bilinmeyen bir dünyaya adım atacakmış gibi görünüyordu. Dante'yi onsuz bırakarak, tek başına, öylece...

Genç adamın *bana bak* diyen iç sesine cevapmış gibi Jessica kirpiklerini yavaşça kaldırdı. Saniye saniye kaldırılan bu kirpiklerin altından bakışları göründü. Ela gözleri kıyafetin yansımasıyla uçuk bir maviye dönüşmüştü. Cam kadar donuk ve soğuk. Oysa Afrodit kadar kusursuz görünen dış

görünüşüne rağmen, mutlu olmadığı bedeninden kendisine doğru akıyordu. Yeniden "*Yanlış mı yapıyorum?*" düşüncesi beynini kemirmeye başlamışken, Thomy kızın narin elini avucuna bıraktı. Ne zaman elini uzattığını, uzatırken yalvaran bir tarzda avucunu açtığını hatırlamıyordu. Avucuna konan eli bırakmadan rahibe döndü.

Rahibin sözlerinden çok yanında duran kızın bedeninden ve duruşundan gelen olumsuz titreşimler nedeniyle huzursuzdu. Göz ucuyla onun asık suratlı sessizliğine baktı. Rahibin öksürmesiyle garip çift düşüncelerden kurtulup gerçek dünyaya döndüler. Tekrarlanan evlilik yemini klasikti. Oysa bir zamanlar böyle bir anda onun gözlerine bakarak hangi cümleleri söylerse aşkını daha iyi anlatabileceğini düşünürdü Dante.

"Hastalıkta, sağlıkta, zenginlikte, yoksullukta, ölüm bizi ayırana kadar..."

O zaman anladı ki gerçekten de ölüm onları ayırana kadar ona sahip olmak istiyordu. Asla bırakmayacak, bir gün yeniden kendisini sevmek zorunda kalacaktı.

"Hastalıkta, sağlıkta, zenginlikte, yoksullukta, ölüm bizi ayırana kadar..."

Jessica bu sözleri bir daha hiçbir adam için söylemeyeceğini, asla kimseyi sevmeyeceğini, son nefesine kadar ona bağlı kalacağını bilerek yürekten söylerken Dante için bu yeminin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir ay mı ya da beş, on... Ama bitecekti biliyordu. Bu nefret, o bitirmese bile bir gün gelecek ikisini de yok edecekti. Korkmasa belki bir gün sevebilir diye umut edebilirdi.

Rahibin, "Sizi karı koca ilan ediyorum," sözünden sonra Dante kızı kendine çekerek dudaklarına soğuk bir öpücük bıraktı.

Az sayıdaki davetlinin alkışları arasında birkaç basamağı inerken kızların mutluluk hıçkırıkları, Dante'nin arkadaşlarının iyi dilekleriyle kutlama ve vedalaşma bitti.

Jessica Thomy'ye yaklaşıp, "Dışarıda bir araba bekliyor, seni okuluna götürecek. Sakın bir daha böyle bir delilik yapma, tamam mı?" diyerek sarıldı.

Thomy dolu gözlerle konuşamadı ama başını salladı. Yanında bekleyen Dante elini uzatarak delikanlının elini sıktı. Sonra Jessica'nın elini koluna yerleştirerek kısa koridoru yürümeye başladı. Jess ona ayak uydurmaya çalışırken, geri dönüp arkadaşlarına el salladı.

Dante'nin arkadaşlarından birinin, "Emirlerin harfiyen yerine getirilmiştir, Ekselansları!" diyerek arkalarından bağırdığını duyduğunda merakla genç adama bakan Jessica, "Hangi emirler?" diye sordu.

Dante yürümesinde bir değişiklik olmadan, "Sadece birkaç ricam vardı," diyerek soruyu geçiştirdi.

Gün ışığına çıktıklarında merdivenin önünde Dante'nin arması olan gösterişli bir araba bekliyordu. Arabacı ve abartılı dukalık üniformaları içindeki uşaklar koşturdular. Biri merdiveni indirirken diğeri kapıyı açtı.

Dante genç kızın binmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Teklif edilen yardımı geri çevirmeyen Jessica arabaya bindi. Kendisi de bindikten sonra merdiven çekilerek kapı kapandı. Siyah deri koltuklar yolcuların rahatını düşünerek yastıklarla desteklenmişti. Küçük ortama deri ve Dante'nin kokusu sinmişti. Bir kadını çıldırtacak ve ayartacak o kokuyu tarif etmek imkânsızdı Jess'e göre. Yapabileceği tek şey olabildiğince daha derin nefes almak ve karşısındaki koltuğa yayılan genç adamın cazibesinden etkilenmemek için kendini kontrol altında tutmaktı.

Araba harekete geçtiğinde, pencereden sarkarak arkadaşlarına el salladı genç kız. Neden geçmişi yok oluyormuş ve bilinmeze yelken açıyormuş gibi hissediyordu? Neden Dante birazcık olsun ilgi ve şefkat göstermiyordu? Korkularının görmezden gelerek asık suratla oturması gerilen sinirlerinin kopmasına neden olacaktı.

Geride kalanlar görünmez olunca, pencereden çekilerek yerine oturdu. Bütün bu süre zarfında Dante'nin karşısındaki koltukta sakin bir ifadeyle oturuşunu görmezden gelmek zordu. Sanki her gün evleniyormuş gibi rahat ve huzurlu görünüyordu. Neden onun da kendisi gibi içi titremiyor, ağzı kurumuyor, nereye bakacağını şaşırmıyordu? Bu kadar sakin ve rahat olmak zorundaymış gibi bir de gözlerini ayırmadan bakması haksızlıktı.

Boğazını temizleyip, ağzının kuruluğunu gidermek için yutkunup öksürdü. "Nereye gidiyoruz?"

Dante onun tedirginliğini anlamasına rağmen tüm kıvrımlarını içen bakışlarla, "Rahatsız edilemeyeceğimiz bir yere," dedi boğuk bir sesle.

Yanaklarının kızarmasını engelleyemeyen Jessica'ya bakan Dante, şaşırmış gibi bir kaşını kaldırarak, "Hâlâ kızarabilmen çok ilginç," dedi soğuk bir sesle.

Jessica onun tartışmaya davet eden üslubuna ayak uyduramayacak kadar huzursuzdu. Bu nedenle başını çevirip dışarıya bakmaya başladı. Üzerine sabitlenmiş bakışlar artık gerçekten de canını sıkmaya başlamıştı. "Gözlerini dikip bakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Dişlerini sıkarak söylediği sözlere genç adam boğuk bir sesle güldü.

"Neden başka bir yere bakayım ki? Arabadaki en güzel şey sensin."

Genç kız onun ağzından duyduğu iltifata inanamıyordu. Dante, "Ne oldu, şaşırmış görünüyorsun?" diye sorduğunda bile verecek cevabı yokmuş gibi bakmaya devam etti.

Neden sonra, "Ulu Tanrım! Sen bana iltifat mı ettin?" dedi. Sesi inanmazlığını yansıtıyordu.

"Sen çok güzel bir kadınsın ve ben bunu takdir edecek her adam kadar gören gözlere sahibim."

Jessica onun kendisiyle alay edip etmediğini anlamak için gözlerini kıstı. "Sen sarhoş musun?"

Dante'nin erkeksi kahkahası arabayı doldurarak genç kızın kalbinin panikle ritim atlamasına sebep oldu. Bir zamanlar bu adamın gülüşü ve sesiyle baştan çıktığı düşünülürse Tanrı ona yardımcı olsun.

"İltifatları hep sarhoş erkeklerden duyduğunu düşünürsek inanmaman gayet doğal!"

"Sarhoş erkeklerden gelen iltifatlara itibar etmem ama senden bu sözleri duymam için sarhoş olman gerektiğini düşünüyorum."

"Sarhoş veya ayık, gece veya gündüz fark etmez, güzelliğin her zaman beni büyüledi. Senden nefret etmem, güzelliğine karşı kör olmamı gerektirmez. Seni arzulamadığım bir an bile yok."

Jessica onun gözlerinde gördüğü açlıkla nereye bakacağını şaşırdı. Bedenlerinden yükselen ısı arabadaki hararet dayanılmaz bir seviyeye çekti.

"Bana karım olarak öpücük vermedin. Karı koca olarak ilk öpüşmemiz olacak." Baştan çıkarıcı ve seksi sesiyle söyledikleri ikisini de tutuşturmuş, nefesleri düzensizleşmişti.

Jessica gözlerini kaçırıp başka oyalanacak bir yere veya nesneye bakmaya çalışsa da genç adam mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu. Kuruyan dudaklarını ıslatmak istedi ancak son anda kendini durdurdu. Bu hareket onun tarafından yanlış anlaşılacaktı.

Dante ona doğru eğilerek elini uzattı. Gözleri vaat doluydu. Jessica bu öpücük için öldüğünü en azından kendine itiraf edecek kadar dürüsttü. Elini onun avuçlarına bıraktı. Genç adamın çekiştirdiği bedenini büyük bir zevkle onun kucağına bıraktı.

Genç kızın yanaklarını avucuna alan Dante dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Hafif hafif, küçük dokunuşlarla öperken her bir temas bütün vücudunu titretiyordu. Eğer öpücükleri bu kadar büyüleyici olmasaydı kendisini geri çekebilirdi. Dante'nin dokunuşları yavaş yavaş daha ısrarcı olmaya

başlamıştı. Dudaklarıyla dudaklarını okşuyor, ufak ufak ısırıyordu. Genç kızın dudakları karıncalanmaya, uyuşmaya başladı. Kendisini onun keşfine bırakırken, gözleri istemsiz olarak kapandı.

Genç adam dilini onun alt dudağında gezdirmeye başlayınca, Jessica soluk soluğa kalarak gözlerini açtı. Dante kahverengi gözleriyle onu izlerken, "Jessica!" diye soludu. Sanki hayatın bütün anlamı, bütün gizemi bu tek kelimede saklıymış gibi ihtiyaç ve arzuyla doluydu.

Genç kız bittiğini düşünürken, Dante bir elini kızın saçlarının arasına daldırarak, başını nazikçe tutup kendine doğru çekti. Dudaklarına kapanırken nefesi Jessica'yı tutuşturmuştu. Genç kız daha önce hiç hissetmediği pek çok duyguyu aynı anda yaşıyordu. Sevdiği erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya aç, karmaşık ve dengesiz duyguları kulaklarında yankılanan kalp atışlarına karışıyordu. Dante'nin güçlü kolları vücudunu sıkıca kavrıyor, sıcaklığı kızın içini ısıtıyordu. Ve onu öperken dudaklarıyla uyguladığı basınç, dilini ipeksi dokunuşlarla kızın ağzının içinde yavaşça gezdirmesi inanılmaz sarhoş edici bir his yaratıyordu.

Kenetlenmiş dudakları ve nefesleriyle âdeta sevişirken Jessica sanki eriyordu. Elleri onun göğsünde gezinirken ağzının derinliklerine ulaşabilmesi için dudaklarını daha da araladı. Yaptığı bu ufak hareketin sonucunda elinin altındaki kalp atışları hızlandı. Genç adamın kalbi de en az kendi kalbi kadar çılgınca çarpıyordu. Onun bu kadar etkilendiğini görmeyi beklemiyordu. Nefes nefese ve şaşkınlık dolu gözlerle geri çekilip genç adamın gözlerinin içine baktı.

Jess'in yüz ifadesine eğlenerek bakan Dante, "Şimdi gerçek bir öpücük oldu sanırım," diyerek kızın topuzundan kurtulmuş ve yanağına düşmüş bir tutam saçı kulağının arkasına itti. Jessica onun bu kadar şefkatli ve nazik olmasını beklememişti.

Dante onu yan tarafına kaydırıp, oturtunca kendisini boşlukta sallanan bir sal kadar güvenlikten yoksun hissetti. Eğer bu adamı seviyorsa olabilecek her anını değerlendirecek, kendisine verebileceği ne varsa kabul edecekti. Bir gün onu kaybettiğinde, elinde olan anılara sarılıp, geri kalan hayatını bu anıların sıcaklığıyla ısıtarak avunacaktı.

Dante bedenini saran genç kızın sıcaklığı ve kokusuna kapılmış, aklı çoktan genç kızın kendisine ait olduğu görüntülerle işkence etmeye başlamıştı. Aynı şehveti paylaştıklarına inanamıyordu. Soğuk Leydi Morgan ateşiyle içindeki buzu eritmişti. Şimdi o eriyen buzdan geriye kalan su birikintisi içinde boğulmak üzereydi.

Araba durunca Jessica pencereden dışarıya baktı ve geldikleri yeri görünce soru dolu bakışlarını genç adama çevirdi. Dante dudağının ucunda oluşan kıvrım ve gözlerinde kurnaz pırıltılarla açılan kapıdan çıkarak kıza elini uzattı.

Kalabalık ve gürültülü limana ayak basan Jessica, elini bırakmayan genç adamın peşinden yürümeye başladı. Denizin tuz ve yosun kokusu, limanın kendisine has kokusuyla birleşip gürültüyle harmanlanıyor, bu ortama ait olmayanı çarpıyordu. Dante'nin canlanmış ve enerjiyle dolan uzun ve güçlü adımlarına uymakta zorlanan Jessica, neden limanda olduklarını düşünmekle meşguldü.

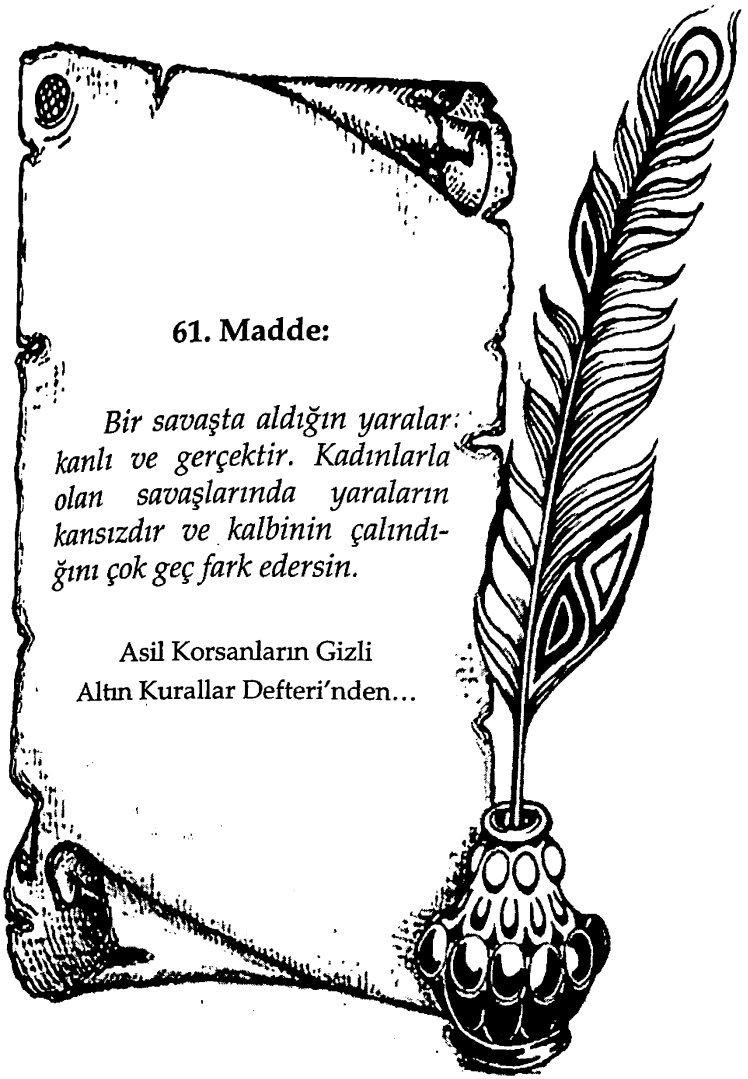
"Tanrı aşkına, nereye gittiğimizi söyler misin?" diyerek söylenirken genç adam muzip bir sesle, "Biraz daha sabırlı olmalısın," diyerek onu çekiştirdi.

Şapkası başından kayınca diğer eliyle tutmaya çalıştı. Birden beş yıl önceye dönmüştü. Hayat dolu Dante, heyecanla ve küstahsı bir çekicilikle onu çekiştiriyor, nereye gittikleri hakkında sorduğu sorulara muzip bir şekilde bakarak kaşlarını kaldırıyordu.

Nihayet genç adam durunca önünde durdukları muhteşem büyüklükteki kadırgaya garip bir ifadeyle baktı. "Neden buradayız?" Dante'nin gözlerinde ışıldayan gurur karşısında

yeniden bakışlarını gemiye çevirdi. "Bir yere mi gidiyoruz?" derken meraktan çatlamak üzereydi.

Dante elini çekiştirip, vermediği cevaplara bir yenisini ekleyerek genç kızı gemiye giden asma köprüye yönlendirdi. Sallanan ve gıcırdayan köprüde Jessica'ya yardım ederek karşıya geçirdi. Güverteye adımını atan kızın ilgiyle etrafını incelemesini gözlemliyor, çocuğuyla gurur duyan bir baba gibi onun beğenisini göstermesini bekliyordu.

61. Madde:

Bir savaşta aldığın yaralar: kanlı ve gerçektir. Kadınlarla olan savaşlarında yaraların kansızdır ve kalbinin çalındığını çok geç fark edersin.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 20

Jessica gördükleri karşısında gerçekten de çok etkilenmişti. Böylesine büyük bir gemiyi idare etmek ve sorumlu olmak büyük bir güç ve otorite gerektirirdi. Bakışlarını Dante'ye çevirdi ve ilk defa içinden gelerek genç adama gülümsedi. Onunla gurur duyduğunu gösteren bakışlarını gören genç adam hafiflediğini hissediyor, fikrinin aslında önemli olmadığını söylese de içindeki ses mutlulukla kahkahalar atıyordu.

"Gemi çok güzel," diyen kızı Dante düzeltti. "Kadırga."

Sonra birden yüzü değişen kıza endişeyle sordu. "Ne oldu?"

Jessica, "Ben daha önce hiç denize açılmadım," derken gözlerine korku yerleşmişti. Dante'nin küstah sırıtışı karşısında gözlerini kıstı. "Çok mu komik?"

"Komik değil ama bir buçuk saat dayanabilirsin herhâlde. Ayrıca kocası denizci olan bir kadının gemiyle ve denizle dost olması gerekir."

Jessica onun söyledikleri karşısında kalbi göğsünü döverken, birkaç saattir idrak edemediği gerçekle heyecanlandı. Kocası denizciydi. Kocası... Dante onunla evlenmişti. Engelleyemediği mutlu sırıtış tüm yüzünü kaplarken, "Çıkarmaya başladığımda bunu sana hatırlatırım," diye takıldı.

Dante onu kaptan köşküne davet eden bir reveransla yönlendirdi. Yanına gelen ikinci kaptana hareket emrini verdi. Tayfalar aniden hareketlenip ağır halatları, zincirleri çekmeye ve koşturmaya başladılar.

Jessica çıktığı kaptan köşkünden aşağıda olan hareketlenmeyi izlerken, ilk defa gerçek Dante'yi görüyor ve onunla aynı ortamı, ona ait yaşam biçimini teneffüs ediyordu. Unvanından sıyrılıp, üzerinde olan ceket, yelek ve boyun bağını çıkarıp, bir kenara fırlatarak yakışıklı bir denizciye dönüşmüştü. Verdiği emirleri anında uygulamaya geçiren kalabalık tayfası ve bütün gemiye egemen havası, bu yaşama ait olduğunu bir kez daha genç kıza göstermişti.

Onun elinden aldığı hayatı düşününce yüreği acı ve pişmanlıkla kıvrandı. Sevdiği adamı kurtarmak isterken aslında yaşayan bir ölüye dönüştürmüştü. Nefes almak yaşamaksa genç adam yaşamıştı.

Gemi ya da kadırga her neyse yavaş yavaş limandan uzaklaşmaya başladığında dümeni bir başkasına devreden Dante, durgunlaşan Jessica'nın yanına geldi. "Daha bir mil bile gitmeden deniz mi tuttu?" derken sesi coşkulu ve şakacıydı.

Jessica onun gözlerine bakamayarak başını iki yana salladı. "Nereye gittiğimizi söylemedin?" derken sesi mırıltı şeklinde ve isteksiz çıkmıştı. Dante onun değişen ruh hâli karşısında ne düşüneceğini bilemeyerek banka oturması için elinden çekti.

"Yaklaşık bir buçuk saatlik bir yolumuz var. Eğer dinlenmek ya da biraz uyumak istersen seni kamarama götürebilirim."

"Hayır, burada kalmak istiyorum."

Genç adam, "Sen bilirsin," diyerek dümene geri döndü. Kadırga hızlanıp dalgaları aşmaya ve rüzgârla yarışmaya başladığında, Jessica boş olan midesindeki hareketlenmeyi umursamamaya çalıştı.

Genç adam ise arkasını dönmüş, bacakları meydan okurcasına açık, parmakları bir pençe gibi dümeni sağlamca kavrayarak denize kafa tutuyordu. O an denizdi, güneşti, ışıktı, güçtü, fırtınanın kafa tutmaya cesaret edebildiği tek adamdı gözünde. Gömleği rüzgârın etkisiyle kabarıyor sonra kaslı sırtına yapışıyor, saçları uçuşurken yakasını okşuyordu. Parmaklarını o saçların içinden geçirme ve okşama duygusuyla kıvrandı.

Bir süredir sesi soluğu çıkmayan genç kızı merak eden Dante dönüp baktı. Jessica'nın yüz rengi değişmişti. Her an çıkarmaya hazır görünüyordu. Gururundan taviz vermemek amacıyla rahatsızlığını saklamaya çalışan kızın durumunu görünce dudakları yukarıya doğru kıvrıldı.

İkinci kaptana işaret ederek dümeni almasını istedi. Kızın oturduğu banka yürüyerek, itiraz etmesine fırsat vermeden kucakladı. Jessica'nın reddetmeye gücü yoktu. Ağzına kadar gelen midesinin konuştuğu anda dışarı çıkmasından korkuyordu. Kollarını boynuna dolayıp parmaklarına değen saçlarını karıştırdı. Genç adamın gerilen bedeni etkilendiğini gösterirken başını omzuna dayadı. Kalp atışlarını hissetmek, göğsüne sığınmak bir zamanlar tek düşüydü. Burnunu göğsüne dayayıp deniz, yosun, tuz ve baharat kokusunu içine çekti. Midesi yatışmıştı. Deniz tutmalarına karşı genç adamın kokusunu şişeleyip satmaları yüzyılın buluşu olabilirdi.

"Bugün hiç yemek yedin mi?" Ses titreşimleri göğsünden kulağına çarparken başını salladı. İndikleri merdivenler bir alt güvertede sona erdi. Dante bir kapıyı ittirerek açtı.

Burası her eşyasının cilalı ceviz ağacından yapıldığı büyük bir kamaraydı. Büyük bir yatak, çalışma masası, değerli

olduğu üzerindeki işleme resimlerden belli olan bir paravan, köşede temizlik için kullanılan bir bölme ile kocaman bir kamaraydı.

Onu yatağa bıraktıktan sonra, "Biraz uyu istersen," diyerek örtüyü üzerine örttü. Yerinden doğrulan Jessica şapkasının kurdelesini çözerek yan taraftaki sehpaya bıraktı.

"Uykum yok, bulantım da geçti zaten."

Genç adam bakışlarındaki değişen ışıltı ve çapkınca kıvrılan dudaklarıyla gözlerini ona dikti. "Oyalanman için ne yapabilirim?" Sesi vadettiği her zevki gerçekleştirmek için onay bekliyordu.

Jessica gizli bir hinlikle, "Siz uzun seferlerde zaman geçirmek için ne yaparsınız?" derken Dante'nin gözlerinden geçen hayal kırıklığına ciddiyetini bozmadan baktı. Dante sıkıntıyla parmaklarını saçlarının içinden geçirirken, "Benim aklımdan geçeni yapmadığımız kesin," diyerek boğukça söylenmesi üzerine kıkırdadı.

Kızın baştan çıkaran sesini duyunca gözlerini kısarak baktı. "Demek alay ediyorsun, hanımefendi? Seni eğlendirmek beni hiç mutlu etmedi. Aynı eğlenceyi kendim için de istiyorum." İterek yatağa düşürdüğü Jessica'nın kahkahaları, üzerine uzandığında aniden kesildi.

Onun üzerindeki ağırlığı Jessica'nın eğlencesini sona erdirmişti. Yüzüne yaklaşmış olan kahverengi gözlerin içine bakarken, uzanıp parmaklarını çenesinde gezdirdi. Bu dokunuş boynuna oradan omuzlarına sonra saçlarına doğru kayarak ensesinde sona erdi. Genç adamın başını kendine doğru çekti.

Kızın gözlerinin koyulaşmasını ve tutkuyla kararmasını izleyen Dante, daha fazla dayanamayarak bastırdığı bedeniyle onu ezerken, dudaklarını ayrılmayı hiç düşünmezmiş gibi dudaklarına hapsetti. Birbirinin nefesleri içinde kaybolurken Dante'nin elleri, her detayı her kuytuyu iştahla araştırıyor ve okşuyordu.

Jessica'nın parmaklarını gömleğin açık yakasından gire-rek göğsüne konmuştu. Göğsünde dokunduğu her noktadan yayılan titreşimlerle kasları da titriyordu. Genç kızın dudaklarını tüketmeye çalışan Dante arzuyla inledi. Ağzının kıyısında dolaşan ısrarlı dili, açılan dudakların arasından kayıp diline dokundu. Gördüğü karşılık, sesli nefesine, çılgınca atan kalbine ve sertlikten zonklayan bedenine çıldırtıcı bir etki bıraktı.

Elleri göğüslerini bularak avuçladığında, ihtiyaçla inleyen ve kıvrılan genç kız, bedeninde hissettiği sertliğin biraz sonra daha ileri talepleri olacağını fark etti. Boynuna kayan dudaklar ve dil, adım adım aşağıya doğru ilerlerken parmakları omuzlarına tutundu. Hızlı içine çektiği nefes ciğerlerine yetmiyor, tek nefes kaynağı adammış gibi ondan medet umuyordu. Elbisenin yakası aşağıya çekilerek sıcak ve ıslak dudaklar göğsüne kapandı. Yerinden sıçrayan Jessica çığlık gibi bir inlemeyle nefes almaya çalıştı.

Lanet olsun ölmek üzereydi! O parmaklar ve dudaklar bedenine dokunmaya devam ettiği sürece ya nefes alamamaktan ya da kalpten gidecekti. Üstelik aradan daha beş dakika bile geçmemişti.

Dante başını uzaklaştırınca itiraz inlemesinin dudaklarından kaçmasına engel olamadı. Genç adamın memnuniyetsiz küfürlerinin muhatabının bir an kendisi olduğunu zannetti. Kapı yeniden vurulunca, Dante kızgınlıkla içini çekerek üzerinden doğruldu. Derin bir boşluktan çıkan Jessica kendini kaybetmekten dolayı utançla kızardı. Genç adam öfkeli adımlarla kapıya ulaştıktan sonra kırmak ister gibi açarken, "Ne var ?" diye kükredi.

Kapıya gelen denizci arsız bir sırıtışla, "Yaklaştık efendim. Bilmek istersiniz diye düşündüm," diyerek uzaklaştı.

Genç adam kapıya yürürken, Jessica hızla kalkıp üzerini düzeltmişti. Geri dönen adam öfke ve hayal kırıklığı dolu yüzüyle, "Hazırsan çıkabiliriz," diye homurdandı.

Yaşadığı ateşli dakikaların etkisini üzerinden atamamıştı. Dizleri titreyerek ona doğru yürüdü. Birlikte sessizce merdivenleri çıkarken, ensesindeki sıcak nefesini ve eğlenen boğuk sesini duyduğunda gülmesine engel olamadı.

"Bir de iyi yönden bak. Deniz tutmasını nasıl tedavi edebileceğimi öğrendim."

Güverteye gelen Jessica merak dolu gözlerini kıyıya dikti. Geminin demir attığı yerin tam karşısında küçük bir koy ve koyun hemen gerisinde sırtını kayalıklara yaslamış küçük bir ev duruyordu.

Ev ve kumsalı saran sarp kayalıklar bu noktaya karadan geçişi imkânsız hâle getirmişti. Ev beyaz taş duvarları, sivri çıkıntılı çatısı ve minik bahçesiyle yalnızlığı, huzuru ve ulaşılmazlığı temsil ediyordu

Arkasında duran genç adamın sıcaklığı ve gücüyle sarmalanmış olan Jessica, hayranlıkla kahkaha atarak, parlayan gözlerle dönüp ona baktı. Memnuniyeti dudaklarını şekillendiren küstah gülümsemeden belli olan genç adama, "Gördüklerim gerçek mi?" diye fısıldadı.

Dante'nin yüzünde sırıtışı büyürken, "Gerçek ve bir hafta boyunca buradayız," diyerek kızı cevapladı.

Tayfalar denize indirdikleri kayığın hazır olduğunu haber verince, kızın dirseğinden hafifçe tutarak küpeşteye doğru yönlendirdi. Sallanan ip merdiven hiç güvenli görünmüyor, aşağıya baktıkça bulantıları geri geliyordu.

"Güvenli merak etme, sana yardımcı olacağım," diyerek merdivene adımını atan Dante, kızı da beraberinde gelmesi için cesaretlendirdi. Düşündüğünden daha yüksekti. Aşağıya bakmamaya çalışarak, tek tek adımlarını atarken düşme ve boğulma ihtimali dizlerini titretiyordu.

Yüzme bilmeden bir deniz kıyısında ne işi vardı, Tanrı aşkına? Genç adamın kahkahasıyla son düşündüklerini sesli söylediğini fark edip kulaklarına kadar kızardı. İnişin sona

ermesinden rahatlayarak ayağını kayığa bastı lakin sürekli hareket eden zeminden dolayı bu rahatlığı kısa sürdü.

Dante onun oturmasını sağladıktan sonra küreklerin başına geçti. Her asılışında hareket eden kaslarına gözü takılan Jess, dikkatini deniz korkusundan onun çekiciliğine yöneltti. Bütün yoğunluğuyla onu izleyerek ve düşünerek kendini meşgul edebilirdi. Düşündükleriyle dudakları kıvrılınca, Dante onun göz alıcı gülümsemesine kaşlarını kaldırarak, "Korkunu nasıl atlattığını merak etmekten kendimi alamıyorum," diye mırıldandı. Kızaran yanakları kızı ele verince seksi bir kahkaha attı.

"Tüm dikkatimi sana yöneltirsem korkumu unuturum diye düşündüm."

"Niye savunmaya geçiyorsun ki? Şikâyet ettiğimi duydun mu? Harika bir yöntem, fırtınaya yakalandığımda ne düşünmem gerektiğiyle ilgili harika fikirler veriyor."

"Hem küstah hem de ukalasın! Kürekleri çok yavaş çekiyorsun. Bence çenen ve arsız hayal gücün kollarından daha fazla çalışıyor."

"Acele etmenin sebebi beni bir an önce yatağa atmaksa kollarımı kaybetmeyi göze alabilirim."

"Sen... Sen... Çok terbiyesizsin!" Utangaç bakışlarını denize çevirip yutkundu. "Kendini beğenmişliğine bir çare bulmamız gerek."

"Bütün suç egomu kabartan kadınlarda... Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Bütün o iltifatların gerçek mi yoksa şişirilmiş övgüler mi olduğunu sen söyleyeceksin."

Yeni evlendiği karısına söyledikleri kabullenilebilir şeyler değildi. Jessica ona gereken cevabı vermek için kaşınan dilini tuttu. Zaten kısa yolculukları sona ermiş, kıyıya yaklaşmışlardı. Dante küreği bırakıp suya atladı. Dizlerine kadar gelen suya aldırmadan, kızın olduğu tarafa yaklaşıp onu kucakladı. Jessica'yı bıraktıktan sonra geri dönüp kayığı kıyıya çekti.

Genç kız kumlara gömüldüğü için pabuçlarını çıkararak eline aldı. Karşısındaki küçük bahçe içindeki evin güzelliği, açan çiçeklerin kokusu, boyanmış çitleri ve saçaklı pencereleriyle yakından daha da çekiciydi.

Bahçe kapısına uzandığında Dante ona ulaşmıştı. Açtığı ahşap kapı rüyalar ülkesine deniz kabuğu döşenerek oluşturulmuş patikanın ilk adımıydı. Bu yolun iki tarafı sarı, turuncu, pembe ve kırmızı çiçeklerle görsel bir şölen sunuyordu.

Hayranlıkla çevresini inceleyen kızı kucakladığı gibi yürümeye başlayan Dante uzun adımlarla verandaya ulaştı. Tekmelediği kapı serin ve geniş bir salona açılıyordu. Kızı bedeninden kaydırarak, ayakları üzerine bırakan genç adam eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Bu mahrem an öylesine şehvet kokuyordu ki Jessica, "Burada bir hafta kalacağımızı mı söyledin?" diyerek havadaki enerjiyi kırmaya çalıştı.

"Evet!"

"Bu bir haftayı yanımızda hiçbir eşyamız olmadan nasıl geçireceğiz?"

"İhtiyacın olan her şey var." Bu arada genç adam yukarıya doğru kıvrılarak gi[illegible] merdivenin altında bulunan bir kapıyı açtı. Kaybolduğu kapıdan genç kız da girdi. Burası küçük bir mutfaktı.

"Kimse olmayacak mı?"

Dante, "Sadece biz..." derken dudaklarını oynatmıştı. Bakışlarında adını koyamadığı bir pırıltı vardı. Yanakları yeniden ısınmaya başladı.

"Yemek konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Açlığım konusunda sana güveniyorum."

Çift anlamlı sözcükler onun dudaklarından dökülürken utandırma amaçlı konuştuğunu çok iyi biliyordu. Bu arada açtığı diğer kapıdan gelen soğukluk Jessica'nın dikkatini

çekti. Ahşap kapıdan girdiği oda kayaların içine oyulmuş bir mahzendi. Yiyecekleri saklamak için yapılmış bir soğutucu görevi görüyordu ve sahip olduğu bütün raflar tıka basa doluydu. Birileri burayı onlar için hazırlamıştı.

"Ne yemek istersin?" diye soran adama omzunu silkerek cevap verdi. Şu an midesinin heyecan ve korkudan yemek kabul edeceğini hiç sanmıyordu.

Dante eline aldığı peynir, bir şişe, ekmek ve meyveleri tepsiye koyarak mahzenden çıktı. Mutfak masasının üzerine yığdığı yiyecekleri kesmek için bıçak ararken, Jessica elinde pabuçları ve ucunu tuttuğu eteğiyle durmuş, onu izlediğini fark ederek evi dolaşmaya karar verdi.

Salona geçerek pabucunu yere bıraktı. Yukarıya giden ahşap merdivenleri yalın ayak çıktı. Üst katta sadece bir yatak odası ve banyo yapmak için ayrılmış küçük bir oda vardı. Geniş pencereden kumsalı döven dalgaları görebiliyordu. Okyanus güneşin ısıttığı parlak mavi bir atlas gibi gözlerinin önünde uzayıp gidiyordu. Bakışını odada gezdirdi. Duvara dayanmış büyük bir elbise dolabı ve yatak dışında oda boştu. Ortada yer alan büyük yataktan gözünü kaçırıp telaşla odadan çıktı.

Mutfaktan gelen tıkırtılar suçlu hissetmesine neden oldu. Dante'ye yemek konusunda yardımcı olmalıydı. Sessiz adımlarla genç adamın olduğu mutfağa girdi. Küçük bir ailenin uzun gecelerde sıcak zaman geçirebileceği kadar sevimli bir yerdi mutfak. Denize bakan büyük bir pencereden kumsal görünüyordu. Aslında her odanın kumsalı görebileceği büyük pencereleri vardı. Mahzen olarak kullanılan kapının hemen yanında kayaya oyulmuş bir ocak vardı. Onun yanındaki açık raflara tabak çanak dizilmişti. Şu anda Dante'nin üzerine yemekleri hazırladığı dört kişilik masa ise mutfağın tam ortasına yerleştirilmişti.

Dante masaya koyduğu yiyecekleri gösterip, "Otur hadi, açlıktan düşüp bayılmanı istemiyorum," dedi. Bardaklara

koyduğu şeffaf sıvıyı bir yudum alarak denedikten sonra bardaklardan birini ona uzattı.

Genç adama cevapmış gibi midesinden gelen seslerle kızaran Jessica en yakınında bulunan sandalyeye oturdu. Karşısına oturan Dante böldüğü ekmeği kıza verdi. Bir tabağa peynir, kurutulmuş et ve dilimlediği elmalardan koyup uzattı. Sessizce yenen yemekte teklifsiz ve kuralsız ortam samimi bir hava yaratmıştı. Uzayıp giden sessizlik korku içindeki ruhunu talan ederken, midesinden gelen itirazlar az sonra buraya çıkartacağını gösteriyordu. Bütün cesareti buharlaşmış, cesur duruşuna rağmen içten içe deliler gibi korkuya esir olmuştu.

Düşüncelerini dağıtmak ve korkularından kurtulabilmek isteyen Jessica, "Burası kime ait?" sorusuyla sessizliği bozdu.

"Bana ait."

Onun şaşkınlıkla bakması üzerine dudakları neşeyle kıvrılan Dante, "Birkaç yıl önce almıştım, sonra bu evi yaptırdım. Bazen insanlardan kaçmak için buraya gelirim," dedi.

Bu itiraf anı, neden ve kiminle sorularını soramayacak kadar kırılgandı. Jess ise şu anda genç adamın rahatlamış ve neredeyse eski Dante'ye çok benzeyen davranışlarını kaybetmemek ve huzurunu kaçırmamak için dilinin ucuna gelen soruları soramadı.

Nikâhtan bu yana geçen birkaç saat davranışlarında bariz farklılıklar yaratmıştı. Rahattı, huzurluydu, asık suratının yerini gülen gözler ve dudaklar almıştı. Onu suçlayan nefret dolu sözcükleri söylemiyordu, yani henüz... Bu adamın bir hafta boyunca yanında kalmasını ve kaybolmamasını sağlamak için her şeyi yapmaya razıydı. Dilini tutmak da buna dâhildi.

Birkaç saatte geçmiş geride bırakılmış, unutulmuş, yeni bir başlangıç için içinde doğan umuda sarılmıştı. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu ama şu bir hafta tamamen ona aitti. Ömrünün en güzel bir haftasını geçirmeye niyetliydi. Korku-

larını, huzursuzluklarını, aşağılamaları daha sonra da yaşayabilirdi.

Dante onun yemeyi bırakıp, kendisini izlediğini görünce, arkasına yaslanıp, "Karnını doyur, enerjiye ihtiyacın olacak," derken boğuk sesi düşündüklerini yansıtıyordu. Jess yanan bakışlarını yeniden tabağına dikti. Şu an tek lokma bile yiyebilecek durumda değildi. Bir elma dilimini küçük ısırıklarla yemeye çalıştı.

Beklentiyle tutuşan arzusu kasıklarında sızıya yol açıyor, Dante gözlerine yansıyan bu arzunun aleviyle kızdan bakışlarını ayıramıyordu. Daha önce yaşadıkları bir kıvılcımsa şu an hissettikleri bir orman yangınıydı. Hiçbir kadına bu derec saplanıp kalmamış olan genç adam, yine hiçbir kadını altında hissetmek için çılgınca bir dürtüye kapılmamıştı. O herhangi bir kadın değildi. Jess önce delice âşık olduğu, sonra ihanetiyle yıkıldığı, hayatını ters yüz eden, nefretiyle her gün yok etmek istediği, şu an karşısında karısı olarak oturan kadındı. Boynuna geçirilen evlilik zincirini sadece ona sahip olabilmek adına kabullenmişti. Bu ayrıcalığın sonuna kadar tadını çıkarmaya niyetliydi.

Dışarıda yavaşça kararan hava mutfağı loş bir karanlığa boğsa da, Jessica genç adamın oturduğu sandalyede yiyecek bulmuş aç bir kaplan gibi avını izlediğini belli eden parlak gözlerini görebiliyordu. Bu ona söylemek için tam zamanıydı ama inandırmak hiç kolay olmayacaktı. Doğru bildiğini sandığı gerçeklerden sonra genç kızın skandallarla dolu geçmişi inanılmasını imkânsız kılıyordu.

Dante ayağa kalkıp, kızın tepesine korkutucu bir gölge gibi dikilince, daldığı düşüncelerden sıçrayarak çıktı.

"Karnını doyurduysan tatlım, yerine getirmemiz gereken bir seremoni var. Evliliğimizi gerçek hâle getirmek için."

22. Mad...

Her hazine altın ve gümüş-ten ibaret değildir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 21

Jessica kısa bir anlığına unuttuğu korkunun yeniden tüm bedenini sarmasına hazır değildi. Katılaşmış parmaklarını onun uzanmış olan avucuna bırakarak kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Ona söylemelisin! Daha fazla geç kalmadan ve bu durum daha fazla içinden çıkılamaz bir vaziyete dönüşmeden... Birlikte mutfaktan çıktılar. Merdiveni tırmanırken genç adamın dönüp tek kelime söylememesi, en azından tatlı birkaç kelime mırıldanmaması, mantığının *ona söylemelisin* çığlığının kulaklarında zonklamasına neden oluyordu.

Yatak odasının kapısına geldiklerinde korkuyla yutkundu. İçeri giren genç adam kızı çekerek kapıyı kapattı. Oda, batmak üzere olan güneşin son kızıllığıyla şehvetin rengine bürünmüştü. Kapı önünde dikilen kıza beklentiyle bakan Dante'nin bakışları altında titrek birkaç adım attı. Yeni doğan bir tay kadar ürkekti.

Gömleğini tek bir hareketle sıyırıp çıkaran genç adamın güneş altında bronzlaşmış kaslı vücudunu gören genç kız

güçlükle yutkundu. Bir erkeğin bedenine ait detaylar bu kadar etkileyici olmamalıydı. Daha önce hiç çıplak erkek görmemiş olan Jessica'nın bakışları hayranlıkla onun bedeninde gezindi. Aç bakışlarını gizleyen karanlığa teşekkür ederek gözlerini kaçırdı.

Dante birkaç mumu yakarken kararsızca onu izlemekteydi. Oda altın sarısı bir aydınlığa boğulunca, genç adamın elinin pantolonunun beline gidişini fark etti. Kaçma dürtüsüyle bir adım geri gitmesi adamın dikkatini çekmişti.

Kıpırtısız duran kızın hareketsizliği Dante'yi kızdırdı. Neyi bekliyordu? Neden soyunmuyordu? Sonuçta bu konularda en az kendisi kadar deneyimliydi. "Daha önce çıplak erkek görmemiş gibi davranmayı kes Jessica! Soyunmak için daha ne bekliyorsun?"

Tüm gün boyunca üzerine çöken sakinlik ve huzur buraya kadardı. Bu masum tavırlarla mı erkekleri kendisine çekiyordu? Buz gibi el değmemiş, soğuk bir heykel kadar kendine hâkimdi. Onun bu katı duruşunun ardında çekici ve ateşli bir kadın yatıyor, erkeklerin bala koşan arılar gibi peşine düşmesini sağlıyordu. Bu gece bu ateşin kendisini yakmasına izin verecekti. Tabii sevgili gelini soyunup yatağa girmeyi başarırsa...

"Benim soymamı bekliyor olabilir misin tatlım? Haklısın, aslında seni yavaş yavaş tadına bakarak soymak arzuyu körükler."

Sonra çizmelerinden ve pantolonundan kurtularak ona yaklaştı. Jessica gördüğü erkek bedeninin ayrıntıları karşısında çığlık atmamak için dudağını ısırdı. Kendi bedeninden farklı olduğunu elbette biliyordu ama bu kadar iri olması... Gözünün önüne gelen görüntülerle yanakları ısındı.

Genç adam daha önce de güçlü ve kaslı bir bedene sahipti ancak aradan geçen beş yıl bu kasları daha da belirginleştirmişti. Geniş omuzları ve kaslarla örülmüş karnından daha aşağılara bakmak utancını arttırıyordu.

Erkekliği ve uzun bacaklarıyla gelip önünde dikilen genç adam kızın arkasını dönmesini sağladı. Dokundukça yakan parmakları sırtında gezinirken, nefesi ve dudakları ensesinde dolaşmaya başlayınca gözlerini kapattı. Derin ve titrek bir sesle nefes aldı.

Elbisesinin bağcıklarını çözen parmaklar tecrübeli hareketlerle tereddüt etmeden kumaşı aşağıya doğru itti. Omuzlarından düşen elbiseyi göğsünde tutmaya çalışınca onun iri elleri tarafından bu tutuş engellendi. Direnmeden kollarını yanlara bıraktı. Şimdi beline kadar çıplaktı.

Omurgasında boydan boya dolaşan parmakların yarattığı titreşim bel altına doğru indi. Dudakları omuzlarından boynuna ve oradan kulağının arkasındaki hassas noktaya ilerleyip, diliyle daireler çizdiğinde ürperen Jess küçük bir inlemeyi dudaklarından kaçırdı. Bir eli kolundan aşağıya doğru okşayarak ilerlerken diğer eli belini sarmış, oradan göğüslerine tırmanmıştı. Aniden avuçlarına aldığı göğsü sıkarak yoğurunca irkilen Jessica, böyle bir hazzın olduğuna inanamayarak kendini kurtarmaya çalıştı.

"Yapma!" diyen Dante kızın hareketlenmesini engellemek için kendine doğru çevirdiği kızın başını iri elleriyle sabitledi. Büyük bir açlıkla dudaklarına kapandı. Jess'in cevap verişinden tatmin olmuş bir homurtuyla elini beline indirip narin kıvrımları kendine yapıştırdı. "Jess!" diye inledi nefes nefese. Kollarının baskısı neredeyse Jessica'yı ikiye bölecekti. Olabildiğince yakına çekiyor ve sertliğine bastırıyor, dudaklarını dudaklarından bir an bile olsun uzaklaştırmıyordu. Dili, nefes almak için aralanan Jess'in dudakları arasından ağzına girerek cevap bekler gibi yavaşça okşadı.

Haz denizinde kaybolmuş olan Jessica inleyerek kollarını onun boynuna doladı. Genç adama aynı açlıkla karşılık verirken dili onunla dans ediyor, aralarında giysilerin koruyucu engeli olmadan bedenlerini birbirine dokundurabiliyordu.

Onun göğüslerini teninde hissetmek, yumuşaklığının avuçlarını doldurması, dudaklarının ve dilinin yaptığı tereddütlü hareketler ve baştan çıkarıcı kokusu Dante'nin kontrolünü kaybettirdi. Biraz önce beline inmesini sağladığı elbiseyle beraber iç çamaşırını da bir çırpıda sıyırıp attı. "Yüce Tanrım! Çok güzelsin! Düşündüğümden, hayal ettiğimden bile daha güzelsin!" Sarı mum ışığıyla çevrelenmiş olağanüstü güzelliğiyle bir başka dünyadan bu evrene geçtiğini yeni fark eden bir tanrıça kadar şaşkın ve el değmemiş görüntüsüne dokunmamaya daha fazla dayanamazdı. Bu genç adamın ölümü olurdu. Kızı kucaklayarak yatağa uzattı. Bir süre onun çıplaklığını, pürüzsüz tenini, gül goncası gibi şekillenmiş göğüslerini, ne zaman çözdüğünü hatırlamadığı saçlarının dalga dalga yastığa yayılışını, ince belini, bir mermer kadar pürüzsüz ve düzgün bacaklarını tutuşmuş bakışlarla izledi.

Genç kız saklanma dürtüsünü açığa çıkaran bu bakışlardan korunabilmek için ellerini hareket ettirdi. Niyetini anlayan genç adamsa uzanarak onu engelledi. "Kendini benden gizlemene izin vermem!" dedi şehvetin ağırlaştırdığı kaba bir sesle.

Tanrım! Bu anı öyle uzun süre beklemişti ki erkekliğinin acı veren zonklaması bunun en büyük kanıtıydı. İştah açıcı beyaz ve pembe teni ona sahip olması için kışkırtıyor, tadını özlediği dudakları zevkten uyuşuyordu. Tutkudan yeşile dönmüş gözleri ve öpülmekten örselenmiş dudaklarıyla bir Venüs gibi yatağında uzanıyordu.

"Bu anı çok uzun süre bekledim!"

Daha fazla dayanamayarak üzerine uzandığı kızın en kuytularına baskı yapan sertliği açgözlü ve sabırsızdı. Jessica bu ani saldırı karşısında korkuyla büzülmemek için kendini kastı. Kızın gerginliğini hisseden Dante geri çekilerek yana kaydı. Yeniden dudaklarına saldırıp parmakları delice arzuladığı sıcaklığın üzerinde dolaşmaya başladı.

Derin ve ıslak kuytularına pervasızca dalan parmakların etkisi sarsıcı olmuştu. Bacaklarını utançla birleştirmeye çalışması gaddar parmaklar tarafından engellendi. Dudakları bilinmeyen noktalarına arzu kıvılcımları gönderirken, parmağını içine sokan genç adam onun ıslaklığı karşısında hırıltılı bir inleme bıraktı.

Jessica ise olduğu yerde sıçrayarak bu mahrem talandan kurtulmaya çalıştı. Her hareketi genç adam tarafından engellenince, inleyerek teslim oldu. Birbirine çarpan nefesleri inlemelere karışırken dokunulan her noktadan fışkıran ihtiras aralarında somutlaşmıştı. Kollarını genç adamın sert kaslarına dolayan Jess parmaklarını saçlarına daldırdı. Diğer eliyle tutunduğu omuzlardan cesaret ve güç almak isteyerek bastırdı. İçine giren parmakların baskısıyla çıldıran duygularına engel olamıyordu. Genç kız dağılan parçalara ayrılan bedenini toparlayabilmek için onun omuzlarını bırakıp çarşafı avuçladı.

Dante kıvranan ve inleyen kıza karşı öylesine duyarlıydı ki, kasları ve sertliği artık bu acıdan kurtulmak için işkence yapmaya başlamıştı. Jessica'nın gördüğü ise üzerinde duran adamın uzun tahakküm edici görüntüsüydü. Hiçbir af ya da yalvarma talebini umursamayacak tavrına çığlık atarak karşı çıkma dürtüsünü, elinin altında olan örtüyü sıkarak engelledi. Avlamaya hazır avcının karşısında çaresiz gözlerle son atışı bekleyen ürkek bir hayvan gibi kalakalmıştı. Bütün tecrübesizliğine rağmen onun yüzünde gördüğü canlanmış ve şehvet dolu ifadeyi fark edebiliyordu. Bu adam bir zamanlar kıza dokunmaktan çekinen adam değildi. Hayvani duygularına esir olmuş, pazarlığın kıza düşen kısmına uymasını bekliyordu. Öylesine gergindi ki keman teli gibi olan sinirleri garip tınılarla tek tek kopma noktasına gelmişti.

Dante kızın gerginliğini hissetmiş gibi başını geriye çekip gözünü alan ve çileden çıkan arzularını daha da coşturan bedene baktı. Çarşafa sıkıca sarılmış parmakları bembeyaz olmuştu. Şaşırmıştı. Onun daha rahat olacağını, çıplaklığından

utanmadan kendisine yaklaşacağını ve karşılık vereceğini düşünmüştü. Anlaşılan gelini masumu oynamaya niyetliydi.

Uzattığı eli tüy gibi dokunuşlarla önce yanağında, sonra da uzun kavisli boynunda dolaştırırken, "Bu oyun iki kişilik oynanır, biliyor olman lazım Jessica," diye mırıldandı.

Jessica kapalı olan gözlerini güçlükle açtı. Bakışlarındaki yalvaran ifadenin farkında değildi. "Bana biraz zaman veremez misin?" derken sesi titredi.

Dante nazik bir kararlılıkla dudaklarına doğru eğilip, "Olmaz Jessica, birlikteliğimizin bizi götüreceği cenneti görmek için çok bekledim," diye fısıldadı.

Yalvaran gözlerle bakan ve karşı çıkmaya hazırlanan kızın dudağına işaret parmağını bastırıp devam etti. "Keşke yapabilsem, her yaptığın davranışın ve her talebinin seni benim yatağıma taşıyacağını biliyordun. Kendini benim için hazırlamalıydın. Seni ilk gördüğüm gece tam da bu şekilde hayal etmiş ve istemiştim. Zamanla bu duyguların azalmasını bekledim. Ne kadar tezat ki nefretimin beni yaktığı aylar boyunca sana olan tutkumla da yandım kavruldum. Bu istek hiç bitmedi."

Jessica bu hastalıklı tutkuyu anlayamıyordu. Neden uzatıyor ya da ne anlatmaya çalışıyordu emin değildi. Bir an önce bitmesini istediği korku dolu dakikaları uzatıp neden işkenceye dönüştürüyordu?

Dante kızın yüzünden geçen duyguları saniye saniye gözlemlerken, şu an açık bir kitap gibi okunduğunu bilip bilmediğini merak etti. Neden ürkek durduğunu veya çekindiğini anlamak isteyerek gözlerini kıstı. Daha önce canını yakmış olabilirler miydi? Gözünün önüne gelen görüntüler gürültülü bir şekilde nefes almasına ve çenesini sıkmasına neden oldu. Parmaklarını okşarcasına göğüslerinde gezdirirken, "Daha önceki yaşadıklarını unut, sana yaşatacağım hazzı düşün, sadece benim verebileceklerime odaklan!" diye soludu.

Eğilip alt dudağını hafifçe ısırdı ve arkasından diliyle okşadı. Genç kız arzunun sinsi bir yılan gibi yeniden kanında dolaşmasıyla nefesini tuttu. Bütün bedenini zehirleyen bir tutkuydu bu. Sadece tek bir dokunuş olgunlaşmış bir meyve gibi onun avuçlarına düşmesini sağlıyordu. Bu, kızı oyuna çeken açık bir davetti. Kendisine katılmaya yönlendiriyor, kışkırtıyor ve baştan çıkarıyordu. Böylesi bir çağrıya ayak uyduramayacak kadar tecrübesiz olsa da yine de büyülenip direnci kırılıyor ve bedeni hazzın kaynağına doğru kıvrılıyordu.

Dante onun direncini, korkularını kırmak için ağırdan alsa da daha fazla dayanabilecek kadar sabırlı değildi. Üzerine boylu boyunca uzanıp, avuçlarını yanağını kaplayacak şekilde tutarak, kıpırdamasına fırsat vermeden dudaklarının kenarlarını öptü. Alt dudağını nazikçe dudakları arasına aldı. Genç kızın ağzını talan ediyor, bütün tadını almak için içine çekiyor, dilini kendisiyle dansa davet ediyordu. Jess'in ağzından kaçan her inleme ve mırıldanma bir zafer coşkusu yaratıp genç adama dönüyor, zevkli uğraşısının çığırından çıkmasını sağlıyordu.

Jessica ağzından kaçırdığı mırıltılara ve arzulu inlemelere inanamayarak elini kaldırdı. Nereye koyabileceğini bilemeden kaslı kollarına yerleştirdi. Ne yapacağıyla ilgili bir fikri olsaydı keşke. Gözleri kapandı ve Dante'nin yaptığı her harekete odaklandı. Kokusu, tenini kavuran üzerindeki bedeni, dudaklarını açmaya zorlayan dili ve ayartıcı dudakları, sesli nefes alıp verişi ve tahrik olmuşluğunun kanıtı... Gözleri aniden açılırken parmakları altında duran sert kasları sıktı. Baskı yapan sertliği öteleyebilmek için bacaklarını kapatmaya çalışsa da genç adamın iri bedeni buna müsaade etmedi.

"Canımı yakma lütfen..." diye fısıldadı.

Dante genç kızın boğuk sesini duyduğunda, kalbinin göğüs kafesi içinde dörtnala koşturuşunun dışındaki her sese duyarsızdı. Aklı sadece Jess ve kendi bedeninin ona verdiği tepkiye yoğunlaşmışken söylenen sözleri geç idrak etti.

Gözleri gibi bütün bedeni dondu ama kızdan kopmak için yeterli iradeye sahip değildi. Kendini toplamaya çalışsa da kızın kızarmış dudakları, baş döndüren güzelliği, nemli teni aklını dağıtıyordu. Bir an önce hazinesine kavuşmaya çalışan açgözlü bir korsan gibi kendini kızın yumuşak ve ıslak kuytularına bastırdı.

Acımasız bir alaycılıkla, ödülüyle arasına girmeye çalışan bahanelerin hayal kırıklığını yaşayarak sıktığı dişlerinin arasından, "Bakireymiş gibi davranmaktan vazgeç! Geçmişini biliyorken bunu bana neden yapıyorsun? Lanet olası seni kabullendim! Şimdi aramıza diğer adamların görüntüsünü sokma! Bu beni deli ediyor! Unutmak için çabalıyorum ama sen buna izin vermiyorsun! Sana dokunan elleri düşündükçe senden nefret ediyorum!" diye öfke ve tiksintiyle tısladı.

Tanrım, neden genç adam bir kez olsun ona inanmayı denemiyordu! Hem de böyle ikisini de incitecek kırılgan bir anda... Bedeni, sesi ve gözleriyle nasıl yalvardığını görmüyor muydu? Her defasında incinmekten ve reddedilmekten ne zaman kurtulacaktı? Şu an ince bir buz tabakası üzerinde geziniyorlardı. Güven ve inanç olmadan ayakları altında kırılıp, buz gibi bir geleceğe düşeceklerini bilerek kendisine tiksintiyle bakan adamı ikna etme düşüncesindeydi.

Jessica gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalışarak yutkunurken, "Masumiyet gözlerinle görebileceğin bir şey değildir. Ahlaksız bir kadın olduğuma kendini ikna etmişsin. Düşündüğün gibi bir fahişe değilim. Kimsenin metresi olmadım. Lütfen bir defa olsun bana inan!" diye fısıldadı.

Dante ona inanırsa geleceğini, üzerine inşa ettiği nefreti ve intikam duygusu yerle bir olacak ve bu depremi yaşayan ruhu asla ayağa kalkamayacaktı. Beş yıllık bir nefretle kurulan hayatını sağlamlaştırmak için beslediği intikam duygusu olmadan koca bir hiçe dönecekti. Teslim olmalı ve her şeyi geride bırakmalı mıydı? Ya yalan söylüyorsa?

Bu şekilde yeniden genç adamı incitebilecek gücü eline geçirmeyi umuyorsa başaramayacağını genç kıza göstermeliydi. Bir daha aynı zayıflığı onun kollarında yaşamaya niyeti yoktu. Düşmanını bir yılan gibi yatağına almışsa sokmasını beklememek hataydı.

Acımasız ve zalimce, "Sana inanmamı mı istiyorsun? Yüce Tanrım, şaka yapıyor olmalısın! Seninle evlenerek aptal olduğuma inandırmış olmalıyım. Böylece iğrendiğim geçmişinden masum bir kadına dönüşmeyi planlıyor olmalısın," dedi tanıdığı bir alaycılıkla. "Düşündüğün bu muydu sevgilim? Senden çok daha ikna edici olmanı beklerdim. Geçmişte sırtından vurduğun adamın basit bir damla gözyaşı ve masumiyet kokan iki sözcüğüne kanmayacağını bilmen gerekirdi."

Havaya yayılan tehdit ve karanlık hisler şehvetin, baştan çıkmaların üzerine bir kış sisi gibi çökmüştü. Gerçek duygular vardıysa da bir yerlerde kayıplara karışmıştı. Şu an yatağa hâkim olan, iki yaralı ruhun birbirine vereceği zararın inanılmaz boyutuydu.

Jessica kendini bu cendereden kurtarmak için hareket etti. Genç adamı itmeye çalıştı ancak bileklerinden yakalanıp yatağa bastırıldı. İnsafsız bakışlarla kızın korku dolu yüzünü incelerken, "Anlaşmamız böyle değildi!" diye hırladı.

Sonra vahşi bir açlıkla, cezalandırmak amacıyla dudaklarını onunkine yapıştırdı. Jessica'nın felç olmuş bir şaşkınlıkla donup kalmasını umursamadan bedeninin her noktasına dokundu. Çabaları karşılık görmeyince, umursamazlık maskesi yırtılıp altından hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmiş adam ortaya çıktı.

Dante yumruğunu yatağa geçirdi. Hâlâ aldatma peşindeydi. Başkalarını kandırabilirdi ama onu tanıyan Dante'yi asla! Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdığında nefesi alev saçıyordu. "Planın bu mu? Masum olduğunu söylediğinde sana dokunmaktan, sahip olmaktan vazgeçeceğimi mi düşündün? Çok yanılıyorsun tatlım, maymun gözünü açtı! Ben

"Senin bildiğin eski aptal Dante değilim! Senin nasıl bir sürtük olduğunu iyi biliyorum. Bu aramızdakiler sadece şehvet. Sen, sahip olup bıkıncaya kadar kullanıp atacağım bir fahişesin. Diğerlerinden akıllısın, herkesin kullandığı bedenini bana evlilik karşılığında sattın. Lanet olası bedenim sana bu kadar saplanıp kalmasaydı, seninle evlenmektense cehenneme gitmeyi yeğlerdim. Şimdi ödediğim büyük bedelin karşılığını almaya niyetliyim. İster bana katılırsın, istersen de bakire numarasına yatıp sırtüstü uzanır, senden keyif almamı izlersin, sana kalmış." Sıkılı dişleri ve gergin çenesiyle konuşurken sesi kızı parçalara bölüyordu.

Söylediği zehir zemberek sözlerden sonra eğilip kızın göğsünü ağzına aldı. Diliyle yaptığı çeşitli oyunlar, ellerini bedeninde dolaştırması, üzerindeki sert beden Jessica'ya artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Nikâhtan sonra değişen Dante'nin kalıcı olabileceğini düşünmek ne kadar da aptalcaydı. Sadece ona sahip olmayı isteyen bir adamın davranışlarını, sevdiği adamın geri geldiği yanılsamasıyla karıştırmıştı. İçinde filizlenen umut üzerine asit dökülerek yok edilmişti adam tarafından.

Dante kızın artık karşılık vermediğini, inlemediğini ve arzuyla kasılmadığını gördükçe daha ısrarcı oluyor, vücudunu yeniden şekillendirirmiş gibi yoğuruyor, öpüyor, dokunmadık tek bir nokta bırakmıyordu. Jessica ise içine kapanmış, onun ne yaptığını umursamıyordu. Acıysa katlanacaktı. Bir daha asla onun karşısında kendini küçük düşürmeyecekti. Bir fahişe gibi kullanılmak boğazına takılan yumruya neden oluyor, ağlamamak için kendisini sıkması bir işe yaramıyordu. Gözünden kayan birkaç damla yaş yastığa damladı.

"Pekâlâ, sen bilirsin, sevgili karıcığım!" diye hırladı.

Jessica gözlerini aralayıp onun taşa dönmüş yüzüne baktı. O sevdiği adamdı. Kendisinden nefret eden, acımasızca aşağılayan, yatağında bir fahişenin olduğuna inanan adamdı. O zaman bir fahişe gibi davranabilir, gerçekler ortaya çıktığında ise en az onun kadar acımasız olabilirdi. Kollarını uzatıp boy-

nuna sarıldı. Onun katılaşmış boynunu eğilmeye zorladı. Kasılan dudaklarına vahşice saldırdı. Bacaklarını genç adamın beline dolayarak içine girmeye zorladı.

Kısa bir an şaşkınlık yaşayan Dante aynı açlıkla kıza cevap verirken, üzerine yerleştiği bedeni elleriyle sabitleyip Jessica'nın kasılmış sıcaklığını zorladı. İleri doğru gitmek istediği her seferde hırıltılı bir nefes bırakıyordu. Kaynayan arzuyla daha fazla sabredemeyerek, ileri doğru sert bir şekilde yüklenerek dar sıcak aralığa kendini bastırdı.

Lanet olsun çok dar ve sıkıydı, belki de bu nedenle öyle demişti. Hayır, *bakireyim* demişti yalancı kaltak! Düşündükleriyle daha da hırslanarak kendini sertçe ittirdi. Tamamen içine gömüldüğünde kızın acıyla kıvranan bedeni, yumruk yaptığı küçük elleri ve acıyla ısırdığı dudakları arasından kaçan minik çığlıkla taştan oyulmuş bir heykele dönüştü. Bütün davranışları ve çıkardığı sesler oyun olsa bile, geçtiği engeli hissetmemek için çok tecrübesiz olması gerekiyordu.

Kıpırdamaya korkarak öylece kalmış, kızın acı içinde verdiği tepkileri irileşmiş gözlerle izliyordu. Gözünden yastığa damlayan yaşlar artık aralıksızdı. Dişlerini geçirdiği dudağından sızan kan, şu an kızın içinde bir yerleri parçalıyor olduğu gerçeğini beyninde patlatırken yavaşça geri çekildi.

Bedenlerinin birleştiği noktaya baktığında, bedenine bulaşan ve çarşafa damlayan kızıllığı gördüğünde bildiği ne kadar küfür varsa pişman olmuş dudaklarından peş peşe dökülmeye başladı. Bu imkânsızdı. Bu kadar yanılıyor olamazdı. Bir adamın metresiydi. Nasıl? Neden? Cevaplanmamış sorularla beyni çatlamak üzereydi. Bedeni uyuşmuş, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Yataktan fırlayıp çıkarken sessizce gözlerinden damlayan yaşlara ve çıplaklığına aldırış etmeden kıpırtısız yatan kıza baktı. Aklını kaçıracaktı. Parmakları sürekli saçlarının içinden geçerken davranışları kontrolden çıkmıştı. *Lanet lanet lanet olsun!* Söylemişti ama ona inanmamıştı. Nasıl inanabilirdi ki?

Tanrım o bir bakireydi ve yıllar önce attığı iftira gerçeğe dönmüştü. Ona tecavüz etmişti. Ona sahip olma isteği öylesine gözünü döndürmüştü ki, kızın onu durdurabileceği hiçbir söz ya da davranış yoktu. Pişmanlıkla ve acıyla gözlerini kapatarak yüzünü ovuşturdu.

Bundan sonra ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin Jess asla onu affetmeyecekti. Böyle bir kötülüğü kim affederdi ki? Yatağa yaklaşıp kızın çıplak bedenine örtüyü çekti. Onun sıçraması karşısında tekrar küfretmemek için kendini zorladı.

Yanına uzanıp örtünün dışından sarıldı. Donuk bir şekilde yatan kızın boynuna burnunu sokup boğuk bir şekilde, "Jess... Jess... Çok üzgünüm... Tanrım! Gerçekten çok üzgünüm..." diye fısıldadı.

Kızın iç çekişlerle uykuya daldığını görünce, kendini zorlayarak yataktan kalktı. Üzerine geçirdiği pantolonuyla yalın ayak aşağıya inip dışarı çıktı. Deniz, yakamozların oynaşmasını sakin dalgalarla kıyıya vurarak selamlıyordu. Ayaklarına çarpan suya bir müddet baktıktan sonra üzerinden pantolonunu çıkarıp dalgaların arasına kendini fırlattı. Bu pişmanlığı, acıyı, kahredici yalnızlığı, yaptığı kötülüğü okyanus bile temizleyemezdi.

Ne kadar süre yüzdüğünün farkında değildi. Ta ki kasları artık kıpırdayamaz hâle gelince, kendini kıyıya atarak sırtüstü kumların üzerine uzandı. Bedenine çarpan dalgalar alıp götürseydi onu hiç ses çıkarmaz, asla karşı koymazdı. Yukarıda acılı bir uykuya dalan kızı düşündükçe dişleri birbirine kenetleniyor ve hırıltılı nefesi gırtlağında kalıyordu.

Jessica gözlerini tamamen yabancı bir odada açtı. Burası Dante'yi masumiyetine ikna edemediği odaydı. Bu yatak dün

gece sevdiği adam tarafından fahişelikle suçlandığı yatakta. Üzerindeki örtüyü tutan parmakları uyuşuncaya kadar sıktı. En son Dante'nin kendisine sarılıp pişmanlık ve acı dolu bir sesle özür dilediğini hatırlıyordu..

Şu an burada olmadığına göre çoktan kalkmış olmalı diye düşündü. Üzerindeki örtüyü atıp ayaklarını yataktan sarkıttı. Oturduğu anda acıyla yutkundu. Göz kapakları açılmakta zorlanıyordu. Elini yüzüne götürdü. Dağılan saçlarını eliyle bir araya toplamaya çalıştı, başaramayınca bıraktı.

Dün geceden yere fırlatılmış elbisesini alıp üzerine geçirdi. Sabah serinliğinde ürperen bedenine saracak bir örtü aradı. Yatak örtüsüne gözü takılınca sırtını döndü. Dün geceyi hatırlatan bir şeyler görmek istemiyordu. Açtığı elbise dolabında Dante ile kendisine ait birkaç kıyafetin asılı olduğunu görünce şaşırdı.

Gerekli hazırlıkları yapmak için çok çaba harcanmıştı. Eşyalarını kimin hazırladığını tahmin edebiliyordu. Lorna her zaman ihtiyatlı davranan bir kadındı. Asılı gri şalı alıp omuzlarına sardı.

Tedirgince parmak uçlarında yürürken her adımda içinde hissettiği ağrı ve sızı yaşadıklarını unutmasına izin vermiyordu. Aralık bırakılan kapıdan çıkarak sessizce merdivenleri indi. Genç adamın mutfakta olduğunu işaret eden tıkırtılardan uzaklaşmak için pabuçlarını alıp kaçarcasına evden çıktı. Nereye gidebilecekse...

Dudaklarına oturan acılı ve alaycı gülümsemeyle bahçeden ve ahşap çitlerin tuttuğu kapıdan geçerek sahile doğru yürüdü. Okyanusun maviliği dinlendirici ve sakinleştirici etkisiyle bir nebze de olsa gevşemesini sağladı.

Oturduğu kayanın üzerinde dizlerini kendine çekerek sarıldı. Bu küçük koya adımını atarken ne olursa olsun burada bir haftayı çok mutlu geçireceğini düşünmüştü. Ömür boyu saklayabileceği, düşündükçe iyi ki yaşamışım dediği anılar biriktirecekti. Oysa şu an, dün geceden sonra kapana kısılmış,

hiçbir yere gidemiyordu. Londra'da olsaydı çoktan arkasına bakmadan kaçardı.

Rüzgâr saçlarını her yöne savrulan bir kırbaç gibi döndürüyor, gözleri ufukta tek bir noktaya dalmış tepkisizce oturuyordu. Ayak seslerini duymamasına rağmen arkasında onun varlığını hisseden bedeni tepkiyle gerildi. İrkilmemek için çenesi kasılırken duruşunu bozmadı.

31. Madde:

Kaybettiklerini yeniden kazanmak istiyorsan bütün bahaneleri bırak ve dümeni hedefine doğru kır!

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 22

Yatak odasına geri dönen Dante, genç kadını göremeyince paniğe kapılmıştı. Pencereden onun sahilde oturduğunu görünce titreyen dizlerle yatağa çökmüştü. Ne düşünmüştü? Genç kadının bu sahilden Dante'nin yardımı olmadan gidemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Aklında dönüp duran daha korkunç düşüncelerdi. Onu öylesine incitmişti ki bir an...

Ciğerlerine asla yeterli gelmeyecek derin bir nefes almıştı. Evet, korktuğu onu kaybetmekti. Ruhen kaybettiğini biliyor, bedenen de kaybetmekten endişeleniyordu. Nefret etse de hayatında önemsediği tek kadını onarılamaz şekilde incitmişti.

Bir kadın masum olduğu hâlde neden iffetinin ayaklar altına alınmasına ses çıkarmazdı? Aklını kaçırmak üzereydi genç adam. Nasıl masum kalabilmişti? Niçin insanların gözünde fahişe damgasını taşımaya razı olmuştu?

Zihninde birbirine girmiş düşüncelerin cevap kaynağına ulaşmak için yerinden fırlayarak merdivenleri bir solukta inmişti. Arkasında durduğu kızın savrulan saçlarını toplamak ve okşamak için kıvranan ellerini yumruk yaptı. Genç adamın

varlığının fakına varan Jessica'nın gerilen bedenine bir adım daha yaklaştı. Ne kadar sessiz gelirse gelsin, onun kendisini hissettiğini biliyordu.

"Jess..." Sesi boğuk ve tarazlıydı. Genç kadından cevap gelmedi. Dante arasında sıkışıp kaldığı ve boğulduğu duygularından çıkmaya her çabalamasında daha da derine çekiliyordu.

"Jess, özür dilerim. Sana yaptıklarım için şu an ne kadar pişman olduğumu anlatamam. İzin ver telafi edeyim."

Jess nihayet donuk ve ifadesiz bakışlarını ona çevirdi. "Telafi etmek mi?" Sesi hiç olmadığı kadar ruhsuzdu. Oysa kalbi panik ve öfkeyle delice atıyordu. Onunla şu an yüzleşmek en son istediği şeydi. Aşağılanmış, kalbi kırılmış, bedenen ve ruhen örselenmiş, şimdi ise arkasında gelip duran adamın pişmanlık dolu sözlerini dinlemeye insafsızca zorlanıyordu.

Dante yüzünü görebilmek ve gözlerine bakabilmek için önüne geçip, diz çökerek onun yüzüne bakmasını sağladı. "Telafisi mümkün değil biliyorum. Belki yaşadığın acıyı unutmanı sağlayabilirim. İzin ver geriye kalan zamanımızda kendimi affettirmek için uğraşayım." Genç adam uzanıp tuttuğu ellerin soğukluğunu teninde duyarken, genç kadının yüreğinin de bu kadar buz tutup tutmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Jess, karşısında diz çökmüş genç adamın yüzünde gördüğü pişmanlık ifadesinden etkilenmeden baktı. Kendisine inanmayı denememişti. Nefret öylesine gözünü bürümüştü ki yüreğinde iğne ucu kadar şefkat, sevgi ve acıma duygusu olduğuna inanmıyordu. Artık değil!

"Seni engelleyemem, bedenimi sana sattım ben! Hem de bir nikâh karşılığında... İstediğini yapmak senin kocalık hakkın ama benim buna katılmamı bekleme."

"Katılmanı sağlayabilirim."

"Evet, katılmamı sağlayabilirsin, tecrübelerini yadsıyamam. Ancak bu aramızdakileri değiştirmeyecek. Sadece kendimden tiksinmeme neden olacak."

"Yapma lütfen! Seni mutlu edebilirim, unutturabilirim."

"Denemeni engellemeyeceğim. Sonuçta sen benim kocamsın."

Dante kızgınlıkla ayağa fırladı. Ağzından fırlayan küfürleri dişlerini sıkarak yarım bıraktı.

"Lanet olsun, sürekli aynı sözü söyleyip durma! Ben kocalık hakkımı istemiyorum! İstediğim, yaptığım hatanın acısını azaltmak!"

Bağırarak söylediği sözleri, kararmış yüzü ve sıktığı yumruklarıyla öfkesini yeryüzüne dağıtmaya hazır bir şekilde Hades gibi karşısında duruyordu. Kendisinden ne beklediğini biliyordu ama şu anda yapamazdı. Gelecekte yapabilecek miydi onu da bilmiyordu.

"Tanrım, aklımı kaçırmak üzereyim! Bildiklerimle gerçeklerin arasında nasıl böyle bir uçurum olabilir? Söyle bana! Gözümden kaçan nedir? Nasıl böyle yanılabildim?" derken avaz avaz bağırmak üzere olduğu, kendisini nasıl tuttuğu belliydi. "Sen Harris piçinin metresiydin ama sana dokunmadı! Böyle yaşamayı, adının kirlenmesini nasıl kabul ettin?"

"Adımı korumama gerek kalmamıştı ki, zaten lekelenmişti."

Dante'nin öfkeyle yüzünü ovalaması, aynı zamanda çaresizlik de içeriyordu. Kızı omuzlarından tutup yanına çekti. Şimdi karşılıklı, ayakta, yüz yüzeydiler.

"Mahkeme başlı başına tutarsızlıklarla doluydu. Böyle bir plan senin yapacağın bir davranış değil." Gözleri şüpheyle kısıldı. "Arkasında ne var? İntikamını farklı yollarla da alabilirdin. Benden ayrıldığını söylemen yeterliydi ve inan bana en büyük acıyı yaşatırdın. Mahkemenin amacı neydi? İki yıl taş ocağında, o zindanda çürümeme neden olacak kadar mı benden nefret ettin?"

Hayatlarının dönüm noktası olan o gün mahkemede olanlar ikisi arasında asılı kaldı. Soğuk bir rüzgâr gibi ikisini birden çarptı. Kilitlenen gözlerinde yaşadıklarının ve yaşamak zorunda bırakıldıkları acı olayın korları vardı.

Tutuklandığından bu yana iki gün geçmişti. Atıldığı zindanda neden ve niçinini sorgularken yumruğunu duvara geçirdi.

Son seferden dönüp, limana giren gemide tayfalarına gerekli emirleri verdikten sonra, karaya ayak bastığı anda onu bekleyen muhafızlar tarafından tutuklanmıştı. Üzerinde olan kaptan kıyafetlerine rağmen sorduğu hiçbir soruya cevap verilmeyerek getirilip buraya kapatılmıştı.

Oysa denizde geçen aylardan sonra geri dönmeyi iple çekiyordu. Karaya ayak basmak bir ihtiyaca dönüşmüştü. Jessica'yı uzun süredir görememek onu deli etmişti. İki ay önce geldiğinde genç kız bir tanıdıklarını ziyarete gitmişti. Çocuklar nereye gittiğini söylemek istememişlerdi. Yeniden denize açılma günü geldiğinde onu görmeden gitmek istememiş, ama henüz dönmediğini öğrenince içinde yarım kalmışlık duygusuyla yola çıkmıştı.

Bu ayrılık öylesine uzun sürmüştü ki özlemini çektiği gözler, kaşlar, saçlar ve dudaklar için gerekirse denizi kulaçlamaya niyetliyken nihayet işler bitmiş ve geri dönmüşlerdi. Limana ayak bastığında Jess'in kendisine bir sürpriz yapıp kıyıda bekleyeceğini düşünmüştü ancak karşılaştığı durum çok farklıydı. Bileğine takılan kelepçeler... Sorularına cevap alamadan getirip buraya fırlatmışlardı. Denizin ortasında ne suç işlemiş olabilirdi ki?

Köşedeki ot şilteye uzanarak sevdiği hayali yeniden gözlerinin önüne getirdi. Ancak bu şekilde aklını kaçırmasına engel olabilirdi. Gülümseyen dolgun kırmızı dudaklar... Onları öpmeyi ne kadar sevdiği aklına gelince arzuyla içini çekti. Parmaklarının arasından kayan ve kokusunu aldıkça haz dalgaları arasında kaybolduğu kahverengi saçlar ve kendisini zincirleyen, içinden çıkmasına asla izin vermeyen ela gözler... Yanaklarına düşen uzun kirpiklerin süsle-

diği ve karlı bir günde bir ceylanın bakışlarında karşılaştığı aşk dolu ve yaşamayı onun ellerine bırakmayı istetecek badem gözler...

Buradan çıktığında, bu yanlış anlaşılma düzeldiğinde, gidip kollarına almayı hayal ettiği kız ve onun melodik kahkahasıyla kendinden geçişi, dudaklarında çapkın bir gülümseme olarak belirdi.

Duvarları yıllarca pek çok zavallının haykırışlarına aşina iç karartıcı zindanın kapısı açılınca derin bir oh çekti. Sonunda kapalı kaldığı bu izbeden dışarıya çıkabilecekti. Gelen silahlı muhafızların memnuniyetsiz kasvetli suratlarına aldırmadan yerinden doğruldu. Elindeki zinciri sallayan uzun boylu adama donuk bakışlarını dikti.

Adam tekrarlatılmasından nefret eden bir sesle homurdandı. "Uzat ellerini."

Genç adam bir süre sallanan zincirli kelepçenin hipnotize edici sallanışını izleyerek çıkardığı sesleri dinledi. Genç adamın yanına yaklaşan muhafız isteksiz bileklere kelepçeyi geçirip onu zincirledi. Ne yapacağını sanıyorlardı? Kaçacağını mı?

Üç askerin eşliğinde derin, loş ve buz gibi nemin iliklere kadar işlediği taş duvarlı dehlizlerden geçtiler. Olacakları beklediği son birkaç günde ciğerlerine dolan çürümüş, kokuşmuş havayı terk etmekten mutlu olmuştu. Ara ara gelen acı dolu çığlıklar kısa süreli kâbus dolu uykulara bile izin vermemişti. Ağlamaklı ve acı dolu inlemelerin ömür boyunca kulaklarından gitmeyeceğini bilerek yanında yürüyen ve en az bu zindan kadar kasvetli görünen adamlara baktı. Ömrünü suç işlemediği hâlde karanlık izbe yerlerde geçiren bu insanlar, birkaç pound için aslında özgür mahkûm olduklarını biliyorlar mıydı?

Yeraltından yukarıya çıktıkça ağır hava hafifledi, temiz bir esinti bedenine dolandı. Vücudu ve adımları canlandı. Zindanın dış kapısından çıktıklarında ise özlediği güneş gözlerini yakınca bir an sersemledi. Gardiyanlar zincirin ucunu çekerek tekrar yürümesini sağladılar.

Uzun bakımlı bahçe ortasında, görkemli sütunları ve bitmek bilmez merdivenlerin sonunda, ağır kapıları dünyaya kapalı mahkeme binası Dante'nin kurtuluş umuduydu. Genç adam bir yan-

lışlık olduğundan o kadar emindi ki, biraz sonra bu anlaşılacak ve serbest kalacaktı.

Zindanın üst katlarında bulunan mahkeme salonları ve resmi işlemlerin yapıldığı daireler, altında yaşayan zavallı insanların içler acısı dramından bihaber günlük rutinine başlamıştı. Kıvrılarak üst katlara çıkan çift merdivenler sağa ve sola ayrılıyor, yüzlerce kapının açıldığı koridorlarla buluşuyordu. Merdivenden inip çıkan peruklu ve kaftanlı avukatlar, yargıçlar insanların hayatını dışarıya bağlayan pamuk ipliğini ellerinde tuttuklarını önemsemiyor görünüyorlardı. Duygusuz duvarlar, cansız adımlar, neşesiz suratlar... Adalet dağıtılan bir kurumun böyle olmaması gerekirdi. Uzun koridorlardan sonra masif meşe bir kapıdan içeriye sokuldu.

Getirildiği yer, basamaklarla oturma düzeni sağlanmış, davalıların kendisini basit bir tiyatro oyununda hissedeceği ortadaki küçük alana sıkıştırılmış masa ve sandalyelerle bir mahkeme salonuydu. Amfitiyatro izlenimi veren salona girdiği andan itibaren kendini bir komedi oyunu içinde hisseden Dante, merdivenleri inince davalılara ayrılmış masaya yönlendirildi. Daha önce burada bulunmadığı hâlde davaların ve infazların acımasız işleyişi hakkında bilgisi vardı.

Neden buradaydı? Uzun süredir beladan uzak kalmaya çalışıyordu. Tavernada ettiği kavgalar davalık olabilecek nitelik taşımıyordu. Son aylarda sadece Albay'la karşı karşıya gelmeleri kayda değer gibi görünüyordu. Onun da herhangi bir suçlamada bulunabileceğine inanmıyordu. Dante'yi suçladığı anda kendi suçluluğu da ortaya çıkardı.

Başka ne yapmış olabilirdi ki? En büyük suçu, olsa olsa çapkınlık olabilirdi ki Jessica'yı tanıdığından bu yana diğer kadınlar da ilgisini çekmiyordu artık. Apar topar zindana atılmış, daha ne olduğunu anlayamadan da mahkemeye çıkarılmıştı. Ne lanet olası dümenler döndüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Neden burada olduğunu birilerine sormaya karar vermişti ki cübbe ve peruğundan avukat olduğunu tahmin ettiği bir adam yanına yaklaştı. Aksi suratlı adam onu savunacağını söylerken, tiksintiyle buruşan yüzünü saklama ihtiyacı hissetmemişti. Daha çok

söylemek istediği "Seni savunmaktan ziyade içeride görmeyi daha çok istiyorum!" olmuştu genç adama göre.

"Beni niçin savunacaksınız? Önce suçumu öğrenmek istiyorum!" Sözlerini de pek umursadığı söylenemezdi. Eline aldığı kâğıtları inceliyor görünüyordu. Genç adam kelepçeli de olsa parmaklarını adamın gırtlağından uzak tutmak için çabaladı.

"Size söylüyorum, bayım! Hangi suça istinaden buradayım?" derken öfkesinin ve sabrının taştığı sert sesinden belliydi.

Avukat, kendisine doğru eğilen adamdan korkarak, ayağa fırlayıp kürsüye yürüdü. Amacı dava başlayıncaya kadar genç adamdan uzak durmaktı.

Karşısında "Ben sizden her zaman daha yüceyim!" ifadesi taşıyan ve sanıkların kendisini daha da küçülmüş hissetmesine neden olan yüksek platformdaki kürsü ve koltuklar yargıçlar için ayrılmıştı. Birkaç kişinin bulunduğu salonu gözleriyle tarayarak tanıdık bir sima aradı.

Arka kapıdan içeriye giren donuk suratlı yargıçların yerlerine yerleşmeleri için ayağa kalktılar. Yargıçlardan sonra avukatınım diyen aksi suratlı gelip yanına oturdu. Ona hiçbir şey sormamış ve sormasına izin vermemişti.

"Sanık Blake Dante Conner, Leydi Morgan'ın şikâyeti üzerine buradasınız. İki ay önce adı geçen hanımefendi Leydi Jessica Morgan'a..."

Yargıç elindeki suçlamayı okumaya başladığında Dante için dünya durdu. Bu bir şaka olmalıydı! Lanet olası bir şaka! Öyle ki duydukları yüzünden kulakları uğulduyordu. Sonrasında söylenenler bu uğultunun yarattığı bir yanlış anlaşılmadan ibaretti, bundan kesinlikle emindi. Birkaç günün verdiği sıkıntı, endişe ve yorgunlukla olmayanları olmuş, söylenmeyenleri söylenmiş gibi algılıyor olmalıydı. Çünkü duyduklarının gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Tüm bilinci, içinde yankılanan suçlamanın saçmalığına yönelmişti. Yaşadığı şoku üzerinden atar atmaz, toparlanıp yanında oturan avukata baktı. Aradığı cevapları ondan alabileceğini umuyordu

ama konuşmayı denediği anda kahkahasını tutamadı. Ters bakışlara aldırış etmeden gülüşüne devam etti. Sonra aniden ciddileşip tehlike kokan bir sesle, "Neler saçmalıyor bu böyle?" diye sordu. Avukat bir anlığına dönüp "sanki bilmiyorsun" der gibi baktı ve yargıcı dinlemeye devam etti.

Yargıç konuşmaya devam ettikçe... Zemin ayağının altından kaymış, ikiye ayrılmış ve onu yutuyordu. Sevdiği kadın için yaptığı tüm jestler, söylediği her söz, elini tutuşu, gözüne bakışı yanlış mı anlaşılmıştı? Peki, onun davranışları, sözleri, sevgiyle bakan gözleri... Bir kadına bunları yapacak kadar şeytan olduğuna inanılıyor olamazdı. Onu, sevdiği kadını, nasıl söyledikleri gibi incitebilirdi? Kanı donmuştu. Ölünceye kadar düşünse böyle bir suçlamayla karşılaşacağı aklına gelmezdi. Daha fazla kendini tutamayarak ayağa fırladı.

"Bu tamamen saçmalık! Böyle bir suçlamayı kabul etmiyorum! Sevdiğim kadına asla böyle bir kötülük yapmam!"

Yargıcın kalın çatık kaşları altından bakan öfkeli gözlerine eşlik eden tersleyici sesi salonu doldurdu. "Avukat Wisgate, müvekkilinize söyleyin izin vermeden konuşmasın! Yoksa duruşma onsuz devam edecek!"

Sonrasında olanlar tam bir komediydi. Daha önce belki bir kez karşılaştığı veya hiç konuşmadığı insanlar, onu Jessica ile gördüklerinden bahsedip tavırlarını şüpheli bulmuşlardı. Elbette herkes onları beraber görecekti, Jess'e âşık olduğunu hiç saklamamıştı ki. En son genç kızın adı söylendi ve tanık olarak çağırıldı.

Dante derin bir nefes aldı, nihayet onu görebilecekti. Bu saçmalığı genç kızdan dinleyince hepsi ikna olacaktı. Sevdiği kadın ona ne kadar âşık olduğunu söylediğinde hepsinin yüzünün alacağı şekli gözünün önüne getirebiliyordu.

Kapıdan giren kızın güzelliğiyle büyülenen gözleri aşkla doldu. Bir peri gibi uçarcasına hareket ediyor, ayakları sanki hiç yere değmiyordu. Güzelliğini ortaya çıkaran ve ince belini saran altın rengi elbiseyle çevresine yaydığı ışık ona ruhani bir hava veriyor, biraz sonra kanatlarını açıp kayboluverecek bir meleğe benziyordu.

Gözlerini yerden kaldırmayan Jessica, genç adama bakmadan tahta sandalyesine oturdu. Doğruyu söyleyeceğine yemin ederken Dante sadece onu izliyor, ne söylediğini duymuyordu. Sorulan sorulara verilen cevaplar umurunda değildi. Onun istediği sadece o dolgun dudakların kıpırdaması ve gözlerini bir defa çevirip kendisine bakmasıydı. Son anda kulağına dolan sözcükler bir anlam kazandı ve olduğu yerde irkilerek yaşadığı ana geri döndü.

"Çok özür dileyerek Leydi Morgan suçlamanın gerçek olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?"

Jessica gözlerini boşluğa dikmiş, hiç kimseye bakmıyordu. Yüzü solmuş, dudaklarının kanı çekilmişti. Kırgınlığından, yaşadığı acıdan dolayı bu kararı verirken çok zorlanmıştı. Onun bu kadar yakınında olduğunu bilmek, gözlerinin içine bakamamak, neden diye soramamak kendisini öldürüyordu. Zaten zor olacağını tahmin etmişti fakat yarasının yeniden aynı yerden bıçakla yeniden yeniden deşilmesi çok acı veriyordu.

Hangisi bu yaptığına değerdi? Bilmiyordu, hayır biliyordu. Onun yaşadığını görmek, adının lekelenmesine, hayatının kararmasına, bir daha eski Jess olamamasına değerdi. Kendisini sevemese de yaşadığını bilmek teselli edecekti genç kızı. Kendisinden nefret edecekti, tiksinecekti ve onu sonsuza kadar kaybedecekti. Beyni durmuş, yüreği donmuş, ağlamaktan göz pınarları kurumuştu.

Ona dönen bakışların ağırlığı altında oturduğu sandalye çivilerle kaplıymışçasına batmaya başlamıştı. Özellikle Dante'nin umut dolu bakışlarının ağırlığı omuzlarına binmişti. Bu kararı verirken aşağılanacağının, gururunun kırılacağının, insanların gözünde adi bir kadın konumuna düşeceğinin bilincindeydi. Ancak tahmin etmek ve yaşamak çok ayrı şeylerdi. Bu işkencenin bir an önce sona ermesi için dualar ediyordu. Yeniden dolan gözlerine çıkıştı. "Ağlama!" Bu işi soğukkanlılıkla bitirmeliydi ya da öyleymiş gibi rol yapabilirdi.

Dante onun güçlükle yutkunduğunu görebiliyordu. Genç kızı böyle bir suçlamanın içine atmış olmalarından ve üzmelerinden dolayı öfkesi deniz dalgaları gibi köpürdü. Dante onu daha önce hiç

böyle boş bakarken görmemişti. Sanki karşısındaki ruhunu kaybetmiş boş bir beden vardı. Konuştuğunda sesi de âdeta ruhsuz bir bedenden çıkan fısıltıyı andırıyordu.

"Evet, efendim gerçek!"

Dante, Jess'in cevabını duyduğunda, söylediği şeye bir anlam vermek istercesine çevresine baktı. Bu bir kâbus olmalıydı ya da bir tiyatro gösterisi. Başka bir ihtimal yoktu. Bu olanlara inanamıyordu. Sevdiği kadın da salondaki herkes gibi çıldırmış olmalıydı.

Hiddetle kükreyerek, "Jessica! Bana bak, gözlerime bak! Bu sen değilsin! Bunların hepsi birer saçmalık! Biri bana burada ne haltlar döndüğünü söylesin!" diye bağırdığında salonda olanlar, yargıçlar da dâhil herkes yerinden sıçradı.

Oysaki Dante, kıza kilitlediği bakışlarının doğruyu gördüğünden ama kulaklarının duyduklarının ise kesinlikle kıza ait olmayan bir ses tarafından iftiralar yağdırdığına emindi. Yargıcın sorusuna verdiği cevap aynı iftiralarla devam ediyordu. Bu kadın Jessica değildi! Ona çok benzese de aynı kadın değildi! Sevdiği kadın, onu sevdiğini ve onsuz olamayacağını söyleyen kadın asla böyle bir iftira atmazdı. Dudaklarından dökülen her sözcük yalan mıydı?

"Yani size tecavüz ettiğini ve zorla sahip olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kızın yanakları, bu açıkça sorulmuş sorudan dolayı beyaz teninde iki kırmızı noktaya dönüşünceye kadar kızardı. Sesi fısıltıdan farksızdı. "Evet efendim."

Yargıcın gidebileceğini söylediği genç kız bir hayalet gibi yerinden kalkarak yürüdü. Birkaç adımdan sonra sendeledi. Tam düşecekken, genç adam içgüdüsel olarak yerinden fırlayıp onu tuttu. Bu onu son defa kollarında hissedişiydi ve kokusunun yakından tüm ciğerlerine son defa doluşuydu.

Kızın buz gibi olmuş elleri ondan kurtulmak için ittirdi. Kendi buz tutmuşluğunun yanında onun böylesine yakıcı bir sıcaklıkla yanı başında durmasına dayanamadı. Sonunda gözlerini kaldırıp, salona girdiğinden bu yana ilk defa genç adama baktı. Bu gözler onun sevdiği kadına ait değildi. Bir yabancı kadar hissizdi. Jess genç

adamın çaresiz bakışları altında salonu terk etti. Avukatı gelip kolundan çekerek yerine oturtmasa daha ne kadar orada dikileceğini bilmiyordu.

Sonrasında olanlarla ilgilenmedi. Görevinden alınmıştı ve iki yıllık bir zindan cezasıyla cezalandırılmıştı. Geleceği, umutları, yaşama sebebi bir saat içinde ellerinden alınmış, yerle bir edilmişti. Salonu terk ederken bir saat önce buraya umutlarla giren adam değildi. Taş gibi duyarsız ve buz dağı kadar hissiz ama için için yanan bir öfke ve nefretle mahkeme salonunu terk etti.

Geçmişin ağır prangaları onları birbirine bağlarken Jessica kulaklarında çınlayan *iki yıl zindan* sözcükleriyle irkildi. Bu ne demekti şimdi?

"Taş ocağı mı? Zindan mı?" Sesi inanmazlık ve şüphe doluydu.

Dante'nin dudaklarındaki küçümseyen tebessüm ve gözlerindeki kırgın bakış, kızın şaşkınlığını ve şüphesini inandırıcı bulmadığını gösteriyordu. Cevap vermedi.

"Hangi zindan? Hangi taş ocağı? Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum!"

Tiksinti dolu kahkahasının dudaklarından fırlamasına engel olamayan Dante, "Yapma sevgilim, bir leydiye tecavüz suçlamasının cezasız kalacağına inandığını söyleme bana! Bu kadar da saf değilsin. İki yılıma ve işime mal olan bir iftiraya kurban gittim," derken yeniden o günleri hatırlayarak bir adım geri gidip kızdan uzaklaştı.

"Bu imkânsız."

"İmkânsız kelimesini mahkemede seni görünceye kadar binlerce kez mırıldandım. Sonra zindanda ve taş ocağında ise milyonlarca kez..."

Dolup taşan bir nehir gibi kumsalda saçlarını öfkeyle karıştırırken, sürekli dolanırken ve sesinde gizlemediği ihanet duygusuyla konuşurken, Jessica irileşmiş gözlerle onu izli-

yordu. İki yıl zindanda, taş ocağında... Tanrım, nasıl bu kadar saf olabilmişti? Sadece işinden olacağını söylerken Albay'a inanmıştı.

"İmkânsız diye bir şey yokmuş! Hayatta kimseye güvenmemem gerektiğini öğrendim! Duygularımdan arınarak sevgi yerine nefreti koydum ben. Sana inanmadım, daha önce bir kere aldattın, neden yeniden olmasın dedim."

"Ben bilmiyordum! Yemin ederim bilmiyordum!"

"Bilmemen suçunu aklamıyor. Neden Jessica? Sadece kıskançlık nedeniyle verdiğin bu ceza çok adaletsiz! Eğer bu basit nedene inanırsam bu senin çok sığ, bencil ve taş kalpli olduğuna da inanmamı gerektirir. Arkasında daha gerçekçi bir neden olduğunu söyle bana!"

Jessica bakışını kaçırıp kabuğuna çekildi. Ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. Yine de söyleyemezdi. "Tek sebep kıskançlıktı. Senden intikam almak istedim. Ben seni kaybetmişsem sen de değer verdiğin tek şeyi kaybederek cezalandırılacaktın. Zindan ve taş ocağında geçirdiğin iki yıldan haberim yoktu."

"Hepsi bu kadar mı?"

Başını salladı. "Evet, hepsi bu kadar..."

"Ya bir adamın metresi olduğu bilinen kadının bakire çıkması... Bu konuyla ilgili gizlediğin nedir?"

Genç kadın boş bir ifadeyle omzunu silkti. "Açıklamaların ne anlamı var ki? Birbirimize sesimizi duyurmak için bağırmamız bile yeterli gelmiyor. Biz birbirimize karşı kör ve sağırız."

Onu onaylayan bir tavırla başını salladı Dante. "Her şey için çok geç, değil mi? Birbirimizde sevgi bırakmayacak kadar hırpaladık! Sadece bedenlerimizde kalan arzu vardı, onu da ben mahvettim!" Yaklaştığı kızın çok yakınında durdu. "Kurtulamayacağımız bağlarla birbirimize bağlıyız. Geri dönüşü mümkün olmayan bir yoldayız. Yapabileceğimiz tek şey ileriye bakmak. Bu evlilik kimse bilmese de devam edecek. Ona-

ramadıklarımıza rağmen paylaşabileceklerimize odaklanmalıyız. En başta olduğu gibi aramızdaki tek payda şehvet. Dün gece mahvetmeme rağmen beni arzulamanı en azından istemeni sağlayacağım, asla pes etmeyeceğim!" derken sesi kararlı ve kendinden emin çıkıyordu.

Yeniden kızdan uzaklaştı. "Sorularıma cevap vermedin ama önemli değil! Dönünce bütün cevaplarını öğreneceğim. Harris alçağının cevaplaması gereken çok soru var."

Olaylar ve konuşulan konular öyle hızlı yön değiştirmişti ki Jessica'nın yaşadığı karmaşadan başı dönmüştü. Ne hissedeceğini düşünemeden kimin suçlu, kimin suçsuz olduğu ikisi arasında belirsiz olarak duruyordu.

Dante eve doğru yürümeden önce, "Kahvaltı hazırladım, aç olmalısın, hadi gel," dedi.

Genç kadın yüzünde karmaşık bir ifadeyle peşinden yürürken, önünde giden genç adamı izliyordu. Onunla dost mu düşman mı sevgili mi eş mi ne olduklarını artık bilmiyordu. Asla iki arkadaş olamayacaklarından emindi.

Bir hafta burada nasıl geçecekti? Karşılıklı suçlamaların bıraktığı derin yaralar ikisinden birini öldürmeden önce zamanın hızlı geçmesini diledi.

"Kumsala gidelim, sana yüzmeyi öğreteceğim."

Oturduğu verandada bulduğu bir kâğıda kömürlerle nakış desenleri çizen Jessica, tepesine dikilmiş genç adama ters ters baktıktan sonra çizimine devam etti.

"Beş gün boyunca burada oturmayı mı planlıyorsun? Hadi sana yüzmeyi öğretebilirim, eğlenceli olacak!"

"Hayır, istemiyorum."

Genç kadının başını kaldırmadan verdiği cevaba Dante gözlerini kapatarak sabır diledi. "Kendi arzunla gelmeni istiyorum. Beş dakika içinde kalkmazsan seni omzuma alacağım ve götürüp denize atacağım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Bundan emin misin?"

"Benimle uğraşmaktan vazgeç! Git kendin yüz!"

"Burada senden başka uğraşacağım kimse yok! Olsa bile yine de tüm dikkatim senin üzerinde olurdu. Kalkıyor musun?"

Jess öfkeli gözlerle ve hareketlerle elindeki kömürü masaya bıraktı. Sonra bakışları üzerindeki elbiseye döndü. "Ne ile yüzeceğiz?"

Dante'nin gözlerinde beliren muzip bakışlar, bu sorunun cevabının hiç hoşuna gitmeyen bir yere doğru gittiğini gösteriyordu. "En güzel ve eğlenceli kısmı da bu. Çıplak yüzeceğiz." Onun şokla açılmış gözlerini görünce kahkahalara boğuldu.

"Asla olmaz! Yüzme öğrenmek için ahlaksızca denize girmek istemiyorum!"

"Hadi ama Jess biraz eğlenmekten ne çıkar? Burada kimse yok! Denizle baş başayız."

"Asla olmaz dedim!"

"Pekâlâ, iç gömleğinle yüzebilirsin."

Jessica kalktığı sandalyeye yeniden oturup, "İstemiyorum," diyerek başını sallarken utançla kızarmıştı.

"Ben de bu kadar tecrübeli bir kadın nasıl kızarabilir düşüncesiyle zaman harcamışım," diyen Dante elinin tersiyle onun kızaran yanağını okşadı. Ama Jess yanağındaki eline vurarak uzaklaştırdı.

"Pekâlâ, bana başka seçenek bırakmadın!" Dante onu kaldırdığı gibi omzuna attı. Jessica'nın çığlıkları kayalarda yankı yaparken uzun adımlarla bahçe kapısından çıktı.

"Dante eğer beni suya atarsan seni öldürürüm!" diye çırpınan kız, bir taraftan da kurtulmak için onu yumrukluyordu. Bu pek işe yarar görünmüyordu, sadece eli acımıştı.

Suya ulaştıklarını görünce yeniden çığlık attı. "Tamam, bırak beni, gireceğim!"

Ayakları suyun içinde olan Dante, "Söz veriyor musun?" diye sordu. Jessica başını sallarken, onun görmediğini fark edince cılız bir sesle, "Söz veriyorum," diye mırıldandı.

Yavaşça yere bırakılan Jess ona, "Arkanı dön!" derken sesi aksi ve kızgındı.

Dante sırıtarak arkasını dönünce Jessica eve doğru baktı. Ondan önce gidebilirse kapıyı kilitleyebilirdi. Düşüncesini anında uygulamaya koyup, etekleri ayağına dolanmasın diye tutarak koşmaya başladı. Maalesef beş adım ancak atabilmişti ki arkadan çarpan güçlü bedenle kumlara yapıştı.

"Bakın kumların arasında ne buldum, korkak bir kedicik!" Ensesine vuran sıcak nefes alaycı, baştan çıkarıcı boğuk sesin sahibi üzerine ağırlığını vererek onu kumlara bastırdı. Jess ağzına dolan kumları tükürerek kendini kurtarmaya çalıştı. Elbisesinin becerikli ve tecrübeli parmaklar tarafından çıkarıldığını hissedince genç adamın ulaşamadığı bedenine vurmaya çalıştı.

Üzerinden sıyrılan kıyafetini tutmaya çalışsa da en son bacaklarında duyumsadığı elbise çıkartılıp bir kenara fırlatıldı. İç gömleğiyle kalan kızı kucaklayan Dante, denize doğru yürürken Jess gerçekten de sudan korkan bir kedi gibi ona yapışmış çığlık atıyordu. Suyun içine giren genç adamın boynuna sarılarak kendini yukarıya çekmeye çalıştı.

"Sakın beni o soğuk suya bırakayım deme!" derken çabalamaktan nefes nefese kalmıştı.

Dante hâlinden o kadar memnundu ki bıraksalar sonsuza kadar kucağında onunla beraber suyun içinde kalabilirdi. Boynuna değen nefesi soğuk suya rağmen içinde yanan ateşi

körüklüyordu. Bir adım daha atınca, "Hayır!" diyen boğuk sesle beraber kollar biraz daha boynunu sıktı.

"Sevgilim, seni suya fırlatıp yüzmeni beklemiyorum. Sadece alıştırma yapacağız."

Jess, genç adamın boynuna sokulmuş olan yüzünü kaldırıp korkmuş gözlerinde inanmayan bir ifadeyle ona baktı. Bu arada açık yakasından taşan göğüslerinin görüntüsü, dağılmış saçları ve kucağında taşıdığı bedenin sıcaklığı genç adamın aklını başından almasına rağmen tepkisiz kalmaya çalışıyordu. Kendisine bir söz vermişti. Hatasını affettirecekti. Onun zorlamayla da olsa kendisine yaklaşıyor olması inanılmazdı.

"Suya atmayacaksın, öyle mi?" Kızın sesi onun ciddi olup olmadığını tartan bir şüpheyle çıkmıştı.

Dante başını salladı. "Hayır, sadece birlikte suyun yüzeyinde durma çalışmaları yapacağız. Senden uzaklaşmayacağım, seni bırakmayacağım da tamam mı?"

Jess, ürkek gözlerle göz alabildiğine uzanan masmavi ve kendisini yutmaya hazır denize kuşkuyla baktı. Sonra aynı kuşkulu ifadeyle Dante'nin sözlerine güvenip güvenemeyeceğini tarttı. İkna olmuş olmalıydı ki genç adamın boynuna dolamış olduğu kollarını birazcık gevşetti. Onun beline kadar suya girişini temkinli bir ifadeyle izlerken bedenine değen soğuk suyla sıçradı.

"Tanrım, çok soğuk!"

Kendini yukarıya çekmeye çalışınca, Dante boğuk bir sesle gülerek, "Alışınca soğuk gelmeyecek," diyerek yürümesine devam etti. Gelen büyük bir dalga ikisini de baştan aşağıya ıslatınca, dişleri birbirine vurarak çığlık attı.

Dante onu yavaşça suya bırakmasına rağmen kollarını bir nebze bile gevşetmeyen Jessica, bacaklarını onun beline sararak suya düşmüş bir kedi yavrusu gibi tırmanmaya çalıştı. Karşılığında onun keyifli kahkahasının kendi bedeninde yankılanmasını dinledi.

Tanrım, cennete düşmek bu olsa gerekti! Dante bedenine sarılmış bacaklar ve boynunu sıkıca kavramış kollarla ona çok yakın olmanın tadını çıkarıyordu. Kızın nefes kesici bedeni ona yapışmış, kışkırtıcı bir şekilde her noktasına temas ederken aklını işgal eden görüntülerden kurtulamıyordu.

Lanet olsun her şeyi berbat etmişti. Yine de zarar verdiği bu güzel kadın kollarının arasındaydı. Onun kalbini, bedenini ve ruhunu dış dünyaya kapattığını gördükçe kendisini tekmelemek istiyordu. Yaralı bir beden iyileşebilirdi ancak onlarca kez darbe almış bir yürek ve ruh her izi sonsuza kadar saklardı.

Jess durgunlaşan genç adamın oyunbaz ifadesinin silindiği yüzüne baktı. Burada bir hafta nasıl geçecekti bilmiyordu. Bildiği tek şey, kaçıp saklanabileceği ve yaralarını sarabileceği bir yer yoktu. Dünyanın öbür ucuna da gitse yaşadıklarını içinde taşıdıktan sonra kaçmanın bir önemi var mıydı?

Dante'nin ikna çabalarıyla bacaklarını çözüp, omuzlarına yapışarak suyun yüzeyinde kalma denemeleri yaptılar. Her gelen dalgayla su yutmaktan midesi tuzlu suyla dolan, gözleri kızaran genç kadın sabırla kendisiyle ilgilenen Dante'den bir an olsun ayrılmıyordu.

Genç adamsa bu yakınlığın tadını sonuna kadar çıkartıyordu. Genç kızın iç gömleği ıslanıp bedenine yapışmıştı. Saçları suyun üzerinde dalgalanıyor, dudaklarının ve yanaklarının tuzlu suyla kızarmış görüntüsü aklını başından alıyordu. Coşan erkekliğini kontrol altında tutmaya çalışarak, onu ürkütmeden ve kendisinden uzaklaştırmadan yüzme derslerine devam ediyordu.

Güneş yavaş yavaş ufukta alçalmaya başladığında kendini kıyıya atan Jessica, isyan eden kaslarından ve denizle boğuşmanın verdiği yorgunluktan ölmek üzereydi. Şu an parmağını bile oynatacak gücü yoktu. Tepesine ıslak pantolonu

ve gömleksiz bedeniyle dikilen genç adamdan üzerine damlayan tuzlu suya rağmen gözlerini açıp bakmadı.

Kıyıya vuran bir denizkızı... Dante şu an sere serpe yatan kız için içinden böyle geçiriyordu. İçinden geçen başka şeyler içinse kendine dur demesi gerekiyordu. Aralık dolgun dudaklarına bakarken gerilen bedenine söz geçirmesi oldukça zordu. Gözleri her bir noktasını ezberlerken, "Eve gidelim, sıcak bir banyo seni kendine getirecektir," dedi.

Jessica'nın ıslak uzun kirpikleri açılmadı. Derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. O suya ve zor koşullara alışkındı lakin genç kadın karakter olarak güçlü olsa da beden olarak narindi. Eğilip onu kucaklarken, aslında bütün bunları kendisine yakın olmasının verdiği hazdan dolayı yaptığını düşünerek sırıttı.

Jessica onun kendisini kucaklamasına bile ses çıkaramayacak kadar yorgundu. Genç adam yatak odasına götürdüğü Jessica'yı yere bırakarak, banyo olarak kullanılan odanın kapısında kayboldu. Az sonra ayakta sallanan kızı banyoya götürüp, doldurduğu küvetin yanında durmasını sağlayarak iç gömleğini çekiştirdi. Gözleri anında açılan Jessica eline vurarak geri çekilmeye çalıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" derken sesi utanmış ve kızgın çıkıyordu.

Dante tekrar uzattığı kararlı ellerinden biriyle kızı tutarken diğeriyle iç gömleği yeniden çekiştirdi. "Bu muhteşem vücudun her noktasını gördüm. Bu nedenle uslu dur," derken sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu.

Jessica yorgunluğun verdiği güçsüzlüğünden dolayı karşı koymayı bırakınca kendisini küvette buldu. Şaşkınlıkla içini çekti. "Ama su sıcakmış! Nasıl?"

"Güneşin ısıttığı suyu banyo için kullanıyoruz."

Jessica onun bu kadar pratik ve düşünceli olmasına şaşırmış ve mutlu olmuştu. Köpüklü suya soğuk bedenini gömerken rahatlamayla mırıldandı. Saçlarını sabunlayan genç adama minnettar birkaç sözcük fısıldadı. Ah uyumak isti-

yordu, sıcak su öyle iyi gelmişti ki. Bu kadar yorucu olduğunu bilmediği yüzmeden sonra ise kendini kaybedeceği kadar rahatlatıcıydı.

Dante gözleri kapanan Jessica'yı özenle, bir biblo gibi itina göstererek ve her anından zevk alarak yıkadı. Dayanamayıp omzuna bastırdığı dudaklarına tepki gelmemesi üzerine kıza baktı. Uyuyor olduğuna inanamayarak güldü.

Sudan aldığı çekici bedeni yatağın üzerine bırakıp kuruladı. Pembe beyaz duru kıvrımlardan, dolgun göğüslerinden bakışlarını kaçırmaya çalışsa da ona itaat etmeyen gözleri her bir noktanın üzerinde açlıkla takılı kaldı. Nihayet tatlı işkence sona erdiğinde üzerine bir örtü örttü. Jessica'nın dudaklarına bastırdığı dudaklarını çekmekte zorlanarak istemeye istemeye doğruldu. Pencereleri kapattıktan sonra kendisi de banyoya girdi.

66. Madde:

Bir denizcinin demir atmak istediği karanın güvenli olup olmadığını haber verecek deniz fenerine ihtiyacı vardır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 23

Yan dönmek isteyen Jess kendisini yatağa çivilemiş olan her neyse itiraz anlamında inleyerek kurtulmaya çalıştı. Sağ tarafından gelen itiraz homurtusuna gözlerini açarak kırpıştırdı. Boynuna vuran sıcak nefes ve tenine batan sakallara ilave olarak bir sarmaşık gibi bedenine dolanan kollar ve bacaklar nedeniyle yatağa yapışmış olduğunu fark etmesi biraz zamanını aldı.

Güneş çoktan odayı altın sarısına boyamıştı. Ne kadar zamandır bu pozisyonda uyuyorlardı? Göğsüne kapanmış olan nasırlı parmaklar hafifçe hareket ederek okşayınca sertleşen uçları kızı panikletti. Tenine temas eden parmaklar üzerinde hiçbir şey olmadığını idrak etmesine yetmişti. Adamın elini iterek, üzerine örtüyü çekerken etkilendiğinin belli olmaması için sesinin boğuk çıkmasına gayret etti.

"Üzerimden çekilirsen memnun olurum." Bu arada ayağıyla genç adamın bacaklarını tekmeleyerek üzerinden çekilmesini sağlamaya çalışıyordu.

"Bu harika kokan, yumuşacık, baştan çıkarıcı sıcaklığı terk etmemi söylüyorsan sen delisin! Asla olmaz!" Sesi uyku mahmuru ve aşırı derecede erkeksiydi.

Yüzsüz alçak, asla pes etmiyordu! Yumruğunu geniş omzuna geçirince Dante sahte bir acıyla inledi. Başını kaldırıp uykulu, derin kahverengi gözlerle kızın sabah güzelliğine bakışlarını dikti. Yüzünde beliren koyu sakalları ona serseri bir hava vermişti.

"Sabahları bu kadar baştan çıkarıcı görünmen haksızlık!" diyen sesi de bedenine dayanmış sertliğini destekler nitelikteydi. Jessica sabah sabah onun bu kur yapan daha doğrusu baştan çıkaran tavırlarına inanamayarak baktı. "Ben... Ben kalkmalıyım." Sesi kaçmaya çalışan bir tavşanın ürekliğindeydi.

"Hayır kalkmamalısın! Bütün günü burada benimle geçir!" Kızı kuşatan bakışları her tepkisini kaçırmadan izliyordu. Jessica ise uzaklaşmak için bahaneler üretmeye çalışsa da aptal beyni bu konuda hiç yardımcı değildi.

Dante bu asil kızın her şeyini istiyordu. Güldüğünde gamzelenen dudak ucunu, değişik renklere dönüşen, her şeyi bakışlarıyla ifade eden gözlerini, şakağında kıvrılıp küçük narin kulaklarını gizleyen ışıltılı saçlarını, burnuna dolan kendine has kokusunu, avuçlarını dolduran ve zevkten ölmesine neden olan bedeninin her kıvrımını... Öylesine güzeldi ki bir zamanlar ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordu. Şimdi geriye sadece yakıcı bir tutkunun kalması ne kadar da yazıktı.

Dün geceki hatasını telafi etmeye çalışacağına dair kendine ve genç kıza verdiği sözü hatırlatan parmakları, yavaşça örtüyü sıyırıp bacak arasında titremeler yaratan dokunuşlarla gezinmeye başladı. Jessica'nın eli onu durdurmak istercesine elinin üzerine kapandı. Yaptığı hayvanlıktan sonra onun kendisinden tiksinmesini ve uzak durmasını anlayabiliyordu. Ama bu küçük reddediş onu amacından vazgeçiremeyecekti.

Eğilip pembe tomurcuklardan birini diline dokundurarak daireler çizdi. Sonra dudaklarıyla sıkıştırıp hafifçe çekiştirdi. Saçlarına yapışan parmakların çekiştirmesine aldırış etmeden diğerine geçti. Aynı zamanda göbeğine doğru ilerleyen parmaklarının altındaki ten kasılarak ne kadar etkilendiğini belli ediyordu. Sabırlı olacaktı.

Daha aşağılara inen ve aradığı hazineyi bulan parmakları zevkle kıvrıldı. Bacaklarını kapatarak, ondan kurtulmaya çalışan kızdan gelen nefes nefese inlemeyi duyunca, başını kaldırıp ona baktı. Gözlerini kapatmış, yüzü hissetmek istemediği arzuyla kasılmıştı. Dante elini çekmeden biraz yükselip dudaklarını dudaklarıyla örttü. Yumuşak dudakların narin iç çekişlerle aldığı her nefes, kanında yayılan yakıcı bir aside dönüşüyor, kontrolünü zorlaştırıyordu. Tadı, kokusu asla unutulmamak üzere zihnine kazınırken boğuk bir sesle fısıldadı.

"Bana neler yaptığını bir bilsen..."

Jessica tutkudan yeşile dönmüş gözlerini hafifçe aralayarak onun vahşileşmiş ve cüretkâr vaatler sunan yüzüne baktı. Bu gözlerde deneyimlediği korkulu bir bekleyişin olması genç adamı öldürüyordu.

"Lütfen bana inan, bir daha seni asla incitmeyeceğim!" Sesindeki kararlılık, bir yemin gibi dudaklarından dökülmüştü.

Jessica ona güvendiği için bir kör ya da bir aptal olmalıydı. Kaskatı durmak ve cevap vermemek için ona meydan okumuştu. Ancak yüreği ne olursa olsun bu adama karşı aciz ve çaresizdi. Özellikle gözlerinde ona verdiği yeminleri perçinleyen böyle bir bakışla içini yaktığında...

Sonra onu öptü. Yalvarır gibi, dünyadaki tek kadın oymuş ve diğer kadınların hiçbiri önemli değilmiş gibi... Öylesine tatlı, yumuşacık ve vereceği her şeye razı bir öpücüktü ki kanı damarlarında şarkı söylüyor, kalbi yerinde çılgınca bir ritimle dans ediyor, bedeni kuru odunlar gibi bir anda tutuşmaya hazır kıvranıyordu. Mantığının tüm hatırlatma çığlıklarına kulak tıkayan bedenine ve arzularına kapılmış, genç

adamın her yerinde dolaşan parmaklarına, cenneti vadeden tutkulu öpücüklerine boyun eğmişti. Bu adama karşı koyabileceğini de nereden çıkarmıştı?

Araladığı dudaklarından içeri kayan dilini karşılarken gelen ateşli inleme, amansız, enfes, tüketen ve sarhoş edici bir öpücüğü tetikledi. Geçmişi, geleceği ve nerede olduğunu unutturan öpücükle kendi kimliğinden sıyrılan genç kadın, artık delicesine âşık, isteyen ve affedici bir köle gibi genç adamın her dokunuşuna muhtaç bir hâlde kıvranıyordu. Sonsuza kadar onun kolları arasında kalmayı dileyerek karşılık veriyor ve tutkunun aklını çelen, gözünü boyayan bu karmaşasında kayboluyordu.

Dante ise kollarında artık hareketsizlikten kurtulmuş ve cevap veren, karşılık isteyen bu kadına hak ettiği cenneti vermeye kararlı bir şekilde bıkmadan usanmadan okşadı, öptü. Dili, dişleri, dudakları ve elleriyle onu çılgına çevirdi, yalvarttı, çığlık attırdı. Nihayet bu işkenceye son vermek için onun üzerinde yer aldığında ve yavaşça sıkan, kavrayan, sıcak ve ıslak arzu kaynağına kaydığında aklını kaçırmak üzereydi. Sık ve sığ nefesleri kalbinin çılgınca atışına gerekli oksijeni sağlayamıyormuş gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu. Kızın kasılan ve donan bedeni beklediği acı gelmeyince yavaş yavaş rahatladı. Dante dayanma gücünü sınayan zevk denizinde kaybolmamak için alnını onun göğsüne dayayıp derin nefeslerle sakinleşmeye çalıştı.

Jessica kulaklarında zonklayan kalp atışlarıyla, beklenti içinde olan bedeninin tüketici açlığına kapılmış gidiyordu. Genç adam hareket etmeye başladığında her darbesini karşılamaya çalışan Jess, gittikçe yükselen bir zepline binmiş, aşağıya bakmayı istemiyordu.

Derin nefesler, arzunun harareti, inlemeler ve boğuk arzu sözcükleri iki ihtirastan gözü kararmış genç bedeni sarmalamış, sona ulaşmaya teşvik ediyordu. Jess çığlık atarak kendini bıraktığında, Dante onu zirveye taşımanın verdiği rahatlamayla derin bir soluk alarak kızın içinden çıktı.

Jessica çıktığı gökyüzünden nefes nefese ve titreyerek yeryüzüne dönüş yaptığında bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Yanına uzanmış olan Dante'nin ıstırap içindeki yüzü onun kendisiyle aynı rahatlamayı yaşamadığını gösteriyordu. Zevk almadığını düşünerek örtüyü üzerine çekti. Oysa kendisini çok arzuladığını söylemişti. Neden birden vazgeçmişti? Ona karşı olan ihtirası aniden son mu bulmuştu? Arzulanmayan kadın olma düşüncesiyle kırılmıştı.

Yataktan fırlayan Dante banyoya girip kapıyı çarparak kapattı. Odada patlayan sesle yerinden sıçrayan Jess nerede yanlış yaptığıyla ilgili düşüncelerin arasında kıvranıyordu. Bir süre sonra banyodan çıkan genç adam üzerine pantolonunu geçirerek, kızdan kaçırdığı bakışlarıyla kahvaltı hazırlayacağını söyleyerek odayı terk etti.

Yatakta oturur pozisyona geçen genç kadın ona attığı iftirayla iki yıl zindanda kalmasının ağır suçluluğu altında eziliyordu. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Kör bir cahil gibi Albay'a güvenmişti. Bu suçluluk duygusu ve vicdan azabıyla Dante'ye karşı yumuşamıştı. Karşılık vermeyeceğini söylemesine rağmen yüreği ve bedeni ona itiraz edemeyerek baştan çıkmıştı.

Yataktan çıktıktan sonra üzerine geçirdiği basit şeftali rengi elbiseyi çekiştirip birbirine girmiş saçlarını taradı. Buraya geldiklerinden bu yana toplum kuralları ve dedikodulardan arınmış, öylesine rahat davranmaya başlamışlardı ki ilkel insanlar gibi yalın ayak dolaşıyorlardı.

Dante mutfakta değildi. Verandaya çıktığında onun güçlü kulaçlarla yüzdüğünü gördü. Güneşin ıslanan bronz teninde parlamasını, sanki denize aitmiş gibi batıp çıkmasını seyretti. Dante yaptığı her işi büyük bir beceriyle kendine yakıştırıyor ve hiç yabancılık çekmiyordu.

Mutfağa geri dönüp genç adam tarafından yakılan ateşin üzerine çaydanlığı astı. Kilerden mutfağa pastırma, yumurta, ekmek ve turtayı taşıdı. Genç adam kapıya geldiğinde bir

nebze bile boşaltamadığı enerjisiyle burnundan soluyordu. Bir an duraksadığı kapıda mutfaktan taşan güzel kokuları içine çekti. Jess'e karşı asabi davrandığının farkındaydı. Bu istemeden yaptığı, gemi azıya almış erkekliğinin etkisinde olan davranışları Jessica'nın yanlış anlayabileceğini düşününce gevşemeye çalıştı.

Mutfağa girerek genç kızın hazırladığı masayı inceledi. Bir leydi gibi davranmamış, zaten öyle yetişmemiş olan Jessica kilerde bulduğu yiyeceklerle kahvaltıyı hazırlamıştı. Sorumluluklarına asla sırtını dönen bir kadın değildi. Aksine baş edemeyeceği durumların bile üzerine gitme cesareti gösteren inatçılığına hayrandı genç adam.

Bir zamanlar neden ona delicesine âşık olduğunu hatırlatan görüntüler zihnine akın etmeye başlayınca, Jess'e yaklaşıp ensesine öpücük kondurdu. "Günaydın," dedi boğuk bir sesle.

Genç kadın ona dönüp bakmadan sessizliğiyle karşılık verdi. Onun yüzüne bakamazdı. Dün ona soğuk davranarak, dokunuşlarından kaçınırken, sabah daha parmaklarını bedeninde hisseder hissetmez âdeta erimişti. Belki de genç adamın rahatsızlığı bu nedenleydi. Kızın bu kadar çabuk kabullenmesini beklemiyordu ya da yanlış yaptığı bir davranış itici gelmişti.

Masada sessizlik hâkimdi. İkisi de konuşmuyordu. Geldiğinden bu yana bir kez bile yüzüne bakmayan kıza göz ucuyla bakan Dante, uzak ve soğuk tavrına kendi davranışlarının sebep olduğunu bilecek kadar onu tanıyordu. Düşündüğünü sandığı şeylerde ne kadar yanıldığını ona anlatmalıydı ancak nasıl yapacağını bilemiyordu.

Küçük masada birbirlerine dizleri değecek kadar yakın oturuyorlardı. Uzanıp kızın elini tuttu. Jessica'nın sorduğu soru ona daha rahat anlatma fırsatı verdi.

"Neden? Yani sen neden..." Yanakları kızardı. Bir erkeğe böyle bir soru nasıl sorulurdu?

"Artık beni istemiyor musun? Bana neden böyle davranıyorsun? Yeterince aşağılanmadım mı?" Ama aklından geçirdiği soruların hiçbiri dudaklarından dökülemedi. Dante avucuna aldığı eli hafifçe sıkarak Jess'in yüzüne bakmasını sağladı. Şu an kendisinden tiksiniyor muydu?

Dün deniz kenarında söyledikleri aklına geldi. *"Evet, katılmamı sağlayabilirsin, tecrübelerini yadsıyamam. Ama bu aramızdakileri değiştirmeyecek. Sadece kendimden tiksinmeme neden olacak."*

Genç kızın sormak istediği sorunun açılımını kendince yorumlarken ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Aynı zamanda kendisinden tiksinip tiksinmediğini de öğrenmeliydi. Lanet olası cehennem azabı gibi bir çukura düşüyor, çıkmaya çabaladıkça kayıp yeniden alevler içine dönüyor ve işkence çekiyordu.

"Neden ben de boşalmadım ve yarım bıraktım? Sorduğun soru bu mu? Seni çekici bulmadığım, artık seni istemediğim gibi bir düşünceye kapıldıysan yanılıyorsun. Senin için ölüyorum. Bu kendime verdiğim bir ceza. Beni affedinceye kadar bedenim sadece senin için... Kendime tatmin olma izni vermeyeceğim," derken boşaltamadığı arzularından dolayı sıkıntılıydı.

"Ya seni asla affetmezsem..."

Dante'den hüsran dolu bir inleme geldi. *"Lütfen bunu söyleme! İçten içe kaynayan işkencenin beni tüketmesine izin verme."* Genç adam aklından geçenleri söylemek yerine gözlerini yumarak iç çekerken, "O kadar merhametsiz olmaman için dua ediyorum," dedi.

Jessica içine dolan neşe çığlıklarını bastırarak, "Bu, ben ne zaman istersem bedenini kullanabilirim anlamına mı geliyor?" diyerek dudağını ısırdı. Gözlerinde oynaşan memnuniyet dolu pırıltıları saklamakta zorlanıyordu.

Dante gözlerini kısarak, "Bedenimi sana sunuyorum demek, ne zaman istersen..." diye homurdandı. Bu konuşma

başlı başına aklını kaybetmesine yönelik bir kurgu gibi ilerliyordu. Aralarında titreşen cızırtılı kıvılcımları daha da arttıran ve dayanma sınırını zorlayan görüntüler sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Jessica da aynı düşüncelerle gözünün önüne gelen görüntülerle kızardı. Karşısında duran güçlü, seksi ve otoriter adamın kendisini ona sunuyor olması içindeki şeytanları harekete geçirmişti. Genç kadın günahkârca duyguların etkisiyle baştan çıkmıştı.

"Bu fikirden çok hoşlanmadım, seni seks kölem olarak kullanma düşüncesi şey hissettiriyor şey..." Devam edemeyerek kızardı. Terlemeye başlamıştı.

Ah Tanrım, ne zaman böylesine arsız ve ahlaksız bir kadına dönüşmüştü! Bu sabah mı yoksa daha önceden böyleydi de farkına mı varmamıştı? Açık saçık, müstehcen konuşmalara kulak misafiri olmuş, hatta bazıları doğrudan yüzüne karşı söylenmişti. Ama bir adamla böyle karşılıklı oturup, yatak sohbeti yapacağını ne kadar düşünürse düşünsün aklına gelmezdi.

Kızarmış yüzü, bocalayan, biçimli ve dolgun dudaklarından dökülen iç gıcıklayıcı sözcükler, gözlerinde oynaşan ne olduğunu anlamlandıramadığı pırıltılar... Kahretsin! Dante'nin aklını başından alacak kadar seksiydi.

"Lanet olsun! Eğer beni asla affetmez ve bu şekilde davranmaya devam edersen ölümüm çok kısa sürede olacak!"

Ayağa fırlayarak utançla kapıya yürüyen kızın amacı bu fazlasıyla ateşli ortamdan uzaklaşmaktı. Onunla aynı ortamda olmakla kontrolünü kaybedebilirdi. Dante yanından geçen genç kadının tuttuğu bileğini çekerek kucağına oturmasını sağladı. Yüz yüze ve iç içe hiç olmadıkları kadar birbirlerine ait görünüyorlardı. Kolunu ince beline sararak, kendine yaslayıp alnını alnına dayadı.

"Bana bir şans ver, en azından kendimi onurlu hissedebileceğim bir davranışa izin ver. Günahlarımın bedelini öde-

meme yardım et. Sadece sana ait olacağım," dese de gerginlik tüm bedenini ele geçirmişti. Kızın çatlamaya başlayan kalkanının tümüyle yerle bir olmasını istiyordu. Bu garip oyunda onun kendisine hükmetmesine izin vereceğini başka nasıl anlatabilirdi bilmiyordu.

Genç kadın teslim olan ve kendisini ona sunan bu adamdan nefret etme noktasını çoktan geçtiğini biliyordu. Cesur ayak diremelerine rağmen zaten ona âşık olduğunu daha iki gün önce itiraf etmemiş miydi? Önünü görmeyen kör duygularla teslim olması gerekiyorsa kendisine ve ona daha fazla neden işkence edecekti ki?

Dante doyurulmamış şehvet ve affedilme umuduyla, kendisiyle hesaplaşma içinde olan kızın yüzünden geçen ifadeleri izliyordu. Bazı noktaları itiraf etme aşamasına henüz gelmese de iç hesaplaşması genç kadının olumsuz duygularını aşabileceği ve bir şans vereceğinin sinyallerini veriyordu.

Jessica mahcup bir tavırla uzanıp ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. Bu ufak temasla bile genç adam acı çekermiş gibi yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. Bu etkileyici görüntü kendisini gerçekten de güçlü hissettirmişti. Dokunduğu yerlerde hareket eden kaslar, onun muhteşem kokusu ve kontrolü kendisine vermesi içindeki kıvılcımları tutuşturmuştu. Açgözlü hislerle elleri her noktasında gezinirken, yanlış yapmaktan korkan yanı karnına ağrılar girmesine neden oluyordu.

Dante sesli sesli nefes alırken Jessica'nın elleri her dokunuşun tadını çıkarmak için yavaşça okşadı. Parmakları altındaki gergin kasların daha da gerilmesi, eğilip bükülmeyen ve gururlu bu bedene sahip olmak, gücünü kontrolü altında tutabilmek kendisini dünyaya hükmeden biri gibi hissettiriyordu. Savaşların ve taht kavgalarının neden yapıldığını artık anlayabiliyordu. Kontrolün elinde olması, gücü avuçlarında tutmak inanılmazdı.

"Ne istersem yapacak mısın?" Sesinin baştan çıkarıcı ve boğuk tınısının onun üzerindeki etkisinden habersiz mırıldanmıştı. Dante'nin bedeninin dikleşmesi ve daha da gerilmesi bu sorunun cevabını vermişti.

Dante, onun bu işten aldığı zevkin büyüklüğünü görebiliyordu. Genç kadın şehvetli bir güzellik tanrıçasına dönüşmüştü. Merhamet etmesi için yalvarmak istiyordu. Oynadığı oyundan mest olmuş gözleri istekle yanıyordu. Elini beline koyup, onu kendisine çekerek dudaklarına kapandı.

"Beni affettiğin gün sevgilim, intikamım çok uzun sürecek."

Homurdanarak söylediği sözler karşısında genç kadın hazla kıkırdadı. "Söylediğin bu tür sözler affedilme sürecini uzatabilir."

Genç adam acıyla inledi. Sadece öpmek bile onu boşalmanın eşiğine getirirken verdiği sözü tutmak bir işkenceye dönüşüyordu. Jess'in omuzlarından kayan elleri pantolonunun beline indiğinde, Dante hırıltılı bir inlemeyi kızın dudakları arasına bıraktı. Bir süre düğmelerle uğraşan parmaklar sertliğini kavradığında Dante çıldırmış gibi ayağa fırladı. Kucağındaki kızı mutfak duvarına yasladı. Jessica bacaklarını beline sararak öpüşlerine aynı alevle cevap veriyor, dilini karşılıyor, elinin ulaşabildiği her noktasını okşuyordu.

Duvarla bedeni arasına sıkıştırdığı Jessica'nın eteğini yukarıya çekti. Ulaştığı ıslak kuytuları parmaklarıyla sahiplenirken onun kollarında kıvranmasından haince zevk aldı. Bu oyunu kesinlikle dürüst oynamak istemiyordu. Pantolonunu gevşetip düşmesini sağladı. Jessica'nın iç çamaşırını sıyırırken dudaklarını boynuna oradan da göğüslerine doğru indirdi. Yeniden kucakladığı genç kadın kendini kaybetmişti. Ensesinden tuttuğu başını çekerek dudaklarına saldırdı. Onun kendisiyle aynı açlığı çekiyor olması inanılmazdı.

Kasıklarını sertçe ona doğru itti ve yüce Tanrım cennetteydi! Onun çığlığını dudaklarıyla boğup hareket etmeye baş-

ladı. Dişlerini sıkmaktan ve kaslarını zorlamaktan dolayı her harekette dudaklarından dökülen küfre engel olamıyordu. Onun bir an önce zirveye ulaşması lazımdı yoksa artık kendini tutması imkânsızdı. Hareketlerini hızlandırıp sertleştirirken elini onun haz noktasına bastırdı. Çığlıklar arasında boşalan kızın yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyi açlıkla izledi.

Jessica yorgunlukla ve titreyen bedeniyle ona yaslanmış, alnını omzuna koymuştu. Onun gergin sertliği hâlâ içindeydi. Dante ondan uzaklaşmak için bacaklarını çözmeye çalışınca daha sıkı sarıldı. Dilini kulağına değdirerek, "Sıra sende," diye fısıldadı. Genç adam anında dikilmişti. Saçından çekerek avuçlarına aldığı yüzüne ve gözlerine duyduklarının gerçek olmasını umut ederek sabırsızca baktı. "Emin misin? Bir kez daha sormayacağım!"

Jess konuşacak durumda değildi. Başını sallayarak cevap verdi. Dante minnettarlık dolu hırıltılı inlemelerle onun dudaklarına yapıştı. Minnetini kızı yeniden zirveye taşıyarak göstermeye niyetliydi.

Yeniden başlayan arzu fırtınası Jess'i serseme çevirmişti. Genç adamın vahşi taleplerine aynı vahşilikle ve sabırsızlıkla cevap verdi. Sonunda zirveye beraberce ulaştıklarında geriye yakıp kül eden ve güçsüz bırakan bir sarhoşluk bırakmıştı.

Dante yüzünün her noktasına öpücükler bırakırken, "Teşekkür ederim. Tanrım, Jess! Beni öldürüyorsun..." diye mırıldandı.

Geriye kalan günler tutku sarhoşluğu, eğlence ve zevk denizinde geçti. Bütün gün denizde Jess'e yüzme öğretmekle, baştan çıkarmalarla, geceleri bitmek bilmeyen ihtirasla yanarak şafağı buluyordu. İkisi de yeniden gülmeyi ve dünyanın geriye kalanını boş vermeyi öğreniyorlardı. Burada dış dün-

yadan soyutlanmış, kurallar ve toplum baskısı olmadan yaşamak özgür hissettiriyordu.

Kumların üzerinde yorgun bir şekilde sırtüstü yatan Jessica sızlayan kaslarını dinlendirmeye çalışıyordu. Yanına uzanmış genç adamın varlığını tüm bedeninde hissederken ve nefesi boynuna değerken, "Geri döndüğümüzde Matmazel'le olan ilişkin devam edecek mi?" diye sordu.

Dante koluna dayadığı başını kaldırıp onun güneşten altın rengine dönmüş yüzüne baktı. "Neden? Vurmayı mı düşünüyorsun ?" derken gülümsediği sesinden belliydi.

"Hayır, vurmayacağım. Yatağımdaki yerini kaybedip kaybetmediğini bilmek için soruyorum."

"Bu bir tehdit mi?"

"Gerçekler... Seçim yapmak zorundasın! Benimle evli kaldığın sürece başka bir kadın olduğunu duyarsam biter."

Dante uzanıp parmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Seninle karşılaştığımız o geceden bu yana hiçbir kadına dönüp bakmadım."

Jessica acıyla yutkunarak, o geceden önce hayatına giren kadınları düşünürken yüreği kıskançlıkla doldu. Bu duygu öylesine vahşi ve karşı konulmazdı ki genç adamı parçalara ayırmak, yattığı her kadını öldürmek gözü kapalı pervasızca yapabileceği bir eyleme dönüşüyordu. Jessica'dan sonra da kadınlar olacaktı biliyordu. Ama kendisi için bedeni ömrünün sonuna kadar onun dokunabileceği bir mabede dönecekti.

Dante onun yüz ifadesini inceliyordu. Bir kadına bu kadar bağımlı olmak, duygularının etkisinde kalmak geride bıraktığı bir adama aitti. Şu anki adam ise onsuz bir hayatı düşünemeyecek kadar da ona saplanıp kalmıştı.

Parmağını çenesinden kalp atışlarının belirginleştiği noktaya indirirken, "Bana geçen iki yılı anlat," diyerek konuyu değiştirdi.

Jess tek gözünü açıp ona baktıktan sonra yeniden kapattı. "Ne duymak istiyorsun?"

"Her şeyi duymak istiyorum, en başından..."

"Geçmişi yeniden konuşmak yaraları tedavi etmez, kabuğunu kaldırır, daha da çok kanatır. Bu nedenle boş ver olduğu yerde kalsın."

Dante çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı. Dalgaların sesi, martıların çığlıkları arasında her şeyi anlatmaya zorlayarak huzurun sessizliğini bozmanın bir anlamı var mıydı? Evet, bilmeliydi. Gerekenleri öğrenmedikçe yarım kalmışlık duygusundan kurtulamayacaktı.

"Anlat bana! Harris seni nasıl buldu? Thomy o kadar pahalı bir okulda nasıl okuyor?"

Jessica en baştan başlayamazdı. Genç adamın bilmediği noktaları açıklaması onun başını derde sokarsa ne yapacaktı? Sorsa doğruyu söyler miydi? Gemileri nasıl edinmiş, bu kadar servete gerçekten miras aldığı unvanla mı kavuşmuştu?

"Dedikodular artınca ve Robert eve her gün ağzı yüzü dağılmış olarak gelmeye başlayınca, ayrılmamız gerektiğine karar verdim. Robert'e limanda bir iş bulduk. Thomy'nin zekâsı harcanamayacak kadar özeldi. Borç buldum ve onu yatılı okula kaydettirdim. Evi satmaya çalıştım ama alıcı bulamadım. Evden sadece giyeceklerimi ve nakışlarımı alarak şehirde bir iş bulma amacıyla geldim. Bir pansiyona yerleşip iş aramaya başladım. Günlerce kapı kapı dolaşmama rağmen iş bulmak zordu.

Bir gün tesadüfen girdiğim bir terzihanede Adriana ile tanıştım. İşlemelerimi görünce bayıldı. İyi bir terziydi, oldukça müşterisi vardı. Onunla çalışırken Robert'in saçma sapan işlere bulaştığını fark ettim."

"Nasıl işler?"

"İçki ve kumar... Bu nedenle Londra'ya gelmeyi hiç istememiştim. Kumar borcunu kapatamaz hâle gelmişti. Birkaç kez biriktirdiklerimle ödememe ve konuşmama rağmen bı-

rakamadı. Gündüz çalışıp geceleri peşinde dolaşmaya başladım."

"Yalnız bir genç kız olarak o batakhanelere girdiğini söyleme!"

"Hayır, yalnız değildim. Pansiyonda kalan bir arkadaşım bana eşlik etti."

"İki kadın tehlikeli yerlerde daha fazla dikkat çeker."

"Arkadaşım bir beydi, hem de centilmen bir adamdı."

Dante duydukları karşısında gerilen bedeniyle hafifçe doğruldu. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. "O batakhaneleri yanında bir erkekle mi dolaştın? Tanrı aşkına, başına gelebilecek olanları hiç düşünemedin mi?"

Onun öfkeli homurdanmasına alaycı bir şekilde bakan Jessica, "Karar ver! Hangisi daha iyi?" diye mırıldandı.

"Hiçbirisi, ancak bir aptal o tehlikeli, izbe yerlerde dolaşır."

"Dinlemek istiyor musun istemiyor musun?"

"Pekâlâ devam et!" diyen Dante yeniden uzandı.

"Girdiğim kumarhanelerde ona kredi açmamalarını sağlamaktı amacım. En son gittiğimiz kumarhanede Rob'u kalkmaya ikna etmek istedim ama beni dinlemedi. Kolundan tuttuğumda beni ittirerek defolmamı söyledi. Geriye doğru sendeleyerek kumarhanenin ortasına düştüm. İzleyenler aramızdaki kan bağını bilmedikleri için müdahale edip kavga çıkardılar. Olay büyüyünce kumarhane sahibi bizi dışarı attı. Oradan çıkarken Harris benimle konuşmak istedi. Onun beni izlediğini bilmiyordum. Daha önce de farklı yerlerde karşılaştığımızı söyledi fakat ben hatırlamıyordum. Bir yıl onun metresi rolünü oynarsam borçlarımızı karşılayacağını söyledi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir gün borçlarından dolayı kardeşimi öldürülmüş olarak bulmaktan korkuyordum. Bir anlaşma yaptık, ona refakat edecektim, metresi olarak tanınacaktım, karşılığında kardeşimi kurtaracaktım."

"Senin gibi güzel bir kadından faydalanmak istememesini aklım almıyor. Ben olsam faydalanırdım. Damarlarında kan yerine su dolaşmıyorsa hiçbir erkek sana kayıtsız kalamaz."

"Abartma, öyle bir talepte hiç bulunmadı."

"Thomy'nin okul borcu Harris'e olan borçların arasında görünmüyor."

Jess başını çevirip onun dikkatli yüzüne baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Daha önce de söylemiştim, tüm borçlarını devraldım."

"Sana hepsini ödeyeceğim! Sadece zamana ihtiyacım var!"

Genç adam öfkeyle doğruldu. "Borçların silindi! Bana borcun yok!"

Genç kadın aklına gelen düşünceyle doğrulup kızgın bir şekilde kaşlarını çattı. "Senin bana borcun var ama..." diyerek genç adamın göğsünü dürttü. Dante alaylı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sana nasıl borçlu oluyormuşum söyler misin?"

"Yıllık kirasını ödediğim dükkânımdan beni attın! Paramı istiyorum!"

"Karşılığında beni kefil göstererek yeni bir yere taşındın."

"Kiramı ödeyeceğim, tamam mı? Senin paranı değil, ismini kullandım. Paramı geri ver!"

Dante eğlendiği bu konuşmanın nereye gideceğini merak etmeye başlamıştı. "Bankaya da kefil gösterdin! Yine adımı kullandın."

Jess dudaklarında oluşan hain gülümsemeye engel olamadı. "Bu sana tükürdüğünü yalatmak gibi oldu."

"Demek beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordun?"

"İtiraf et ne yapacağını şaşırdın. Hazırladığın tuzağa kendin düşmüştün."

Dante küstah bakışlarını ondan ayırmadan, "Karşı hamlem daha zekiceydi ve sen bir tavşan gibi kaçıp saklandın," dedi boğukça.

Jessica inatla çenesini dikti. "Yanılıyorsun, kaçmadım. Sadece hamlemi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Karşı hamleni düşünürken köşe bucak kaçman iyi olmuş."

"Eve geldiğinde beni bulamadığın için nasıl bozguna uğradığını duydum." Jessica kendini tutamamış, kahkahalarla gülüyordu. Genç adam aniden onun üzerine atlayıp altına aldı. "Eğlenmene sevindim, sevgilim. Bu arada ev demişken sana yeni bir ev tuttum, dönüşte hazır olacak. O evi boşaltıyorsun."

Jess'in gözleri öfkeyle yanmaya başlamıştı. Onu göğsünden ittirip üzerinden attı. "Bana sormadan evimi mi boşalttın? Seni lanet olası küstah kendini beğenmiş piç! Geri döndüğümde evime yeniden yerleşeceğim!"

Aynı öfke Dante'yi de ele geçirmişti. "Öyle bir şey yaparsan o evi yakarım, beni duydun mu?"

"Kendinde bu hakkı bulmana inanamıyorum! Orası benim evim, kirasını kendim ödedim! Tutmuş bir de yakarım diyor! Kahretsin! Söylediklerini kulağın duyuyor mu?"

Jessica'yı asıl kırıp inciten onun ayrı bir ev tutma düşüncesiydi. Aralarında geçenlerin hiçbir anlamı yoktu. Eşi olarak evine götürmeyi hiç düşünmemiş olmasına gözleri dolmuştu. Üzüntüsünü saklamak için de öfkesine başvurmuştu.

"Orası bana başka erkekleri hatırlatıyor. Harris'in girdiği bir evde bulunmak istemiyorum."

"Yani tamamen bencilce nedenlerle, düşüncesizce beni evimden ediyorsun, öyle mi?" Genç kadın onu boğmak istiyordu. Bencil piç!

Dante ise onun kendisini anlamamasına kızmıştı. Başka bir adamın ayak bastığı bir evi, yatağına almamış bile olsa katlanılmaz buluyordu. "Kiranı ödeyeceğim."

"Senin lanet olası paranı istemiyorum! Ben kendi evimi istiyorum! Senden tek pound para almayacağım!"

Dante'nin sesi tehlike kokarak, "O zaman neden benimle evlendin?" diye tısladı.

Artık genç adamın söylediği ya da yaptığı hiçbir davranış veya söz gözünü korkutmuyordu. "Senden kurtulmak için..." Cevabı onu daha da öfkelendirmiş görünüyordu. "Benimle evlenerek nasıl benden kurtulacağını anlamadım doğrusu!"

Jess onu deli etmek, canını yakmak içgüdüsüyle, "Nasıl olsa beni bırakacaksın. Evlenmeden önce söylemiştin. Bıraktığın anda yeni bir hayata başlayabilirim," derken onun bedenindeki gerilim açıkça görünüyordu.

Deniz kıyısına oturmuşlar, konuşmaktan kaçındıkları ne varsa birbirlerinin yüzüne savuruyorlardı. Dante onu gözleriyle soyarken dudaklarında intikam isteyen bir kıvrılmayla, "Belki de asla bırakmam. Artık bir karım olduğuna göre vârislerimi düşünmeye başlasam iyi olur. Bana bir vâris verdikten sonra gitmene izin verebilirim," diyerek üzerine tehditkâr bir şekilde eğildi.

Jess kanı donarak ona baktı. Bunu yapmazdı, değil mi? Hayır, bu kadar kötü olamazdı! Duygularını gizleyen ifadesinde bir açık arayarak dikkatle ona baktı. Lanet olası çok ciddi görünüyordu!

"Metres görünümlü karından bir çocuk mu istiyorsun? Piç olarak kabul edilecek bir vârisi eminim cemiyete kabul ettiremezsin."

"Hâlâ beni tanıyamamışsın, tatlım. Cemiyet umurumda değil. Hayatımı onlara göre şekillendirmeyeceğim."

"Cemiyet benim de umurumda değil ama bir çocuk umurumda. Doğurup sana bırakacak kadar taş kalpli değilim."

Dante'nin de umut ettiği buydu zaten. Bu şantajı ortaya sürerken aklından geçirdiği onu kendine bağlama planları işe yaramış görünüyordu. Memnuniyetle gülümsememek için kendini kontrol altına aldı.

"Sen bilirsin, o zaman geldiğinde gitmek istersen sana gereken parayı veririm. Ömür boyu rahat edersin."

Kahretsin! Lanet olası alçak! Tek derdi paraymış gibi bebeğini bırakıp gidebileceğini düşünmesi onu hızlı ve temiz bir şekilde öldürme isteğini kamçılıyordu. Bu duygudan nefret ediyordu. Sevilmeme, sadece kullanılma için ihtiyaç duyulması... Çaresizlik, düşüncesi bile boğan bir duyguydu. Tırnakları avucuna batınca sıktığı yumruklarına baktı.

"Hayat sadece para demek değildir. Benim açımdan geçinmek için ihtiyaç duyduğum, fazlasına heveslenmediğim için çokluğu veya azlığı fark etmiyor."

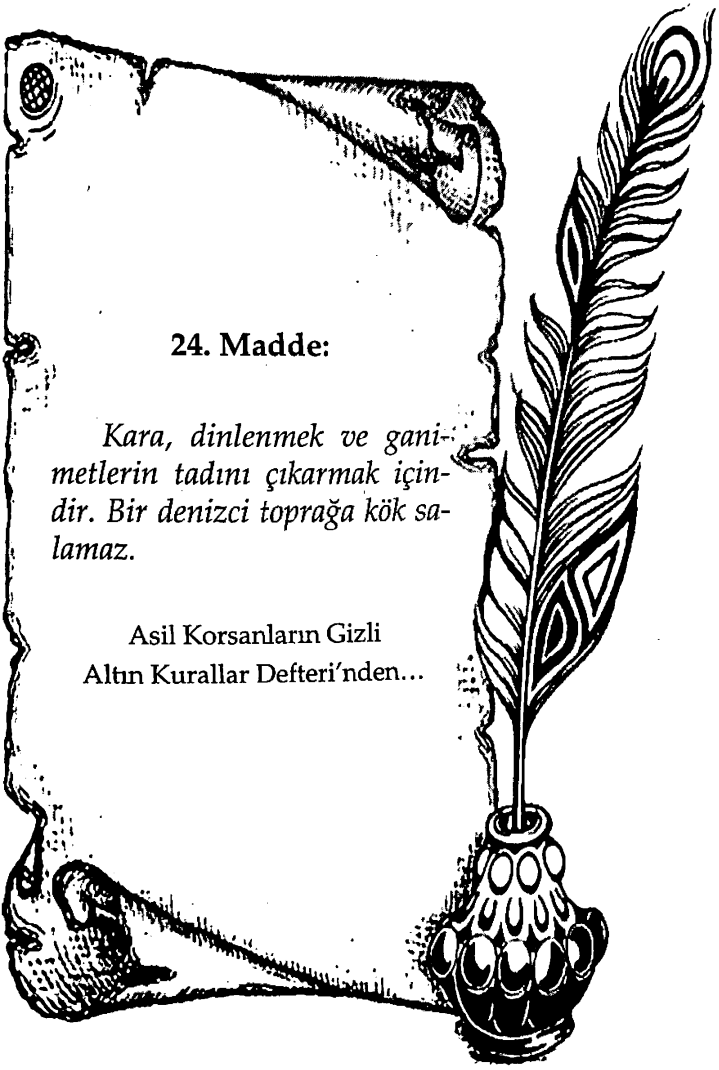
Dante çattığı kaşlarının altından ona ters ters baktı. "Şu an bütün bunları konuşuyor olmamızın ve seninle evliliğimizin tek sebebi para biliyorsun."

"Bir de senin bitmek bilmeyen intikam duygun."

"Evet, dediğim gibi vârisimi doğur ve bu ağdan kurtul!"

Jessica kendisini örümcek ağına takılan bir sinek gibi hissediyordu. Sineğin örümcek ağında çırpınışını izleyen ağ sahibinin bir köşede sabırla avının pes etmesini bekleyeceğini ve sineğin eninde sonunda bu çabadan yorulacağını biliyordu.

Sineğin bilmediği ise asla o ağa yaklaşmaması gerektiğiydi. Tıpkı kendisi gibi... Haddini bilmemiş, örümceğin ağlarını görememiş ve yakalanmıştı. Şimdi ne kadar uğraşırsa uğraşsın sonunda yorulacak ve teslim olacaktı. Hatta teslim olmasına rağmen bu teslimiyetin onu tatmin etmediğini, kanını son damlasına kadar istediğini ve alacağını da biliyordu.

24. Madde:

Kara, dinlenmek ve ganimetlerin tadını çıkarmak içindir. Bir denizci toprağa kök salamaz.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 24

Bir haftalık mücadele, tutku ve kavgayla geçen zaman bitmiş, gelen gemiyle geri dönmüşlerdi. Geride bıraktıkları küçük eve bakarken beklediğinin ve umduğunun ne kadarını bulabildiğini kestiremiyordu.

Gemiye adım attıkları anda Dante onu çekiştirerek kamarasına götürmüş ve deniz tutmasını tedavi edeceğini söyleyerek baştan çıkarıp hiç bırakmayacakmış gibi tutkuyla sevişmişti.

Genç adamın amacı kamarasında onunla geçirdiği saatlere dair anı oluşturmaktı. Yastığına sinen kokusuyla bu yatakta ona sahip olduğu anılarla uyumak ya da uykularını kaçırmak istiyordu. Ne olursa olsun geçen her dakika, her saat, her gün onu daha da yakınında hissetmek istediği bir gerçekle boğuşuyordu. Geri döndüklerinde yeniden gerçek dünyanın karmaşasına dalmadan her anı değerlendirmeye çalışıyordu. İçinden geçen kötü bir his geri dönüşte büyük çatışmalara hazır olmasını söylüyordu.

Geminin yaklaştığı kalabalık ve renkli limanı terk ederek bekleyen arabaya bindiler. Aralarında oluşan sessizlik daha ilk andan itibaren ikisini de germeye başlamıştı. Sanki aralarındaki o vahşi tutku hiç yaşanmamış, gülmemişler, eğlenmemişler gibi asık bir suratla geçtikleri sokakları izlediler.

Seçkin bir semtte duran arabadan inen genç kadın karşısında duran eve büyümüş gözlerle baktı. Şaşkınlığı yerini öfkeye bırakırken içinden geçen küfürlerin dilinden fırlamasına son anda engel oldu. Dönüp kendini beğenmiş küstah bir yüz ifadesiyle yanında duran adama baktı. Yaptığından gayet memnun bir şekilde yanında dikiliyor, bu onu öldürme isteğini daha da kamçılıyordu.

Harekete geçmek üzere olan arabaya doğru atıldığında, Dante tarafından bileğinden yakalanarak engellendi. "Nereye gittiğini zannediyorsun?"

"Kolumu bırak! Burayı sevmedim! Evime gideceğim!"

"Sadece dışarıdan bakarak mı sevmediğine karar verdin?"

"Gördüklerim yeterli! Şimdi kolumu bırak!"

Dante bu kadını kesinlikle bir gün büyük bir zevkle öldürecekti. Hanımefendiye şehrin en güzel semtinde en güzel evi kiralamıştı ama o ne yapıyordu? Sevmemişmiş... Ne bekliyordu Tanrı aşkına! Sarayı almasını mı?

"Burada kalıyorsun ve eve yerleşiyorsun!" Sıkılı dişlerinin arasından konuşurken, Jessica dişlerinin dökülüp dağılmasını diledi.

Kolunu çekmeye çalışırken, Dante'nin onu basamaklardan sürüklercesine çıkarmasına nefretle söyleniyordu. Dış kapı açılıp da Nobel görününce ters bakışlarını onu sürükleyen genç adamdan kendisine ihanet eden diğer adama çevirdi. Hepsi birlik olmuş, onu bir kapanın içine doğru itiyorlardı.

"Efendim, evinize hoş geldiniz!"

"Evim mi? Yanlış hatırlamıyorsam bizim evimiz burası değildi, Nobel!"

Adam çaresiz bir tavırla yutkunup ağzını açtı, fakat ne söyleyeceğini bilemeyerek Dük'e baktı. Dante zorba bir tavırla kızı antreye soktu. İçerisi de dışarısı kadar göz alıcıydı. Yerlere döşenmiş siyah mermer, duvarları süsleyen yaldızlı duvar kâğıtları, tablolar, heykeller ve seramik saksılarda dev yapraklı çiçeklerle daha kapıdan girişte konukları şaşkına uğratmak amaçlanmış gibiydi. Yukarıya çıkan ve birinci kata gelmeden ayrılıp sağa ve sola dönen akçaağaç merdiven halıyla kaplanmıştı.

Genç kadın nihayet kolunu kurtardığında, böyle gösterişli bir yerde kendini kaybedeceğini ve metres olarak hissetmediği her alçaltıcı duyguyu burada yaşayacağını idrak etti. Daha önce sadece bir söylentiyken bile varlıklı bir adamın himayesine girmiş, düşmüş bir kadın gibi hissetmemişti hiç. Ancak bu yeni ev ve arkasından gelecek dedikodular artık gerçek olacaktı. Her ne kadar onunla evli olsa da gizlilik perdesi arkasına saklanan bir eş olarak, toplum önünde metres payesiyle gezmek zorunda kalacaktı. Dolan gözlerini kırpıştırarak genç adamın önünde ağlamamaya çalıştı.

Nefis yemek kokularının dışarıya taştığı bir kapıdan çıkan Lorna, genç kızın yüz ifadesini görünce takındığı gülümseme soldu. "Hoş geldiniz, hanımım," derken sesi kızın durumdan hoşnut olmadığının farkında temkinli çıkıyordu.

Dante onun gergin bedeninden yayılan olumsuzluğu fark etse de onu ikna etmek konusunda parmağını bile kıpırdatmadı. Burada kalması için elinden geleni yapacaktı. Asla başka bir adamın himayesinde yaşadığı o eve dönmeyecekti. Burada olduğu sürece onun kendisine ait olduğunu herkes görecekti. *"O benim!"* Bir başkasının onunla ilgili hayal kurması bile genç adamı çılgına çeviriyordu. Kalbi kızı herkesten ve her şeyden sakınmak amacıyla kilit altında tutma isteğindeydi.

"Yorgunuz ve acıktık, Leydi Jessica'ya odasını gösterin! Akşam yemeğinde burada olacağım."

Sözlerini bitirdikten sonra çıkışa yöneldi. Onun gidiyor olması genç kadının yalnızlığın ortasına biçare bırakılışını yansımıyordu. *"Ben güçlüyüm! Asla yıkılmam! Bir şekilde ayakta kalmayı başaracağım!"* Aklından geçirdiği her cümleyle bedeninin duruşu sağlamlaşsa da, içinde kırılan ve tamiri imkânsız camdan dünyası, ruhunun çıplak ayaklarını kan revan içinde bırakıyordu.

Lorna genç kadının önünden merdivenleri çıkarak yol gösterdi. Önüne geldikleri masif meşeden ağır bir kapıyı açarak onu geniş bir odaya soktu. Oda yeni alınmış eşyaların taze kokusunu taşıyordu. Varaklı yatak başlığı, ona uygun koltuklarla uyumlu hâle getirilmiş, şömine mermerden ince işlemeciliğiyle odaya yanmadan sıcak bir hava vermişti. Yerde kraliyet mavisi zemin üzerine krem desenler olan kalın tüylü bir halı atılmıştı. Duvarlardaki altın yaldızlı duvar kâğıtlarının daha ön plana çıkmasını sağlayan mavi kadife perdeli Fransız stili pencerelerden günün son ışıkları odanın zemininde dans ediyordu.

Odada dolaşan Jessica'yı dikkatli gözlerle izleyen Lorna, "Odanızı beğendiniz mi hanımım?" diye sordu.

Jessica kendisini yansıtmayan ve tamamen yabancı duygularla incelediği odada dolaşan bakışlarını kadına çevirip, "Sence bu oda beni yansıtıyor mu Lorna?" derken sesinde engel olamadığı bir hüzün barındırıyordu.

Kadın bu soruya ne cevap verebilirdi ki? "Banyonuzu hazırlamıştım. Dinlenmek için vaktiniz var. Size yardımcı olayım," diyerek konuyu değiştirdi.

Sessizliğin hâkim olduğu masada sadece çatal ve bıçakların porselene çarpan sesi odayı bu boğucu havadan bir parça da olsa kurtarıyordu. Jessica banyodan sonra uzanıp dinlenmiş, daha sonra akşam yemeği için hazırlanmıştı. Giyinme

odasında bulunan giysilerin bir kısmı kendisine aitken büyük çoğunluğunu ilk defa görüyordu. Onlar yokken Dante'nin verdiği emirler eksiksiz yerine getirilmiş gibi duruyordu. Lorna'nın çıkardığı okyanus mavisi elbiseyi *hayır* anlamında başını sallayarak reddetti. Uzandığı yeşil ve beyaz çizgilere sahip elbise en sevdiklerinden biriydi. Yabancı hissettiği bu dünyada kendisine ait olan bir elbiseyle daha iyi hissedecekti.

Lorna saçına geçirdiği yeşil kurdeleye şekil verirken aynanın önünde duran mücevher sandığı dikkatini çekti. Kapağı açtığında gördükleri söyleyebileceği bütün sözcükleri unutturmuştu. Mücevherlerin ışıltısı küçümsenecek gibi değildi. Eline aldığı pırlanta gerdanlık, bu değerli taşın çiçek şeklinde sıralanmasından oluşmuş göz alıcı bir parçaydı. Bileklik ve küpelerle tamamlanan takım elini yakmış gibi geri koyup kapağını kapattı. Bir zamanlar paranın mutluluk getireceğine inanırdı. Oysa şu an para sadece hayatının ne kadar değersiz olduğunu gözüne sokuyordu.

Dante uzun süredir sessizce tabağındakilerle oynayan ve düşüncelere dalmış olan genç kadını izliyordu. Sarı ve beyaz tonlarda döşenmiş odanın genç kadının arkasında oluşturduğu fon, onun narin ve çarpıcı güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Sanki çarpıcı güzelliğini görmüyormuş gibi daha büyüleyici görünmesi, gözlerini bir süredir ona kilitlemişti. Kızın her ayrıntısı, her hareketi, duruşu ve bakışı gel *beni al* diye çığlık atarken yemeğine odaklanamıyordu.

Gözleri tepeden tırnağa incelediği kızın göğsünde durdu. Boynunda ve kulaklarında aldığı mücevherleri görmeyi beklemişti. Ona her şeyin en iyisini en güzelini almak istiyordu. İpekler, satenler ve tüller içinde görmek istediği genç kadın için pek çok sipariş vermişti. Ama şu an üzerinde karısı için aldığı en ufak bir parça bile göremiyordu. Aksine *senin hiçbir şeyine ihtiyacım yok* tavrıyla ve giydikleriyle kendisini dışlıyor, suskunluğunu kızgınlığını saklamak için bir maske gibi kullanıyordu.

Dante ortamı yumuşatmak için, "Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek cevaplamak zorunda kalacağı soruyu ortaya attı.

Jessica kaybolduğu düşüncelerin içinden genç adamın sesiyle çıktı. Elindeki çatal ve bıçağı masaya bırakarak arkasına yaslandı. Onun kahverengi gözlerine bakarken, "Her zamanki gibi işime devam edeceğim. Davetlere katılarak boş olan hayatıma aynı anlamsızlıkla devam edeceğim," dedi alayla.

Sesindeki iğneleyici ifade Dante'nin gözünden kaçmamıştı. "Sana gereken aylık bağlanacağı için çalışmana gerek yok. Davetlere gelince benim olmadığım davetlere katılmanı istemiyorum."

Jess eteğini sıkan parmaklardan öfkesini çıkarırken sakin bir sesle, "İşimi bırakmayacağım! Ayrıca senin parana ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Hâlâ aynı düşüncedeyim. Ev, hediyeler, elbiseler, mücevherler ve diğer ıvır zıvırların hiçbirini istemiyorum," dedi.

Dante eklem boğumları beyazlaşıncaya kadar çatalı sıktığının farkında olmadan, "Sen benim karımsın! Bütün ihtiyaçların karşılanacak! Karşı çıkmadan sana sunulanları alacaksın!" diye homurdandı. Sesi kendini tutmaya çalıştığını anlatan tınılarla kıza çarptı.

"Seninle evli olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben metres görünümlü bir eşim. Diğer metreslerine yaptığın bu gibi harcamaların hiçbirini kabul etmeyeceğim. Bunun dışında metresin olarak tanınacaksam bazı haklarım olsun istiyorum."

Dante bu sinir bozucu konuşmanın nereye gittiğini bilmiyordu. "Hangi haklarmış onlar?"

"Eminim ki hiçbir metresinin nerede çalıştığını, hangi davetlere sensiz katıldığını, gününü nasıl geçirdiğini önemsememişsindir. Haftanın belli günlerinde ziyaret etmek dışında senin hayatında aktif rol oynamıyorlardır. Ben de ilişkimizin bu şekilde sürdürülmesi taraftarıyım."

"Bir ayrıntıyı unutuyorsun. Seninle evlendim, karımsın!"

"Hayır, unutmadım. Bu detayı sadece biz bileceğimize göre önemli olan dışarıdan nasıl göründüğümüz. Şu noktayı unutmamalısın, bana eşin gibi davranman senin itibarını sarsar. Metresine bu kadar ilgi göstermen hoş karşılanmayabilir."

Dante'nin yumruğu masaya inip odada çatal, kaşık ve porselenlerin sesi patlarken, "Sürekli metresinim demenden bıktım! Sen benim karımsın!" diye gürledi. Yüzü öfkeyle kararmış ve kontrolü dışına çıkan bu durum karşısında kendini kaybetmişti.

Jessica umursamazca omzunu silkti. Hiç tanımadığı ufak tefek esmer bir hizmetçinin gelip tabakları toplaması ve ardından tatlı servisini yapmasını izlerken yemeğin bir an önce bitmesi için dua ediyordu.Tatlıdan aldığı birkaç lokmadan sonra yorgun olduğu mazeretini ileri sürerek izin istedi. Cevabını beklemeden odadan çıktı.

Dante onun odadan çıkışını izledi. Doldurduğu bardağını alarak, masadan kalkıp şömine önünde olan koltuklardan birine oturdu. Sıkıntıyla alnını ovuştururken bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu. Hiçbir şey düşündüğü ve hesapladığı gibi gitmemişti. Kolay, pürüzsüz ve tekdüze olacağını sandığı yeni düzenlemeleri birbirine karışmış, hiç olmadığı kadar asabını bozmuştu.

Gri boyun bağını çıkartıp koltuğun koluna bıraktı. Bardağı tepesine dikti. Kalkıp yeniden doldurmadan önce üzerindeki gri ceketi ve siyah yeleği çıkardı. Oymalı büfeden yeniden doldurduğu bardağıyla beraber odadan çıktı.

Merdivenleri çıkarken aslında bu gece burada kalmaya niyetli değildi. Ona bu kadar bağlanmak, onsuz kalmanın kendisini etkilemesine izin verme niyetinde de değildi. Fakat şu an düşünebildiği tek şey kollarında bedenini tutmak, sıcaklığında kendini kaybetmekti. Doğru düzgün iletişim kurabildikleri tek yer yataktı ve vazgeçme gibi bir düşüncesi yoktu.

Kapının önünde bir süre durdu sonra uzanıp açtı. Loş ışık odayı hafif hafif aydınlatırken yatağı çevreleyen perdeler aydınlığı sınırları dışında bırakmıştı. Tıpkı Jessica'nın Dante'yi dışlamaya çalışması gibi... Bu dışlanmaya izin verecek miydi? Elbette hayır! Elindeki boşalan bardağı sehpaya bırakıp gömleğini çıkardı. Koltuğa oturarak çizmelerini ve siyah pantolonunu çıkardı.

O soyunup yatağa yaklaşırken Jessica onun çıkardığı sesleri dinliyordu. Hışırdayan perdeler aralanırken, gözlerini kapatıp, rahat nefes alıp vermeye çalıştı. Örtü açılıp, sıcak bedeni yatağa yerleşirken, uzattığı kolu sırtını dönmüş kızın beline sarılıp kendine çekti. Burnunu gömdüğü saçların kokusunu derin derin içine çekerken bedenini Jess'e yapıştırdı.

"Neden benimle mücadele ediyorsun?"

Jessica boğuk bir sesle sorulan soruya cevap vermedi. Elleri yukarıya tırmanıp, göğsüne kapanırken, "Her şeyi oluruna bırakmak bu kadar mı zor? Sadece birbirimizin varlığının tadını çıkarabiliriz. Bırak seni hiç olmadığın kadar mutlu edeyim, şımartayım, zevkten kendinden geçireyim. Seninle mücadele etmek istemiyorum. Seninle sevişmek istiyorum," diyerek boğuk sesle konuşurken elleri yeni yerler keşfetme gayesiyle yakasından içeriye girdi.

Ne çabuk bağımlısı olmuştu ellerinin, bedeninin, dudaklarının... Nasıl böyle baştan çıkmaya hazırdı? Onun sesini duymak, nefesini boynunda hissetmek, istekli bedeninin sertliğini duyumsamak nasıl böyle aklını başından alıyordu? Arsızca duyduğu hazzı onun bedeninde yaşamak için deli olacak kadar istekliydi. Bu yanlış mıydı? Mantığı yanlış olduğunu söylerken, kendine göre bir ritim tutturmuş yüreği ve tutkuyla kıvranan bedeni aksini söylüyordu.

Dante geceliğini sıyırıp, haz noktalarını bir bir tetikleyen okşamalarla kızı çıldırtırken, kulağına fısıldadığı aşk sözcükleri ruhunu ve yüreğini ele geçirmiş, her şeyini genç adama vermeye istekli bir noktaya getirmişti.

Dante kolları arasında arzudan kıvranan narin bedene sertleşen vücudunu bastırdı. Pürüzsüz omuzlarında, yumuşak boynunda gezdirdiği dili muhteşem tadını alırken kokusu da aklını çeliyor, bir an önce bedeninin susuzluğunu onun kuytularında dindirmek tek amacıymış gibi aceleyle hareket ediyordu. Ellerini sıcak ve kaygan noktalarında dolaştırırken, arzu dolu solukları ve sıklaşan inlemeleri kulağına sabırsızlık ritimleri gibi doluyordu.

Ensesine kondurduğu öpücüklerle dikkatini dağıtırken, bacağını kaldırıp, arasına dizini sokarak sertliğini derinliklerine bastırdı. Jessica'nın şaşkınlık inlemesine boğuk bir sesle güldü. Karnında olan elini bastırarak derinliklerinin tadını çıkardı ve arzulu hırıltısını kızın kulağına bıraktı. Eli aşağılara kayıp, zevk noktasını ararken her hareketi sert ve derindi.

Jessica kendisini şaşırtan genç adama kalçalarını bastırdı. Hızlanan ve sertleşen ritim, inlemeler, ter içinde kalan bedenleri ve sesli nefesler arasında zirveye ulaşmak hiç bu kadar baş döndürücü olmamıştı. Son artçı sarsıntıların tadını bedenleri birbirine geçmişken çıkardılar.

Dante onun terli şakağına dudaklarını bastırırken içinden çıktı ama kollarını çözmedi. "Hadi uyu artık," derken sesinde yaşadığı zevkin izlerini taşıyordu.

Jessica elini onun karnında olan koluna dolayıp kıvrıldı. Hep böyle kalmayı dileyerek gözlerini kapattı.

Jessica, Dante'nin hırçın itirazlarına rağmen işine geri döndü. Başka birinin üzerinde asalak olarak hayatını devam ettirmeyecekti. Bu kararına en çok sevinen Adriana oldu. Hayatları günlük rutine bağlanmıştı. Dante genellikle onunla kalıyor, gitmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Her gece

yatağındaydı ve sabah kollarında uyanıyordu. Dinmeyen, azalmayan tutkusunun bir gün biteceğine inanmak zordu.

White'deki bahisleri Dante üzerine yatıranlar kazandıkları büyük meblağı anlatmaktan ve Leydi Morgan'ın Edinburgh Dükü'nün metresi olduğunun dedikodusunu yapmaktan sinsice zevk alıyorlardı.

İş yeri dedikodular sebebiyle meraklı hanımefendiler tarafından neredeyse istila edilmişti. Daha önce Harris'in metresi iken bu kadar dedikodu ve merak yoktu. Şimdi ise revaçta olan Dük'ün başını döndüren kadın günün konusu olmuştu. İnceleyen bakışlardan ve arkasından yapılan dedikodulardan artan bir huzursuzluk duyan Jessica, ne kadar uzak durmaya çalışırsa çalışsın belayı ve dedikoduyu kendine çekiyordu.

Dante, Harris'in oturduğu masaya yaklaştı. Sesi duygularını ele vermiyordu. "Seninle konuşmamız lazım, benimle gel!" diyerek kumarhanenin balkonuna doğru yürüdü. Harris değişen duruşu ve bakışlarıyla onu takip etti.

Gecenin serinliği içerideki puro ve içki kokusundan sonra iyi gelmişti. Geri dönüp Harris'in yaklaşmasını bekledi. Dikkatle kıstığı bakışlarının arasından bu uzun, ince ve itici bir centilmenliği olan adamı süzdü. Adamsa konuşulacak konunun yine para olmasından çekinerek bekledi.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Ekselansları?"

Genç adam ellerini ceplerine sokarak, adama bakmaya daha fazla dayanamazmış gibi dönüp bahçeyi izlemeye başladı. "Leydi Morgan'ın adını neden metresin olarak lekelediğini merak etmekten kendimi alamıyorum." Sorgulayan sesi tavizsiz ve kabaydı.

"Zaten adı lekeli bir kadını daha fazla nasıl lekelemiş olabilirim ki?"

Dante dişlerini gıcırdattı. "Amacın onu metresin yapmak değildi. Sadece görünüşte öyleydi. Neden? Bu oyunun amacı neydi?"

"Görünüşte olduğunu kim söylüyor ki? Benim metresimdi."

Genç adam sinirlerine hâkim olabilmek için cebindeki yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı. "Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi Harris?

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Dante daha fazla dayanamayarak döndü. Kararan bakışlarını adamdan çekmeden yaklaştı. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanırken, sıktığı dudakları bıçak sırtına dönmüştü.

"Demek anlamıyorsun! Anlayabilmen için şiddet mi uygulamalıyım?" Adam tehdit üzerine sararak geri çekildi. "Şimdi öğrenmek istediklerimi söyle! Biraz daha oyalanırsan öfkemi kontrol edemeyebilirim!"

Harris her durumda kendinden üstün olan genç adamın daha fazla çileden çıkmaması için, konuşmaya başlamadan önce terası gözleriyle tarayarak sesini alçalttı. "Leydi Morgan'ı kardeşinin kumar borçları nedeniyle tanıdım."

"Orasını biliyorum, benim merak ettiğim senin sebeplerin ve amacın..."

"Onunla bir anlaşma yaptım. Ben ben... Geçen yıl attan düşüp sakatlandığımdan bu yana... Şey yapamıyorum... Şey... Kocalık vazifelerimi yerine getiremiyorum. Bu arada Irene'yi başka bir adamla yakalayınca yıkıldım. Ondan intikam almak istedim. Jess'le bu arada karşılaştık. Borçlarına karşılık metresim rolünü oynamasını istedim."

Dante öfkeyle yanan gözlerini bir an bile ondan ayırmadan adama yaklaştı. Harris ne olduğunu anlamadan kaldırdığı yumruk çenesine bir balyoz gibi indi. Yerde yatan adama

doğru eğilerek, "Senin için Jess değil! Bir daha ona adıyla hitap edersen yüzünün şeklini değiştiririm!" diye hırladı. Doğrulup ceketinin kollarını düzelterek, arkasına bakmadan terası terk etti.

Jessica oturduğu koltukta nakışıyla uğraşırken, izlendiğini hissederek başını kaldırdı. Dante'nin kapıya yaslanmış, kendisine baktığını gördü. Kapıyı çalmış mıydı? Farkında bile değildi. İki gün önce akşam yemeğine beklemesine rağmen gelmemiş, o günden bu yana görünmemişti. Şimdi aniden ortaya çıkışının sebebini merak ederek kaşlarını kaldırdı.

"Sizi burada görmek şaşırtıcı, Ekselansları. Hangi rüzgâr attı?"

Genç adam gücünü sakinliğiyle kontrol ederek, kapıdan ayrılıp ona doğru yürüdü. "Beni özlediğini düşünmüştüm." Sesi karşısındaki kadınların ayaklarına kapanmasını sağlayan serserice bir vaatle doluydu. Diğer kadınlar da kendisi gibi bu sesten etkileniyor muydu?

"Düşüncelerinizde yanıldığınızı söylemek küstahlığınıza darbe indirmez umarım."

"Aslında duygularını gizlediğin gibi bir sonuca vararak senin özlemini açığa çıkarmak için çabalayabilirim."

Jessica kendisiyle flört eden adamın etkisinden çıkmak için ayağa fırlayıp geri gitti. "Çabalamak güzeldir ama her zaman sonuca ulaştırmaz."

Genç kadının ince inkârını evete dönüştürme düşüncesi kan akışını hızlandırdı. "Emin misin? Ben geri çekilmekten ve kaybetmekten hoşlanmam. Özellikle ödülü çok ama çok istiyorsam." Gelip kızın önünde durdu. Dudaklarındaki serseri gülüşü, o zampara bakışı ve küstah duruşuyla hangi ölümlü kadın ona direnebilirdi ki?

Dante kızı yalancı çıkarmak amacıyla eğilip, dudaklarını dudaklarının arasına alarak, uzak kaldığı günlerin ve gecelerin acısını çıkartmak ister gibi öptü. Jessica hevesle eriyen be-

denini ona yapıştırdı. Nihayet Dante geri çekildiğinde soluk soluğa, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Seninle vakit geçirebiliriz diye düşündüm."

"Bir Dük'ün bu tür yakınlaşmalardan kaçındığını sanırdım."

"Benim öylesi tereddütlerim yok. Sana ata binmeyi öğretmek istiyorum."

Jessica onun sürekli bu tür emrivakilerle gelmesi karşısında gözlerini kıstı. "Senden böyle bir isteğim olmadı."

"Olmasa da bu konuda ısrarcıyım. Atları kontrol edebildiğini gördüğün zaman onlara binmeyi de kabul edeceksin."

"Teşekkür ederim ama ben at binmenin eksikliğini duymuyorum."

"Ben duyuyorum. Seninle birlikte at gezintisine çıkmak istediğimde birden korkun aklıma geliyor."

"İstemediğim bir konuda beni zorlamandan nefret ediyorum."

"Yüzme konusunda da aynı cümleleri duymuştum ama fazlasıyla zevk aldığını itiraf et."

Jessica konunun hatırlatılmasıyla kızardı. "Ben o derslerin farklı amaçlarla kullanılabildiğini bilmiyordum." Dante'nin çekici kahkahasıyla daha da kızardı.

"İnan bana ata binmeyi öğrendiğinde daha fazla zevk almanı sağlayabilirim."

Birden odanın havası değişmişti ve kızı ter basmıştı. Dante onun elinden tutup çıkışa doğru çekiştirdi. "Hadi gidelim artık."

Dışarıya çıkmadan önce eldiveni, şemsiyesi ve şapkasını aceleyle alıp peşinden koşturdu. Kapının önünde duran yaylı fayton güneşli günün tadını çıkarmak için idealdi. Genç kadının binmesine yardımcı olan Dante'nin dizginleri kavrayan eli, hükmeden ama incitmeyen bir itinayla atları yönlendirdi. Genç kadın büyük bir dikkatle hareketlerini takip ederken

asla onun gibi atları yönlendiremeyeceğini biliyor, dizginleri kendisine verir diye ölesiye korkuyordu.

Çok kalabalık olmayan Londra sokaklarını geçip park yoluna saptılar. Yeşilliğin ruhunu dinlendirdiği yollardan geçerken, baharın artık yaza dönüşü açıkça belli olmaya başlamıştı. Yakında tüm cemiyet kırsallardaki yazlık evlerine çekilecek ve baloların yerini kır davetleri alacaktı. Avlanmak isteyen ve sezon boyunca eş bulamayan bekârlar için mükemmel bir ortamdı.

Jessica uzun süredir aklını kurcalayan soruyu sormanın tam zamanı olduğunu düşünerek, "Dante, seni tanıdığımda bir kaptandın. Şimdi ise unvanı olan bir adamsın. Nasıl? Yani bir akrabandan mı miras kaldı?"

Genç adam bu sorunun sebebini anlamaya çalışarak genç kıza baktı. Art niyetsiz masum bir soruydu. Bakışını yeniden yola çevirirken dudak ucu kıvrıldı. "Korsanları avlayan yasal korsanlar..."

Jessica hiçbir şey anlamadan, "Yasal korsanlar mı?" diye sordu.

"Fahid'in fikriydi."

"Fahid?"

"Nikâhımıza geldi. Kumral, uzun saçlı, pantere benzeyen..."

"Ah evet. Fahid, garip bir isim. İngiliz değil mi?"

"İngiliz... Aslında uzun hikâye. Çocukluğunda ailesi katledildikten sonra kaçırılıp bir köle gemisine satılmış. Köle gemilerinde büyümüş. Son sahibi onu azat edip, unvanını da miras bırakınca doğduğu topraklara, yani buraya geri döndü. Yaşadıklarının başka insanların başına gelmemesi için bir şeyler yapmak zorunda hissetmiş kendini. Hazırladığı gemilere kaptan ararken onunla ve Sean'la tanıştım. Zindandan çıktığım ilk aylardaydı. Kabul ettim. Birlikte denize açılarak korsan gemilerini avlamaya, insan kaçakçılığı yapanları denizlerden temizlemeye başladık."

"Yaşadıkları ne kadar da kötüymüş. Çok güçlü görünüyor."

"Tanıdığım en güçlü adamdır."

"Ona çok saygı duyuyorsun!"

"Hiç kimseye olmadığı kadar saygımı kazanmış durumda. Sadece güçlü olduğu için değil. Kişilik olarak da eşsiz bir adamdır. Korsanlardan kazandığımız ganimetlere elini bile sürmedi. Gemileri devlete teslim etti. Geriye kalan ganimetleri ise bize ve tayfalara paylaştırdı."

"Bu hikâye nasıl zengin olduğunu açıklıyor. Nasıl unvan sahibi olduğunu değil."

Dante göz ucuyla kıza baktı. "Gerçekten de bilmiyor musun? Uzun süredir Londra'dasın. Dedikoduları duymuş olman gerek."

"Bilseydim sormazdım. Dedikodulara gelince kısıtlı bir çevrede, kapalı bir yaşam sürmeye gayret ettim. Dedikodulardan daha önemli sorunlarım vardı."

"Tamam kızma. Biz korsanları avlayan korsanlar hâline dönüşünce ünümüz kısa sürede yayıldı. Ayrıca devlete küçümsenmeyecek bir hazine kazandırmıştık. Söylentiler Majesteleri Kral'ın kulağına kadar ulaşmış. Tanışmak için saraya davet edildik. İngiltere'ye ait gemileri ve kara sularını koruduğumuz için bizi ödüllendirmeye karar verdi. Bu ödülün unvan olacağı hiçbirimizin aklına gelmemişti."

"Yani asil korsanlara mı dönüştünüz?"

Dante güldü. "Hiç öyle düşünmemiştim ama sanırım tam adımız bu. Asil Korsanlar!"

Sohbetle devam eden yolculuk girdikleri kalabalık parkta sona erdi. Atla gezinen, arabasıyla hava almaya çıkan asillerin arada bir durup ayaküstü dedikodu ve kim, nerede, kiminle araştırması yaptığı bir meydandı park.

Taş döşeli yola girdikten sonra yavaşlayan Dante, yanında sessizliğe gömülen Jessica'ya göz ucuyla baktı. "Denemek ister misin?"

Genç kadın çevresindeki kalabalığa bakarak, "İlk denememi mümkünse daha tenha ve gözlerden uzak bir yerde yapmayı tercih ederim. Ayrıca rahatlamak için gelen insanları huzursuz edip endişelendirmenin bir anlamı yok," dedi.

Onun bu şakacı tavrına sırıtan genç adam arabayı sakin bir kenara çekerek, "Yürümek ister misin ?" diye sordu.

Jessica başını hafifçe eğerek, "Çok isterim," diye mırıldandı.

Faytondan atlayan Dante inmesi için yardımcı oldu. Yanlarından geçenlerin önce selam verip, biraz uzaklaşınca başlarını birbirine eğerek dedikodu yaptıklarını fark eden Jessica, içine çektiği nefesi bir düşese yakışmayacak tavırla dışarı üfledi.

Şapkasının kurdelesini bağlarken gülkurusu ve beyaz renkteki elbisesi içinde baharı karşılayan bir gül gibi asil ve çekici görünüyordu. Beyaz üzerine pembe güllerle çevrili şemsiyesini açıp Dante'nin kıvırdığı koluna elini koydu. Birbirlerinin farkında ve bu sıcaklıktan memnun sessiz bir yürüyüş tutturdular.

Daha önce kadınlarla zaman geçirme gibi bir düşüncenin aklının ucundan bile geçmediğini, yanında yürüyen bu kadın dışında hiç kimseye karşı her an birlikte olma isteğine kapılmadığını kendi kendine itiraf eden Dante, göz ucuyla yanında yürüyen Jessica'ya baktı. Onda farklı olanın ne olduğunu bilmiyordu.

Geçen şu iki günde işlerinin yoğunluğuyla ondan uzak kalmak canını sıkmış ve onu eve getirip yerleştirmediği için kendisine kızmıştı. Daha önce bu bağımlılığı öngöremediği için de sadece bir denizcinin bilebileceği en müstesna küfürleri sıralamıştı. Geç vakitlere kadar çalışsa da gidebilir ve onun sıcaklığında uyuyabilirdi.

Bu ayrılıkla bir nevi kendini deneme imkânı bulmuşt ve aldığı sonuç hiç de memnun edici değildi. Yatağında geçi diği saatler Jessica olmadan bir işkenceye dönmüştü. Gece ya rısı kalkıp gitmeyi bile düşünmüştü. Sonra kızın söyledikler aklına gelince *"Belirli günlerde görüşme ve tamamen serbest olma teklifiyle"* kararından vazgeçmişti. Bir haftalık uzak kalma niyeti kendini terzihanenin önünde buluncaya kadar sürmüştü.

"Daha önce böylesine bir huzur yaşamadım, tüm kemiklerimin rahatlamayla gevşediğini hissediyorum." Jessica ona böyle bir itirafta bulunmanın yanlış olduğunu fark ederek dudaklarını kapattı ama çok geçti.

Dante aniden durarak ona döndü ve gözlerinin içine baktı. "Yanımda rahatsızlık değil de huzur mu duyuyorsun?"

"Sanırım şu an yaşadıklarımı böyle tanımlayabilirim."

Yüzüne kendinden memnun bir ifadeyi yerleştirdiğini görünce itirafından dolayı pişman oldu. Onun yanında kalkanlarını indiriyor, korumacı zırhını üzerinden atıyordu. Bu değişimi kendi yararına kullanır mıydı? İncinmeye ve kırılmaya bu kadar açık olmak doğru değil diye bağıran iç sesine rağmen gardını indirmişti işte.

"Sen bir erkeğin gücünü içine çeken dipsiz bir kuyu gibisin. Ne zaman seninle olsam, kollarımda olsan, kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ne düşüneceğini ve ne hissedeceğini bilmeyen ruhen sana bağımlı afyon müptelası birine dönüyorum."

Jessica gözlerine daldığı adamın ilk defa içinden geçenleri böylesine açık edişini ağzı açık ve kocaman gözlerle dinliyordu. Dante de söyledikleri karşısında afallamış, kıza bakıyordu. Bugünün nesi vardı böyle? Karşılıklı kim daha fazla ruhunu ortaya serebilir yarışması mı?

"Sen... Sen benim yanımda rahat değilsin." Bu görünenin dile getirilmesiydi. Jessica için rahatsızlık mı veriyor, yoksa güçlü mü hissettiriyor emin olamadığı bir gerçekti.

"Evet, rahat değilim! Seninle değişiyorum, amacımdan uzaklaşıyorum, inşa ettiğim beni koruyan kulelerin çatırdayan seslerini duyuyorum. Bu asla istemediğim zayıflığımın ortaya çıkışı demek. Beş yıl önce seninle birlikte üzerimden sıyırdığım ve yaktığım zayıflığımı bir daha geri dönmemek üzere yok olduğunu zannetmiştim. Şimdi sen yeniden, istemeden, habersizce içime sızarken ben engellemek için hiçbir şey yapamıyorum."

"Seni mutsuz ediyorsam beni bırak! Böyle daha çok tükeniyoruz."

"Yapamam! İstemediğimi mi zannediyorsun? Senden kurtulmaya çalıştım! Bir gün bu aramızda yaşananlar bittiğinde yeniden bir başlangıç yapabileceğim. O gün geldiğinde ikimiz de özgür olacağız. Tek yapmamız gereken bu zaman zarfında birlikteliğimizin tadını çıkarmak."

Jessica ona *"Asla bitmeyecek, asla o özgürlüğü yaşayamayacağız!"* diyerek bağırmak istedi. Bir yerlerde kesişen kaderleri karışmış, dolaşmış, incelip kopmaya yüz tutsa da ayrılmayacak kadar birbirine bağlanmıştı. Çabalamanın hiçbir işe yaramadığını kendi hayatında görmüştü. Ayrılığın bile unuttur-maya cesaret edemediği bir birliktelikti onlarınki. Keşke bunu genç adam da görebilseydi.

Arkalarında yaklaşan kısa adımlarla duygusal dünyadan çıktılar. Jessica gelen kadının hırpalanmış güzelliğini süsleyen cüretkâr elbisesine hayretle baktı. Orta yaşı geçmiş kadın onlara yaklaşınca durdu.

Yanında duran Dante'nin aniden gerginleşen bedeni Jessica'nın dikkatini çekmişti. Nedenini düşünürken kadının, "Ah Ekselansları, sizi yeniden görmek ne büyük şeref," diyen sesi düşüncelerini böldü.

Dante hafif bir baş hareketiyle, "Madam," diyerek selam verdi. Bedenine rağmen yüzüne donuk bir maske yerleştirmişti. Acaba eski metreslerinden biri miydi?

"Uzun süredir bizi onurlandırmıyorsunuz. Yıllar var ki görüşemiyoruz. Ben ve kızlarım sizi özledik."

Jessica nihayet durumu anladığında, bakışları genç adamın suratına takılıp kalmıştı. Gözleri mi yanılıyordu yoksa gerçekten kızarmış mıydı? Özellikle kadın sözlerini bitirirken boğuk bir öksürüğe de yakalanmıştı.

Dante boynunu sıkan boyun bağını gevşetmeye çalışırken içinden küfürler yağdırıyordu. *"Kahretsin! Lanet olsun, lanet olsun! Hangi yeni evli erkek karısının önünde Madam'la karşılaşarak böyle bir duruma düşmek ister!"* Üstelik tam da duygusal bir konuşmanın ortasına dalan bir kadınla...

Kadın, Dük'ün bozguna uğrayan yüz ifadesinden gözlerini çekip yanında duran Jessica'ya bir bakış attı. Daha fazla utanç verici bir duruma düşmeden önce buradan ayrılmaya niyetliyken kadının söylediği son sözlerle olduğu yerde kaldı.

"Ah böylesi bir güzelliği kollarınıza alınca elbette bizi unutursunuz. Dedikodular haksızlık etmiş size şekerim." Dante'ye imalı bir bakış attı. "Eğer bir gün Ekselanslarından ayrılır ve çalışmaya ihtiyacınız olursa size kapım daima açık! İnanın bana iki yıl içinde ömür boyu yetecek zenginliğe kavuşuruz."

Jessica duyduklarıyla gözlerini kırpmaya bile korkarak kadına bakıyordu. Böylesine aşağılanmış olmak, topluma açık bir yerde genelev işleten bir kadından iş teklifi almak genç adama olan bütün iyi niyetlerini yok etmişti.

Duruşunu dikleştirip çenesini kaldırarak, "Bir gün ihtiyacım olduğunda neden olmasın!" diye tısladı. Topuklarının üzerinde hırsla dönerek arabaya doğru öfkeli adımlarla yürüdü. Arkasında kalan adamı umursamadan, arabaya binip dolan gözlerini kırpıştırdı.

Genç adam gazap yüklü kararmış bir yüzle Madam'a, "Sen bir düşesle nasıl böyle konuşursun! Ben seni ellerimle öldürmeden önce buradan defol!" diyerek üzerine yürüdüğünde, kadın duydukları karşısında bembeyaz bir yüzle geri-

ledi. Genç adamın öfkesinden kaçabilmek için arkasına bakmadan koşar adımlarla uzaklaştı.

Jessica'nın peşinden gelen Dante, kızın yanına oturduğunda onun yüzünde gördüğü yıkılmışlık karşısında yumruklarını sıktı. Masum bir genç kadının asla duymaması gereken küfür gibi sözlerin onu ne hâle getirdiğini görebiliyordu. Dudaklarından fırlayan küfürlerle arabanın dizginini çekiştirip hareket ettirdi.

Sessiz ve gergin geçen yolculuk kızın evi önünde sona erdiğinde, Jessica onun bir şeyler söylemesine izin vermeden, arabadan telaşla inip, merdivenleri koşarak çıktı. Genç adamın arabayı öyle bırakıp, peşinden gelmesine aldırış etmeden, açılan kapıdan içeriye fırtına gibi dalıp üst kata giden merdivenlere atıldı.

Dante'nin, "Jessica!" diyen gürlemesi, yukarıdan gelen çarparak kapanan kapı sesini bastırdı. Cevap gelmeyeceğini ya da geri dönmeyeceğini bilen genç adam peşinden kapıya geldiğinde dönen anahtarın sesiyle durmak zorunda kaldı. İçeriden ağlama ve hıçkırık sesleri gelirken kapıyı yumrukladı.

"Jessica kapıyı aç!"

Duvara çarpan bir nesnenin kırılma sesi içeriden gelen tek cevap oldu.

"Jessica lütfen şu kapıyı aç! Konuşmamız gerekiyor." Kapıyı zorlaması ve yumruklaması bir işe yaramadı.

Jessica ise onun küfürlerine, yumruklarına ve kapıyı zorlamasına daha şiddetle ağlayarak cevap verdi. Bir süre sonra geri çekilen adamın uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Kahretsin! Son olanlar hayatının nasıl göründüğüyle ilgili çok net bilgi vermişti. Masumiyetini korumanın ne anlamı kalmıştı? İnsanların iğrenç beyninde olan düşünceler gözünün önüne gelince daha fazla ağlamaya başladı. Duymadan önce öyle değilmiş gibi davranmak kolaydı. Oysa şimdi...

52. Madde:

Güvertedeki baruta ateşle yaklaşan denizci ıssız adaya bırakılarak cezalandırılır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 25

Her şey, tüm hayatı, kontrolü zıvanadan çıkmıştı. Herkese, en başta da Dante'ye karşı öylesine büyük bir öfkeyle doluydu ki eline geçirse parçalara ayıracaktı. Kapısını çalan Lorna içeri girmek için, daha sonra ise yemek yemesi için yalvarsa da kimseye kibar davranmak gibi bir incelik hiç içinden gelmiyordu.

Öfkesi geçip gittiğinde ise geriye sadece yalnızlık ve terk edilmişlik duygusu kaldı. Saatlerce pencere önündeki koltuğa oturup boş gözlerle camdan dışarıya baktı. Dizlerine dayadığı çenesi acımaya başlayınca ayaklarını koltuktan sarkıttı.

Nakış sepeti yanında olsaydı düşüncelerini dağıtabilir, rahatlayabilirdi. Lorna kim bilir nereye kaldırmıştı? Giyinme odasına girip rafların altına, elbise askılarının arkasına baktı. Genç adamın asılı ceketini ve diğer kıyafetlerini görünce, yeniden ağlama isteğiyle dolarak hızla giyinme odasından çıktı. Üzerindekileri çıkarıp iç gömleğiyle yatağa girdi. Bir daha asla ama asla zayıf davranmayacaktı.

Dante yukarıda kırılmış ve incinmiş bir şekilde kendini odaya kapatan kızı düşünerek evden çıktı. Birilerini incitme isteğiyle dolu olarak, en çok da kendisini, arabayı hareket ettirdi. Niyeti genç kadınla daha iyi vakit geçirmekken, onu gerçekten kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

Sean'ın genellikle takıldığı gazinonun önünde arabadan atladı. Konuşmaya ihtiyacı vardı ya da içerek unutmaya... Gazino genelde asil veya değil, tehlikeli ve gizli dalavereleri olanların uğradığı bir mekândı. Eski Roma sanatoryumları gibi döşenmişti. Neye atıfta bulunmak istedikleri de çelişkiliydi. Demokratik kurallar bize sökmez mi yoksa kuralları biz oluştururuz mu demek istiyorlardı bilinmez. Bilinen o ki, ülkede pek çok şüpheli iş burada planlanırdı.

Dante, Sean'ın neden buralarda takıldığını asla anlayamayacaktı. Gizli saklı işleri olmayacak kadar dürüst çalıştığını biliyordu. Asla pes etmeyen bir iradeye sahipti. Görünen neşeli, umursamaz ve vurdumduymaz kişiliğinin aslında bir maske olduğunu çoktan anlamıştı. Kendine göre doğruları ve prensipleri olan sağlam bir adamdı. Sanki edindiği unvana rağmen burada daha rahattı. Geçmişi hakkında asla konuşmayan genç adamın her çevreden arkadaşı vardı. İşini halletmek için sadece ima etmesi bile yeterliydi.

Bar olarak kullanılan bölümdeki bir masada karanlık tipli bir adamla sohbet eden Sean'a doğru yürürken, aldığı unvanın onun hayatında pek bir değişiklik yapmadığını düşünüyordu. Bazen resmi giyinse de genellikle üzerine geçirdiği bol gömleği ve düzgün fiziğini saran pantolon ve çizmesiyle daha çok korsan olduğunu vurgulayan tarzda giyinirdi. Kaptan göze çarpan yakışıklı bir adamdı.

İlerleyip yanındaki boş tabureye oturdu ve görevliye işaret etti. Sean onu görünce sırıttı. "Vay Ekselansları! Buralara takılmaktan rahatsız olduğunuzu sanıyordum."

Dante sadece omzunu silkmekle yetinip uzatılan bardağını dudaklarına götürdü. Sean biraz neşeye ihtiyacı olan

arkadaşının sıkıntılı görünüşünü dikkatle izliyordu. "Düşes kapının önüne koymadıysa bu surat ne? Yeni evli bir adamın şu an yatakta, karısının kollarında olması gerekir."

"Gerçekten de kapının önüne koydu. Yatağı ise bir daha ne zaman görürüm, Tanrı bilir." Ciddi bir suratla içmeye devam ederek Sean'ın gürültülü kahkahasına katılmadı.

"Tanrı aşkına, gelinini bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Dante içten gelen sıkıntıyla nefesini verirken, "Aptallıklarımın hepsini sıralayarak daha fazla aşağılanmak istemiyorum. Kendi kendime yeterince küfrettim, bir de senin küfürlerine ihtiyacım yok!" dedi.

"Durumlar gerçekten de vahim desene. Peki, sorunlarını çözmek için mutlaka bir planın olmalı. Ne düşünüyorsun?"

"Lanet olsun Sean! Zaten düşündüklerim boka batmama sebep oldu. Ahlaksızca, duygusuzca ve yüreğimi karıştırmadan halledebileceğimi sandığım her plan tersine döndü."

Sean görevliden iki bardak daha sipariş edip onun içini dökmesini bekledi. Sessizlik uzayıp giderken, Dante'nin çok fazla iç dünyasını yansıtmayacağını, detaya girmeyeceğini fark etti.

Dante başını çevirip, gazinoya şöyle bir göz gezdirirken dikkatini çeken tanıdık yüze bakışları takıldı. Adam birkaç tipi bozukla bir masada oturuyordu. Yıllardır görmemişti. Oturduğu masada hararetli konuşmanın gerginleştirdiği bir ortam vardı. Onun gibi donanma Albayı'nın, belki şimdi daha da yükselmişti, bu adamlarla ne işi olabilir diye düşünmesine gerek yoktu. Tecrübeyle sabit yine bir haltlar karıştırıyordu. Sean onun nereye baktığını görmek için bakışlarını takip etti.

"Tanıdığın birileri mi?"

"Şu ince bıyıklı centilmen tip, bir zamanlar komutanımdı. Kaçakçılık yapmak için benim gemimi kullanınca kapışmıştık."

"Şikâyet etmedin mi?"

"Sadece uyardım, sonrasında görmedim zaten."

"Peki, o sana karşı herhangi bir karşı harekette bulun-madı mı? Sonuçta adam kaçakçılık yapıyordu. Seni susturmak istemesi olmayacak şey değil. Konuşmandan, üstlerine bildireceğinden çekinmedi mi yani?"

Geminin denize açılmasının üzerinden iki gün geçmişti. Alt güverteleri ve depo olarak kullandıkları bölümleri gezen Dante son kontrollerini yapıyordu. Donanmanın gemileri büyüktü. İşe başladığından bu yana herkesin güvenini kazanmıştı. Bu başarıda yaptığı dikkatli gözlemler ve doğru kararlar etkiliydi.

Kilitli olduğu belli olan bir kamaranın önünde durup kapıyı zorladı ama açılmadı. Arkasından gelen adamlarından Monrou'ya kapıyı açmasını işaret etti. Monrou iri yarı, deniz ve güneşin tenini yaktığı, uzun saçlarını arkada toplamış, çiçek bozuğu yüzü görüntüsünü korkutucu hâle dönüştürmüş bir adamdı.

"Anahtar ikinci kaptan Bruno'da, Kaptan."

Dante'nin kızgın gözleri üzerindeki kaşları daha da çatıldı. Sesi sertti. "Git getir Monrou!"

Adam geri dönüp merdivenlerde kayboldu. On dakika sonra yanında Bruno'yla döndü. Bruno genç adamın karşısına gelince selam verdi.

"Ne istemiştiniz, Kaptan?"

Adamın sesinde gizli olan tehdit kokusu Dante'nin hiç hoşuna gitmemişti. Sesi kararlı ve soğuktu. "Anahtarın sizde olduğu söylendi. Kapıyı açın."

Adam duruşunu dikleştirip cevapladı. "Kapıyı açma yetkim yok, efendim."

Dante'nin kasılan çenesinde seğiren kasın adama uyarı vermesi gerekirdi ama onunla ilk defa denize açılıyordu. "Bu gemide tek yetkili benim ve sana açmanı emrediyorum."

Bruno inatçı bir tavırla karşıya baktı. "Yapamam efendim, özel emir aldım."

Genç adam daha fazla sinirlerine hâkim olamayarak adamı yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırdı. Dişlerinin arasından tısladı. "Sana tek yetkili benim dedim! Ya kapıyı açarsın ya da gereğini yaparım!"

Adam, siz istediniz, diyen bir ifadeyle cebinden çıkardığı bir deste anahtar arasından kamaranın anahtarını bulup çıkararak kapıyı açtı. Dante adamı kenara itip içeri girdi. Girdiği büyük kamara tıka basa kaçak mallarla doluydu. Eli belinde ve çok öfkeli olan Dante uzun süre malları inceledi. Kumaştan çaya, afyondan anlamlandıramadığı pek çok ıvır zıvıra kadar kamarada istiflenmişti.

Geri dönüp yeniden adamın gırtlağına yapıştı. "Benim gemimde bunu yapmaya kim cüret edebilir? Bu işin sorumlusunun adını istiyorum!"

Adam morarmasına rağmen sesini çıkarmadı. Monrou araya girmeye çalıştı fakat Dante adamı ittirip ikinci kaptanı yakasından duvara çarptı. Gözleri öldürücü oklar fırlatıyordu. Sesi ise kendini zor tutan bir adamın tıslamasındaydı.

"Bana isim ver ya da seni burada öldürürüm!"

Adam nefes almaya çalışarak boğazını sıkan parmakları gevşetmek istedi ancak bu imkânsızdı, boğuk bir şekilde hırladı. "Albay Paul Wine."

Adamın yakasını silkeleyerek bırakıp Monrou'ya döndü. "Hepsini denize atın!"

Bruno engel olmaya çalıştı. "Bunu yapamazsınız, Kaptan! Başınız büyük belaya girer!"

Dante adama gözlerine oturmuş karanlık bir ifadeyle baktı. "Benim gemim, benim sorumluluğum. Hiç kimse, Kral bile olsa, gemimde kaçak mal taşıyamaz. Cezalısın Bruno!"

Döndü ve sert bir sesle Monrou'ya emretti. "Onu aşağıdaki hücrelerden birine kapat, sonra birkaç adam al ve dediğimi yap! Tek bir mal bile kalmayacak, hepsini denize atın!"

Öfkeden köpürerek arkasını döndü ve üst güverteye çıkmak için merdivenlere yöneldi. Daha yolculuğun başında olanlar tüm mo-

ralini altüst etmişti. Daha önce fark edememiş olmasına kızıyordu. Kaç defa gemisiyle kaçak mal taşınmıştı?

Aptallığına inanamıyordu. Adamlarına güvenmişti, araştırması gerekirken donanmada çalışıyor olmanın verdiği bir rehavete kapılmıştı. Kaptan köşküne çıkarak aşağıda koşuşturan adamlara baktı. Yosun ve tuz kokusu burnuna doldukça, dümen başında kol kasları gerildikçe ve nemli rüzgâr yüzüne çarptıkça yaşadığını ve özgür olduğunu hissetmek, işte bunun için doğmuştu, onun yaşam biçimiydi ve hiç kimse için vazgeçmeye ya da riske atmaya niyeti yoktu. Kükremesi duyulduğunda bütün tayfalar işlerini bırakıp genç adama baktılar.

"Geminizin kaptanı konuşuyor. Henüz beni tanımayanlarınız olabilir. Zamanla birbirimizi tanıyacağımıza inanıyorum. Sadece söylemek istediğim bu gemi benim yaşamım. Hiç kimse için riske atmayacağım ve vazgeçmeyeceğim bir amaç. Bu nedenle arkamdan iş çevirmeye kalkanlara asla ama asla acımam olmayacak ve en kötü şekilde cezalandırılacaktır!"

Mürettebat gereken mesajı almıştı, herkes işinin başına döndü. Karaya çıktığında hesaplaşması gereken adamı düşündü. Bunu yaptığına pişman edecekti.

Albay Paul Wine odasında yazışmalarla uğraşırken, kapının açılıp sertçe arkasındaki duvara çarpmasıyla kızgın bir şekilde başını kaldırdı. Kapıdaki muhafızı geleni durduramamış olmalıydı. Eşikte duran adamın öfkeli enerjisi kendisine kadar geliyordu. Dante uzanıp kapıyı açtığı gibi çarparak kapattı. Albay bu saygısıza haddini bildirmek için hışımla yerinden kalktı.

"Kaptan, donanmaya gireli kısa bir süre olmasına rağmen bu rütbece sizden üst olan birinin odasına nasıl gireceğinizi öğrenecek kadar uzun bir süre. Bu haddini bilmezliğinizin umarım geçerli bir mazereti vardır."

Dante karşısındaki adama bir böceği inceliyormuş gibi tiksintiyle bakıyordu. Sesini sakin tutma çabaları boşa gitmişti. Birkaç adımda adamın masasının önüne geldi. Karşılıklı birbirlerini tartan bir ifadeyle duruyorlardı.

"Sanırım adamlarınız son haberleri size vermediler."

Adam dikleşerek tehlikeli duruşunu bozmayan genç adama baktı. "Ne söylemek istiyorsanız doğrudan söyleyin! Sizin saçma konuşmalarınıza ayıracak zamanım yok!"

Dante adamı kuşkulandıran sırıtmasını yüzüne yerleştirdi. "Kaçak mallarınızın akıbeti ile ilgili olanı."

Albay, söylenen sözler üzerine gözlerinde yanıp sönen sinsi pırıltıyı saklamak için kıstı. "Ne anlatmaya çalışıyorsun, Kaptan?" Kaptan sözcüğünü dişleri arasından vurgulayarak çıkarmıştı.

Dante kollarını göğsünde kavuşturarak adama sırıttı. "Gemime benden habersiz yüklettiğiniz kaçak malları fark ettim ve şu anda hepsi denizin dibindeler."

Albay yumruğunu masaya geçirirken öfkeden mosmor olmuştu. Birkaç adımda masanın çevresini dolaşıp Dante'nin karşısına geldi. Yumrukları açılıp kapanıyor, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Sen gerçekten de yerini bilmeyen bir adamsın, Kaptan! Bu senin başını büyük belaya sokacak!"

Kılı bile kıpırdamayan Dante, gözlerini adama dikmiş sadece bakıyordu. Paul intikam arayan ve nefret kokan bir sesle konuşmasına devam etti.

"Bütün tepkin pay alamadığın için mi?"

Genç adamın önce dudakları kıvrıldı daha sonra gülüşü büyüyerek kahkahaya dönüştü. Kahkahasını başladığı gibi aniden bitirip eski, taş kadar donuk ciddi ifadesine büründü. "Pay mı Albay? Ne payı?"

Adam bu sorudan tahmininin doğru olduğunu düşünüp aklında olan çözümü ortaya döktü. "Pekâlâ, her sefer için yüzde onluk bir miktar ödeyeceğim."

Dante kaşlarını kaldırarak adama alayla baktı. Bu bakış, payı az bulduğunu düşündürttü adama. Boğazını temizleyip tekrar konuştu. "Tamam, yüzde yirmi olsun, daha fazla vermem."

Adamın yüzsüzlüğüne inanamayan Dante, aniden kollarını çözerek pençelerini adamın yakasına geçirdi. Burnundan soluyarak konuştu. "Herkesi kendin gibi satın alınabilir mi sanıyorsun adi herif? Bir daha gemime bir iğne bile sokarsan seni doğduğuna pişman ederim!"

Tiksinir gibi adamı ittirdikten sonra kapıya yürüdü. Çıkarken adamın haykırışı kulaklarında çınladı.

"Asıl sen çok pişman olacaksın, Kaptan!"

Daha sonraki aylarda Albay her işine taş koymaya çalıştı. Dante ise hiçbirini önemsemedi. Kendisine fazlasıyla güveniyordu. Adamın kendisini en can alıcı yerden vuracağını bilemezdi.

Dante arkadaşının söyledikleri karşısında gözlerini kısarak adama daha dikkatli baktı. Arkadaşının dikkatini çektiği bu konu ensesini rahatsızca kaşındırmıştı. Kaçırdığı herhangi bir ayrıntı veya dikkatini vermesi gereken detayı unutmuş olma hissi yüreğine gelip oturmuştu.

"Sence huylu huyundan vazgeçer mi?"

Sean adamların olduğu köşeye bakarak, "Görünüşe göre geçmemiş," diye mırıldandı.

Dante, "Etrafı biraz koklamak lazım," derken Sean'la göz göze geldiler.

Sean, "Onu bana bırak! Sen karınla ilgilen," diyerek sırıttı.

"Çok eğleniyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Sean kıkırdarken, "Minicik bir kadın için kıvrandığını görmek, hatta süründüğünü izlemek kadar keyif aldığım başka bir şey hatırlamıyorum," dedi ve onun yüzünü görünce kahkahalara boğuldu.

Jessica ertesi sabah odasından çıkmaya karar verdi. Yardımsız giyinerek, saçlarını tarayıp tepesinde gevşekçe topladı. Aşağıya indiğinde gördükleriyle indiği merdivenin son basamağında kaldı. Antre de dâhil, tüm odalar çiçekler tarafından işgal edilmişti. Lorna ve diğer çalışanlar gelmeye devam eden çiçekleri nereye koyacağını bilemez bir şekilde şaşkınca etrafta dolaşıyorlardı.

Kahvaltı masasına oturduğunda neredeyse yirmi dört saattir yemek yememesine rağmen kendini aç hissetmiyordu. Lorna'nın çevresinde pervane olması ve Maura'nın -yeni gelen kız- masaya sürekli yiyecek taşımasına rağmen bir süre oyalanarak oturdu.

Evden çıkmayı canı istemiyordu. Kahvaltısını yarım bırakarak oturma odasına gitti. Burada da çiçeklerden adım atacak yer kalmamıştı. Çiçeklerin eşsiz kokusu birbirine karışmış, renk cümbüşü odayı farklı bir havaya sokmuştu. Pencereleri açtı. Amaçsızca gezerken güllerin kadifemsi yapraklarını okşadı.

Kapının çaldığını duymamıştı. Nobel ziyaretçisi olduğunu söyleyince meraklandı. İçeriye giren orta yaşlı adamı daha önce hiç görmemişti. Fırça gibi dikilmiş saçları sanki uğraşılmış ama işe yaramamış gibi düzensizdi. Bıyıkları ise tombul yanakların büyük bir kısmını kapatmış, fırçayı burnunun önünde unutmuş izlenimi veriyordu. Terli alnını mendiliyle kurulayarak, kendisine bir beden dar gelen kıyafetinin içinde kıza doğru yürüyüp selam verdi.

"İyi günler, Leydim. İzninizle kendimi tanıtayım, James Bourn, Bourn mücevherattan geliyorum." Arkasından gelen genç çocuğa elinde bulunan büyük siyah çantayı getirmesini işaret etti. "Ekselansları tarafından gönderildim." Bir taraftan

da ortadaki büyük sehpaya açtığı çantadan kadife mücevher kutularını diziyordu.

Jessica olanları anladığında müdahale etme ihtiyacı duydu. "Teşekkür ederim Bay Bourn ama lütfen o kutuları geri koyunuz."

Adam yuvarlak gözlerini daha bir açarak kırpıştırdı. "Ama Ekselansları..."

"Ekselansları yanılıyor, mücevher istemiyorum."

Bay Bourn ne diyeceğini bilemeyerek sürekli kıpırdayan elleriyle ve açılıp kapanan ağzıyla şaşkın bir palyaço balığına benziyordu.

"Belki... Belki görseydiniz fikrinizi değiştirirdiniz."

"Gerçekten teşekkür ederim, size zahmet verdik. Görmeme gerek yok."

Adam yağlı bir müşteriyi kaçırmaktan dolayı bozguna uğramış bir ifadeyle toparlanıp iyi günler dileyerek ayrıldı.

İçinde toplanan öfkenin her an biraz daha yüzeye çıkma çabalarını kendini yatıştırmaya çalışarak engelledi.

Nobel'in yeniden, "Ziyaretçiniz var," dediğinde avaz avaz bağırmak üzereydi. Bu defa kapıdan gireni görünce gerçekten çok şaşırdı.

"Beatrice! Burada ne arıyorsun?"

Canlanmış ve yerinde duramayan bir çiçeği hatırlatan genç kız, olanca hareketliliğiyle ve sabırsızlığıyla Jessica'nin öfkeli dünyasına taze bir soluk getirmişti.

"Kahretsin, günlerdir neler çektiğimi bir bilsen! Bu sabah artık buraya kadar deyip evden kendimi dışarı attım." Konuşurken genç kadına yaklaşarak sanki yıllardır dostuymuş gibi sarıldı.

Jessica yıllarca, tek dostu Adriana dışında kimseyi yanına yaklaştırmamıştı. "Neler olduğunu bana anlatacak mısın? Ayrıca burayı nasıl buldun?"

"Senden ayrıldıktan sonra oda cezamı bitirdim ama nefes alamıyordum. Sonra Dante uzun süre ortalarda olmayacağını söyleyerek beni anneme geri gönderdi. Annem bana hayatı zehir etmeye kararlı bir akbaba gibi gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadı. Bu sabaha kadar... Gece uyuyamadığı için bu sabah kalkamadı. Ben de fırsattan yararlanıp kaçtım. Evi bulmak kolaydı. Dante'nin sekreteriyle konuşmasını dinlemiştim."

İçeri giren uşağa çay söyleyip ayakta olan kıza oturacak yer gösterdi. "Neden ben? Yani daha yeni tanıştık, şimdi buradasın."

Beatrice hayretle kalkan kaşlarının altından bakarak, "Elbette sana gelecektim! Yengemin dışında kime gidebilirdim, söyler misin?" dediğinde tam yutkunmak üzere olan Jess nefes alamayıp öksürmeye başladı.

Masada duran sürahiden doldurduğu bir bardak suyu eline tutuşturdu, Beatrice. Kıpkırmızı olan Jess gözlerindeki yaşı sildikten sonra, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

Genç kızın dudakları muzipçe kıvrıldı. "Adresi nasıl öğrendiysem bu bilgiyi de aynı yolla edindim," derken masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı.

Jess kahkahalarla gülmeye başladı. "Tanrı aşkına! Kimse sana kapı dinlemenin ayıp olduğunu söylemedi mi?"

"Söyledi ama ben kuralları itici buluyorum," derken omzunu umursamazca silkmişti.

"Tabii ki senin bir suçun yok! Bu dinleme olayı sen oda cezası aldığın sırada mı gerçekleşti?" Jess'in kurnaz sorusu üzerine gözlerinde neşeli pırıltılar oynaşan Beatrice kıkırdayarak, "Tanrı korusun! Hiç öyle bir asilik yapar mıyım?" dedi.

İkisi de bu eğlenceli takılmalardan hoşlanmışlardı. Beatrice girdiğinden bu yana ilk defa odaya bir göz attı ve biçimli kaşlarını kaldırarak genç kadına baktı. "Çiçekçi dükkânı açmaya karar vermiş gibisin?"

"Ben değil, Ekselansları..."

"Benim on yedi yıllık ağabeyim olan ekselansları mı?" Beatrice'nin ağzı o şeklini almış, gözleri de ağzına uyum sağlamıştı. "Bu inanılmaz! Neden?"

"Yaptığı bir hatayı telafi etmeye çalışıyor."

Beatrice yerinde duramayan bir heyecanla zapt edemediği duygularını dışa vururken çok sevimliydi. "Hadi ama bu bir şaka, değil mi? Dante hiçbir zaman af dilemez. Özür için çiçek yollamaz. Kadınlara arkasını döner gider. Her zaman kadınlar onun peşinden koşarlar. Tanrı aşkına, yaptığı her neyse gerçekten büyük bir hata olmalı ve seni gerçekten seviyor."

Jessica içinden son sözler için, *"Keşke bu tahminlerin doğru olsa..."* diye geçirdi.

Beatrice'nin aniden attığı çığlıkla yerinden sıçradı. "Aslında buraya geliş nedenim için harika bir fırsat!"

"Tanrı aşkına Beatrice! Biraz daha sakin olabilir misin? Bu hareketliliğin kalp krizi geçirmeme neden olacak!" Beatrice'nin tekrar oturmasını sağladıktan sonra, "Şimdi, neden geldin ve o harika fırsat nedir?" diye sordu.

Yerinden fırlayan Beatrice kapıya gidip uşağı çağırdı. Adam içeri girdikten sonra çantasından çıkardığı parayı eline tutuşturdu. "Fransa'ya kalkacak ilk geminin saatini öğren. Bu arada adın neydi?"

"Adım Nobel, Leydim."

"Evet Nobel, bize iki kişilik, dur, hayır..." Dönüp Jessica'nın şaşkın yüzüne baktı. "Acaba yanımıza bir refakatçi almalı mıyız? Evet almalıyız, skandala gerek yok." Sonra yeniden Nobel'e döndü. "Fransa'ya gidecek gemide bize üç kişilik yer ayırt!" Nobel'i eline tutuşturduğu parayla kış kışlar gibi uzaklaştırıp kapıyı kapattı.

"Fransa'ya gidecek bir gemi bulabileceğimizden emin misin?"

"Şansımı deneyeceğiz. Bugün yoksa yarın veya daha ertesi gün de olabilir. Önemli olan sen bu süre zarfında Dante'den uzuk durabilecek misin?"

"O konuda hiç endişelenme. Gerekirse onu vurmayı bile göze alabilirim."

Kahkaha atan Beatrice, "Sence yanımıza refakatçi olarak kimi almalıyız?" dedi.

Jessica bu kadar hızlı düşünüp anında eyleme geçen ve sürekli hareket hâlinde olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Başı dönerek koltuğa oturdu. "Ah Tanrım, Beatrice! Bir dakika oturur musun lütfen?"

Beatrice her an fırlamaya hazır bir tavırla koltuğun ucuna oturdu. "Ne oldu? Rahatsız mısın?"

"Rahatsızlığım senin hızına ayak uyduramamaktan ileri geliyor. Tek tek ilerleyelim. Neler oluyor anlat şimdi."

"Çok bunaldım. Boğucu olan bu ortamdan nasıl kurtulurum diye düşünürken aklıma kısa bir Fransa seyahati geldi. Kiminle gideceğimi bilemediğim için hep erteliyordum. Şimdi sen varsın. Hazır Dante'ye de kızgınsın. Bu yolculuk ona güzel bir ceza olacak. Parayı merak etmene gerek yok! Düşünsene alışveriş yapabilir, Paris'i gezer, tiyatroya ve operaya gider, yakışıklı Fransız centilmenlerle flört edebiliriz. Hiç kimse bizi tanımadığı için istediğimiz her çılgınlığı kurallar ve dedikodular olmadan yapabiliriz."

Jessica bu kızın düşünme şeklini asla anlayamayacak olsa da fikirleri onu da heyecanlandıracak kadar çılgıncaydı. Sesi içinden geçen heyecanı çevreye saçarken, "Şimdi buradan Fransa'ya gideceğiz, daha doğrusu kaçacağız, öyle mi? Sadece eğlenme amaçlı, kimseye söylemeden?" diyerek şakıdı. Beatrice kahverengi gözleri parlayarak ve hevesle başını sallayarak sırıttı.

Karşılıklı bir süre birbirlerine gülümseyerek baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladılar. Yığıldığı koltuklar-

dan yükselen neşeli sesleri odada çınlarken, "Tanrım Beatrice, sen çok çılgınsın!" dedi soluk soluğa Jess.

Nobel'in gelmesini beklerken, genç kız Jess'i geçmişte yaptığı çılgınlıkları anlatarak eğlendirdi. Dante'yi nasıl çılgına çevirdiğini anlattığı bölümler ise en çok eğlendikleri bölümlerdi.

Nobel geri dönüp, o gün için saat dörtte kalkacak bir gemi olduğunu söyleyerek, yer ayırttığını ilave edince Beatrice memnuniyetle ellerini çırptı. "Çok şanslıyız!" Uşak çıktıktan sonra, "Evet, yanımıza kimi alıyoruz?" dedi.

Jess önce Lorna'yı düşünmüştü ancak kadın her yaptıklarına kaşlarını çatıp kınayarak bakacaktı. "Adriana, benim ortağım, onu alabiliriz. Kendisi otuzlu yaşlarda bir dul, yani çok uygun."

"Bu harika hadi gidip söyleyelim."

Kalktığında morali oldukça bozuk olan Jessica, birden sürprizlerle dolu bir güne dönüşen sabahın verdiği keyifle Beatrice'ye teşekkür ediyordu.

Sean kadırganın güvertesinde durmuş, ikinci kaptanla konuşuyordu. Limanın ikindi kalabalığı ve gürültüsü fazlasıyla bunaltıcıydı. İkinci kaptan gittikten sonra küpeşteye dayanarak kalabalığı izlemeye başladı. Bazı gemiler sabah demir alsa da, bazıları yakın mesafe gidecek olanlar, son hazırlıklarını tamamlıyordu.

İki gemi ötede iskelede gördüğü üç kadına bakışı takıldı. Yerinden doğrulurken kaşları çatıldı. Ellerini beline koyarak, kıstığı gözleriyle görüntünün gerçek olup olmadığını sorguladı. Yanlarında herhangi bir erkek olup olmadığını gözlem-

lerken sinir bozucu kumral saçların hareketiyle dişleri gıcırdadı.

Tanrı aşkına, Dante nerelerdeydi? Eğilerek hangi gemiye bindiklerine baktı. Fransa mı? Ekselansları karısının ve kız kardeşinin ülkeyi terk ettiğini biliyor muydu acaba? O Yeraltı Cadısı'nı tanıyorsa kesinlikle bilmiyordu.

Asma köprüye yönelen adımları aceleciydi. Gemiye binmeden yetişebilme umudu hanımları güvertede görünce söndü. Bir süre ne yapacağını kestiremeyerek -aslında yapmak istediği o cadıyı saçlarından sürükleyerek döndürmekti.- bir süre onları izledi. Limanın çıkışına yürürken *"Dante'nin haberi olsa iyi olur,"* diye düşünüyordu.

Dante merdivenleri inmiş, ahırlara doğru giderken vekilharcı Benny Rawdon uzun adımlarına yetişmeye çalışarak arkasından koşturuyordu. Kiracılardan birinin çatısı yıkılmıştı. Acilen ilgilenilmesi gerekiyordu. Bahçe kapısından giren arabayı gördüğünde adımları yavaşladı. Yanında duran arabadan atlayan Sean'ı görünce şaşırdı. Evine çok fazla gelmeyen genç adamın zamansız ziyareti merakını uyandırmıştı.

"Seni evde bulduğuma sevindim, Fransa'ya giden gemide olacağını düşünmüştüm."

Dante anlamsız konuşan arkadaşının sırıtmasına kızgınlıkla baktı. "Bazen saçmalıklarını kendin anlıyor musun diye merak ediyorum."

"Saçmalamıyorum, karın ve kız kardeşin Fransa gemisine biniyordu. Ben de kendini Düşes'e affettirmek için bir seyahat düzenlediğini düşündüm. Sadece onları gönderdiğini nereden bilebilirdim?"

"Fransa gemisinde ne işleri varmış, Tanrı aşkına?"

Sean durumu anlayarak, kızgınlıkla içini çekmek istese de Dante'nin değişen yüz ifadesini görünce, "Sanırım haberin yok. Eminim bir açıklaması vardır," diyerek düşüncelerini kendisine sakladı.

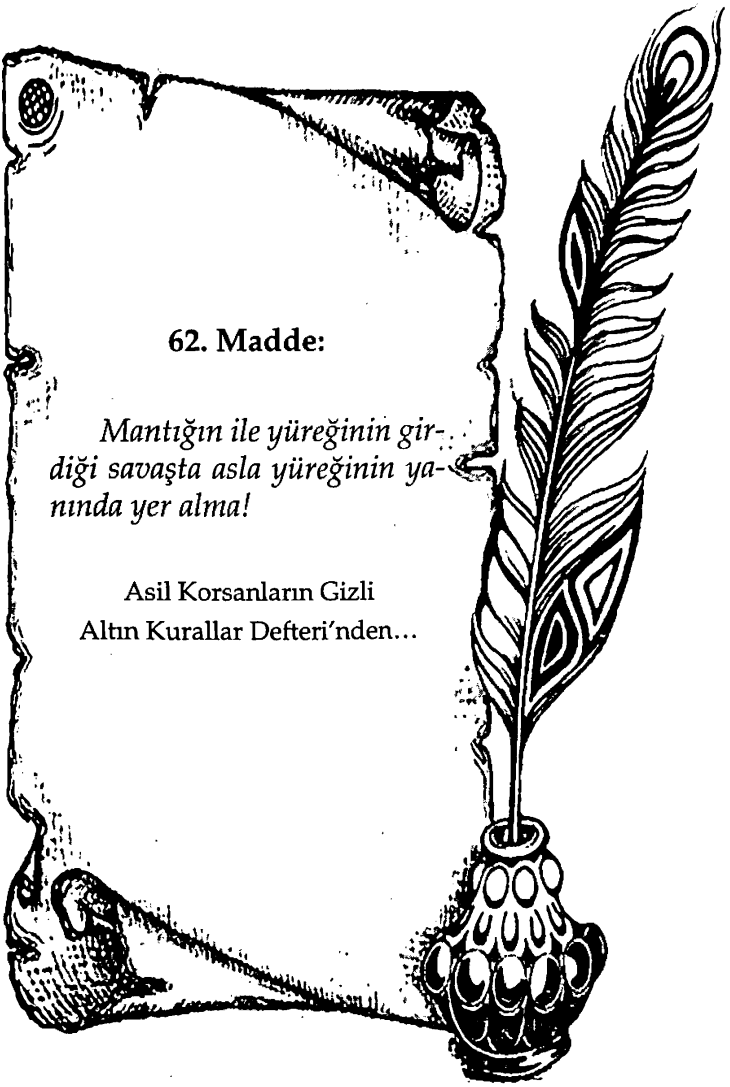
Dante dişlerini sıkarak tısladı. "Eminim vardır, ancak ben duymak istediğimden emin değilim! Aksine ikisini de gırtlaklama isteğim bahanelerini önemsiz kılıyor!"

Birkaç adım ileri geri gidip geldikten sonra öfkesine hâkim olamayarak, "Lanet olsun! Bir tanesiyle uğraşmam yetmiyormuş gibi kendi ayaklarımla gidip diğeriyle evlendim! Çifte belayı başına saracak benden başka aptal var mı bilmiyorum!" diye söylendi.

Sean, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorunca, dönüp Rawdon'a, "Sen git Benny, benim halledecek daha önemli bir işim var," dedi.

Sean araya girerek, "Peşlerinden gitmeyi düşünüyorsan bu işi ben halledebilirim. Bu öfkeyle onlara yaklaşmanı tavsiye etmem. Uzaktan takip ederim. Nasıl olsa bir işim yok," derken Dante ne yapacağını düşünüyordu. Sonra kararını vermiş gibi başını salladı. "Pekâlâ, teşekkür ederim," diyerek genç adamın elini sıktı. Sean arabaya bindikten sonra kendisini bekleyen Rawdon'la beraber yapacağı iş için ahırlara yürüdü.

Beatrice'yi biliyordu. Fırsatını bulduğu anda başını derde sokacak bir olayın içine damlardı. Ama Jessica, onu temkinli zannederdi. Kendisini affettirmek için gönderdiği çiçekler işe yaramamış, mücevherleri geri göndermişti. Meydan okurcasına şimdi habersizce ülkeyi terk ediyordu. Ah onu eline geçirdiğinde... Seyisin hazırladığı ata binerken açık havanın öfkesini dizginlemesini diledi.

62. Madde:

Mantığın ile yüreğinin gir-diği savaşta asla yüreğinin ya-nında yer alma!

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 26

Üç kadın hiç olmadığı kadar eğleniyorlardı. Adriana'yı ikna etmekte biraz zorlanmışlardı. Çocuklarına komşusu bakmayı kabul edince neşeyle limana koşmuşlardı. Yol ücretini Beatrice karşılayacağını söyleyince iki kadın itiraz etti ancak genç kız bu konuda inatçıydı.

Deniz tutmasına karşı yapabileceği hiçbir şey olmayan Jessica, bu çılgınlığa evet derken aklına gelmeyen rahatsız edici durum için kendine kızıyordu. Dante'nin tedavi yöntemini hatırlayınca kıkırdadı. Sonra yeşile dönen yüzüyle koşarak midesini boşalttı. Yolculuk süresince çıkardı ve geri kalan zamanda uyudu.

Fransa topraklarına ayak bastıktan sonra bir araba kiraladılar. Üç günlük bir yolculuğun sonunda heyecanlı ama yorgun bir şekilde Paris'e ulaştılar. Paris her dönemde göz alıcıydı. Neşe içinde Beatrice'nin bildiği bir otele yerleştiler. Bu oteli nasıl olur da bilebilir konusuna hiç girmek istemeyen Jessica sorgulamadan odasına yerleşti.

Kaldıkları süre boyunca alışveriş, parklarda yürüyüş, tiyatro, opera, müzikallerle ve eğlenceyle geçen rüya gibi bir tatil oldu. Yalnız olmaları Fransız centilmenlerin gözünden kaçmıyor, kur yapmak için yaklaşanları uzaklaştırmak bir hayli zor oluyordu. Ara sıra izlendikleri konusunda eğlenerek birbirlerine takılsalar da bu histen geri dönünceye kadar kurtulamayacaklardı.

Bir çay bahçesinde oturduklarında, yanlarına gelen bir centilmenin sipariş vermek üzere içeriye girip geri dönmemesini bir hayli yadırgasalar da önemsemediler. Fikrini değiştirmiş olabilirdi pekâlâ.

Sean hanımefendilere ikramda bulunmak için kalkan adamı boş bir çuval gibi yakasından tutup silkelediğinde zavallı ne olduğunu anlayamamıştı. Sıkıntısını birkaç yumrukla ancak anlatabilmiş ve uzaklaşmasını sağlamıştı.

Bu kadınlar neden bu kadar çok alışveriş yapmak zorundaydı ki? Peşlerinde dolaşmaktan ve onlara yapışan adamları sessizce uzaklaşmaları için ikna etmeye çabalamaktan dolayı gergindi. Dante'ye onları takip etme teklifini yaptığı güne lanet okuyordu.

Parkta gezerken peşlerine takılan üç serseri ise laf anlamak istememişti. Kolay ikna yolları olmasa daha uzun süre uğraştıracaklardı. Yaralarını saklamaya çalışarak uzaklaşırlarken, yumrukları sağlam olan genç adamdan olabildiğince çabuk kurtulmak ister gibi koşturuyorlardı.

Daha önce de yaptığı belli olan bu seyahatin ele başısı Yeraltı Cadısı olmalıydı. Gayet rahat ve ne yaptığını bilerek diğerlerini yönlendiriyordu. Uçarı neşesi, sık sık attığı kahkahalar, bildiği mekânlara teklifsizce girişi Sean'ı bu konuda emin kılıyordu. Evet, kesinlikle bu kaçamağı daha önce de yapmıştı.

O savrulan saçlarını ve kıkırdayan dudaklarını alıp... *Ne yapacaksın Sean*? Dudaklarında oluşan çapkın sırıtıştan bu ko-

nuda yapabileceği çok zevkli birkaç şeyi aklına getirdiği göz lemlenebiliyordu. Ya evet, daha sonra Dante onu birkaç parçaya böler, Yeraltı Cadısı da üzerinde tepinirdi muhakkak.

Kaşları hoşnutsuz bir ifadeyle çatıldı. Onu ne zaman istemeye başlamıştı Tanrı aşkına! Hiç hoşlanmadığı bir kadını istemek de neyin nesiydi? Asi ve başına buyruk bir kadına asla katlanamazdı ama bu onu gördükçe istemesine engel olmuyordu.

Dante bitmeyen işlere küfrederek, kızları merak ederek ve deliye dönerek, günlerin geçmesini beklerken, saatlerin beklediği zaman zarfında ne kadar yavaş ilerlediğini öğrendi.

Kiracıların gelecek kış için eksiklerini ve ihtiyaçlarını temin ederken annesinden gelen bir davetiye canını fazlasıyla sıkmıştı. "Yeniden başlıyoruz!" diye homurdandı. Hiç zaman kaybetmemişti. Evliliğiyle ilgili gerçekleri ona anlatmadan bu ısrarcılığından kurtulması mümkün değildi. Karşısına çıkan her genç kadını müstakbel gelini olarak genç adama sunacaktı.

Kendisine eşlik etmesini istediği balo sezonun son birkaç davetinden biriydi. Davetiyeyi bir kenara fırlatıp attı. Genellikle eşlik etmesi için genç adamı bunaltmazdı. Teklif ettiği bu daveti reddettiğinde ise yıllarca bıkmadan konuşurdu.

Vakit geç olmasına rağmen bunaldığı evden kurtulması gerekiyordu. Arabayı hazırlamalarını söyleyerek kendini evden dışarı attı. Yola koyulduğunda nefes alabileceği tek yerin Jessica olmasa bile onun yatağı olduğunu biliyordu. Kararsızlıktan vazgeçip arabacıya kızın adresini verdi.

Genç kadının evinin kapısını uşak açtı. Nobel'in uykulu ve şaşkın bakışları arasında merdivenleri çıktı. Kapının önüne

geldiğinde *aptallık yapıyorsun* diyen içindeki sesi umursamadan içeri girdi. Genç kadının kokusunun ve varlığının sindiği odaya girmek rahatlamasını sağlamıştı.

Kapı çalınınca, "Gir!" diyen sesi huysuzdu.

Lorna kapının önünde şaşkın bir şekilde duruyordu. "Bir isteğiniz var mı efendim?" diye sorarken aceleyle hazırlandığı belli, tedirgince kıpırdanıyordu. "Hayır, gidebilirsin." Sözünden sonra telaşla kapıyı çekti.

Odada yalnız kalan Dante üzerindekileri çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. Yatağa girdiğinde, Jess'in yastığını kendine çekip, yüzünü gömerek derin derin soludu. Gözlerini her kapattığında onun kırgın ela gözleri ve yaptığı haksızlıklar karşısında yine de pes etmeyen minik sivri çenesini havaya dikişi, zorbalıkları karşısında güçlü duruşu aklına geliyordu. Kahretsin yüreği yumuşamış, onsuz nefes alamaz hâle gelmişti.

Oysa düşündüğü ona sahip olduğunda bütün ilgisinin söneceğiydi. Bu yaşadığı duygular beş yıl önceki hissettiklerinden daha güçlüydü. O aradığı kadındı, eşsizdi, inatçı, baş döndüren, şuh ama bir o kadar masum, kendisine kafa tutacak kadar güçlü, cesur ve korkusuzdu. Genç adamın kendisine çektireceklerini bile bile karşısında dimdik durabilmişti. Tutkusuna aynı şiddetle cevap veriyordu.

Yanında olmadığı hâlde bir an bile aklından çıkmayan tek kadın ne ironik ki karısıydı. Gizli karısı, âşık olduğu karısı... Karısına deliler gibi âşık olduğunu cemiyetten birileri duysa ağızlarını bırak, kıçlarıyla gülerdi.

İç çekerek parmaklarını gözlerine bastırdı. Aynı hataya düşmüştü. Bu kadından ölse bile kurtulamayacağını biliyor, kurtulmak istediğinden ise emin olamıyordu. Son olanlardan sonra onu kazanmak, kalbini ele geçirmek çok zordu. Tüm gücüyle karşı koyacak, diklenecek, meydan okuyacaktı. Kendisinden uzak durmak için şu Paris gezisi gibi bahaneler bulacaktı.

Peki, o nasıl karşılık verecekti? Geri mi çekilecekti? Israrından vaz mı geçecekti? Dudaklarında inatçı bir gülümseme belirdi. Elbette hayır! Gelecekleri için bir umutları varsa, küçük de olsa, sonuna kadar direnecek ve ona kabul ettirecekti. Aldığı bu kararla omuzlarından öylesine bir yük kalkmıştı ki tüy gibi hafiflemişti.

Sonraki geceler ayakları daima onu bu odaya getirdi. Gündüz işleri için koştursa bile geceleri genç kadının yatağında geçti.

Bu arada ortadan kaybolan kız kardeşi için annesini rahatlatmaya çalıştı. Kendisinde kaldığını ve cezalı olduğu için odasından dışarı çıkarmadığını söyleyince annesi ısrarlarından vazgeçmişti.

Yalanlar üzerine inşa etmeye başladığı hayatı hakkında endişelenmiyor değildi. Evliliği yalan üzerine kurulmuştu, annesine yalan söylüyordu. Tanrı'ya şükür, kendisine yalan söylemekten bıkmış ve gerçekleri kabullenmişti.

Gece geç saatte yatak odasına girdiğinde, havada algıladığı tazelenmiş koku üzerine gözlerini kısarak yatağa yaklaştı. Kaçak karısı geri dönmüştü. İşgal ettiği yatağın tam ortasında huzurla uyuyordu.

Bakışlarını uyuyan genç kadından ayırmadan ceketini, yeleğini, boyun bağını ve gömleğini sırayla çıkarıyor, nereye attığına bakmadan arkaya doğru fırlatıyordu. Çizmesini çıkarıp, parmakları pantolonuna gittiğinde Jessica uykusunda döndü.

Yanan tek mumun ışığında gizemlerle dolu, küçük, insanüstü bir varlığa benziyordu. Narin ve biçimli parmakları

yorganı kavramış, diğer eli yastığın üzerine dağılmış olan saçlarının üzerindeydi. Her nefes alış verişinde yorganın dışında kalan biçimli göğüsleri inip kalkıyordu. Özlediği diğer kısımları deli gibi görmek istese de açtığı yorganın altına sessizce kaydı. Bedeni kızın sıcaklığı ve kokusuyla çılgına dönmüş titrerken, kollarını uzatıp ihtiyaç içinde kıvranan bedenini onun narin kıvrımlarına yapıştırarak yüzünü saçlarına gömdü.

Öyle çok özlemişti ki kollarında olması bile yetiyordu. Onun iyice sokulup beline sarılmasını ve bacağını üzerine atmasını ise hiç beklemiyordu. Çok yorgun olmalıydı, yoksa çoktan yataktan fırlayarak öfkesini kusmaya başlardı. O zaman bu anların kıymetini bilerek tadını çıkaracaktı. Ruhen huzurlu bir uykuya dalmak üzere gözlerini kapadı. Bir kadınla sevişmeden yatağında sadece uyumak üzere geçireceği ikinci geceyi düşünürken, "Fena değilmiş," diye mırıldandı. İlkleri karısıyla yaşamaktan dolayı keyifliydi.

Yastığının midesi gurulduyordu. Kıkırdayan Jessica doğrulup uyku boşluğuna sahip gözlerle çevresine baktı. Sonra tekrar yastığına sarılıp yattı.

Dante erkenden uyanmıştı. Yatağın başlığına sırtını yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu izliyordu. Sabahları onun nasıl uyandığını artık biliyordu. Önce yatakta dönüyordu. Bir sabah çenesinin altına yerleştirilmiş narin ayaklarla uyanmıştı. Bir başka sabahsa genç adamın ayaklarını kucaklayıp üzerine başını koymuştu. Bu sabah ise başını karnında, ayaklarının bir kısmını yataktan sarkmış olarak bulmuştu. Uyanmadan önceki bu sevimli tavırlarını izlemek başlı başına bir keyifti. Karnından başını kaldırıp doğrulmuş, sonra kendi yastığına sarılarak yeniden uyumuştu. Ama uyanması an meselesiydi. Nasıl yattığını anlatsa hayatta inanmazdı. Sonuçta en son yastığına sarılmış olarak uyanıyordu.

Jessica gözlerini aralayıp yanında yatan adama gülümsedi. Ağırlaşan göz kapakları kendiliğinden yeniden kapandı.

Yanında yatan adama mı gülümsemişti? Kucakladığı yastığıyla hızla doğruldu. Gerçekten de yanındaydı. Kollarını ve çıplak göğsünü sergileyen bir ifadeyle yatak başlığına dayanmıştı.

"Burada ne arıyorsun?"

"Karımın yatağında mı?"

"Metres görünümlü karının yatağında ne arıyorsun?"

Dante göz alıcı omuzlarını hafifçe silkerken, kızın gözleri hareket eden kaslara takıldı. Kahretsin adam öylesine serseri bir yakışıklılığa sahipti ki, bedeni sadece bunu taçlandırıyordu. Gözleri paskalya yortusunda yumurtayı bulan çocuklar gibi parlayarak, bu şahesere kilitlenip kalmışken, kararlı olmak ve sözünde durmak çok zordu.

"Karımın," derken vurgulama yapmıştı. "Yatağında bulunmak en doğal hakkım."

"Seni çağırmadan yatağıma giremezsin!"

Gözleri kızarmış yanaklarında, parlayan aç gözlerinde dolaşırken dudakları çapkınca kıvrıldı. "Ama sen beni çağırıyorsun, sevgilim. Şu an üzerine atlamıyorsam tek sebebi sana öfkeli oluşum. Cezanı vermeden sana dokunmayı düşünmüyorum."

Jessica kucağında yastıkla dizlerinin üzerinde ve yatağın ortasında ağzı açık ona bakarken, *ceza* ve öfke kelimesi yavaş yavaş kanını beynine sıçratıyor, onu tekmeleye tekmeleye yataktan atıp atamayacağını düşünüyordu.

Dante'ye karşısındaki çarpıcı görüntü hiç de yabancı gelmiyordu. Yanlışlıkla genç kızın odasına girdiği o gece de bu görüntüyle aklını başından almıştı.

Jessica ise onun bütün olanlardan sonra böyle rahatça yatağında uzanıyor olmasına, bir de öfkeli olduğunu ima etmesine inanamayarak baktı. Gözleri kızgınlıkla yanarken, biçimli dudaklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Ama ne yaparsa yapsın sert sözler bir lav gibi dudaklarının arasından

püskürdü. "Öfke ve ceza mı? Siz bayım, bana ceza verebilecek en son insansınız! Şimdi yatağımı ve evimi terk edin!"

Yatağın tülünü iterken ve öfkeyle söylenirken, ayağı tüle takılınca kendini sakar bir ördek gibi yerde buldu. Küfrederek kalkmaya çalışırken genç adamın başı perdelerin arasında gözüktü. "İyi misin?" Sesinde eğlenen ifadeyi saklamaya gayret etmiyordu. Jessica'nın öldüren bakışlarına alayla kaşlarını kaldırdı.

"İyi miyim öyle mi? Hayır efendim, iyi değilim! Sen burayı terk etmedikçe de iyi olacağımı hiç sanmıyorum!" derken ayağını geceliğinin eteğinden kurtarıp kalkmaya çalıştı. Güya gururlu bir leydi gibi asil bir şekilde yatağı terk etmeyi düşünmüştü. Şu duruma bak! Yerlerde sürünerek onun eğlencesi olmuştu.

Kalan son gurur zerresiyle çenesini havaya dikerek giysi odasına daldı. Odanın ortasına dikilerek kıyafetlere baktı. Aklı kesinlikle ne giyeceğinde değildi. Giyinme odasının kapısından genç adamın sesi geldi.

"Yeniden bir dolap oluşturmaya mı çalışıyorsun? Onu Paris'te yaptığını sanıyordum."

"Senin paranı harcamadım merak etme, o kadar da küçülmedim." Uzandığı elbisenin rengine bile dikkat etmeden çekti. Kapı öfkeyle çarpıldığında karanlıkta kalan odanın ortasında dondu. Dante'nin nefesini yakınında duyumsamasına rağmen kapıldığı titreme, çenesinden bedenine yayılmaya başlamıştı.

"Para en son düşündüğüm şey! Siz iki aptal ne halt ettiğinizi bilmiyorsunuz! Ya başınıza kötü bir olay gelseydi? Habersizce çekip gittiniz! Sizi nerede arayacağımı bile bilmezken, iki aptal gibi hareket ederek ülkeyi nasıl terk edersiniz? Tanrı'ya şükür, Sean sizi görüp haber verdi."

Karanlık, söylenen öfkeli kelimeleri yutuyordu. Karanlığın sindirdiği bu kızgın kelimeler boğuluyor, Jessica'nın kulağına cansız hırıltılar olarak doluyordu. Aniden bütün hava

tükendi. Hayali eller gırtlağına sarılıp nefes almasını engeledi. Elinde tuttuğu elbise yere düşerken, bedenini kollarıyla sararak titremesini durdurmaya çalışması nafileydi. Dudaklarından kaçan acı dolu inlemeyle olduğu yere çökerek nefes almaya çalıştı. Lanet olsun! Ciğerleri verdiği emirleri yerine getirmiyordu.

Dante öfkeli söylemine kızdan herhangi bir cevap gelmeyince karanlıkta onun olduğu yere elini uzattı. Ancak parmakları sadece boşluğa dokunmuştu. Geri dönüp çarptığı kapıyı açtı. Onun yerde kıvrılmış görüntüsüyle karşılaşınca göğsü endişeyle sıkıştı. İki adımda ulaştığı kızı kucakladı. "Jessica sevgilim, neyin var? Jessica bana cevap ver!"

Kızın birbirine çarpan dişleri cevap vermesini olanaksız kılıyordu. Buz gibi olmuş bedenini sıkıca kucaklayıp odadan çıktı. Yatağa kucağındaki kızla birlikte oturdu. Bembeyaz yüzü, acı çekiyormuş gibi çatılmış kaşları ve sımsıkı kastığı dudakları daha da endişelenmesine neden olmuştu.

"Sevgilim, bana bak! Jessica!"

Genç adamın sesiyle gözlerini korkarak açtı. Aydınlıktaydı. Şükürler olsun! Rahatlayarak yapışmış ciğerlerine havayı çekti. Ciğerleri yanınca öksürmeye başladı.

"Tamam, sakin ol ve derin nefes al."

Jessica verilen komutlara uymaya çalıştı. Dante onu kucağından indirmeye korkarak sıkıca kucakladı. "Şimdi ne olduğunu anlat bana." Duyduğu korku, sesine yansımıştı.

"Annemle babam... O yangında öldüğünde... Mezarlıkta tabutun... İndirilişini ve üzerine... Toprak atılırken... Büyük bir korkuyla havasız kaldıklarını... Ve... Nefes almayacaklarını düşündüm. Onların öldüğünü biliyordum ama bu duygudan bir türlü kurtulamadım."

"Bu nedenle gece yatarken odanda mutlaka bir mum sürekli yanıyor."

Başını sallayarak onayladı. "Çok karanlık olmadığı zaman ya da yanımda birileri olduğunda bu kadar etkilenmiyo-

rum. Ancak giyinme odası birden karanlığa büründü. Penceresi de olmadığını biliyordum."

Dante dudaklarını alnına bastırarak onu daha çok kendine çekti. "Aşkım, yanında ben varım. Seni gelebilecek veya olabilecek her kötülükten korurum."

Ya beni senden kim koruyacak düşüncesini geldiği gibi kovan Jessica, onun kollarının güvenli sıcaklığında olmanın tadını çıkarttı. Evet, ona kızgındı ama şu an düşüncelerin onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Kollarıyla saran genç adamın çıplak olduğunu vurulan kapının sesiyle fark edebildi. "Yüce Tanrım! Dante çıplaksın, Lorna kapıda!" Kendini kurtarmaya çalışırken onun bedeninde olan değişimler bariz hâle dönüşmüştü. "Bırak beni ve üzerine bir şeyler giy!"

"Şu an bulunduğum durumdan oldukça memnunum," diyen konuşması kapıdan gelen yeni tıklamayla yarım kaldı. Jessica kucağından kayarak yere indi. Genç adamı yatağa iterek perdelerini çekti. "Zavallı kadın kalp krizinden ölmeden önce..." diyerek cümlesine ara verip pantolonunu perdesini çektiği yatağa fırlattı. "Şunu giy üzerine!"

Perdenin arkasından gelen boğuk ve erkeksi kıkırdamalar sürerken Lorna temkinli bir ifadeyle içeri girdi.

Dante üzerine pantolonunu geçirirken genç kadın ve oda hizmetçisinin mırıltılarını ve giyinirken çıkan hışırtıları duyabiliyordu.

Kahvaltıya kalacağını düşünmediği Dante'nin rahat bir ifadeyle masaya oturuşunu ve yemeklere yoğunlaşmasını şaşkınlıkla izledi. Neden ısrarla burada ve çevresinde olmak istediğini anlamıyordu.

Dante bir ara, "Bugün buradan taşınıyorsun," deyince çatalı tutan eli havada kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin ayrı bir evde kalmanı istemiyorum."

Jessica gözünü devirerek, "Nerede kalmamı istiyorsun?" dedi bıkkın bir ifadeyle.

"Yanıma taşınıyorsun."

"Çok özür dileyerek buna kimin karar verdiğini sorabilir miyim?" Genç kadının sesi genç adama gerekenden daha fazlasını söylüyordu.

Dante ona saçma bir soru sormuş gibi baktı. "Elbette ben."

Jessica'nın çığlık atma isteği sınırlarını zorlarken sıktığı çatalı bıraktı ve arkasına yaslandı. "Peki, benim fikrimi sordun mu?"

"Gerek görmedim. Memnun olacağını düşünüyorum."

Kaba, düşüncesiz, nezaketten nasibini almamış... İçinden saydığı genç adama ait özellikler sakinleşmesini sağlayacağına siniri daha da zıplamıştı. "Ah elbette, Ekselansları evleneceğiz diyor evleniyoruz! Evi değiştir diyor değiştiriyoruz! Yanıma taşın diyor taşınıyoruz! Bütün buna ek olarak iki iş yerimi senin yüzünden değiştirdim! Tanrı aşkına, neyim ben? Çingene torbası mı oradan oraya taşıyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum! Sen istediğin cehenneme gidebilirsin!"

Kucağındaki peçeteyi masaya fırlatarak kalktı. Genç adam onun öfkeyle salınan kalçalarını izlerken kız odayı terk etti. Bu kadınları asla anlayamayacaktı. Ne istediklerini bilse tüm iyi niyetli azizlere mum yakacaktı. Sürekli *metres görünümlü karınım* diyerek şikâyet ederken, şimdi yanına taşınmasını isteyince kıyameti koparmıştı.

"Jessica senin zerre kadar aklın yok, tatlım! Adamın peşinden oradan oraya itirazsız sürünüyorsun. Neden? O istiyor diye..."

Büyük gürültü ve kavgalarla sonunda bu saray yavrusuna taşınmıştı. Giriş holünde paketlenmiş eşyaların arasında

öylece dikilirken, Dante işleri olduğunu söyleyerek çıkıp gitmişti. Meşe kapı arkasından kapanırken çevresine boş gözlerle baktı. Daha önce de geldiği bu ev kendisini çok yalnız hissettirecek kadar yabancıydı. Genç adamın kabaca bırakıp gittiği antrede ne onun eşi ne de bu evin hanımıymış gibi hissedemeyerek kalakalmıştı. Oysa gerçek bir evliliğe atılan ilk adımın onu mutlu edeceği düşüncesindeydi. Ne kadar da yanılmıştı!

Çalışanlarla tanıştırılmadan, Lorna ve Nobel tarafından taşınan eşyaların geri kalanları arasında, ne yapacağını bilemeyen evin uşakları ve hizmetçileri kadar tedirgindi. Gözlerinde okudukları ifade Ekselanslarının malikâneye metresini yerleştiriyor olduğuydu. Böyle bir durumdan en az kendisi kadar rahatsız olmuş görünüyorlardı.

Zoraki bir tebessümle, "Sanırım tanışmamız gerekiyor," dedi. İki uşak, aşçı ve dört hizmetçi sanki yeni akıllarına gelmiş gibi aceleyle genç kadını selamlayıp isimlerini söylediler. Uşaklar Kenwood ve Earland, hizmetçiler Brina, Deirdre, Molly ve Penelope'ydi. Mahcup bir şekilde kendisine hizmette ellerinden geleni yapacaklarını hevesle mırıldanarak kızın geriye kalan eşyalarını yukarıya taşıdılar.

Jess tanışma faslını da aradan çıkarınca, derin bir nefes alarak holü incelemeye başladı. Mermer ve ahşapla kaplanan girişten başlayan zenginlik hiçbir masraftan kaçınılmadığını gösteriyordu. Dante her şeyi yeniden kazansa da gösterişe fazla düşkün olmadığı eve girenler tarafından fark edilebilirdi. Karşılaştığı zorlukları düşününce ve zindanda geçen o iki yılı, yüreği acıyla kasıldı.

Girişte durduğu için mutfak tarafından gelen fısıltılar çalışanların durumuyla ilgili yorum yaptığını gösteriyordu. Öfkesi kendisini yavaş yavaş ele geçirirken onu burada bırakan adama ağzına gelen küfürleri saymak istiyordu. Birlikte yaşamayı düşündüğü karısını bir un çuvalı gibi kapı önünde bırakıp giden kocaya öfkesini göstermekten çekinmeyecekti. Bir ara inatla burada oturarak onun eve dönmesini beklemeyi

bile düşündü. Şaşkın bakışlarını ve yüz ifadesini düşünmek gülümsemesine yol açtı.

"Leydim?" diyen sese döndüğünde, adı Brina olan kız odasına kadar eşlik edeceğini söyleyerek onu merdivenlere yönlendirdi. Sarışın kız çilli bir surata sahip, ince ve sevimliydi.

Merdiven üst katlarda özel odalara doğru uzanan koridorlara ulaşıyordu. Kız önünde durdukları odanın kapısını araladı. Bu daha önce kaldığı genç adama ait olan oda değildi. Bu durum bir taraftan onu kızdırırken bir taraftan da rahatlatıyordu.

Kuzeydeki ormana ve bahçeye bakan odada kimsenin kalmadığı soğuk havasından belliydi. Brina koşarak şömineyi tutuşturmaya çalıştı. Bordo ve pembenin asaletiyle döşenmiş olan oda ortada bulunan büyük sayvanlı yatakla daha gösterişli hâle gelmişti. Batmakta olan güneşin son ışıkları kaybolmuştu. Oda kararmaya başladığı için yaldızlı şamdanlardaki mumları yakarak, başka bir emri olup olmadığını soran Brina'ya teşekkür etti. Şapkasını çıkarıp şöminenin önünde duran sehpaya bıraktı.

İpek duvar kâğıtları üzerinde parmaklarını gezdirdi. Yerdeki uzun tüylü şark halısı bulutların üzerinde yürüyormuş hissi veriyordu. Gördüğü ilk kapıyı açtı. Banyo olarak kullanılan küçük bir odaydı. Diğer kapı giyinme odasıysa...

Arada kalan kapıyı açtığında tahminlerinde yanılmadığını gördü. Daha önce kaldığı genç adamın yatak odasıydı. Dante'nin o kapıyı kullanacağını düşünmek çocukça değildi. Genç adam kocasıydı ve elbette bu kapıyı kullanmak isteyecekti.

Kırılan ve incinen kalbi onursuzca hızlanıp, göğüs kafesini döverken asla yaşadıklarından ders almayacağını biliyordu. Ondan ne kadar uzak durursa o kadar az incinecekti. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Odaya adım atarken daha önce de dikkatini çeken mermer şömine üzerindeki

resme yaklaştı. Gerçekten de böyle mi görünüyordu? Kendini şuh ve seksi bir kadın olarak düşünmemişti. Ancak bu resimde Armand'ın da dediği gibi ruhunu kaybetmiş, sadece bedeniyle orada olan etkileyici bir kadın gibi görünüyordu.

Bu resimdeki kadının Jessica olduğunu biliyor muydu? Kutsal bir eşya gibi davrandığına göre bu soruya *hayır* cevabını rahatlıkla verebilirdi. Resmin genç adamı etkilediği belliydi ama genç kadına ait olduğunu bilmiyordu. Aptalca umuda kapılmak hiç ona göre değildi.

Dante'nin gerçekten karısı olarak geçireceği bu ilk gecede genç adam eve dönmeye niyetli miydi acaba? Ama gelmedi Dante... Genç kadın yalnız başına yemeğe oturdu. Çevresinde dönen hizmetçiler servisi yaparken ve önüne bırakılanları isteksizce yerken dalgındı.

Tam o anda odaya Lorna girdi. "Yanlış odaya yerleştirildiğinizi söylediler. Sizin yan odada kalacağınızı düşünerek eşyalarınızı oraya yerleştirmiştik." Kadın nerede hata yaptığını anlamayarak çaresizce baktı.

"Orası Dük'ün odası, neden böyle düşündün anlamıyorum."

"Çünkü Ekselanslarının emri böyleydi."

Jess elinde olan ekmeği bırakıp dikkatle ona baktı. "Ekselansları eşyalarımı onun odasına yerleştirmeniz için emir mi verdi?"

"Evet, hanımım."

Kızaran yanaklarıyla kadından bakışlarını kaçırdı. Bütün iştahı kapanmıştı. Konuşurken sesi soğuktu. "Eşyalarımın yan odada olması daha mantıklı. İlgilenir misin lütfen?"

Lorna verilen emri yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı.

72. Madde:

Deniz bir erkeğin nihai evidir. Denizci, limanlardaki aldatmacaya rağmen eninde sonunda evine döner.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 27

Sean'ın gönderdiği not nedeniyle Jess'i eve bırakıp çıkan Dante, arkadaşıyla buluşmak için St. James Caddesi'nde bulunan Clubhouse'nin önünde arabadan indiğinde vakit akşamüstüydü.

1674 yılında inşa edilen bu erkekler kulübü birkaç kez tamirattan geçmişti. Victoria stili çatısı dışında kalan kısımları Portland taşından inşa edilmişti. Ön cephesi Fransız motiflerle süslenmişti. Üç katlı binanın dışı beyaz ve azure boyadandı. Yemek salonu, bilardo salonu, oyun ve dinlenme salonu, toplantı özel salonuyla centilmenlerin vakit geçirmekten hoşlandıkları bir mekândı.

Merdivenleri çıkıp şık mekâna adımını attı. Genç adamın bilardo salonunda olduğunu öğrenince oraya yöneldi. Jess'i tek başına öylece bırakmaktan dolayı vicdan azabı çekse de, Sean'ın önemli bir haberi olmasa ona not yollamayacağını biliyordu. Karısının kızgınca bükülen dudaklarına, eşsiz bedenine daha sonra zaman ayırabilirdi.

Sean köşedeki bilardo masasında oyalanıyordu. Onun geldiğini görünce yan tarafta duran istekayı uzattı. Dante'nin tek kaşını kaldırarak, "Beni bilardo için mi aceleyle çağırdın?" sorusuna cevap vermeden önce topları ortaya toplayıp yerleştirdi.

"Sana vereceğim haberleri dinlerken birkaç tur döneriz diye düşünmüştüm. Tabii yenilmek gururunu incitiyorsa dinlenme salonuna da geçebiliriz."

Yan duvarlarda yanan apliklerin altın ışığa boğduğu salonda birkaç centilmen bilardo oynuyor, sohbet ediyor ve iki uşak onlara hizmet ediyordu. Bu saatlerde genellikle boş olan kulüp, bir saat sonra fazlasıyla dolacaktı. White, erkek kulübü olarak sadece belirli bir unvana sahip olanları alırken, burası düşük unvana sahip olanları, genellikle baronları ve ünlü kaptanları ağırlıyordu.

İlk vuruş için topları işaret eden Sean geri çekildi. Dante vuruşunu yapmaya hazırlanırken de konuşmaya başladı. "Senin Albay iki yıl önce aniden kolonilere atamasının yapılmasını istemiş. Donanmada dolaşan haberlere göre pis bir işe bulaştığı söyleniyor. Üstlerinin haberi olmadan ve pis işlerinin kokusu yayılmadan kaçmak en iyisi diye düşünmüş olmalı. Şu sıralar kesin dönüş yapmış. Bir arkadaşımın söylediğine göre tekin olmayan adamlarla sık sık buluşuyormuş."

Dante yaptığı vuruşa ara verip doğruldu. "Bana isim lazım, iki yıl önce neden kaçtığıyla ilgili bilgi olmadan peşine düşemem."

Sean ilk vuruşunu yapıp masanın çevresinde dolaştı. "Bir isim var, Kaptan Soames, lakabı Hayalet. Kim olduğu, nerede ikamet ettiği belli değil. Albay'ın pis işlerini hallettiği söyleniyor."

"Kaçakçılık işinde kilit isimlerinden biridir mutlaka. Birbirlerinin her türlü alçaklığını bildikleri için konuşmayacaktır."

"Neden Albay üzerinden çalışmıyoruz? Şöyle elit bir köşeye çekip konuşmaya ikna edebiliriz."

Dante teklifi arsız bir sırıtışla karşıladı. "Bundan büyük zevk alacağınla ilgili bir his taşıyorum. Ama konuşmaz. Elimizde delil olmadan ikna edilmesi zor bir adam. Ayrıca gözü kara..."

"O zaman Hayalet avcısı olacağız desene." İki genç adam kahkahalarla gülerken çevredeki bakışları üzerlerine çektiler.

Çekişmeli bilardo oyunu sırasında önce ceketlerden sonra boyun bağlarından kurtulmuşlar, rahatlayarak ve birbirlerine sataşarak oyunu iddialı bir hâle dönüştürmüşlerdi.

"Eee sıkıntılı olduğun konuyu halledebildin mi?" Sean uzanıp, topa vururken sesindeki muzip ifade Dante'nin gözünden kaçmamıştı.

"Bütün sorunlarımı tek çatı altında toplamaya karar verdim ve harekete geçtim."

Sean şaşırmış bir tavırla gözlerini irileştirdi. "Ciddi olamazsın! Sıkıntının kaynağını yerleştirdiğin çatı tepene çöker ve enkaz altında kalırsan parmağımı bile kıpırdatmam."

Dante omuzlarını silkerek, "Niyetimin ciddi olduğunu göstermem lazımdı. Bana ait olanın elimin altında olması daha iyi. Kontrolü kolaydır," dedi.

Sean'ın alaycı kıkırdaması ve başını sallayarak *sen aptalsın* ifadesi Dante'nin öfkeyle toplara vurmasına neden oldu.

"Dostum, senin sıkıntı kaynağının hiç kolay olmadığını Paris gezisi sırasında gördüm. Sana ait olup olmamasına gelince sanırım bir yanlışın var. Ben olsam şöyle düşünürdüm. Asıl kim kime ait?"

Dante çatılmış kaşlarla arkadaşına baktı. Piç, pis pis sırıtıyordu. "Senin de günün gelecek, dostum! Attan düşmüşe döndüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler üzerine Sean'ın gözlerinin önüne gelen asi yüz moralini bozdu. "Mümkün değil, dertsiz başıma bela saracak kadar aklımı kaçırmadım."

Mantıklı tarafının söylediği bu sözlere, varlığını derinlere gömdüğü tarafı bir yerleriyle kahkahalarla gülerek moralini birkaç basamak daha aşağıya çekti.

"Sezonun son balosunda evliliğimizi açıklamayı düşünüyorum."

Sean bir an daldığı düşünceden Dante'nin açıklamasıyla sıyrıldı. Siyah kaşları hayretle havalandı. Gri gözlerinde sataşan pırıltılarla, "Şaka yaptığını söyle," diye takıldı.

"Şaka yapmıyorum."

"Onunla sadece tutkularını tatmin etmek ve intikam için evlendiğini sanıyordum."

Dante'nin ciddi ve saldırmaya hazır bakışlarını görünce, attığı kahkahanın ardından *tamam dostum* der gibi iki elini birden havaya kaldırdı. Tam bu anda yan masada tek başına oturan ve elindeki içki bardağıyla oynayan delikanlıyla göz göze geldiler. Sean ellerini indirirken bu tanıdık yüzü ve gözleri nerede gördüğünü düşünüyordu. Ensesindeki tüylerin diken diken olması bir uyarıydı ama neye karşı?

Delikanlı, Sean'ın kendisine baktığını görünce yüzünü diğer tarafa çevirdi. Başındaki peruk ve sanki üzerine büyük dikilmiş gibi duran mavi kıyafetleri içinde artık iyice kalabalıklaşmış olan salonda yalnız görünüyordu. Çevresinde olan biteni izlemekten başka bir davranışta bulunmuyordu. Neden bu kadar üzerinde duruyordu ki? Geniş omuzlarını silkeleyip yeniden arkadaşına döndü.

"Peki, bu haberi Düşes'e verdin mi?"

"Hayır, sürpriz olacak."

İki genç adam bir süre sessizlik içinde oyunlarına devam ettiler. Sean bir ara izlendiğini hissedip, gözlerini çevirdiğinde yine delikanlıyla göz göze geldi. Telaşlı bakışlar bir anda te-

pesine indirilen bir yumruk gibi genç adamı sersemletirken, elindeki bilardo sopasını çarparak masaya attı. Dante onun bu davranışı sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

Telaşlanan Sean, "Bir tanıdığımı gördüm, hemen dönerim!" diyerek yan masaya yürüdü. Lanet olası Yeraltı Cadısı bunu da mı yapmıştı?

Sean'ın kendisini tanıdığını ve ona doğru yürüdüğünü görünce kaçmak için ayağa fırladı ama kurtulmasına asla izin vermeyecekti. İki adımda dibinde biterek kolundan yakaladı. "Sanırım seninle konuşmamız gerekiyor, delikanlı!" diyerek parmaklarını geçirdiği kolunu bırakmadan çıkışa yöneldi.

Beatrice, tanınmış olmasından dolayı içinden geçirdiği binlerce küfrün bir kısmının dudaklarından dökülmesine engel olamayarak kendisini sürükleyen adama yetişmeye çalışıyordu. Kahretsin! Ya Dante'ye söylerse? Ama söyleyecek olsaydı onu böyle telaşla sürükleyerek dışarı çıkarmazdı.

Bu rahatlatıcı düşünceyle kapıdan çıkartılırken kolunu kurtarmaya çalıştı. "Bırakın kolumu! Sizi tanımıyorum!"

Sean, kabalaştırılmış bir sesle konuşan ve kendini kurtarmaya çalışan kıza dönüp bakmadan merdivenlerden indi. Beatrice, sürüklendiği tenha ve karanlık sokağa girmemek için tüm gücüyle karşı koymasına rağmen, kendisinden kat kat iri ve güçlü olan adamı durduramadı. Nihayet kolunu tutan parmaklar kızı savurarak bıraktı.

"Evet, bana bu son çılgınlığının sebebini açıkla!"

Dante de öğrenmiş olsa en az bu kadar öfkeli olurdu. Ancak onun neden böyle tepki verdiğini anlamıyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, bayım. Şimdi izin verirseniz gitmek istiyorum."

Sean kendisini aptal yerine koymaya çalışan kıza iyice yaklaşarak, eğilip hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan gözlerle baktı. "Demek oyun oynayacağız, öyle mi?"

Beatrice evden erkek kılığında kaçarken gecenin böyle sonlanacağını düşünmemişti. Lanet ispiyoncu, genç kızı ta-

nmıştı. Geri dönüp Dante'yi bu durumla ilgili haberdar edip etmeyeceğini bilemiyordu.

Üstelik bu kadar yakınındayken son derece ürkütücü görünüyordu. Karanlık sokakta kendini hiç de güvende hissetmeyerek yutkundu. "Sizi ilgilendiren en ufak bir nokta bile yok," diyerek genç adamı geçmeye çalıştı ama korkutucu bir gölge gibi dikilen adamın gözleri avını yakalamış kurt gibi karanlıkta parlayınca titreyen dizleri bir adım daha gitmeyi reddetti. O, pervasız Beatrice, asla korku nedir bilmeyen ve her aptalca işe burnunu sokan kız, ilk defa korktuğunu kabullenmek istemeyerek diklendi. "Şimdi bayım, yolumdan çekilin, gideceğim!"

"Ancak ben izin verirsem..."

"Ne demek ben izin verirsem? Beni durdurabileceğinizden şüpheliyim, bayım!"

Sean onun sesindeki titreşimleri duyunca zaferle sırıttı. Bu cadıya iyi bir ders vermek şart olmuştu. Hazır ayağına kadar gelmişken ve korkmaya başlamışken biraz daha üzerine gitmesinin bir zararı olmazdı.

"Pekâlâ, denemek mi istiyorsun? Hadi bana ne kadar güçlü, pervasız ve cesur olduğunu göster, küçük kız!"

Genç kız onun alaycı bir ton yüklediği sesindeki gizli eğlenmeyi seçebiliyordu. Lanet pislik! Bu gece hangi şeytanları kızdırmıştı ki bu adamla karşılaşmıştı? Kendi kendisine ondan çekinmediğini ve korkmadığını söyleyerek, birkaç adım atıp yanından geçmeye çalıştı. Ancak duvara çarpan bedeninin adamın bedeniyle ezildiğini ve ciğerlerine baskı yapıp, nefessiz kaldığını fark edinceye kadar çoktan kapana kısılmıştı. Kurtulmaya çabaladıkça daha fazla sıkıştırılıyor ve onun erkeksi sert bedenini, ciğerlerine dolan kokusunu ve hızlı nefes alış verişlerini daha çok hissediyordu. "Bırak beni seni domuz!"

"Sana bir ders vermeden olmaz, Yeraltı Cadısı!" Genç adamın sesi kesik kesik ve hırıltılı çıkıyordu. Beatrice bu teh-

dit üzerine korkuyla genç adama tekme atmaya çalıştı. Bacakları onun tarafından kıstırılınca bu defa tam ağzının dengine gelen kaslı göğse dişlerini geçirdi. Genç adamın inlemesinin acıdan dolayı olmadığını anlayabilecek kadar zekâya sahipti. Kollarını bedenleri arasından çıkarmaya çalıştıkça çember daha da daraldı ve bir süre sonra hiç kıpırdayamaz bir duruma geldi. Bu mücadele ikisini de nefes nefese bırakmıştı.

Sean içini dolduran vahşi arzuyu serbest bırakıp, aniden eğilerek kızın dudaklarına kapandı. Bu öylesine uzun süredir hayalini kurduğu bir istekti ki, hırsla yapıştığı dudakların tadını aldıkça daha fazlasını istiyordu. Kız dudaklarını kurtarmaya çalışınca, parmaklarını saçlarının içine geçirip başını sabitledi.

Beatrice uğradığı saldırıdan kurtulmaya çalıştıkça daha fazla mahkûm oluyordu. En sonunda mücadeleyi bırakıp hareketsiz kaldı. Bu davranışının adamı vazgeçireceğini düşünüyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen öpücük, içinde bir yerlerde farkındalığa dönüştüğünde ve sıcak bir his bedenine yayılmaya başladığında genç adamın ağzına doğru inledi. Sesin kendisinden çıktığını anladığında ise yeniden kurtulmak için kıvranmaya başladı.

Sean artık kendisini kaybetme noktasına hızla yaklaştığını düşünerek, sağduyusunu devreye sokup kızdan güçlükle uzaklaştı. Alev alev yanan bedeni rahatlamak için ölüyordu. Karanlığa alışan gözleri karşısında duran erkek görünümlü kızın perişanlığını görmüştü. Kendisini iterek ondan uzaklaştı.

"Sanırım bu ders seni bir müddet idare eder. Bir daha seni gece, herhangi bir mekânda görürsem -ki bu ister kadın gibi giyin ister erkek gibi fark etmez- Dante'nin kız kardeşi olduğuna bakmadan başladığım işi bitiririm!"

Bu zalimce ve tehdit kokan sözlerden sonra afallamış kızı kolundan tutup, sürükleyerek fenerlerle aydınlatılmış caddeye çıkardı. Geçen bir arabayı durdurup, "Bu delikan-

lıyı evine bırakın, herhangi bir yerde inmeye niyetlenirse izin vermeyin, çok sarhoş, ne yaptığını bilmiyor!" diyerek adamın eline yüklüce bir para sıkıştırarak kızı kapıdan içeri ittirdi. "Umarım dediklerimi anlamışsındır!" dedikten sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Beatrice başına gelenlere inanamayarak hareket eden arabanın içinde dolu gözlerle oturuyordu. "Seni lanet piç! Bu yaptığına pişman olacaksın! İnan bana, ödeyeceksin!" Öfke dolu hırçın söylenmelerini sadece kendisi duysa da bir gün bu sözlerin gerçeğe dönüşünü Ekselansları görecekti.

Sean allak bullak bir yüz ifadesiyle yeniden girdiği kulüpte Dante'nin bıraktığı gibi düşünceleriyle boğuştuğunu gördü. Bu gece arkadaşı ve kendisi için hiç de eğlenceli geçmiyordu doğrusu. Sıkıntıyla daha önceden yarım kalan kadehini bir dikişte bitirdi.

Gecenin geriye kalanında suskundular. Bir müddet sonra sıkılıp mekândan ayrıldılar. Dante eve yönelirken Sean sıkıntıyla limana doğru yola çıktı.

Geç vakit eve giren Dante sessizce odasına çıktı. Kapıyı yine aynı sessizlikle aralayıp sabırsız adımlarla yatağa yürüdü. Beklediği ayartıcı görüntü yerine boş bir yatak bulunca öldürücü bakışlarını iki oda arasındaki kapalı kapıya çevirdi. İki adımda ulaştığı kapı açılmayınca öfkeyle yumruğunu geçirmemek için derin bir nefes aldı. Alnını bıkkınlıkla kapıya yasladı.

İçinden taşanlar dudaklarından dökülürken yaptığı bu sessiz itirafı sadece kendisinin duymuş olmasından memnundu. "Jess, Jess, Jess... Sana hasret öldüreceksin beni. Her

gece sensizliği çırılçıplak ruhuma giyinmekten bıktım. Oysa o çıplaklığımı seninle sarmalamak istiyorum. Senden her kurtulmak istediğimde yüreğime saplanmış bir diken gibi acı veriyorsun. O acının intikam olduğunu düşünürdüm. Seni örselersem, harabeye döndürürsem geçecek zannederdim. Yüreğimdeki dikenin sen olduğunu bilmiyordum. Çekip çıkardığım anda sen kaybından ölürüm ben!"

Aptalca konuştuğunu fark edip kapıdan ayrıldı. Karısı olarak bu evdeki ilk gecesinde kollarında olsun istemişti. Onun kendisine ait olduğunu hissetmek istiyordu. İntikamın canı cehenneme! Kocası, sevgilisi, âşığı olmak, kuytularında kendini kaybetmek, sabaha kadar adını sayıklamasını ve inlemelerini dinlemek istiyordu. Bu uğurda her şeyini kaybetmesi gerekiyorsa kaybedecek lakin onu kazanacaktı.

Elinde toparladığı gömleği bir kenara fırlatıp attı. Pantolon da aynı akıbete uğradı. Köşedeki leğende temizlendikten sonra asabi bir sesle homurdanarak yatağa girdi. Bir gece daha, buna fazla katlanmayacaktı.

Ertesi gün Londra'nın her köşesi dedikodu kazanıyla kaynamaya başlamıştı. Edinburgh Dükü'nün metresini malikânesine yerleştirmesiyle yer yerinden oynadı. Kınayanlar, kıskananlar, gizli gizli iç çekenler, deli cesaretine sahip genç adamın yaptığını anlayamayanlar, hayıflanan kız anneleri...

Bu dedikoduların henüz ulaşmadığı malikâne güne başlamıştı. Ulaşsa da Dante için değişen hiçbir şey yoktu çünkü karşısına dikilecek her türlü dedikodu ve engeli umursamamaya karar vermişti.

Sabah, mavi zemin üzerine beyaz çiçekli elbisesi içinde tüm güzelliği ve nahifliğiyle yemek odasına giren genç kızı gören Dante, elindeki gazeteyi katlayıp masaya bıraktı. Göz-

lerini alamadığı genç kadın ona bakmadan, "Günaydın," diyerek yerine oturdu.

"Günaydın Düşesim." Dante'nin cevabına ilgisiz bakışlarını bir anlığına ona çevirerek cevap verdi Jessica. Peçetesini kucağına seren genç kadına servis açmak için koşturan uşak ve hizmetçiler, kızın tabağını hazırlayıp önüne bıraktılar.

Dante onun sessizce kahvaltısına yoğunlaşmasına içini çekerek, "Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Jess onun sorduğu soruyu, "Konuşmak hiçbir sorunumu halletmiyor. Özellikle kendi bildiğini okuyan ve dinlemeyi bilmeyen kontrol düşkünü bir adama ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," derken kahvaltısına devam ediyordu.

"Sen bana kızgınsın. Seni taşınmaya zorladığım ve dün bırakıp gittiğim için..."

Saklamaya çalışsa da öfke içinde çınlıyordu. "Neden kızgın olayım? Sonuçta ben kimim ki? Ekselanslarının metresi!"

"Sürekli kendini aşağılamaktan bıkmadın mı?"

"Bunu siz yapıyorsunuz! Bana gerek kalmıyor!"

"Buraya getirerek seni aşağıladığımı mı düşünüyorsun?"

"Başka ne gibi bir amacın olabilir? Düşünüyorum, karşıma bana olan büyük nefretin ve intikam duygun çıkıyor!"

Dante onun bu kadar kanıksamış olmasına hak verse de kendini anlatamamış olmaktan rahatsızdı. "Seni ait olduğun yere getirdim. Burada olman gerekiyordu, hatalı davrandım."

Jessica gözleri iri iri olmuş ona bakarken, açık kalan ağzını kapatmayı akıl etti. "İnanamıyorum, Ekselansları hatalı olduğunu kabul etti! Tanrım! Yüzyılımızın en büyük itirafı! Sadece benim duymam ne kadar acı!"

Dante kızmak istemiyordu, sakin kalmaya zorunluydu ama o böyle sivri dilli bir şekilde alay edince gerilen sinirlerine yenik düşüyordu. "Pekâlâ, alaylarını kendine sakla. Bugün için bir program hazırladım. Kahvaltın bittiyse kalkalım mı?"

Genç kadın bu sabahın böyle geçeceğini yüz yıl düşünse de tahmin edemezdi. Bu tanıdığı Dante değildi. Sabah sabah içmiş olabilir miydi? Dikkatli bakışlarını masadan sakince kalkıp peçetesini bırakan adama dikmiş, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl bir programmış bu? Geçen parkta karşılaştığımız gibi bir sürpriz hazırlıyorsan unut gitsin. Burada kalmayı tercih ederim."

Dante kıza yaklaşarak ayağa kaldırdı. "Gel benimle, seni üzecek bir olay olmayacağına söz veriyorum."

Peşinde hayretten hayrete düşen Jessica'yla beraber evden çıktı. Genç kadın son anda şapkasını ve şemsiyesini ancak alabilmişti. Mermer merdivenlerin dibinde bir araba duruyordu. Şu son çıkanlardan, tehlikeli görünen, iki kişilik olanlardan...

Jess genç adamın arabaya yürüyüşünü ve kendisine yardımcı olmak için bekleyişini izliyordu. Yaklaşıp onun yardım etmesine izin verdi. Yanına yerleşen Dante dizginleri eline alarak arabayı hareket ettirdi.

Bahçenin çakıllı yolunda tekerleklerin ve at nalının boğuk sesleri arasında, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Dante'nin çekici yüzünde oluşan çapkın ifade ve kıvrılan dudakları nefesini kesti. Onun cevap vermemesi üzerine kayan şapkasını düzelterek konuşmama kararı aldı. Sarsıntılarla giden arabada omzuna değen güçlü bedenin varlığını iliklerine kadar duyarken, etkilenmemek için uzaklaşabileceği bir yer yoktu.

Demir kapıları geçtikten sonra şehrin batısına yöneldiler. Cadde ve sokakları geçerken ve şehri geride bırakırken, iyice meraklanan Jess soru sormamak için dudaklarını sıktı. Hava öylesine güzeldi ki tadını çıkarmaya karar verdi.

Çıktıkları kırlık alanda yol tenhalaşmıştı. Tek tük ağaçlar yerini sık koruluk ve ormana bırakırken Dante arabayı durdurdu. "Sıra sende. Çiftliğe kadar kullanmak ister misin?"

diyerek dizginleri genç kadına uzattı. Jess bir an korku dolu gözlerle baktı ve başını *hayır* anlamında salladı.

"Hadi, sana ata binmeyi öğreteceğime söz vermiştim. Bugün arabayı kontrol etmeyi öğrenerek işe başlıyoruz."

"Ben senden böyle bir söz vermeni istemedim."

Kızın sıkılı yumruğunu açıp, içine dizginleri sıkıştırarak üzerine parmaklarını kapattı. Küçük ellerini kendi eline alıp, "Çok çekmemelisin, çok da gevşek bırakmamalısın. Çok çekersen atların ağızlarını acıtabilirsin, gevşek bırakırsan özgür olduğunu düşünüp kendi isteğine göre davranır," derken dizgini uygulamalı olarak gösteriyordu.

Atlar kızın huzursuzluğunu fark etmiş gibi yerlerinde kıpırdandılar. Simsiyah iki asil attı. Uzun kuyruğu ve parlak yeleleriyle güneşte göz alıcı duruyorlardı. Genç kadın avuçlarında duran iki güçlü kuvvetli varlığın denetiminden korkuyordu. Dante onun elinde dizginlerle beklediğini görünce kızın avuçlarındaki elini yönlendirdi. Atlar aniden hareket edince Jess çığlık atmamak için dudağını ısırdı. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bu defa da arkasından dolanan ve bedenini kolları arasına hapsetmiş Dante'nin gücünün farkına vardı.

"Asla başaramayacağım!" dedi sesi titreyerek. Onun kulağına gelen ılık nefesiyle aklı müstehcen yerlere kayıyor ve odaklanamıyordu.

"Yapabilirsin, azıcık hızlanmak için dizgini şöyle gevşet, çok ama çok az." Dizginin gevşediğini hisseden atlar hızlanmaya başladılar. Jess korkuyla genç adamın kolları arasına büzüldü. Bir süre sonra boş yolda eşkin yürüyüşe geçmiş atların zararsızca gidişini ve tehlike saçmadıklarını görünce yerinde doğruldu. Gerçekten de kullanabiliyordu. Bu... Bu öylesine harika bir histi ki dudakları kıvrıldı ve gözleri heyecanla parladı.

"Dante bu... Bu harika bir duygu!" Sonra sevinçle kahkaha attı. Tanrım, kendini öylesine güçlü hissettiriyordu ki dünyanın sonuna kadar gitme güdüsüne engel olamıyordu.

Dante ona hissettirmeden ve istemeyerek arkasından geçirdiği kolunu çekti. Tamamen atlara odaklanmış olan Jess fark etmedi.

"Daha da hızlanabilir miyim?" Ela gözlerinden taşan heyecan ve sevinç pırıltılarından gözünü alamayan Dante, onun kıvrılmış biçimli dudaklarından çıkan sözcükleri bir an algılayamadı. Şu an ne kadar tapılası göründüğünün farkında değildi. Dante'nin yiyip bitirmek için öldüğü lezzetli bir meyve gibi görünüyordu. Şapkası arkaya düşmüş, saçları topuzundan kurtulup omuzlarına dökülmüş, yüzü aldığı zevkle pembeleşmiş ve gözleri yanarken genç adamın düşünebildiği tek şey sonsuza kadar onu izlemek ya da arabayı durdurup çimlerin üzerinde, mavi gökyüzünün altında ona sahip olmaktı. Boğazını temizlese de sesinde kalan boğuklukla, "Evet, daha da hızlanabilirsin, yalnız bunu ilk sürüşünde denemen taraftarı değilim," dedi.

Duyduklarıyla hayal kırıklığına uğramış olan Jess'in yüzü düştü. "Ama yanımda sen varsın."

"Ben sadece kontrolüne yardım edebilirim, geriye kalan güç senin elinde. Benim bir etkim yok."

Genç kadın o zaman dizginlerin sadece kendi ellerinde olduğunu, Dante'ninkilerin ise hemen yanı başında durduğunu fark etti. Yüreği korku ve heyecanı bir arada yaşayarak atların ayak seslerine uyum sağladı. Attığı melodik kahkaha, sadece kuş seslerinin olduğu sessiz kırlara ve kuytulara yayıldı.

Genç adamın at yetiştirdiği, geniş alana yayılmış, çiftliğin girişine geldiklerinde Dante kıza yardımcı olarak arabayı durdurdu. Sonra yer değiştirdiler. Genç kadın yeşil alanın ortasına kurulmuş çiftliğin ve uzayıp giden çayırların yeşil rengini zevkle izlerken, Dante acele etmeden arabayı kullanıyor ve Jess'in manzaranın tadını çıkarmasını sağlıyordu.

Ahırların önüne geldiklerinde dizginleri çekerek arabadan atladı. Belinden tutarak, aşağıya çektiği kızın dudaklarına kondurduğu küçük öpücükle kızarmasını izlerken çapkınca sırıttı. "Evet, ilk derse hazır mısın?"

Jessica kendini hazır hissetmiyordu. Ata binme gibi bir isteği ise hiç olmamıştı. Karşısında duran genç adamın sabırlı ve hevesli görüntüsü üzerine yüzünü buruşturarak, "Evet, sanırım hazır olacağım," diye bıkkınca söylendi.

Dante onun bu isteksizliğine gülerek, elinden kavrayıp ahırın kapısında bir seyis tarafından tutulan ata yöneltti. "İlk ders için birlikte bineriz diye düşündüm."

"Ah! Harika, her şeyi de düşünüyorsun!"

"Benimle alay mı ediyorsun yoksa?"

"Tanrı korusun! Yüce Ekselanslarıyla alay edebilir miyim hiç?"

Dante atın yanına geldiklerinde kızı belinden tutarak hiç ağırlığı yokmuş gibi eyere oturttu. Jessica korkuyla sıkıca yapıştığı omuzlarını bırakmayınca, binek taşını kullanarak kendisi de bindi.

Onun varlığını ve gücünü arkasında hisseden genç kadın tuttuğu nefesini bırakarak rahatlamaya çalıştı. Fakat altında canlı bir bedenin olması, iradesini kullandığında ne yapacağını tahmin edememesi kızı ürkütüyordu. Bir kitapta atların insanları anlayabildiğini ve en yakın dostları olduğunu okumuştu. Aynı zamanda duygulardaki değişimleri de fark edebildiklerini hatırladığında, sıkıntıyla avurtlarını şişirip pufladı. Bu da demek oluyordu ki şu an altında hareket etmeye hazır olan at, kendisinin ne kadar korktuğunu sezebilirdi.

"Hazır mısın?" diyen kulağının dibindeki genç adamın sesine, "Sanırım..." diye cevap verdi. Kollarıyla bedenini sarmış olan genç adamın kontrollü ve kararlı yönetimiyle at hareket etti. Ahırları geçtiklerinde Dante'nin, "Şu diline bir çare bulmalıyız," diyerek kulağının dibinde mırıldanması üzerine başını çevirip ona baktı. Yüz yüze hatta burun burunaydılar.

Gözlerinin gün ışığında kadife bir kahverengine dönüştüğünü fark edebilecek kadar yakındılar. "Ne varmış dilimde?"

Dante bakışlarını onun dolgun ve biçimli dudaklarına indirirken, "Çok fazla sivri ve alaycı... Törpülenmesi gerekiyor," diye fısıldadı. Bu sözleri öyle bir ifadeyle söylemişti ki Jessica dizlerinin titrediğini hissetti.

Dante onun sıklaşan nefesinden etkilendiğini ama gözlerinin küstah bir asilikle itiraza hazırlandığını daha dudaklarını aralamadan biliyordu.

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen önce kendi küstah dilini düzelt!"

"Beni tahrik etmeye çalışma! Konumuz senin sivri dilin ve çalışanlarımın yanında olan konuşmaların..."

"Erkeklik otoriteni mi zedeledim yoksa?"

Belinin çevresindeki kollar sertleşip katılaştı. "Erkekliğim ve otoritem birkaç alaycı sözcükle yerle bir olacak kadar zayıf değil. Sadece saygısızlığını yatak odamıza sakla! Londra'daki herkesin bana saygı duymadığını öğrenmesine gerek yok."

Gerginliği sesine yansımış olan Dante karşıya bakıyordu. Jess ona saygı duyuyordu. Görünen o ki genç adam tam tersini düşünüyordu. Afallamış bir sesle, "Kendimi savunma tarzımı saygısızlık olarak mı algılıyorsun?" diye sordu.

"Sen kendini savunmuyorsun, her türlü bana saldırıyorsun." Sesi küçümseyici ve kabaydı.

Jessica onun bu sert duruşu ardına saklanmış kırılganlığını sadece bir defa o da mahkemede görmüştü. Genç kadının kendisine saygı duymadığını düşünürken incindiğini saklama gayreti Jessica'yı kandıramamıştı. Eğer inciniyorsa ve bu kadar önemsiyorsa belki de göründüğü kadar ilgisiz ve duygusuz değildi.

"Sana saygı duymadığım bir anım bile olmadı. Beni aldatmış olsan bile sana olan saygımı kaybetmedim. Sadece sevgimden ve senden vazgeçtim."

Dante yoldan ayırdığı bakışlarını onun yüzüne çevirdiğinde gerçek bir samimiyet gördü. Aynı zamanda söyledikleri içinde bir yerlerde kararlılığının zedelenmesine yol açtı. Onu aldatmıştı evet, kızın saygın kalması için uğraşırken onun saygı, sevgi ve bağlılığını kaybetmişti. Yeniden elde etmek için çabaladıkları bir zamanlar altın tepside sunulmuşken kıymetini bilememişti. Bu kaybetme duygusu içini acımasızca tırmalarken, atın dizginlerini çekip durdurdu.

Jessica yol aldıkları süre boyunca çevresine hiç bakmamış ve sadece genç adama odaklanmış, kendisine vereceği cevabı bekliyordu. At birden durunca şaşkınlıkla geldikleri yere baktı.

Attan inen Dante kızın da inmesine yardımcı olduktan sonra terkiye bağlanmış sepeti çözmeye başladı. Onun ketum bir ifadeyle sıktığı dudakları, yeniden dış dünyaya kapalı kalmaya karar verdiğini gösteriyordu. Neden konuşmuyordu? Yüreğini açmıyordu? Genç kadın çığlık atma isteğiyle dolarken, tek suçlu genç adamın eline aldığı sepetmiş gibi bakarak hırçın bir sesle, "Sen bugünü planladın!" dedi. Bu hem görüneni söyleme hem de sanki bir suçlama gibi dudaklarından dökülmüştü.

"Kahvaltı masasında sana bunu özellikle belirtmiştim, sevgilim. Bir leydi, hayır bir düşes, kocasının ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinler. Çok kabasınız, Ekselansları."

Konuşarak çimenlerin ve çiçeklerin arasından biraz ileride ağaçlığa doğru ilerleyen genç adamın arkasından yürümeye başladı. Böyle bir planı olduğunu bilse ayaklarındaki zarif pabuçlar yerine botlarını giyerdi. Ayağı bir taşa takıldı, sonra küçük bir oyuğa girdi. Kendi kendine söylenerek, genç adama ulaştığında o battaniyeyi sermiş ve üzerine oturmuş, onu izliyordu.

"Kesinlikle düşes havasına girmişsin, sevgilim."

Ayağındakileri çıkarıp fırlatırken, "Düşeslik havası değil, pabuçlarımın kırlara ve toprağa itirazı, Ekselansları!" diyerek öfkeyle oturdu.

Dante uzanıp, ayağını kendine doğru çekince itirazla geri çekti. "Ayağıma dokunma lütfen."

"Neden? Rahatlatabileceğimi düşünmüştüm."

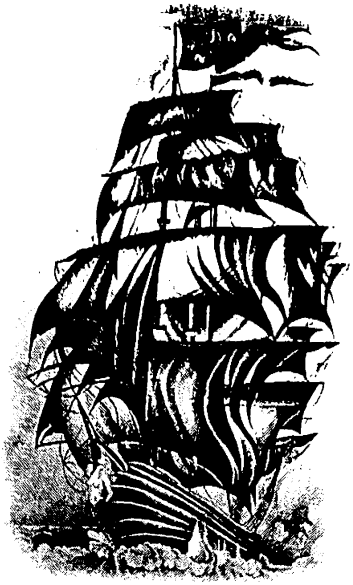
Jessica'nın şu an son istediği onun ellerinin üzerinde olmasıydı. Uzanıp ayağına dokunan ellere vurdu. Ceketini çıkarmış ve tek dirseğine dayanarak uzanmış olan adamın kahverengi saçları rüzgârda hafifçe dağılmıştı. Boyun bağı çözülüp bir tarafa fırlatılmış ve gömleğin yakası gevşetilmişti. Bir günahkârın tüm çekiciliğini üzerine toplamış, çevresinde masum olan ne varsa karanlık dünyasına çekmeye hazırdı.

2. Madde:

Denizcinin kutsal kitabında âşık olmak en ölümcül günahtır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 28

Lanet olası adam! Yeterince derdi yokmuş gibi birden kılık değiştirmiş, günahlarından arınan bir meleğe dönüşmüş, ayartan ve kaçmaya çalıştığı şeytanını tekrar karşısında bulmuştu. Kendini oyalayacak bir şeylere bakarken sepeti kendisine doğru çekti. "Bakalım ne varmış içinde?"

Sürekli nefret söylemleri ve tartışmalardan sonra onunla normal bir günü nasıl geçireceğini ya da nasıl normal konuşabileceğini bilemiyordu genç kadın. Aslında normallik neydi onu da unutmuştu. Ne konuşmalıydı? Bir sohbet konusuna o kadar uzaktı ki. Biraz önce iç dünyalarına başlayan yolcuğun yarım kalması zaten durumu açıklarken, hangi özel konuya dokunmadan konuşabileceklerini bilmiyordu.

Düşünceler arasında sepetin içinden çıkardığı tavuk salatası, peynir, ekmek ve bir şişeyi örtünün üzerine koyup bardakları, çatal ve bıçağı çıkardı. Sessiz ve huzurlu ortamda kendi suskunluklarının farkında ve bozmaya korkarak yemeklerini yediler. Geriye kalanları toplayıp sepete geri koyan

Jessica, ellerini meşgul edecek hiçbir şey kalmayınca çevresini incelemeye başladı.

Yeşil çimenleri gölgeleyen ağaçların sık olduğu bir noktadaydılar. Güneş, yüzünü yalayan hafif esintiyi ılık bir nefese döndürüyordu. Kuşlar huzurlu sessizliklerine arka fonda neşeli cıvıltılarla eşlik ediyordu.

Dante ellerini başının altına alarak, uzanıp gözlerini kapattı. Sürekli gözlerinin genç adama kaymasını engellemek için genç kadın da onu taklit etti. Genç adam onun düzenli nefeslerini duyduğunda başını çevirip baktı. Yuvarlanarak ona yaklaşıp yüzünü yakından inceledi. Bebeksi pürüzsüz tenini, alt dudağının üst dudağına göre daha dolgun ve biçimli şeklini, düzgün ve kalkık burnunu, yanaklarına yayılan pembelikle çıkık elmacık kemiklerini, uzun, kıvrık sık kirpiklerini ve kalemle çizilmiş gibi duran kahverengi kaşlarını ilk defa görüyormuş gibi izliyordu.

Elini uzatıp yanağına düşmüş bir tutam bukleyi okşarcasına geri çekti. Burnunu kırıştıran kızın suratındaki sevimliliğine dudakları kıvrıldı. Burnunu yaklaştırıp çevreden gelen kokuları bastıran kızın kendine has kokusunu içine çekti. Kendi bedeninden ona doğru akan heyecan ve arzuyu hissedebiliyordu. Ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkararak dirseğine yaslandı.

Parmağını dudağının üst kıvrımına bir kelebeğin kanadı kadar hafifçe dokundurdu. Biçimli çizgiyi parmağıyla yeniden keşfederek kulağının narin kıvrımına geçti. Uzun boynunu takip ederek özlemle karıncalanan parmak uçlarıyla göğsünün hassas çizgisine dokundu.

Elini ve bedenini neden ondan uzak tutamadığını bilmiyordu. Hayatında pek çok güzel kadın olmuş ancak hiçbirine şu an dünyadan habersiz uyuyan kız kadar bağımlı olmamıştı. Unuttuğunu düşündüğü beş yıl boyunca bile aslında unutmadığını, sadece zihninin gerilerinde bir yerlere hapset-

tiğini yeni yeni idrak ediyordu. İhtiyaç duyduğunda çıkartıp koklayabileceği bir avuç gül gibi hep oradaydı.

Yıllarca nefret ettiğini ve intikam almak istediğini bas bas bağıranın incinen ve ihaneti unutamayan gururunun olduğunu düşünmemişti. Gerçek şu ki aşkı hâlâ oradaydı. Yüreği asla ondan vazgeçmemişti. Gururu da ihaneti asla unutamamıştı. Beş yıl boyunca duyduğu bu ses gururuna aitti. Yüreği yeni bir farkındalıkla sesini çıkarmaya başlamıştı. Gururu dizginleri yeniden almaya çalışırken yüreğiyle amansız bir savaşa girmişti. Bu konuda Dante yüreğinin yanında yer almaya karar vermişti.

Yeniden başlamaya kararlıydı. Tek hedefi genç kadını ikna edebilmekti. Onun bütün yaptıklarından sonra kuşkularını haklı buluyordu. Kendisi de olsa bir zamanlar nefret ettiği ve intikam almaya çalışan kişinin her hareketine şüpheyle yaklaşırdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Gelen soru üzerine parmaklarını takip eden bakışlarını sorunun sahibine çevirdi. Jessica uykusu arasında tüy hafifliğiyle gezinen parmakların yaydığı erotik hissin etkisiyle gözlerini açmış ve onu çok yakınında bulmuştu. Yüzündeki düşünceli ifade ilgisini çekmiş, hiçbir zaman duygularını aleni olarak anlatmadığını bile bile soru dudaklarından kaçmıştı. Kendisine dönen bakışlarda hiç görmediği büyük bir farklılık vardı. Umut etmeye korktuğu bir ifade...

"Neden senden vazgeçemediğimi düşünüyordum."

Jessica tıkanan nefesi ve hızla çarpan kalbinin etkisiyle kesik kesik çıkan bir sesle, "Neden olduğunu bulabildin mi?" diye sordu.

"Sanırım afyon kullananlar gibi sana bağımlı hâle geldim." Dante uzak tutamadığı parmaklarını onun boynuna sürttü. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Jessica bir uyuşturucuya benzetilmekten hoşnutsuz kaşlarını çattı. Oysa beklediği daha başka bir itiraftı. Nefesini dışa vererek gözlerini altında yattıkları ağacın dallarına çevirdi.

"Akıllanmayan küçük bir kızı..."

"Sakıncası yoksa dinlemek isterim."

Jess ona ufak bir bakış attı. Gerçekten de ciddiydi. Nereden başlayacağını bilemeyerek öksürdü. "Bir zamanlar düşleri olmadığını iddia eden küçük bir kızken, gizli gizli hayaller kurardım. Okuduğum kitaplarda olan ve gerçek olduğunu düşündüğüm bir prensin geleceğini ve her sorunumu o paslanmaz kılıcıyla kökünden halledeceğini düşlerdim. Beni alıp şatosuna götürecekti. Sonrasında her kitapta olduğu gibi mutlu bir sonla hikâyem bitiyordu.

Bir gün ısrarcı, alaycı, ikna edici bir prens karşıma çıktığında aslında onun bir korsan olduğunu anlayamamıştım. Alabileceklerini aldıktan sonra geriye hiçbir şey kalmayınca, yakıp ateşe veren acımasızlığını sevgi zannetmiştim. Gözlerim açıldığında iş işten geçmişti. Kalbimi de çalarak yaşama umudumla beraber almıştı. O günden sonra prenslerin aslında korsan olduğunu ve karşılığında hiçbir şey vermeden hep aldıklarını öğrendim. Benim için kalıcı bir ders oldu."

Gözlerini genç adama çevirdiğinde dolmuşlardı. Dante onun konuşmasını dinlerken geç kalmış olmaktan öylesine çok korktu ki... Zalimliğiyle dalgaların zamanla aşındırıp yok ettiği kayalar gibi genç kızın bütün duygularını öldürmüş müydü? *Lütfen düşündüğüm gibi olmasın!*

"Belki de gerçekten bir korsan değil, prenstir. Hatasını anlamış ve geri döndüğünde seni bulamamıştır."

Jess başını sallarken gözünden kayan bir damla yaş çimenlere düştü. "Benim prensim olsaydı bulurdu. Ne hata yapmış olursa olsun ya da ben ne hata yapmış olursam olayım beni nerede bulacağını bilirdi."

"Aklı karışmışsa, nereye gideceğini bilemiyorsa onu böyle suçlamamalısın."

"Benim prens korsanım hata yapmayacak kadar akıllı bir adamdı. Belki ben öyle zannettim. Beni sevdiğini iddia ederken başka bir kadının koynuna girmeyecek kadar dürüst olduğunu düşünmüştüm. Sadece merak ettiğim nasıl yapabildiği? Benden bedenimi isteseydi adımın lekeleneceğini umursamadan kendimi ona teslim ederdim."

"Senin prensin gerçekten bir aptalmış. Ama onun da belki seni korumakla ilgili düşünceleri vardır. Sana harika bir dünya sunmak için evlilik teklifi yapmayı ertelemiştir ve uzayan sürede sana olan açlığını başka türlü dindirmiştir. Haklı olduğunu söylemiyorum, kendine göre aptalca doğruları olan bir geri zekâlı olabilir."

Jessica bütün sinirleri bir keman teli gibi gerilmiş, kopmak üzereyken doğruldu. "Bu saçmalık!" diye dişlerinin arasından konuştu. "Beni nasıl korumuş oluyorsun? Yaptığın ihanet nasıl doğru gelebilir? Sen denizdeyken aynı ihaneti ben yapmış olsaydım ve sana aynı bahanelerle gelseydim sen affeder miydin?" Gerilen çenesi ve dudakları gereken cevabı vermişti. "Elbette affetmezsin. Çünkü sen erkeksin. Bir metres tutmaya hakkın var. Çapkınlık yapmaya, aldatmaya ve pek çok şeye hakkın varken, ben arkama yaslanıp senin ihanetini görmezden gelmeliydim, öyle değil mi? Sonra âşık olduğuna inanmalı, bana verdiğin ufak sevgi kırıntılarına razı gelmeliydim."

Utanç ve pişmanlık pis kokulu yakan bir duman gibi genzine yapışıp oradan iç organlarına yayıldı. Sevdiği kadının ruhunu tepetaklak yere çarpan gözlerine bakamıyordu.

"Genç ve aptaldım. Aşkı şehvetle karıştıran diğer adamlardan biriydim. Kendime göre seni koruduğumu düşünmüş olmalıyım. Denizciler aşkı kadınların iki bacağının arasında ararlar. Kapıdan çıktıkları anda da unuturlar. Ben de onlardan farklı değildim. Seni o kadınların seviyesine çekmekte bir mahzur görmedim. Farklı olduğunu düşünmek aklıma bile gelmedi. Evet, seni istiyordum. Evlenmeyi düşünüyordum. Çocuklarımı doğuracaktın ama hepsi o kadar. Bunu şimdi an-

lıyorum." Genç kadının gözlerinin içine diktiği yoğun bakışlarla, "Jess, ben seni sevmiyormuşum, sadece istiyormuşum," derken fark ettiği gerçekten dolayı şaşkındı.

Bu itiraf çektiği tüm acılardan daha fazla canını yakmıştı. "Şimdi de istiyorsun! O zamandan bu zamana bir gelişme yok!" Önünde kırgınlığını saklayabileceği bir duvar yoktu.

"Yanılıyorsun!" diye fısıldadı Dante. Kıza yaklaşıp yüzünü avucuna aldı.

"Hangi kısmında yanılıyorum?"

"Bir gelişme olmadığı konusunda..."

Jessica umut etmekten korktuğu itiraftan kaçınmak için yüzünü kurtarmaya çalıştı. "Yapma! Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum! İntikamının son perdesini söylemeye çalıştığın cümleyle kapatmak istiyorsan benden uzak dur!"

Dante onun geri çekilmesine izin vermedi. "Bu bir intikam oyunu değil! Gözlerime bak Jess!" Zorladığı kızın bakışlarını yakaladı. "Geçmişte sana karşı hissettiklerim şu anki duygularımın yanına bile yaklaşamaz. Nefretimin ne zaman aşka dönüştüğünü bilmiyorum. Senden sadece ikinci bir şans istiyorum."

Genç adamın gözlerinin içine bakışlarını dikti. "Hayatımda yaşadığım en korkunç acıydı. Annemle babamı kaybettiğimde bile öylesine büyük acı çekmemiştim. Benim o kadar büyük bir acı çekeceğimi bilseydin yine de yapar mıydın?"

"Öğrenemeyeceğini düşünecek kadar aptal olabilirim ama bile bile acı verecek kadar kalpsiz değilim."

"İkinci karşılaşmamızdan sonra bir kalbin olmadığına beni inandırdın. Şimdi de âşık olduğuna inandırmaya çalışıyorsun. Hangisi gerçek Dante? Bir maske takmadığına nasıl güvenebilirim ki?"

"Evet, bir maske taktım. İkinci karşılaşmamızda kırgınlığımı ve yaralarımı saklamak için bir maskeye ihtiyaç duy-

dum. Ama şu an sadece bana bakıyorsun. Gerçek Dante'ye. Sana duygularını açık eden adama bakıyorsun."

"Sen bir korsansın. Acımasız, kalpsiz, bencil sadece alan, talan eden bir korsana nasıl yeniden güvenebilirim?"

"Prensin olmak istiyorum Jess, korsanın değil! Senden istediğim küçücük bir umut."

Hissettiği karasızlık Jess'in sesine yansımıştı. "Bilmiyorum, bu konuda umutlarım tükeneli öyle uzun zaman oldu ki... Artık senden bir beklentim yok."

Dante beklenti ve umut dolu olarak gözlerine bakıyordu. Öylesine yakındı ki nefesi yüzünü yalarken her bir ayrıntısını görebiliyordu. İkisinin de kaçıp saklanabileceği bir yer yoktu. Her detay ortaya dökülmüş, her duygu etrafa saçılmıştı. İkisi de bu durumu daha önce hiç yaşamadıklarının farkındaydılar. Aralarındaki kırılganlığı ani bir darbeyle parçalara ayırmaktan sakınarak birbirlerine bakıyorlardı. Yaşayacakları hayat gerçek dünya ve gerçek sorularla şekillenmek üzereydi.

"Seni üzmeyeceğime yemin etsem bir kez daha denemeyi kabul eder misin?"

Jessica yıllardır duymayı istediği bu sözler karşısında nefesi gırtlağına takılı kalırken kalbi bir an durdu. Sonra ikisi aynı anda hareket etmeye karar vermiş gibi ciğerleri havayla dolarken kalbi doludizgin atmaya başladı.

Ona söz verebilir miydi? Kalbinin yeniden kırılmasını göze alabilir miydi? Bu riski almaya hazır mıydı? Dante onun beyninin tıkırtılarını sanki duyabiliyor, gözlerinden geçen binlerce ihtimal, tereddüt ve soruyu da görebiliyordu.

"Bir daha başka kadınlar olacak mı?"

Dante'nin omuzlarından kalkan büyük dağ, rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Sesi bir yemin, bir vaat ve daha pek çok duyguyla doluydu. "Asla, yemin ederim!"

"Bu çok büyük bir yemin, tutamayacağın sözler verme!"

"Bu sana gözümü kırpmadan tereddütsüz vereceğim tek yemin!"

Jessica dudağının ucunda oynaşan kıvrılmayı gizlemeye çalışarak onun dipsiz bakışlarına yoğunlaştı. "Belki de denemeliyiz, yani bir süreliğine, ciddi olmadan birlikte olmanın hiçbir sakıncası olamaz."

Bu sözler üzerine Dante'nin kaşları çatılırken yerinden aniden doğruldu. "Ciddi olmadan birliktelik mi? Hem de bir süreliğine deneme olarak... Sen ne dediğini bilmiyorsun ya da beni dinlemedin! Bana göre ya hep ya hiç! Kesin kararını ver!" Sesi hiç olmadığı kadar ciddiydi.

Sonra ona doğru eğildi. Nefesi yakıcı, gözleri tutuşmasına yetecek kadar arzulu, bedeni ise kıza gönderdiği vaat dolu titreşimlerle erkeksiydi. "Karar ver, evet mi hayır mı? *Belki, olabilir, geçici* gibi kelimeler olmadan yalın ve dolambaçsız."

"Sanırım evet."

Genç adam dişlerinin arasından tısladı. "Sanırım kelimesi de belirsizlik içerir! Sanırım olmadan evet mi?"

Jessica bir ip üzerinde durmaya çalışan cambaz gibi hissederek kendine cesaret vermeye çalıştı. Sesi titrek ama kararlıydı. "Evet." Cevabı bir fısıltı gibi dudaklarından dökülürken, Dante daha fazlasına izin vermeden dudaklarına kapandı. Uzun süren açlığı, endişeleri ve karasızlıklarından kurtulmuş tüketen bir şekilde öpüyordu.

Dilinin izinsiz ağzına dalışı, ellerinin her yerinde haz dolu dolaşması her dokunuşuyla bir keman gibi inleyen genç kadını öylesine baştan çıkarmıştı ki, nerede olduğunu kim olduğunu her şeyi unutmuştu. Yapabildiği sadece onun açlığına denk bir arzuyla cevap vermek olmuştu. Dudaklarından ayrılan dudaklar kulağına geçip, hafifçe ısırarak ve emerek aşağıya doğru inip, göğsünde aynı işkenceyi tekrar ederken, Jessica kıvranarak ona yaklaştı. İnlemeleri ardı ardına dudaklarından döküldü.

"Şşşş aşkım sakin ol, seni mutlu etmeye çalışıyorum."

Boğuk sözler daha fazla arzu fitilini ateşlerken, parmaklarının eteğinin altından ilerleyerek iç çamaşırına ulaşması sabırsızlığını arttırdı. "Ah tatlım, benim için hazırsın, sen benim cennetimsin ve orada olmayı arzulamadığım bir dakika bile yok." Boğuk bir sesle dudağından dökülen ateşleyici sözcüklerle kızın üzerine uzandı. Aceleyle çözdüğü pantolonunu küfürlerle itip nihayet ona ulaştı. Bedenlerinin buluşması ikisi için de bir ilkmiş gibi inlediler. Sabırsızca hareketlerle birbirlerinin içinde kaybolurken, bu birleşme hem sahip oluş hem de yeminlerini mühürlemeydi.

Jess her hareketle göğe doğru yükselirken düşmemek için tırnaklarını genç adamın omuzlarına geçirdi. Ne kadar tutunursa tutunsun zevk denizinde kaybolmak için kendisini bırakması gerekiyordu. Bu kayboluş için fazlasıyla hevesli ve arzuluydu. Sinir uçlarına kadar yayılan yanma hissi, bedeninin kontrolden çıkıp patlamasıyla uyuşturan bir zevke dönüştü. Bütün kâinatı parlak zerrelere bölerek yağmaya başladı.

Dante kendisini saran sıcak ıslak kılıfın kasılmalarıyla çıldırmanın eşiğini çoktan geçmişti. Bu delilik hâli öylesine tatlı ve büyüleyiciydi ki hırıltılı nefesleri bir kükremeye dönüşüp ormana yayıldı. Yorgun bir şekilde kızın üzerine yığıldığında bedeni, kalbi, ruhu, beyni tüm varlığıyla Jessica'yla doluydu.

Gelen günler ikisinin de başını döndürmüştü. Dante ellerini genç kadından uzak tutmaz ve her anını onunla geçirirken, Jessica ona karşılık veriyor, gülüyor, takılıyor ve daha çok bağlıyordu. Bu yeni başlangıçta ettikleri yeminler daha güvenli adımlarla ilerlemelerini sağlıyordu.

Genç adamın odasına taşınmıştı. Birbirlerinin kollarında uyuyorlar ve sabah aynı kolların çerçevesinde uyanıyorlardı.

Genç adam giyinirken, soyunurken ya da tıraş olurken onu izlemek başlı başına bir zevkti. Bazen çalışma odasında ona kitap okuyarak eşlik ediyordu. Öğleden sonralarını genç kadının ata binme çalışmalarına ayırmışlardı. Önce genç adamla birlikte yaptıkları alıştırmalar zamanla yaşlı ve sakin bir atla tek başına gezilere dönüştü. Jessica çok büyük başarı elde etmiş bir komutan gibi gururlandıkça Dante kahkahalarla gülüyordu. Bazen daha uzun mesafeyi atla dolaşmaya bile başlamışlardı. Bu geziler tatlı atışmalar ve birbirlerini tanıma konuşmalarına dönüşürken artık geçmişten söz edilmiyordu.

Her ay Thomy'i ziyaretlerine devam ediyor, Rob'a düzenli olarak mektup yazıyordu. İş yerine çok fazla uğramasa da ihtiyaç duydukları anda koşuyordu. Birkaç defa tiyatroya ve operaya birlikte katıldılar. Yapılan dedikodular artık azalmıştı ya da onlar öylesine birbirlerine dalmışlardı ki dedikoduların azaldığını düşündüler.

Jessica'nın içinde herkesin onu genç adamın metresi olarak görmelerinden dolayı bir sızı vardı. Bu konudan asla söz açılmamış olsa da kırılıyordu. *Ne zamana kadar* diye sorgulamaktan kendini alamıyordu.

Ve bir akşam genç adamın onu almadan, bir davette annesine eşlik etmek için evden çıkmak üzere hazırlanmasıyla Jessica patladı. Mutfaktan çıktığında Dante de dış kapıdan çıkmaya hazırlanıyordu.

"Daha ne kadar bu böyle devam edecek?"

Dante soruyu anlamayarak döndü. "Devam eden nedir, sevgilim?"

"Metresin olarak dolaşmamdan bahsediyorum! Ne zamana kadar böyle sürecek?"

Dante omuzlarını silkerek, "Gerektiği kadar," diyerek umursamaz bir cevap verdi.

"Niyetin bu şekilde yaşlanmamız mı? Tabii sürerse!" Dante'nin kaşlarının çatılmasına takılmak istemedi.

"Ne demek sürerse? Elbette sürecek! Başka bir niyetin mi var yoksa?"

Jessica kırıcı konuşmalarla daha fazla zaman kaybetmek istemedi. Bu şekilde konuştukça karşılıklı incineceklerdi. "Boş ver," diyerek geri döndü ve onu holde bırakıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Dante'nin aşağıdan, "Jessica buraya gel ve ne demek istediğini hemen açıkla!" emrine dönüp bakmayarak daha da hızlandı. Genç adam saatine bakıp küfretti. Zamanı olsaydı şu an yukarıda kapıyı çarpan karısına ne demek istediğini sorardı, ancak haftalar öncesinden annesine verdiği eşlik sözünü yerine getirmek zorundaydı. Bu gece Jessica'yı o davete götüremezdi. Annesinin tavırları bütün gece onu bunaltacak, tanıştırmaya çalıştığı kızlar ise kızdıracaktı.

Büyük bir kavgadan kaçınmak isterken onu kırmıştı. Geri dönüşte kapıyı kilitli bulmaktan hiç hoşlanmayacaktı. Bu defa kilidi kırmayı kesinlikle kafasına koyarak evden çıktı.

Jessica onun yatak odasına değil, daha önce kendisine verilen odaya girerek kapıyı çarptı. Her adım için mücadele etmekten bıkmıştı. Onu kaybetmekten korkarken, aynı zamanda verilen tüm sözlere rağmen, genç adamın çelişkili davranışları ayağının altında kaypak bir zemin gibi sallanıyordu. Artık kuşkusuz sevildiğine emin olmak istiyordu. Odayı öfkeli adımlarla dolaşmayı bırakıp, masaya oturarak kalem ve kâğıdı önüne çekti. Ona âşık olmaması ve hoşlanmaması gereken yüzlerce neden diye bir başlık attı.

İnatçı
Acımasız
Çapkın
Düşüncesiz
Dediğim dedik
Zorba
Hükmedici
Verdiği sözler konusunda unutkan
Sevme ve âşık olma yetisi yok

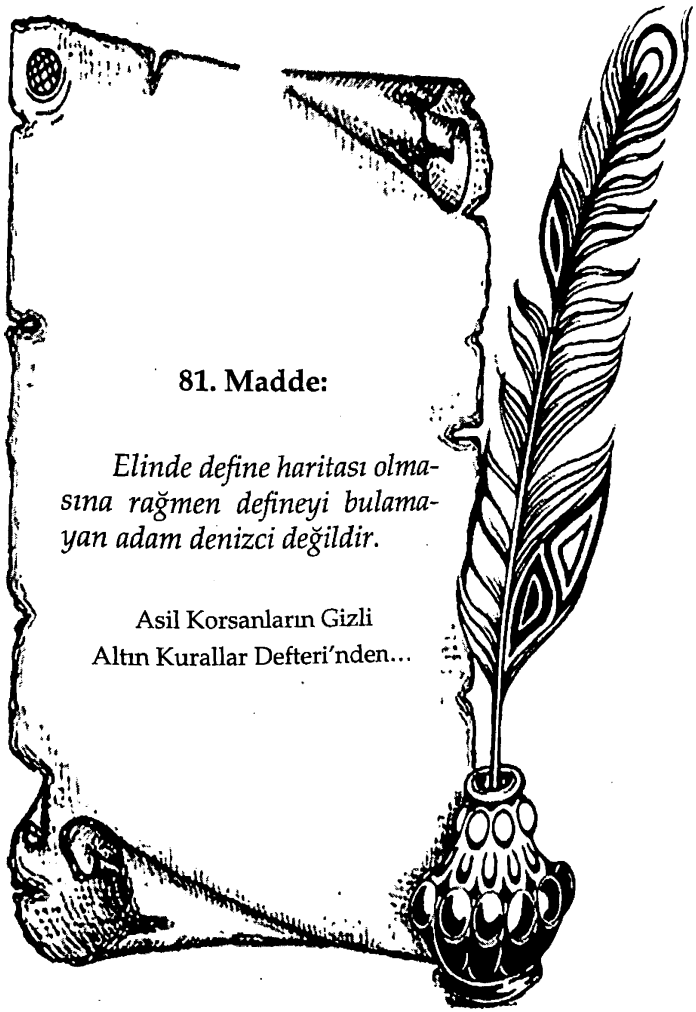
Ah Tanrım, daha süreceğe benziyordu! Kâğıda karaladığı özelliklere bakarak rahatladığını hissetti. Giyinme odasına girerek kıyafetleri incelemeye başladı. En şuh, iddialı ve baştan çıkarıcı olanı ararken gözüne takılan menekşe rengi parlak ipekten simetrik katları olan, bu katların her biri dantel ve çiçeklerle işlenmiş, göğüs ve sırt dekoltesi fazlasıyla göz alıcı olan elbiseyi çekti. Büst kısmı hemen hemen hiç olmayan elbiseye bakarken, dudaklarında beliren hain gülümsemeye engel olamadı. Zilin ipini çekip Lorna'nın gelmesini bekledi. Kadın geldikten sonra hummalı bir hazırlık sürecine girdiler.

En son saçlarının yapımı bittiğinde aynadaki görüntüsüne memnun bir ifadeyle baktı. Dağınık topuzunu tutan beyaz ve menekşe rengi iğnelerle sanki bazı buklelerin kurtulup göğüs ve omuzlarına düşmesine izin vermiş havası yaratılmıştı. Elbisenin rengi teninin altın tozu serpiştirilmiş gibi görünmesine neden olmuştu. Dekoltesi ise -dönüp sırt kısmına baktı- Dante'nin çıldırmasına yetecek ve bir daha düşünmesini sağlayacak kadar cüretkârdı. Hatta biraz fazla cüretkârdı. Eldivenlerini giyip küçük çantasını aldı. Omuzlarına almak için beyaz etolünü de koluna attı. Daha önceden hazırlanması için emir verdiği arabaya bindi.

Davetiye konusunu Dante'nin çalışma odasında çekmeceleri karıştırarak halletmişti. Annesinin gönderdiği davetiyeyi en alt çekmecede bularak çantasına atmıştı.

Kalabalık malikânenin önünde arabadan indi. Seçkin insanların gururlu ve küçük gören bakışları altında tek başına geniş merdivenleri çıktı. Evin içi devasa avizelerle aydınlatılmıştı. Değerli tablolar ve heykeller adım başı gelenleri selamlıyordu. Farklı renklerdeki üniformalarıyla uşaklar çalıştıkları malikânenin armalarını vurguluyorlardı.

Uzun kuyruğa girdiğinde alışamamış olduğu bu sıkıntılı kalabalıktan uzakta yaşamanın nasıl bir duygu olacağını düşünüyordu.

81. Madde:

Elinde define haritası olmasına rağmen defineyi bulamayan adam denizci değildir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...

BÖLÜM 29

Dante isteksiz geldiği davette, annesinin kendisine tanıştırmak için neredeyse çekerek getirdiği Leydi Georgia Pearson'un elini dudaklarına yaklaştırdı.

"Memnun oldum, Leydim," derken annesinin yüzünde gördüğü hevesli ifadeyi bozmak için içinden geçen aşırı isteği güçlükle engelledi. Kendisine reverans yapan genç kıza ciddi bir ifadeyle baktı.

Silvia bu defa Dante'nin hiçbir kusur bulamayacağından adı gibi emin sırıtıyordu. Leydi Georgia uysal, yetenekli, zarif ve güzeldi. Beyaz teninde koyu duran kahverengi gözleri sarı saçlarını vurguluyordu. Bu sezonun en gözde hanımefendisiydi. Dante'ye ondan daha uygun bir kadın olamazdı. Bu arada gelenler anons ediliyor, ev sahibi Marki ve Markiz Salisbury misafirlerini karşılıyordu.

"Leydi Jessica Morgan!"

Dante kulaklarının onu yanılttığını düşünerek omzunun üzerinden geriye, merdivenleri inmekte olan kadına baktı.

Kulakları kesinlikle sağlamdı. Pek çok bakışla beraber genç adamın da bakışları hipnotize olmuş gibi merdivenleri inen baş döndürücü kadına kilitlenmişti.

Kahretsin! Ne giymişti o öyle? Çıplak olarak gelseydi bu kadar dikkat çekmezdi. Gözleri öfkeyle kıvılcımlanırken kaşları çatıldı. Çenesinde seğiren kası ve sıktığı dişleriyle son basamakta durup salonu tarayan kadına ve ona doğru yürümeye başlamış olan züppelere baktı.

Jessica kalabalıkta kimseyi seçemese de kendisine yaklaşan centilmenlerin selamına reveransla karşılık vererek onlarla beraber yürüdü. Kadınların kızgın, erkeklerin ise aç bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Tek bir adamın aç bakışını görmek isteyerek gözlerini yeniden salonda gezdirdi ve onu buldu. Uzun boyu ve iri yapısı onu kalabalıktan ayırıyordu.

Kesinlikle kızmıştı. Yanan gözleri öldürücü bakışlara sahip olsaydı daha bir adım bile atmadan ölmüştü. Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Yanında duran kadını ve annesini görünce neden kendisini bu davete getirmediğini anlayarak öfkeyle doldu. Daha doğrusu kıskançlıkla...

Bu genç kadın her kimse gözleri kendisi ve genç adam ınında gidip geliyordu. Annesi ise engellenen planlarından yı çirkin bir surat ifadesi takınmıştı. *Vay vay evli olduğunu iediği oğlunu evlendirmeye çalışan cadaloz anne!*

Son anda karar değiştirip, yanındaki beyleri başıyla se- amlayarak gerginlik içinde dikilen üçlüye doğru yürüdü. Skandalın kokusunu alan akbabalar kızın geçmesi için yana çekilerek yol verdiler. Tüm nahifliği ve narinliğiyle salınarak, üzerine dikilen bakışları umursamadan yürüdü. Yaklaşıp önlerinde durarak dekoltesinin olanca cömertliğiyle eğilip reverans yaptı.

"İyi akşamlar Ekselansları, Leydi Conner." Adını bilmediği kadına sadece, "Leydim," diyerek selam verdi. Doğrulduğunda Dante'nin bakışlarının dekoltesinden taşan göğüs-

lerine takılı kaldığını ve değdiği yeri yaktığını fark ederek dikleşti. "Ne kadar güzel bir gece, öyle değil mi?" Dudaklarından dökülen imalı sözleri genç adama bakarak söylemişti.

"Ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsiniz, Leydim!" Dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan sözcüklere gülümsedi genç kadın.

"Ne kadar iyi geçtiğini görebiliyorum," derken kaşlarını kaldırıp, yanlarında olayın neresinde olduğunu anlayamamış genç kıza baktı.

Silvia, "Neden Leydi Peorson'u dansa kaldırmıyorsun?" diyerek ortamı daha da gerdi.

Jessica Dante'ye dönüp, "Evet, Leydi'yi dansa kaldırmalısınız," diyerek genç adamı çileden çıkarmaya çalıştı.

Dante dişlerini gıcırdatarak, şaşkınlıkla konuşmayı izleyen kızın önünde eğilerek elini uzattı. Onlar giderken arkalarından damarlarında dolaşan kıskançlıkla baktı. Silvia'nın sesini duyduğunda tüyleri diken diken ona döndü.

"Oğlumun çevresinde dolaşmayı bırak! Malikâneye yerleşerek rahatlama çünkü seni bıraktığında çok fazla hüsrana uğrayabilirsin."

"Belki de Ekselansları beni bırakmıyordur. Bunu düşündünüz mü hiç?"

Kadın saçma bir iddia duymuş gibi elini havada salladı. "Saçmalama, Ekselansları hiçbir kadına o kadar değer vermez. Kadınlar onun ayaklarına kendilerini atarlar. Senin gibi düşmüş bir kadına değer vermesi mümkün değil."

Jessica derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Bu söylediklerniz kesinlikle haddini aşan cümleler. Beni aşağılamak sizi rahatlatıyor olmalı. Bunu sizin sonradan asiller arasına katılmanıza ve cemiyet kurallarını bilmemenize bağlıyor ve affediyorum. Zamanla öğreneceksiniz."

Söylediği sözlere aşağılayıcı ifadesini de katınca, ortaya yenilir yutulur olmayan bir hakaret çıkıyordu. Silvia bu aşağı-

lamadan dolayı üzerindeki kıyafetin renginde çirkin bir mora büründü.

"Seni aşağılık fahişe, ne hakla beni aşağılarsın!"

"Gelecekte bir düşes olacağımı düşünürsek, benimle ilişkinizi daha sıcak tutmanızı tavsiye ederim."

Sözlerini bitiren genç kadın, son söyledikleriyle ayakta sallanan ve her an bayılma tehlikesi geçiren Silvia'yı orada bırakıp biraz önce ayrıldığı gruba doğru yürüdü. Kendisine yer açan beylerin dans tekliflerini memnuniyetle kabul etti.

Dante haşin bir yüz ifadesiyle annesi ve Jessica arasında oluşan gerginliği izliyordu. Annesinin ne söylemiş olduğunu tahmin edebiliyordu. Jessica'nın verdiği cevapla annesinin bayılmak üzere oluşunu gözlerini kısarak izledi.

Dans ettiği Georgia, "Zorunlu değildiniz," deyince bakışlarını çevirdi.

"Anlamadım Leydim?"

"Beni dansa kaldırmak zorunda değildiniz."

Dante cevap vermedi. Jessica'nın birinin kolunda dans pistine yürüyüşünü bir şahin gibi izlerken karşısındaki kadının belindeki elini aşırı derecede sıkıştırmıştı. Müzik sona erip, yeni dans için çiftler yerini alırken, Leydi Pearson'u annesinin olduğu yere götürerek selam verip ayrıldı.

Dans pistine doğru yürürken başlayan müzikle durmak zorunda kaldı. Kızın belini tutan, elini kavrayan ve göğsünden bakışlarını ayırmayan adama öldürücü bakışlar fırlatarak, hemen dans alanının kenarında kollarını göğsüne kavuşturup beklemeye başladı.

Jessica, pistin kıyısında tehditkâr bir ifadeyle bekleyen ve gözlerini bir an bile ayırmayan Dante'ye baktı. Alçak serseri, kendisi buraya annesinin ayarladığı kızı görmeye gelmişken, ne hakla çok kızmış gibi gözlerini dikip bakabilirdi? Dans ettiği uzun boylu sarışın genç adama bakıp gülümsedi. Adını hatırlamadığı adamın bu gülümsemeye verdiği tepkiye kah-

kaha atmamak için dudaklarını sıktı. Kulaklarına kadar kızaran adamın elleri titremişti.

Müzik sona erdiğinde Dante'nin durduğu yerin tam ters istikametine doğru yürüdüler. Yanındaki adam havadan sudan sohbet ederken genç kadının aklı diğer tarafta bıraktığı kocasındaydı. Kocasıymış, pis zampara!

Dante, dansın bitişiyle ters yöne doğru uzaklaşan karısına ve yanındaki züppeye yetişmek için uzun ve asabi adımlarla yürüdü. Bu kadın kesinlikle kendisini çileden çıkarmaya çalışıyordu ve an itibariyle başarmış bulunuyordu.

Jessica aniden önüne dikilen gövdeyle başını kaldırıp baktı. Kulaklarından ateş fışkırıyor deyimi genç adamı tarif ediyordu. Siyah takımı içinde avının tepesine tünemiş bir kartalı andırıyordu. Uzanıp Jessica'nın elini koluna geçirirken, "İzninizle Lordum," diyerek arkasını döndü ve genç kadını kendisiyle yürümek zorunda bıraktı.

Jessica, yaptığı zorbalığı tasvip etmez bir şekilde tırnaklarını onun koluna geçirdi. Dante diğer eliyle kızın parmaklarını düzeltirken, "Pençelerini yalnız olduğumuz zamana sakla!" diye tısladı.

Esinti için açık bırakılmış Fransız kapılardan çıkarken pek çok gözün onları takip ettiğinin farkındaydılar. Dante, balkon merdivenlerine yönelince duraksayan kızı çekiştirdi. Aceleyle indikleri merdivenlerden ve çakıl taşı döşeli bahçe yolundan yürüyerek, sık ağaçlıkların çevresini kapattığı bir alana gelince durdular. Dante, fener ve ay ışığında dikilen kıza döndü.

"Benim sınırlarımı test etmek için buradaysan başardın!" derken kıza doğru yürüdü.

"Ne münasebet! Bu gece dışarı çıkmak istedim ve buradayım."

"Benim seni bile bile getirmediğim davette! Ne hoş bir tesadüf!"

"Kendi iradenle itiraf etmen durumu daha hoş bir hâle sokuyor farkında mısın?"

Genç kadın onun bir adımına iki adım gerileyerek bir ağacın gövdesine dayandı. Dante iki elini başının yanlarından geçirerek, ağaca yaslayıp kızı güçlü kaslardan oluşan bir çember içine aldı.

"Seni üzmemek için getirmedim. Ama sen ne yaptın? Göze göz diyerek buradasın. Mutlu oldun mu bari?" Bedenini bedenine bastırarak kızı ağaçla arasına sıkıştırdı.

"Çok eğleniyordum, sen müdahale edinceye kadar..."

Dante parmağını onun karanlıkta parlayan açık yakasında dolaştırdı. "Eminim yanında olan beyler de çok eğleniyorlardı. Gözlerini ve ellerini senin üzerinden çekemediklerine göre..."

Genç kadın onun dekoltesinde dolaşan elini uzaklaştırmaya çalıştı. Nefes hızı yükselirken onun bu tehlikeli ve seksi yönü kendisini çekiyor ve baştan çıkarıyordu. Boğuk sesi, imalı konuşması ve kendisinden etkilendiği belli eden sertleşmiş bedeniyle arzu bir alev gibi damarlarına yayıldı.

"Ben fark etmedim. O kadar mesafeden senin de fark etmediğine eminim."

"Ama fark ettim, hem de merdivenlerden inerken! Bu elbiseyle ne halt ettiğini sanıyorsun? Eve dönünce bir daha giyememeni sağlayacağım!"

"Ah saçmalama! En sevdiğim ve en güzel elbisem bu!"

Dante dudaklarını dudaklarına sürterek hırladı. "Bana ait olanları başka gözler için sergileyen her elbiseni parçalara ayıracağım! Bana öfkelenebilirsin ama bu güzellikleri..." Sözünün burasında parmakları boynunu, göğsünü okşadı, aşağıya inip kalçalarında durdu ve sıkıştırdı. "Sadece ben görebilir ve dokunabilirim!"

Jessica nefes nefese, "Çifte standart uyguluyorsun!" dedi.

Alt dudağını dişleri arasına alıp çekti ve karşılığında Jessica'dan bir inleme aldı. "Bu konuda çok bencilim. Israrcıysan ve istiyorsan görme ve dokunma konusunda seve seve bedenimi önüne serebilirim."

Başını eğip daha fazla dayanamazmış gibi dudaklarına kapandı. Jessica dudaklarına ulaşmak için genç adamın saçlarına ellerini daldırarak başını kendisine doğru çekti. Ağzının içinde dolaşan dili her noktasını yoklarken, parmak uçlarında yükselip bedenini ona yapıştırdı. Hırıltılı bir inlemeyle etkilenmişliğini belli eden Dante, kollarıyla belini sarıp, biraz yukarı kaldırarak sertliğini hissetmesini sağladı.

Birkaç santim uzaklaşan genç adam, "Seni istiyorum, burada, şimdi..." dedikten sonra cevap vermesine fırsat tanımadan, eteğini kaldırarak, iç çamaşırına parmaklarını geçirip aşağıya doğru çekti. Genç kadının yardımıyla kurtulduğu çamaşırdan sonra kendi pantolonuna uzanırken dudaklarını bir kez bile ondan ayırmadı. Yukarıya kaldırdığı kızın bacaklarını beline dolamasını sağlayıp kendisini ona bastırdı ve derinliklerinde kayboldu.

Kıskançlık, öfke ve arzu bir araya geldiğinde, ortaya çıkan şehvet seli vahşice her şeyi önüne katıp yok edecek kadar güçlüydü. Nerede olduklarını unutup bedenlerinin hareket ve yönlendirmesine yoğunlaştılar. Son hamle onları hiç olmadığı kadar yüksek bir zirveye taşırken, çığlıklarını bastırmak için kızın dudaklarına kapanıp sesini boğdu.

Nefes nefese ve dizleri titreyerek öylece kaldılar. Dante Jessica'dan uzaklaşarak onu yavaşça yere bıraktı. Cebinden çıkardığı mendili kıza uzatıp temizlenmesini bekledi. Sonra iç çamaşırını giymesine yardımcı oldu.

"Şimdi buradan gidiyoruz!" diyerek elini bir an bile bırakmadan bahçenin diğer tarafına yürüdü. İyi ki salona uğramayacaklardı. Bu durumda yüzlerce insanın içinden geçmek zorunda olsaydı utançtan ölebilirdi. Kim bilir nasıl görünüyordu? Elini saçlarına götürüp dağılmış olan bukleleri tek

eliyle toplamaya çalıştı. Hiçbir faydası yoktu. Sadece bukleleri kulağının arkasına atarak kendisini çekiştiren genç adamın arkasından koşturdu.

Çakıl döşeli yolda topuklu pabuçlarla sürekli sendeliyordu. Dante sabırsız bir ifadeyle durup ona baktı. Genç kadın eteğini kaldırıp, pabuçlarını gösterince, durumu anlayıp daha dikkatli ve yavaş yürümeye başladı. Arabaya bindiklerinde savaştan çıkmış gibi ikisi de nefes nefeseydi.

"Bir daha benim sözümü dinle!"

"Sen de beni görmezden gelme!"

"Ben seni görmezden gelmedim, korumaya çalışıyordum."

"Ben kendimi koruyabilirim, senin korumana ihtiyacım yok."

"Bunu biliyorum, annemin suratının aldığı şekli gördüm."

Jess alayla sırıttı. "Hak etmişti, bana *fahişe* dedi."

Dante üzüntüyle iç çekti. "Bu nedenle gelmeni istemedim. Ama sen ne yaptın? Üzerindeki kıyafeti nereden bulduysan giydin ve buraya geldin. Bu arada dolabını incelemek istiyorum."

Jessica parlak bakışlarını onun gözlerine çevirdi. "Dolabımda pek çok kıyafet var ve büyük çoğunluğu senin diktirdiklerin."

"Seçerken hangi akla hizmet ettim bilmiyorum!"

Jessica'nın eğlenen kahkahasını duyunca kızı kucağına çekti. "Sen bana gülmeye nasıl cüret edersin?"

Parmakları belini okşarken dudaklarını dudaklarına sürttü. Jessica biraz önce aldığı hazzın bittiğini zannederken, yeniden yükselen tutkuya şaşırarak içini çekti. "Bazen komik oluyorsun ve ben bu komik Dante'ye bayılıyorum."

"Yani soytarılık yapmam hoşuna gidiyor, öyle mi?"

"Ama benim soytarım olursan..."

"Bu düştüğüm durum bir erkek için onur kırıcı. Soytarılık bana göre değil!"

Jess dilini onun dudaklarında gezdirerek inlemesini sağladı. "Bana çok baştan çıkarıcı gelebilir."

"Eminim nefret edersin. Kendine saygısı olan hangi erkek soytarı olmak ister?"

"O zaman soytarı demeyelim. Eğlenen, eğlendiren ve komik Dante diyelim."

"Hımm bu olabilir."

Sonra kızın dudaklarına kapandı. Evin önünde durduklarını fark etmeyecek kadar kendilerinden geçtiler. Arabacının inen ayak seslerini duyup, birbirlerinden ayrıldıklarında kapı açıldı. İnerken topuğu eteğine takılan Jess kıkırdadı.

"Sen kaç kadeh içtin?"

"Sadece iki tane... Sarhoş değilim, sadece sen bana iyi geliyorsun. Öyle iyi geliyorsun ki çakır keyif oluyorum." Dante duyduğu sözle yaklaşıp kızı kucakladığı gibi merdivenleri tırmandı. Sesi boğuk, nefesi yakıcıydı.

"O zaman sarhoş olmana yardımcı olmalıyım, zevkten ve mutluluktan başın dönene kadar..."

Kendi başına at binmeye gitmemeliydi. Elinde kırbacı ve dağılmış saçlarıyla patika yolda ilerlerken, Dante'nin görmemesi için dua ediyordu. Ara sıra birlikte çıktıkları at gezilerinden çok keyif alıyordu. Bugün onun işleri olunca evde sıkılmış, kapalı kalmamak için at binmeye karar vermişti. Böylece ustalık kazanma yolunda ilerleme kaydedecekti.

Aptal at öylesine uysaldı ki, kendini yerde bulunca bir süre inanamamıştı. Lanet, ihtiyar bir attı ama ne yapmıştı, kendisini atmıştı. Korkacağını ya da boynunun kırılacağını

düşünürdü daha önce. Kendini yerde bulunca kahkahalara boğulmuştu. Ta ki Dante aklına gelinceye kadar... Yerden kalkıp üzerini silkelemiş ve geri dönüş yoluna doğru yürümüştü.

Nal seslerini duyunca, atının geri geldiğini düşünüp umutlandı. Ancak ağaçlıktan çıkan iri atı üzerindeki çok kızgın kocasıydı. Yanına gelince atın dizginini çekip öfkeyle genç kadına baktı ama attan inmek için kılını bile kıpırdatmadı. Onu görebilmek için başını geriye doğru yatıran Jess gözlerinde gördüğü öfke yanında, onun için endişelenmiş ve korkmuş ifadeyi görünce suçlulukla bakışlarını yere indirdi.

"Ben... Ben attan düştüm."

"Görebiliyorum!" Ah sesi çok öfkeli ve keskin geliyordu.

"Ama iyiyim, hiçbir yerimde bir şey yok."

"Aptal ve düşüncesiz kafanı kırmadığına üzüldüm!"

Attan düşen birine bu kadar da işkence yapılmazdı ki! Öfkelenen genç kadın bu son sözlerle kızgın bir şekilde topuklarının üzerinde dönüp çiftliğe giden yolda yürümeye başladı. Üzerindeki krem rengi binici elbisesi mahvolmamış, saçları dağılıp omuzlarına dökülmemiş ve sanki bir prensesmiş gibi omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

Dante onun bu tavırlarına kızgın bir şekilde çenesini sıkıp atı hafifçe mahmuzladı. Bindiği atın tek başına ahıra döndüğünü görünce onu kaybettiğini sanmıştı. Ömrünün sonuna geldiğini düşünmüştü. Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu genç adamın. Yolda perişan bir hâlde yürüdüğünü görünce, uzun süredir almadığı nefes aniden ciğerlerine dolmuştu.

Tuttuğu kızın çığlıklarına aldırmadan çekerek önüne oturttu. Kollarıyla sıkıca sardıktan sonra atı hareket ettirmeden hemen önce kulağına, "Bir daha kendine zarar verecek hareketler yaparsan o düşüncesiz kafanı ben kırarım!" diye homurdandı. Jessica söylediği cümlenin saçmalığına gülmek

istedi ama bu kadar sinirliyken dilini tutmasının daha güvenli olduğunu düşünerek sessiz kaldı.

O günden sonra bütün seyisler ve diğer çalışanlar, verilen emirleri harfi harfine uygulayarak genç kadının ata yalnız binmesine asla izin vermediler.

Yanında Beatrice ile ıssız yolda yavaş bir ritim tutturmuşlar gidiyorlardı. Uzun süre ortalıkta görünmeyen genç kız, bu sabah kapıda aniden belirivermişti. Durmadan sıkıcı ve boğucu hayatını, aldığı uzun süreli cezayı ve çektiklerini acınası bir dille anlatmış, bu arada Jessica'yı bol bol güldürmüştü.

Genç kızın sıkıntısını hafifletmek için atla gezintiye çıkmaya karar vermişler ve kendilerini dışarı atmışlardı. Hâlâ kalabalık yerlerde ata binmeye cesaret edemiyordu. Bu nedenle şehir dışına giden sakin sokaklardan geçmişlerdi. Konudan konuya geçerken Beatrice'nin büyük davetten bahsetmesi üzerine göz ucuyla ona baktı. "Hangi davetten bahsediyorsun?"

Beatrice onun bu davetten haberi olmamasına şaşırarak cevapladı. "Sezonun son büyük balosundan elbette... Daha sonra herkes kırsalda bulunan malikânelerine çekilecek ve kır davetleri başlayacak."

"Hepsi de birbirinden farkı olmayan saçma davetler..."

Beatrice başını sallayarak itiraz etti. "Ama bu senin için önemli biliyorsun."

Jess, yakaladığı ipucunu değerlendiren gözlerle dönüp bakarken, genç kız söylenmemesi gereken bilgiyi ağzından kaçıran bir çocuk gibi mahcup bir şekilde elini ağzına kapattı.

"Benim için neden önemliymiş? Başkasının verdiği balo beni neden ilgilendirsin?"

İnatla dudaklarını kapatması üzerine atın dizginini çekerek ona döndü. Gözlerindeki pırıltı *o bilgiyi nasıl olsa alacağım* diyordu.

"Şimdi ya bana kendi isteğinle söylersin ya da seni burada atından indirir, geri yürüyerek dönmeni sağlarım."

"Bunu yapamazsın!" diyen Beatrice'nin sesi sızlanma ve suçluluk taşıyordu.

Jessica'nın sesi ise kararlı ve taviz vermez bir tona sahipti. "Denemek ister misin?"

"Tamam, pekâlâ baloda Dante ile evli olduğunuz açıklanacak."

Jessica inanmak isteyen bakışlarını onun yüzünden ayıramıyordu. Heyecanlanan yüreğine aklı daha mantıklı davranması için uyarıda bulunuyordu.

"Bu... Bu... Bilgiyi nereden duydun?"

Beatrice gözlerini kaçırırken genç kadın durumu anlamıştı. "Nerede konuşulurken dinledin, söyler misin?"

"Hiçbir yerde!" diyerek telaşla inkâr eden genç kızı sıkıştırdı. "Hadi ama söyle, bu bilginin güvenilir olduğuna ikna olmam lazım."

"Ben şey yaptım... Şey..." Yanaklarının kızarması suçunun çok büyük olduğunu gösteriyordu.

"Tanrı aşkına, ne yaptığını söyler misin? Endişeden ölmek üzereyim!"

"Erkek kılığına girip Dante'nin gittiği erkek kulüplerinden birine girdim. Bak sadece merak ediyordum, tamam mı? Kimse kadın olduğumu anlamadı. Dante'yi orada şu diğer ispiyoncu Dük'le konuşurken dinledim." Daha sonrasında olanları hatırladığında kulaklarına kadar kızardı.

Jessica dehşetle açılmış gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Hayır, duyduklarımın gerçek olmadığını söyle!"

"Gerçekten evliliğinizi açıklamayı düşünüyor."

"O değil aptal! Erkek kılığına girmediğini söyle! Evden nasıl kaçtın?"

Yanakları heyecanla kızarmış olan Beatrice dudaklarında beliren haylaz gülümsemeyle ona baktı. "Beni hiçbir zaman yakalayamayacakları yollarım var. Bunu sana söyleyeceğimi zannediyorsan yanılıyorsun." Ah ama yakalanmıştı, lanet, ispiyoncu Dük'e hem de...

"Sen... Sen... Sana inanamıyorum! Bu çok cüretkârca... Bir gün fena hâlde başın derde girecek! O gün geldiğinde sana yardım için parmağımın ucunu bile oynatmayacağım."

Genç kız kıkırdayarak, "Ama sayemde bilgi edindin ve o geceye hazır olmak için zamanın var," diyerek arsızca ona sırıttı. O günden sonra geceleri evden çıkmamıştı. İspiyoncu Dük'le karşılaşmaktan korkmadığını söyleyip dursa da yeniden onu görme düşüncesi bütün cesaretini alıp götürüyordu.

Jess arada kaynayan haberle yeniden heyecanlandı. Bu haber Dante'nin onunla gerçek bir evlilik istediğini, ayrılmayı düşünmediğini gösteriyordu. Mutlulukla derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Dünya yeniden çok güzel gelmeye başlamıştı.

"Burada olduğundan emin misin?" diyen Dante'ye bakan Sean tek kaşını kaldırıp sırıttı.

"Bu zamana kadar sana yanlış bilgi getirdim mi?"

Omzunu silken Dante, önünde durdukları izbe binanın bir tavernayı sakladığına inanamıyordu. Sesi gibi gözleri de şüpheli bakıyordu. "Bilemiyorum, burası bir harabeye benziyor."

"İçeri girdiğinde, gözlerinle gördüğün zaman bana inanacaksın."

"Peki, Hayalet gerçekten de burada mıymış?"

"Genelde burada zaman geçirdiğini duydum. İçeride bize yardımcı olacak bir adamımız var, onu bize gösterecek."

"Hiç bilmediğimiz bir yerde, tanımadığımız bir adamı arıyoruz."

"Hayatında macera isteyen sendin. Şimdi ne diye sızlanıp duruyorsun ki?"

"Ben hayatımda macera aramıyorum. Sadece içimde Albay'la ilgili kötü bir his var. Sonuçta biz korsan değil miyiz? Karada kaçakçıları yakalamamız daha mı değersiz?"

Bu defa Sean omzunu silkip yürüdü. Çarpık duran bir kapıdan, yıkık dökük karanlık koridordan geçerken ay ışığı dışında tek bir ışık yansıması bile yoktu. Ay ışığı yıkık dökük duvarları aydınlatırken, Dante bunun bir tuzak olmasından giderek daha fazla kuşkulanıyordu. Bir tavernaya neredeyse bir mil ötesinden gürültüden yaklaşmazdınız. Burası ise fazlasıyla sessizdi. Önde ilerleyen Sean hiçbir endişesi yokmuş gibi bu berbat yerin kendisini götürdüğü yere rahat adımlarla ilerliyordu. Geri dönüp takip edilip edilmediklerine baktı. İnmeye başladıkları merdivenler pek tekin görünmüyordu. Kaç basamak indikleri konusunda bir fikri olmasa da cehenneme yaklaştıkları konusunda kesinlikle emindi.

Merdivenlerin bitimi ve yeniden uzun bir koridor... Tanrı aşkına, daha önce böyle bir yer görmemişti! Bu insanlar köstebek gibi yer altında yaşıyorlarsa, bellerinde iki tabancayla buraya girerek ne halt ediyorlardı?

Bazı sesler artık duyulmaya başlamıştı. Yürüdükçe daha da yükselen müzik sesi ve kahkahalar nihayet yaklaştıklarını haber veriyordu.

Önünde durdukları kapı ağır bir metalden yapılmıştı. Sean kapıyı iki uzun iki kısa vuruşla çaldı. Sürgü sesleri, anahtar şıkırtılarından sonra ağır kapı yavaşça açıldı. Bir gözü maskeli izbandut dev, yukarıdan aşağıya ikisini de süzerek bekledi. Dante ne beklediği konusunu düşünürken, Sean ce-

binden çıkardığı yüklüce bir miktarı adamın küt parmaklı nasırlı avucuna bırakıp, "Tanrı sizi korusun," dedi.

Dante, bulundukları yere aykırı bu parolaya gülmek istediyse de karşısında duran devin bu konuda müsamaha göstermeyeceğini anlayarak sessizce yanından geçti. İçerisinin ambiyansı saçma bir şekilde konuklarına uyuyordu.

Görünüşleri en az yüzleri kadar tehlike saçan pek çok adam ve bu adamların ne kadar tehlikeli olduğunu bilerek burada bulunmaktan mutlu kadınlar, yukarıdan sarkan birbirine uyumsuz kirli avizelere, aşınmış masa ve koltuklara, yıpranmış duvarları kapatmak için kullanılmış yer yer delik kumaşlara fazlasıyla uyumlu görünüyorlardı. Yanlarına yaklaşan orta boylu kaslı bir adam tepside olan içki bardaklarını onlara uzattı. Dışlanmış kalabalığa uyum sağlamak için sıradan gömlek, pantolon ve çizmelerle gelmişlerdi. İki unvan sahibinin burada olduğunu duysalar kesinlikle sağ çıkamazlardı.

Birer bardak alarak kalabalığa karıştılar. Sarhoşların kahkahaları, oyun oynayanların sesleri ve yüksek bir platformda ilginç sesiyle şarkı söyleyen bir kadın bu ortamın tehlikesini saklayamıyordu.

"Adamımızı nasıl bulacağız?" diyen Dante'ye Sean, "O, bizi bulacak," diye cevap verdi.

Ne yapacakları konusunda kararsız müşteriler gibi bir süre dolaştılar. Buldukları boş bir masaya oturmuşlardı ki yanlarına yaklaşan bir serseri teklifsizce sandalyeye ilişti. Dante adamın sakallı pis suratına ve asırlardır yıkanmamış izlenimi veren uzun saçlarına iğrendiğini belli etmeden bakmaya çalıştı.

Adam arada başını kaşıyarak –kesinlikle bitliydi- Sean'a dönüp elini uzattı. Gözlerini deviren genç adam, cebinden çıkardığı parayı uzatmadan önce kaşlarını kaldırdı. Denizcinin çipil gözleri bir süre çevrede döndü sonra çenesiyle bara yakın köşede tek başına oturan uzun boylu, kaslı, saçları ar-

kasında bağlı orta yaşlı bir adamı gösterdi. Hayalet'in garip bir şekilde buraya uymayan bir görüntüsü vardı. Beklediği adamın kim olduğunu düşünmelerine gerek yoktu.

Sean elindeki parayı adamın uzun tırnaklı, kirli ellerine bıraktı. Adam parayı alır almaz sıvıştı. Bir süre konuşmadan ara ara adamı gözleyerek beklediler.

"Sence Albayı mı bekliyor?" diyen Sean'a, "Göreceğiz," diyerek cevap verdi.

Birkaç bardak içkiyle oyalandılar. Adama burada yaklaşmama kararı almışlardı. Dışarıda sıkıştırırlarsa -ki adamı böyle iri yarı beklemiyorlardı bu çok kötüydü- konuşturma şansları daha fazla olurdu.

Adamın yerinde dikleşmesiyle beklediğinin geldiğini anlayıp çevrede göz gezdirdiler. Pejmürde bir kıyafetle kamufle olmuş Albay'ı görünce birbirlerine baktılar. Konuşmalarını duyacakları bir mesafede değillerdi. Bu durum Dante'nin canını sıktı.

Sean aniden yerinden kalkıp sarhoş adımlarla ikiliye doğru yürüdü. Tam masaya yaklaşmışken, yanından geçen bir kadını kollarına çekerek öpmeye başladı. Kadın kıkırdayarak, genç adama cevap verirken öpüşme uzadıkça uzadı.

Dante arkadaşının amacını anlamıştı. Kaşları alayla havalanırken dudaklarında çarpık bir gülümseyişle onu izlemeye devam etti.

Kadının iğrenç kokusu kesinlikle bu öpücükten daha berbattı. Sean katlanmaya çalıştığı bu yakınlıktan birisinin onları ayırmasıyla kurtuldu.

"Hey dostum, işiniz uzunsa kendinize bir kuytu bulsanız iyi edersiniz!"

Sean çapkınca sırıtarak, kadına bakıp, "Öyle güzeldi ki dayanamadım," deyince kadın işveyle kıkırdadı. Yan masada mırıltı şeklinde konuşmalar devam ediyordu. Duydukları Sean'a yeterdi.

"Arkadaşım yalnız kaldı, yanına gitsem iyi olacak," derken kadın açık göğüslerini ona sürterek, "Onu da çağır yakışıklı, ben ikinizi de idare ederim," dedi.

Sean pişman bir tavırla gülümsemeye çalıştı. "Ama ben paylaşmayı sevmem. Bir daha onsuz geleceğim güzellik," deyip yanağına küçük bir fiske vurarak uzaklaştı.

Masaya geri dönen genç adam, Dante'nin karşısına oturdu. Gözlerindeki haşarı ifadeyle sevimli ve zararsız bir çocuğa benziyordu ama Dante onun karanlık yönünü görmüştü.

"Eeee hiçbir şey sormayacak mısın?"

"Öğrendiğini içinde tutamayıp dökeceğini biliyorum."

Sean kahkahayla önünde duran kadehi tepesine diktikten sonra yüzünü buruşturdu. "Eskiden içkiler bu kadar iğrenç gelmiyordu. Asalet beni fazlasıyla bozmuş."

"Haklısın, sürüngüğün berbat köşeleri düşününce asalet gerçekten de seni farklı noktalara getirmiş."

Sean eğilip, dirseklerini masaya dayayarak sesini alçalttı. "Adamımız elinde olan kaçak malları Albay'a peşkeş çekiyor. Taşıma işini donanma gemileriyle yapacaklar. İki gün sonra gece yarısı mallar limandan yüklenecek."

Dante inanmakta güçlük çeken bakışlarını ona dikti. "Bütün bunları o kadar kısa süren öpüşme sırasında öğrendin? Hem de adamlar açık açık konuştular, öyle mi?"

"Evet, öpüşme sırasında öğrendim ama açık açık konuşmadılar."

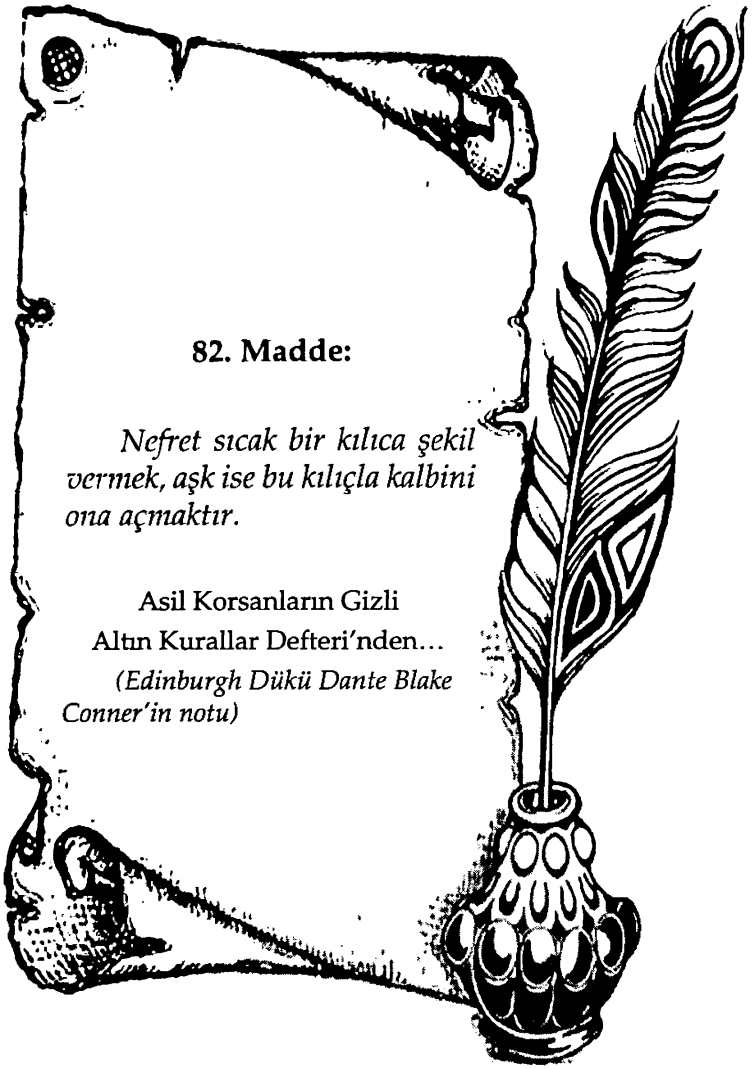
Dante'nin kısılan bakışlarına sırıtan genç adam eliyle çenesini ovuştururken, eğlenen ve gizli sırrının tadını çıkaran bir yüz ifadesiyle onu meraklandırıyordu.

"Aslında duyunca inanamayacaksın." Cümlesini yarıda bırakarak güldü, boğuk kahkahası gürültü arasında kayboldu. "Konuşmaları başka bir dildeydi."

"Eee hangi dilde konuşuyorlardı?"

İyice eğilip dilini damağında leziz bir tatlı yermiş gibi şaklattı. "Galce konuşuyorlardı."

Dante bir süre gözlerini kırpmadan ona baktı, kendini tutamayıp gülmeye başladı. Sonra kahkahalarına Sean da katıldı. Şanslı piç! İrlandalı olan Sean'ın bildiği dili konuşuyor olmaları Albay ve Hayalet'in şanssızlığı, onların da şansıydı.

82. Madde:

Nefret sıcak bir kılıca şekil vermek, aşk ise bu kılıçla kalbini ona açmaktır.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...
(Edinburgh Dükü Dante Blake Conner'in notu)

BÖLÜM 30

"Tanrım, sen şanslı alçak piçin tekisin!" Dante gözyaşlarını silerken bu tesadüfe inanamıyor ve başını sallıyordu.

"Evet, şanslı piçin tekiyimdir!" diyen Sean'ın gözü diğer ikiliye takılınca çenesiyle işaret etti.

"Adamlarımız kalkıyor. Ne yapacağımıza kesin karar verdin mi?"

Dante masaya para bırakan ikiliye bakarak, "Çıkmalarını bekleyelim. Bakalım nereye gidiyorlar?" dedi.

Albay ve Hayalet yerlerinden kalkıp kalabalığa karıştılar. Dante ve Sean da ayaklanarak, masaya bir avuç bozuk para bırakıp ilerlediler. Adamların uzun boylu olması ve ikisinin de ufak tefek olmamaları işe yaramış, gözden kaybetmeden ilerliyorlardı.

Albay köşede bir masaya oyun oynamak için takılırken, Hayalet çıkışa ilerledi. Yapacakları konusunda kuşku yoktu. Büyük balığı istiyorlarsa küçük balığı yem olarak kullanma-

ları gerekiyordu. Adamın mekândan uzaklaşması için bir süre bekledikten sonra çıktılar.

Tedirgin olarak geldikleri yoldan yine aynı tedirginlikle geri döndüler. Adam bir hayli öndeydi, sadece ayak seslerini duyabiliyorlardı. Metruk yıkıntıdan çıktıktan sonra adamı, zayıf ay ışığında karanlık bir figür olarak görebiliyorlardı. Temkinli adımlarla ilerleyen Hayalet'i uzaktan takip etmeye başladılar.

Avlarının tenha bir sokağa girmesi üzerine Dante, Sean'a tam zamanı işareti yapınca çevik adımlarla adama doğru yürüdüler. Hayalet aniden dönünce yüz yüze geldiler. Uzaktan göründüğünden daha iriydi.

"Kimsiniz siz?"

"Sana yardımcı olmaya çalışan iki dost desek..." Dante'nin cevabına adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Dostlar arkadan sinsice yanaşmazlar."

Belinden çekip çıkardığı silahla burun buruna gelen ikili tepkisizce adama bakmaya devam ettiler.

"İş yaptığın adam, Albay, pek tekin bir adam değil, seni satmaya çalışıyor." Sean adamın kuşkusunun üzerine gitmeye karar vermişti. Böylesi adamlar arasında her zaman bir güven sorunu olurdu.

"Albay diye birini tanımıyorum." Silahın namlusu onlara yönelikti.

"Biraz önce tavernada konuştuğun adam diyelim o zaman."

Dante adamla oyun oynama taraftarı değildi. "Albay bir sonraki teslimatta seni ele vermeyi düşünüyor. Çok fazla sırrına ortak olduğunu düşünüyor."

"Ve siz de bir iyilik yapıp beni kurtarmaya karar verdiniz, öyle mi?"

Adam konuşurken Sean Dante'ye baktı. "Sana inanmayacağını söylemiştim."

Dante *ne saçmalıyorsun sen* tarzı bakışını bir an ona çevirip yeniden adama döndü. "İnanıp inanmamak sana kalmış, bizim istediğimiz Albay, seninle bir sorunumuz yok. Bu işi zorunluluktan dolayı yaptığını biliyoruz."

Sean şaşkın bir şekilde arkadaşına döndü. "Biliyor muyuz?"

"Evet, biliyoruz. Bu nedenle kurtulmak için sana bir şans vermeye karar verdik."

Sean şaşkın bir şekilde, "Öyle mi yaptık?" diye sordu.

Dante patlayıp, "Şu lanet olası çeneni kapa artık!" deyince mecburen susmak zorunda kaldı.

"Şimdi bizim istediğimiz Albay'ın ömür boyu zindanda çürüdüğünü görmek. Yaptıklarını biliyoruz, ihtiyacımız olan sadece bu bilgileri doğrulayacak bir tanık."

"Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? Yaptığı işlerin çoğunda ben varken size tanık olmamı mı istiyorsunuz?"

Dante orasını düşünmemiş bir tavırla çenesini kaşıdı. "Evet, haklısın, bütün kirli işleri beraber yapınca mecburen seni de zindana atarlar."

"Ama bana hiçbir şey söylemiyorsunuz!" diye sızlanan Sean'a *rol yapmayı bırak* tarzı kötü bir bakış atan Dante, Hayalet'e döndü.

"Pekâlâ, belge de olur, sen belgeyi bana teslim et, ben de seni kurtarayım."

"Nasıl kurtaracakmışsın?"

"Diyelim ki ben çok varlıklı bir Düküm, arkadaşım da öyle. Seni kurtarabilecek kadar güçlü adamlara ihtiyacın var ve biz karşındayız."

Hayalet bir süre ikisini süzdükten sonra kahkahalarla gülerken, "Siz Dükseniz ben de kraliçeyim o zaman," dedi.

"Sana söylemiştim hiç inandırıcı değiliz." Dante Sean'ı gırtlaklamamak için yumruklarını sıktı. Bu adamın eğlence anlayışının bir sınırı ve sırası yok muydu Tanrı aşkına?

Adam elindeki silahı sallayarak, "Arkadaşının da dediği gibi hiç inandırıcı değilsiniz! Şimdi basın gidin buradan! Bir daha da gözüme gözükmeyin!" dedi sert bir sesle.

Sean, Dante'ye yaklaşarak omzundan tuttu. "Sana söyledim, böyle plan yapılmaz diye. Daha gerçekçi olmamız lazım." Konuşurken aniden Dante'yi adamın üzerine itti. Bocalayan adamın üzerine yıkılan Dante'yi geçip silahı adamın elinden aldı. Dante adamla beraber yere düşerken Sean ayakta, silahı ikisine doğrultulmuş olarak bekliyordu. Dante küfürlerle doğrulurken, adam yerde silahın namlusuna bakıyordu.

"Pekâlâ, adamım, derdimizi anlatamadık sanırım. Bu nazik ve centilmen arkadaşımın da dediği gibi seni koruyabilecek dünyada iki adam varsa biri o, biri de benim. Bize belgeyi getir, biz de seni unutalım. Yalnız bu arada kıçını kollamayı unutma. Albay seni her an zindana gönderebilir."

"Size neden inanayım ki?"

"Çünkü biz iyi adamlarız. Zindanı hak etsen de aileni düşünerek seni bu beladan uzak tutacağız." Dante'ye şaşkınlıkla bakan sadece Hayalet değildi. Sean da arkadaşının kendi çapında araştırma yaptığını ve birkaç bilgi öğrendiğini anlamıştı.

"Sen... Sen biliyor olamazsın?"

"Ama biliyorum, bu nedenle senin zindanda değil, dışarıda olman gerekiyor."

Adam kolunu gözlerine kapatarak olduğu yerde uzanmaya devam etti. Nihayet karar vererek, "Tamam, size gereken belgeleri vereceğim ama tanıklık yapmam," dedi.

İki adam sessiz kaldılar. Yerden kalkan Hayalet, "Ben size belgeleri getiririm. Ne zaman ve nerede olduğuna ben karar veririm. Mallar yüklenmeden önce belgeler elinize geçecek," diyerek silahını almadan arkasını dönüp karanlığa karıştı.

"Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum!"

"Asıl senin benden bilgi gizlediğine inanamıyorum!"

"Sana söyleyecek kadar önemli değildi."

"Yine de benden bilgi gizledin."

"Tanrı aşkına, Sean kapa çeneni! Ciddi bir durumda bile saçma sapan davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Öyle davranmasaydım adam her an tetikte olacaktı. Oysa benim aptallığım sayesinde temkinli davranmayı unuttu."

"Bütün o saçmalıkları bu nedene mi bağladın? Sen gerçekten aptalsın! Beni adamın üzerine ittiğinde ya tabancayı ateşleseydi?"

"Bak bu olasılığı hiç düşünmemiştim." Ciddi ciddi bir süre düşündükten sonra, "Şimdi sen yeni evlisin, karın çok zengin, dul bir düşes olabilirdi," dedikten sonra sırıttı. "Sence beni beğenir mi? Yani bir koca olarak?"

Dante yumruğunu aniden sallasa da tetikte olan Sean kahkahayla eğilip kaçtı. Peşinden giden genç adam önden yaramaz bir çocuk gibi kaçan Sean'ın duyması için bağırdı. "Karımı hiçbir zaman sana bırakmam! Ölsem bile hayalet olarak musallat olacağım seni alçak piç!"

Karanlığın içinden onun alaycı kahkahasından başka bir ses gelmedi. Dante başını sallayarak güldü. Bir gün elinden bir kaza çıkacak ve onu öldürecekti.

Eve girişi çok geç saatte olunca, gürültü yapmadan yukarı çıktı. Odada iki mum yanıyordu. Jessica ise yatağın tam ortasını işgal etmiş uyuyordu. Onu yatağında bulmak ve kendisine ait olduğunu bilmek içini öylesine bir duyguyla dolduruyordu ki bazen korktuğu oluyordu. Üzerini soyunurken onun yatakta dağılmış saçlarına ve masum uyuyuşuna hip-

notize olmuş gibi bakıyordu. Gördüğü çekici beden bel altına kan pompalamasına neden oluyordu.

Sonlara doğru soyunması hızlanan Dante kıyafetlerini fırlatıp attı. Yatağa girdiğinde, onun beden ısısıyla sıcak hâle gelen döşeğe gömülmeden yorganı çekiştirdi. Jessica'nın itiraz inlemesinin çağrıştırdığı görüntülere ise direnmek bile istemiyordu. Eğilip dudaklarını dudaklarına sürttü. Göğsünü avuçladığında genç kadın uykulu gözlerini açıp gülümsedi. Bu gülümseme öylesine baştan çıkarıcıydı ki, zaten alev alev olmuş genç adam onu kolları arasına çekip uyanmasını sağladı. Boynuna dolanan narin kolların varlığıyla gülümsedi. Bu his asla paranın alamayacağı kadar muhteşemdi.

Bir sonraki gün istedikleri belgeler aniden Dante'nin masası üzerinde beliriverdi. Odaya giren çıkan olmamıştı. Pencereler kapalıydı. Hayalet gerçekten adıyla müsemma bir adamdı. Belgeler fazlasıyla işe yarayacaktı. Geçerliliği konusunda Kral bile laf söyleyemezdi. Bir sonraki akşam için gerekli hazırlıkları yapmalı ve Albay'ı nihayet yakalayabilmeydi. Belgeleri incelemesi bitince, zarfa geri koyarak odadan çıktı.

Beatrice'den öğrendiği sırla heyecanlanan Jessica soluğu Adriana'nın yanında aldı. Kısa aralıklarla görüşmelerinin sitemini dinlerken çaylarını yudumluyorlardı.

"Tamam, yeni evlisin ama bu bizi böyle bırakmanı gerektirmez, Jessica."

"Haklısın biliyorum, ben nankör bir arkadaşım."

"Böyle söyleyince sana kızamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Jessica ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Sadece umut ediyordum," diye yanıt verdi.

Adriana onu böylesine mutlu görmekten dolayı sevinmişti. "Evet, bu kadar parlamanın sebebini biliyoruz, şimdi içini dök bakalım."

Jessica yanakları kızarırken, "Çok özel bir gece için özel bir elbiseye ihtiyacım var," dedi.

Adriana nedenini sormazken, "Ah o kolay, nakış konusunda çok yetenekli bir arkadaşım var, bize yardımcı olacaktır," derken sevimli bir tavırla genç kıza bakıyordu.

"Benimle alay ederek kendini iyi hissedeceksen tamam hadi durma devam et!" diye mırıldanan Jess sitemle kadına bakınca, Adriana uzanıp ona sarıldı. "Tamam, meleğim kızma! Sen ne istersen yaparız." Geri çekilip ona baktı. "Şu çok özel gece ne zaman onu söyle."

Jessica heyecanla anlatırken ve istediği elbiseyi tarif ederken, Adriana dudaklarında şefkatli bir gülümsemeyle onu dinliyordu. Bu kız hayatta her güzelliği sonuna kadar hak etmişti. Yardımcı olacaksa her konuda seve seve onun yanında yer alacaktı.

Bu baskın başarılı olmak zorundaydı. Dante gecenin karanlığında, ışıksız bir ortamda sessizce mal yükleyen karanlık gölgelere bakarken, saklandığı yerde Sean ve limanın her yerine dağılmış muhafızların sabırsız bekleyişine eşlik ediyordu. Albay bu gece burada olmak zorundaydı. Hayalet'in verdiği belgelere göre son yılların en büyük kaçakçılık işiydi.

Eline yüzüne bulaştırmamak için adamın bu işi kendisinin takip etmesine güveniyorlardı.

Yakınlardan gelen işaret -gece kuşu sesi- adamın burada olduğunu haber verince hissettikleri, korsan gemisinin peşine düştüklerinde duyduğu heyecanı anımsatıyordu. Limana giren pelerinli silüet hızlı ve sessiz adımlarla yüklenen gemiye doğru ilerledi. Evet, işte sonunda... Asil bir görevi kötü amaçlarına alet etmiş bir orospu çocuğunun işini bitireceklerdi.

Sonrasında olanlar tam bir keşmekeşti. Liman aniden aydınlatılıp pusuda bekleyen muhafızlar tarafından sarıldı. Silahlar ateşlendi. Vurulanların acılı bağırmaları karanlığı yırtarken, Dante saklandığı yerden çıktı. Gözünü ayırmadığı Albay'ın karanlık varlığını gözden kaybetmemeye çalışıyordu. Adam, baskına uğradıklarını anlayınca geminin tam ters istikametine doğru koşmaya başladı. Onun kaçma çabalarını görünce, vınlayan kurşunların arasından zik zak çizerek koşan Dante, arkasından gelen Sean'ın adım seslerini duyabiliyordu. Heyecan kalbinden ayaklarına sıçramıştı. Yıllar önce yapması gereken müdahaleyi sonunda gerçekleştirmenin sabırsızlığıyla adımlarını açtı.

Adam tazı gibi uzaklaşıyordu fakat Dante de uzun bacaklarının avantajını kullanarak arayı kapatıyordu. Albay geri dönüp iki el ateş edince eğildi ancak arkasından gelen küfür sesiyle olduğu yerde kaldı. Kahretsin! Sean vurulmuştu. Geri dönme ve ileriye atılma arasında bocalarken Sean'ın azarlayan sesini duydu. "Yakala şu lanet olası piçi! Ne bekliyorsun?"

Arkadaşının çok da kötü çıkmayan sesini duyduğunda, ayakları yeniden harekete geçerek daha hızlı koşmaya başladı. Albay'ın tıkanmış korkulu nefes seslerini artık duyabiliyordu.

"Yolun sonuna geldin, Albay! Artık teslim ol!"

Adam teslim çağrısına cevap vermeden önünde duran bir varili son anda güçlükle atladı. Geçerken devirdiği onlarca

boş varil genç adamın önüne doğru yuvarlandı. Dante engeli aşmakla zaman kaybedeceğinin farkındaydı. Onun kaçmasına göz yumamayacağını bilerek, silahını doğrultup, isabet etmesini dileyerek hareketli karaltıya ateş etti. Gölge olduğu yerde sendeledi ve bir an sonra yere düştü.

Dante önüne gelen varilleri tekmeleyerek yavaş ve temkinli adımlarla yerde kıvranan adama yaklaştı. Arkasından gelen ayak sesleri yaklaşırken Albay'ın başında belirdi. Silahı ona yönelmiş olarak eğilen genç adam, Albay'ın başlığını sıyırdı. Açığa çıkan yüz acıyla kasılmıştı.

Albay kendisini vuran Dante'ye bakıp acıyla gülmeye çalıştı. "Kaptan inanamıyorum... Senin hâlâ peşimde olduğunu... Bilmiyordum."

"Tesadüfen peşine düştüm, Albay. Senin gibi bir pisliği yakalamanın ülkeme karşı borcum olduğunu düşündüm."

Adam acıyla sızlanarak dikkatini genç adama yoğunlaştırdı. "Yani intikam için burada değilsin?"

Dante sezgilerinin ürperttiği bedeniyle adamın yanı başına çöktü ve onun silahını uzak bir noktaya attı. "İntikam mı?"

Adamın kahkahası zalim ve çirkindi. "Aman Tanrım, bu çok saçma ve komik! Beni yakalayan adam ona yıllar önce nasıl bir ceza verdiğimi bile bilmiyor."

Dante eğilip adamın kendisine bakmasını sağlamak için çenesini sıktı. "Ne saçmaladığını açıklamadan ölmene izin vermeyeceğim!"

Albay, sırtından girip göğsünden çıkmış olan kurşun yarasına elini bastırmış, kanamanın durması için dua ediyordu. Alaycı bir sesle, "Leydi Jessica nasıl?" diye sordu.

Dante kendisinden saklanan her neyse görebileceğini düşünerek, gözünü kırpmadan adama bakarken, içinden geçen *sakın inanma* sözcükleri beyninde yankılanıyordu. "Sen Jessica'yı nereden tanıyorsun?" Sesi ılık denizleri bile donduracak kadar soğuk ve sert çıkmıştı.

"Sence nereden tanıyabilirim, dostum? Kadınları ikna etmek çok kolay! Senin ihanetin ve birazcık para nelere hükmedebiliyor sen de gördün."

"Yalan söylemeyi kes, lanet olası orospu çocuğu!"

Görevliler gelmeden bu olayı öğrenmeliydi. Yaklaşan adamları durdurmak için elini kaldırdı. Muhafızlar oldukları yerde kaldılar.

"İnan bana sen o eve girerken yıkılmıştı. Bu benim planıma çok uygun düşüyordu." Bir an bekleyerek devam edip, "Sonra ona seni cezalandırmak için bu teklifimle gelince aklı karıştı ama kardeşleri işin içine girince... Birini yatılı okula gönderdim, diğerine limanda bir iş buldum. Bu seçenekler ve para kolayca ikna olmasını sağladı," derken hırıltılı bir nefes aldı.

Dante kapkara bir çukura dönüşen yüreği ve uyuşan bedeniyle duyduklarını sindirmeye çalıştı. Adam yalan söylüyordu. Jessica kıskançlık için yaptığını söylediğinde arada kalan boşlukları doldurmaya uğraşmamıştı. Çünkü mantıklıydı. Para için yapmamıştı, hayır! Âşık olduğu kadın bu kadar duygudan yoksun ve adi olamazdı.

Muhafızlar Albay'ı çığlıklar içinde yerden kaldırırken, Dante çöktüğü yerde duruyordu. Kolunu tutan Sean onun yerden kalkmasını sağladı. Bir kâbustan uyanmış olan Dante onun omzuna yayılmış kana baktı. "Yaralanmışsın! Kötü mü?"

Sean *hayır* anlamında başını sallayarak onu arabalarının durduğu yere doğru çekiştirdi. "Korkma ölmem, ufak bir sıyırık."

Birlikte arabaya bindiklerinde, Sean'ın omzuna dikiş attırırken ve onu evine bırakırken, arkadaşının hiç konuşmaması Sean için olağan karşılanacak bir durum değildi. Ona takılmadı, soru sormadı, sessizce konuşacağı zamanı bekledi. Elbette bir gün konuşacaktı.

***

Eve geldikten sonra yukarıya çıkmak yerine çalışma odasına giren Dante üzerindeki ceketi sıyırıp fırlattı. Büfeden doldurduğu içkiyi tepesine dikmek hiç rahatlatmamıştı. Birinci, ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü derken şişe bitti. Hayır, hiç işe yaramamıştı! Albay'ın sözlerini kulağından silmesi imkânsızdı. Hırıltılı nefesi ve boğuk sesi ne kadar içerse içsin kaybolmak yerine yankılanarak bütün beynini esir alıyordu.

Yeniden açtığı diğer şişeyi alıp, koltuğa oturarak bardağını doldurdu. Sarhoş olmak istese de hiç öyle bir ruh hâli içinde değildi. İçinde taşıdığı his yukarıya çıkıp genç kadını uyandırmak, *neden* diye sormak, geçtiği her yeri yakıp yıkmak, dünyayı ateşe vermekti.

Oysa burada sakince içiyor ve sarhoş olmayı düşlüyordu. İçin için kaynayan öfkesini bir yerlere boşaltmazsa birine zarar vermekten korkuyordu. Elindeki bardağı ve şişeyi hınçla fırlatıp attı. Yüzlerce parçaya ayrılan cam parçalarını umursamazca izledi.

Koltuğa uzandığında uykunun karanlık dünyasının onu çekmesini, sonra her şeyin bir kâbus olduğu uykudan uyanmayı diledi. Beyninde çınlayan Albay'ın sesine, "Yalan!" diye kükredi. Lanet olası sözleri gerçek değildi! Onun Jessica'sı asla bu kadar adi olamazdı. Sabah olduğunda ona soracaktı. Şimdi bu hâlde gidip onu korkutmak istemiyordu. Yavaş yavaş aynı sözleri mırıldanarak sızdı.

Ertesi sabah genç adamı koltukta sızmış olarak bulan Jessica endişeli bir ifadeyle ona yaklaştı. Dante'yi hiç sarhoşken görmemişti. Neden yaptığıyla ilgili aklına gelenlerin hiçbiri onu tatmin etmiyordu.

Perişan görünen genç adamın yanına, yere diz çöktü. Yeni çıkan sert sakallarında parmak uçlarını dolaştırdı. Saçları alnına dökülmüş, uyurken bile birine kızgınmış gibi kaşları çatılmıştı. Ne olmuştu? Dün gece gelmesi için beklemiş ancak vakit gece yarısını geçince uyuyakalmıştı.

Rahatsız etmekten korkarak fısıldadı. "Dante!" Eğilip dudaklarına dudaklarını dokundurdu. İçki kokusu her yerine sinmişti. Sonra yere saçılmış cam kırıklarını görünce, yeniden genç adama dönüp omzundan sarstı. "Dante!"

Kötü bir şeyler olmuştu! Yatağına gelemeyecek kadar sarhoş olmasına ve şişeleri duvarlarda parçalamasına neden olacak kadar kötü ne olabilirdi? Yüreğine sinsice sızan korkuyla yeniden, "Dante!" diye seslendi.

Genç adam kendisine seslenen meleksi sese tutunarak güçlükle göz kapaklarını araladı. Beyninde çakan ağrıdan korumak ister gibi kolunu gözlerine yerleştirerek inledi. Neden bu kadar içmişti lanet olsun? Elini kaldırıp endişeyle kendisine bakan bir çift ela göze kısık gözlerle baktı.

"Neden buradayım?"

Jessica gözleri kuşkuyla dolu, "Bilmiyorum, sen söyle!" dedi.

"Hatırlamıyorum." Sözcüğü dudaklarından dökülürken, aklına gelen yüzlerce görüntü tüm geceden kalmışlığını alıp götürdü. Yerinden fırlayarak doğruldu. Ne yapacağına karar vermeye çalışırmış gibi bocaladı. Elleri önce karışmış saçlarına sonra da zonklayan gözlerine gitti. Genç kadına bakmaktan kaçınarak koltuktan kalktı ve sanki Jessica yokmuş gibi odadan çıktı. Olanlara bir anlam veremeyerek yerinden kalkan Jessica şaşkınlığı üzerinde yemek odasına geçti.

Kötü bir şeyler olmuştu. Her ne olduysa bu genç adamı fazlasıyla sarsmışa benziyordu. İçine yerleşen korkuyu görmezden gelmeye çalışsa da elleri titreyerek dolaşmaya başladı. Dün gece neredeydi? Birkaç gündür onu rahatsız eden bir şey varmış gibi davranıyordu. Jessica bunu evliliklerini açıklayınca çıkacak skandalın endişesi olduğunu düşünmüştü. Dante bu kadar mı etkileniyordu açıklamadan? Eğer endişesi buysa onu üzmemek adına evliliğini gizli yaşamaya katlanabilirdi.

Aradan geçen zamanı saatin tik taklarına takılarak bekliyordu. Nihayet Dante kapıda göründü. Banyo yapmış, üzerini değiştirmiş, tıraş olmuştu. Biraz önce gördüğü perişan adamdan eser kalmamıştı. Masaya geçtiklerinde onun kendisine bakmadığını, katı ve ciddi bir yüzle kahvaltısına başladığını gören Jessica da tabağındakilere yoğunlaştı.

Birkaç lokmadan sonra daha fazla dayanamayarak, "Bir sorun mu var Dante?" diye sordu.

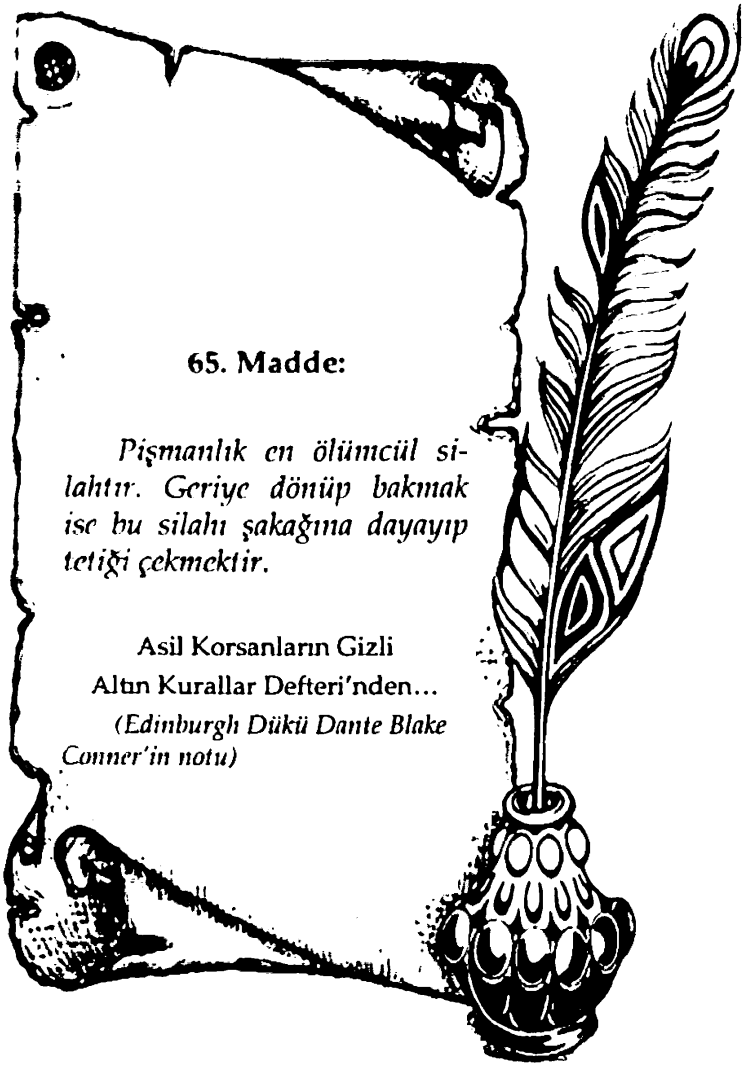
Genç adam tabağından ayırdığı bakışını ona yönelttiğinde *keşke sormasaydım* diye düşündü. Öylesine karanlık ve sevgisiz bakıyordu ki, gözleri kızı çırılçıplak soyup derisi altındaki her şeyi görüyordu sanki.

"Ne sorunu olabilir ki? Mutlu bir evliliğim, çok güzel bir karım var." Sesi ruhunu yaralayan cinsten keskindi.

Jessica yavaşça elindeki çatalı masaya bıraktı. Evet, bir sorun vardı ve bu kendisiyle ilgiliydi. "Söylemek istediklerini alaycılığının ardına saklamadan da söyleyebilirsin."

Dante'nin masaya fırlattığı çatalı bardaklara ve porselen tabaklara çarptı. Çınlayan keskin sese rağmen gözünü kırpmadı Jessica.

"O zaman açık açık sorayım, sevgili karıcığım! Albay Wine'yi tanıyor musun?"

65. Madde:

Pişmanlık en ölümcül silahtır. Geriye dönüp bakmak ise bu silahı şakağına dayayıp tetiği çekmektir.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...
(Edinburgh Dükü Dante Blake Conner'in notu)

BÖLÜM 31

Jessica'nın yüzünden tüm kan çekilip yerini kâğıt beyazlığına bıraktı. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan Dante'nin bakışları onu bir deney faresi gibi izliyordu. Gördükleriyle dudakları gerilerek bıçak sırtına döndü.

"Tepkin tanıdığını gösteriyor. Nereden tanıyorsun?"

Ah! Tanrım lütfen ona açıklayabileyim, beni anlayabilsin, onu yeniden kaybetmek istemiyorum!

"Ben... Onunla... Beş yıl önce tanıştım." Sesi nereye gitmişti? Kuruyan dili bir keçe gibi ağzının içinde anlamsızca dönüyordu. Suçlu değildi ya da bir suç varsa ikisine de aitti.

"Bu nasıl oldu söyler misin?" *Bana sadece tanıştığınızı söyle, o alçağın anlattıklarının gerçek olmadığını söyle!*

"Senin denizde olduğun bir zamandı, karşılaştık. Son gözden olduğumu öğrenmiş."

"Bu dilinden dökülenler kulağa çok saçma geliyor. Onunla nerede karşılaştınız? Albay gibi biri senin yaşadığın kasabaya asla gelmez. Sen Londra'ya mı gittin?"

Jessica gerçekleri saklamasının bir anlamı olmadığını fark etti. Bu durumu daha da kötü yapıyordu. "Beni görmeye evime geldi."

"Hangi sebeple?"

"Senin nasıl bir adam olduğunu anlatmaya, bir metresin olduğunu söylemeye... İstersem ispatlayabilecekti. Ona inanmadım, kovdum, defolmasını söyledim. Senin asla böyle bir kötülük yapmayacağını ilave ettim. Sonra gitti."

"Lanet adamın böyle aniden ortaya çıkışıyla ilgili hiç şüphe duymadın mı? Nasıl o suçlamaya ikna oldun?"

"Bana başka bir bilgi daha verdi."

"Ne bilgisiymiş o?"

"Senin kaçakçılık yaptığını, suçun fark edilirse tutuklanıp asılabileceğini söyledi. Ona yardım edersem donanmadan atılacak ama hayatta kalacaktın. Seni ölüme göndermektense benden nefret ederek yaşamana katlanabilirdim." Titreyen elleri alnına gitti ve istemsizce ovuşturdu. O kâbus dolu günler yeniden üzerine üzerine yağıyordu.

Dante'nin uzun süreli seferleri özleminin büyümesine neden oluyordu. Dışarıya daha az çıkıyor, insanlarla daha az iletişim kuruyordu.

Ama nereye kadar? Bu ilişki nereye gidecek bilmiyordu. Geleceğin belirsiz olmasından hoşlanmayan genç kız hayatında kesin çizgiler ve sınırlar olsun istiyordu. Dante'siz bir hayatı düşünemiyordu. Bütün bir ömrü onunla geçirmeyi isterken genç adamın ağzından gelecekle ilgili tek bir söz bile çıkmaması uykularını kaçırıyordu. O yanında olduğunda bütün tedirginliği ve endişeleri buhar olup uçup giderken, yanında olmadığı uzun sürelerde -bazen bir ay bazen daha fazla- kendisini unutup bir başkasına âşık olmasından deli gibi korkuyordu.

Genç adamın seferden her dönüşünde tutkudan gözü kararmış olarak kendisine gelmesi bir süre onu rahatlatıyordu. Diğer yandan uzun süredir devam eden ilişkilerinde onun erkeksi ihtiyaçlarına bu kadar ara vermesi, tutkulu öpüşmeler ve kendini kaybetmeler

dışında herhangi bir beklentisi olmaması aklına gelen farklı düşüncelerle çıldırmasına yetiyordu.

Denize açılan Dante'yi iki gün içinde bile özlemişti. Geri geldiğinde onunla açık açık konuşmaya karar verdi. Eğer evlenirlerse duygusal olarak kendini daha rahatlamış hissedeceğini genç adama açık açık söylemeliydi. Dante'nin vereceği cevaba göre de niyetini öğrenmiş olurdu.

İçinden bir ses olumsuz olması ihtimalinin kendisinin yıkımı olacağını söylüyordu. O ses haklıydı. Gelecekle ilgili düşlerinde Dante'siz bir an bile yoktu. Genç adamı çıkardığında düşleri bomboş kalıyor, daha doğrusu düş diye bir olgu kalmıyordu. Bu ihtimalle gözleri doluyordu.

"Tanrım, lütfen benden vazgeçmesin! Beni çok sevsin! Beni onsuz bırakma!"

Kapının sesiyle başını işlediği nakıştan kaldırdı. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Kimseyi beklemediği için kardeşlerinden birinin geldiğini düşündü. Kapıda duran uzun boylu, ince bıyıkları olan sarışın, otuz beş yaşlarında donanma kıyafeti içindeki adamı daha önce hiç görmemişti. Donanmayı ve Dante'yi çağrıştıran bu görüntüyle yüreği korkuyla atarken bedenindeki bütün gücü çekildi. Islattığı dudaklarından korkak ve titrek bir ses çıkarabildi.

"Buyurun kimi aramıştınız?"

Selam veren adam kızın buza dönmüş elini dudaklarına götürdü. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Albay Paul Wine, Deniz Kuvvetlerinden. Leydi Jessica Morgan'la mı görüşüyorum acaba?"

Genç kız daha da artan endişeyle sadece başını sallayarak adamı verandada duran sandalyelere yönlendirdi. Kendisi de adamın kar-

şısına oturduktan sonra gerginlikle beklemeye başladı. Albay acele etmeksizin kızı, evi ve çevresini inceliyordu.

Jessica daha fazla dayanamayarak fısıltı gibi bir sesle sordu. "Kaptan Dante'ye bir şey mi oldu?"

Kızı korkuttuğunu anlayan adam özür dolu bir gülümsemeyle, "Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. Paniğe kapılmanız gereken bir durum yok," deyince gevşeyen ve derin bir soluk alan Jess ağlama isteğini bastırmak için yutkundu.

Albay, kahverengi gözlerinde gizemli bir ifadeyle kıza baktı. "Lütfen korkacak bir olay yok. Sadece sizi tanımak için buradayım."

Jess üst üste gelen üzüntü, rahatlama, sevinç dalgalarından sersemlemiş hâlde adamın devam etmesini bekledi. "Beni tanımak istemenize sebep nedir, bayım?"

Adam kurnazca gülümsedi. "Bizim hovarda Kaptanımızın aklını başından alan kızı tanımak istedim."

Jess ne düşüneceğini bilemeyerek adamın konuşmasını tamamlamasını bekledi ama içine yerleşen korkunun yeniden tüm bedenini ele geçirmesine engel olamadı.

"Gördüğüm kadarıyla mütevazı ve iyi bir aileye sahipsiniz. Öğrendiğimde çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Çünkü Dante günlük yaşayan zamparanın biridir. Asla ciddi olamaz. Sizi araştırmak istedim ve söylemeliyim ki sizin gibi biriyle karşılaşmayı beklemiyordum."

"Nasıl bir beklentiniz olabilir ki? Daha doğrusu nasıl biriyle karşılaşmayı beklediniz ve neden?"

Adam beklediği sorunun sorulmuş olmasından memnuniyet duyarak gülümsedi. Bu gülümseme kızı hiç rahatlatmayan türdendi.

"Lütfen beni yanlış anlamayın, amacım sizi aşağılamak değildi. Aksine sizin adınıza üzüldüm. Gördüğüm kadarıyla eğlence olarak kullanılabilecek bir hanıma benzemiyorsunuz."

"Haddinizi aşan cümlelerinizin amacını anlayamadım. Kaptan Dante'yi bir yıldır tanıyorum. Bana karşı en ufak bir saygısızlık

göstermedi. Beni sevdiğinden eminim. Bu konuşmanın nereye varacağını aslında bilmiyorum."

Adam çatılan kaşlarla kıza itiraz etti. "Âşık mı? Dante gibi bir adam asla âşık olmaz! Her limanda sizin gibi kaç tane sevgilisi vardır, biliyor musunuz?"

"Bunlardan size ne? Neden bu konuyla ilgileniyorsunuz? Sizinle bu konuyu konuştuğuma bile inanamıyorum!"

Albay'ın yüzünde oluşan duygusuzluk kızın gözünden kaçmamıştı. Sesi de otoriter çıkıyordu. "Buraya geliş sebebim elbette Kaptanın aşk hayatını irdelemek değil. Sadece sizin ona olan sevginizden emin olup olmadığınızı ölçmek istemiştim. Asıl gelme sebebim ise bu bilgiyi size verip vermemekte kararsızım, sonuçta donanmaya ait bir bilgi. Sanırım neden burada olduğumu açıklamak için bu bilgiyi vereceğim ve sizin ağzı sıkı olmanıza güvenmek zorundayım. Kaptan kaçakçılık yapıyor! Şu an fark eden sadece benim. Yakın zamanda üstlerim de durumun farkına varacak. Onu severim, bu nedenle asılmasını istemem. Eğer gerçekten sevdiğine inanıyorsanız ona yardım etmelisiniz."

Jess karşısında duran donanma kıyafetleri içinde asil bir görüntü veren adama baktı. Söylediklerine inanmak imkânsızdı, mümkün değildi. Kaçakçılık yapan bir adam zengin olmaz mıydı? Aslında ailesinin varlıklı olduğunu biliyordu. Babası tüccardı. Paraya ihtiyacı yoktu.

"Söylediklerinizi inandırıcı değil, efendim. Sevdiğim adama güveniyorum. Saygısızlık etmek istemem ama buradan gitseniz iyi olur."

Albay kızın kararlı duruşu karşısında taktik değiştirmek zorunda kaldı. "Görüyorum ki ona olan bağlılığınız takdire şayan, hanımefendi. İnanıp inanmamak size kalmış. Bir kanıt istiyorsanız ona neden benimle kavga ettiğini sorun. Size kaçakçılık işiyle ilgili ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyorum. Bu işi benim yaptığımı bile iddia edebilir. Eğer kaçakçılık yaptığı ortaya çıkarsa kesinlikle idam edilecek. Ama bana yardım ederseniz onu bu sondan kurtarabiliriz. Sadece mesleğinden atılarak kurtulabilir."

Jess neye inanmalıydı? Gerçekleri nasıl öğrenebilirdi? Dante'ye sorsa itiraf eder miydi? Albay tekrar konuşmaya başladığında kuşku dolu bakışlarını adama çevirdi.

"Sizin ona duyduğunuz sevgiden kuşkum kalmadı ama onun da sizin hislerinizi paylaştığından lütfen emin olun. Kararınızı verdiğinizde en azından sevdiğiniz adamın hayatını kurtarabilirsiniz. O sizi, sizin sevdiğiniz gibi sevmese de..."

"Bu ne demek oluyor anlamadım."

Albay, kızı her yandan kuşatmaya, aklına ve yüreğine attığı şüphe tohumlarının filizlenmesini sağlamaya kararlıydı.

"Böylesine bağlılık duyduğunuz adamın aslında sizin sadakat ve sevginize layık olmadığını çok iyi biliyorum."

Jess artık bu kadarına dayanamayarak ayağa fırladı. "Söylediklerinizin nedense hiç inandırıcı değil! Bir adamın sevgisini bu kadar çabuk karalayabilme cüretini kendinizde bulmanıza şaşırdım! Sizi yeterince dinledim! Gidin buradan!"

"Benim buradan gitmem sevdiğiniz adamı kurtaracak mı ya da söylediğim gerçekleri yok edecek mi? Dediğim gibi kaçakçılık yapıp yapmadığını ve size sadık olup olmadığını kanıtlamak çok kolay. Ona sorun! Sadakati konusunu ise istediğiniz anda ispatlayabilirim."

Jess gözlerinde yaşlarla, kalbi binbir parçaya bölünmüş olarak duyduklarına anlam vermeye ve geçersiz kılmaya çabalıyordu.

"Bütün bunlar yalan! O öyle bir şey yapmaz! Neden bütün bu yalanlarla bana geldiğinizi bilmiyorum!"

Adam omuz silkerek üzgün bir ifadeyle yerinden kalktı. "Ben sadece iyi niyetle geldim. İnanıp inanmamak size kalmış. Eğer ispatlamamı isterseniz gözlerinizle görmenizi sağlayabilirim."

"Ah Tanrım, bütün bunlar gerçek olamaz! Yapmaz! Beni seviyor!" Dudaklarından çıkan fısıltı gibi soruya engel olamadı. "Nasıl?"

Adam gözlerinden geçen şeytani bakışın yerine ilgili ve hüzünlü bakışlarını yerleştirdi. "Londra'daki metresinin evine götüre-

bilirim. Kendi gözlerinizle kadının evine girerken görünce bana inanacak mısınız?" Kızdan ses çıkmayınca tekrar konuştu. "Haftaya seferden dönecek. Bir gün önce sizin cevabınızı öğrenmek için bir adamımı göndereceğim. Daha sonra isterseniz bir daha sizi rahatsız etmeyeceğim. Hoşça kalın, hanımefendi."

Kızı istediği kıvama getirmiş olmaktan memnun bir şekilde arakada bırakarak, kapı önünde bekleyen arabasına gülümseyerek bindi. Dudaklarından dökülen kurnaz kıkırdamayla mırıldandı.

"Sana pişman olacaksın demiştim, Kaptan. Gerçekten de bana yaptığının cezasını fazlasıyla çekeceksin."

Genç kız kendini kaybetmiş bir ruh gibi dolaşıyor, Rob ve Thomy onun için endişeleniyorlardı. Konuşmuyor, yemek yemiyor ve beyninde dönüp duran sorulara cevap bulmaya çalışıyordu.

Yapmazdı, seviyordu, aldatmazdı. Daha pek çok savunmanın yanında adamın anlattıkları aklına geliyordu. Her şeyi bir yana bıraksa bile onun asıldığını görmeye dayanamazdı. Böyle bir ihtimal varsa nasıl dayanırdı?

Bir aptal gibi sevdiği adamdan kuşkuya düşmek âşık bir kadına yakışmazdı. Gerçek miydi? Albay söylediklerimi kanıtlayabilirim demişti. Bir yanı gidip böyle bir aldatmanın olmayacağını görmesini söylerken, bir yanı gidince göreceklerinden korkuyor ve vazgeçiyordu.

Gidip görmesi ve içinin rahat etmesi, şüphelerini boşa çıkarması mantıklı değil miydi? Ya doğruysa? Onsuz kalmaya katlanabilir miydi? Onsuz kalmamak için öğrendikleriyle yaşayabilir miydi? Kabullenebilir miydi? Kendi iç hesaplaşmalarının içinde boğuluyor, nefes alamıyordu. Korkunç ikilemlerin arasında çıkış yolu ararken bütün dünyaya isyan etmek istiyordu.

hareket edince, Albay da tavana vurarak hareket emri verdi. Hiçbir şeyin farkında olmayan genç adamın peşine düştüler.

Jess buz gibi parmaklarının birbirine geçirerek titremesini durdurmaya çalıştı. Geçip giden zaman bir ömür kadar uzun gelmişti. Şehrin kalabalığı limandan çıkınca biraz daha yoğunlaşmış ve araba sık sık durmak zorunda kalmıştı. Seçkin asillerin bulunduğu caddelerden sonra daha sakin ve kasvetli sokaklarda yol aldılar. Geçtikleri yerlere dikkat bile etmiyordu.

Araba durduğunda isteksizce dışarıya baktı. Kendisini küçülmüş, acizleşmiş ve korkak hissediyordu. Yapıştığı pencere pervazı soğuk parmaklarından daha sıcaktı. Öndeki arabanın bir evin önünde durması demek kendi dünyasının da dönmeyi bırakması demekti. Hayatın akışının bozulması, can alıcı damarının parçalara ayrılması demekti. Gerçekten durdu. Neden durdu, neden onu yalancı çıkarmıyor diyerek haykırmak için aralanan dudaklarından sadece belli belirsiz bir inleme döküldü.

Arabadan inen genç adam serserice omuzlarına attığı ceketiyle rahat ve kendine güvenen adımlarla bir evin merdivenlerini tırmanıyordu. Kapıyı açan uşak, Dante'ye yol verdi. Evin genç adama hiç yabancı olmadığı onun rahat tavırlarından belliydi.

Pencereye dayalı ellerine başını yaslayarak gözlerini kapadı. Bir süre bekledikten sonra kapıyı açıp çıktı. Geri geri giden ayaklarına inat, genç adamın girdiği eve ulaştı. Kapıyı çalarak beklemeye başladı. Açılan aralıktan görünen uşak kıza merakla baktı. Arkasından yaklaşan Albay'ı görünce sessizce kenara çekildi.

Çok gösterişli bir ev olmamasına rağmen temiz ve bakımlıydı. Tereddütlü bir şekilde geniş mavi halıyı, duvarlarda sade birkaç tablonun bulunduğu antreyi geçerek yukarıya giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Aynı sevimsiz tablolardan merdiven boyunca da asılıydı. Elini tırabzana dokundurmaktan çekinerek, halı kaplı basamakları sessizce çıkarken biraz önce aynı basamakların sevdiği adam tarafından da çiğnendiği aklına geldi. "Burada ne yapıyorum, Tanrı aşkına? Bu kadar gursuz muyum?" diye düşündü. Tereddütlü ve

kararsızca geri dönüp bakınca, Albay ve uşağın aşağıda durduklarını ve kendisini izlediklerini gördü.

Geri dönse hiçbir şey olmamış gibi davransa yapabilir miydi? Olmaz, bu cesareti göstermek, haklı veya haksız doğruyu bulmak zorundaydı.

Koridora gelince duyduğu mırıltılarla duraksadı. Terleyen avuçlarını eteğine silerek yürümeye başladı. Yaklaştığı kapının arkasından gelen gülüşmeler ve boğuk mırıltılar tüylerini diken diken etti. Tam kapının önünde durduğunda, içeriden gelen şuh kahkaha kapıya alnını dayamazsa düşecek kadar kızı incitmişti.

İnleme sesi ve sevişme mırıltılarını duyduğunda, daha fazla orada kalamayacağını anlayarak hızla uzaklaştı. Merdivenlerden nefes nefese indi. Suratlarında beliren acıma dolu ifadeyi görmemek için Albay ve uşağın yanından yüzlerine bakmadan geçti. Koşarak kendini evden dışarı attı. Dış merdivenleri aceleyle inip, çiçek tarhına midesinde hiçbir şey kalmayıncaya kadar çıkardı.

Albay'ın uzattığı mendili alıp, kaldırımda duran arabaya doğru sendeleyerek yürüdü. Albay arkasından yürüdüğü kızın artık Kaptan'a ait olmadığını, kendi yanında bu savaşa katılacağını adı gibi biliyordu. Memnun bir beden duruşuyla üzerinde bulunan donanmaya ait beyaz ceketin yakasına bir fiske vurarak görünmeyen tozları silkeledi. Beyaz eldivenlerini kirlenmiş mi diye yukarı kaldırdı. İnce bıyıklarını düzeltip sakin adımlarla yürüdü. Kendini beğenmiş züppe bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Ama her daim bakımlı ve asil görünmek yaptığı ahlaksızca işleri kamufle ediyordu.

Araba hareket ettiğinde adam tereddütle sordu. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Leydim?"

Jess anlamsızca adama baktıktan sonra başını çevirdi. Kahretsin! Ne yapacağını değil, ne yapamayacağını düşünüyordu. Hayatına eskisi gibi devam edemeyecek, yaşamdan aldığı tat ve huzur bir daha gelmeyecekti. Küçük ayrıntılardan mutlu olamayacak ve bir daha asla kimseyi sevemeyecekti. Adam tutmuş ne yapmayı düşündüğünü soruyordu. Cevaba değmeyen bir soruya sessiz kaldı.

Adam konuşmaya devam ediyordu. "Şimdi karar vermek zorundasınız. Sizi aldattığı için asılmasına göz yumacak mısınız? Yoksa sadece yaşaması için ayrılmaya katlanıp bana yardım edecek misiniz? Cevabınız onun yaşaması için yardımcı olmaksa bana hazırlanmam için zaman kazandırırsanız bu arada ne yapabileceğime bakacağım. Hiçbir şey yapmanıza gerek yok! Beni onaylayın, sonrasında çok sevdiği işinden olsun ama hayatı kurtulsun. Sizce de bu cezayı hak etmiyor mu? Denizi ne kadar sevdiği düşünülürse bu ceza ona yetecektir."

Genç kız tepki vermedi ve yol boyunca hiç konuşmadı. Evinin önüne geldiklerinde tek bir cümle söylemeye gücü yoktu. Sessizce arabadan inip eve girdi. Bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu. Varlığı, yüzü, kokusu yakınında olmamalıydı. Bir saat sonra teninde başka bir kadının kokusuyla buraya gelecekti. Kendini kirlenmiş hissederek çevresine baktı. Bedeninin güçsüzlüğünü göz ardı ederek, odasına girip, birkaç parça eşya alarak aşağıya indi. Mutfakta yemek yiyen Rob ve Thomy, ona ve elindeki çantaya merakla baktılar. Onlara söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Kuruyan ağzında dili konuşmaya istekli değildi ama zorlama da olsa onlara bir açıklama borçluydu. "Ben birkaç gün Julie'lerde kalacağım, yani en azından Dante tekrar denize açılıncaya kadar. Bir akrabamızı ziyarete gittiğimi söyleyin. O denize açılınca geri gelirim. Bu arada yemek yapar gönderirim."

Rob yerinden kalkarak ablasına yaklaştı. Kızın dağılmış görüntüsü iki delikanlının da gözünden kaçmamıştı.

"Neler oluyor, Jess? Neden Dante'den kaçıyorsun? Seni üzecek bir şey yaptı ama sen bize söylemiyorsun. Kavga mı ettiniz? Eğer sana zarar verdiyse onu öldürürüm!"

Jess elini onun koluna koyarak sıktı. Başında yeterince derdi varken bir de kendisinin aşk acılarıyla uğraşmasını istemiyordu.

"Sizin anlayabileceğiniz bir şey değil, onunla aramızda, her şey yoluna girecek. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Bana bu zamanı sağlar mısınız? Lütfen beni aramasına neden olacak herhangi bir davranış yapmayın."

İkisi de başını salladı. Thomy gelip ablasına sarıldı. Jess onun kıymetlisiydi, üzülmesine asla dayanamadığı ve üzenlere hayatı zindan edeceği kadar önemliydi onun için. Genç kız onları öperek evden çıktı.

"O zaman sana para vermedi, Thomy'nin okul masraflarını üstlenmedi. Rob'u işe yerleştirmedi. Yaptıkların sadece beni kurtarmak içindi."

Genç adamın sorduğu soruyla tutuk bir şekilde anlattığı anılarına ara verdi. Gözlerini masa örtüsünün beyazına dikmiş olan Jessica'nın yanakları bu soruyla kırmızı iki lekeye dönüştü.

"Hayır, verdi, ben de kabul ettim," diyen sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Dante'nin acımasız kahkahası kulaklarını tırmaladı. "Demek beni asılmaktan kurtarmak istedin, ne kadar düşüncelisin sevgilim! Ama yaptığın bütün fedakârlıklar boşuna olmuş. Ben asla kaçakçılık yapmadım, yapmam da. Asıl kaçakçılığı yapan Albay'dı. Benim gemime kaçak mal sokmuştu, buldum. Ona gittim, eğer bir daha donanma gemileriyle kaçakçılık yapmaya kalkarsa onu ele vereceğimi söyledim. Bana parayı paylaşmayı teklif etti ama kabul etmedim. Ama sen bana o kadar çok güvensizdin ki ona inandın, bir kere bile bana sormak aklına gelmedi. Şimdi bana benim için yaptığını söylüyorsun! Sen o kirli parayı kabul ettin! Ne kadar aptalım! Neden mahkemede öyle konuştuğunu anlattığından bu yana durmadan gece gündüz kendimi suçladım! Beni affetmen için kıvrandım, peşinde koştum! Lanet olası ne için? Koca bir hiç... Beni sevmeyen, güvenmeyen, yüreğini bana açmayan bir kadının hayatıma yaptıklarına bak! Bana yüzyılın aptalı unvanını verseler haklılar!"

Jessica donmuş bir beden ve düşünmeyi reddeden bir mantıkla gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Söylediği her

cümle balyoz gibi beynine iniyor, varlığı üzerindeki kontrolünü kaybediyordu.

"Sana güvenmeyen mi?" diye hırladı genç kadın. "Anlattıklarımın hangi kısmını anlamadın! Sana olan güvenimi o kadının evine girdiğin anda, kapının dışında seni bir başka kadınla sevişirken dinlediğim anda kaybettim ben! Bana güvenden sakın bahsetme! Yine de güvenimi kaybettiğim adamı kurtarmaya çalışmakla suçlanacaksam hiç durma suçla!" Kendini kaybediyordu. Derin bir nefes aldı. "Beni para aldığım için mi suçluyorsun? Ne yapmamı bekliyordun? Sevdiğim adamın ihanetini öğrenmeme rağmen onu kurtarabileceğim tek şansa tutundum. Beni sevmediğini öğrenmenin yıkıntısının içinden çıkıp yine de ona elimi uzattım. Cahil, küçük bir kızı bilmediği bir dünyada kurtlar sofrasında söylenen her şeye inandığı için suçlayabilir misin? Bütün dünyası yıkılmışken kardeşlerini kurtarabileceği tek şansı elinin tersiyle itmesini mi bekliyordun? Aldatıldım! Hem de iki kere! Biri sevdiğim adamdı, diğeri ise Albay tarafından! Biliyor musun? Albay'ın yaptıklarını hoş görebilirim. Açgözlü ve hırslıydı. Ama sevdiğim adamın ihaneti canımı çok yaktı." Konuşmak daha çok canını yakıyormuş gibi bir süre sustu. "Her şeye rağmen seni sevmekten asla vazgeçmedim. Suçlu arıyorsan ikimiz de suçluyuz. Ben bana ihanet eden adama ikinci bir şans verdim. Yeni baştan başlamaya karar vermiştik. Her şeyi geride bırakacak beyaz bir sayfa istemiştin, şimdi de ben istiyorum."

"Beyaz sayfa o kadar yazılıp silinmiş ki, yeniden yazmaya çalıştıkça geçmişteki izler ortaya çıkıyor. Bu temiz bir sayfa değil. İstesek de olamaz zaten."

"Sen benden daha acımasızmışsın! Bize bu kötülüğü yapmaya gerçekten kararlısın!"

Dante, yerinden kalkıp peçetesini masaya fırlattı. Sesi keskin ve duygusuzdu. "Zorlamanın bir anlamı yok! Ne kadar uğraşırsak uğraşalım aramızda her zaman eski yaşanan-

lar olacak. Ne ben sana olan kinimi unutabilirim ne de sen bana olan güvensizliğini..."

Kapıya doğru yürüyen adama bakarken son sözleri kulaklarında çınlayan Jessica, bu söylenenlerin bir bitiş cümlesi olduğunu fark ederek ayağa fırladı ve kapıyla arasına geçip onu durdurdu.

"Bitti mi? Öylece..."

Dante yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu. Sonra açtığında o gözlerde kendini göremedi Jessica. "Sevdiğin kadından bu kadar çabuk mu vazgeçiyorsun?" derken titreyen sesini kontrol edemiyordu.

"Sevgi ayakları bağlayan bir pranga, istemeden taktığın ve ilk özgürlük duygusunu hissettiğinde kurtulmaya çalıştığın bir pranga. Seviyorum diyerek mutlu olan hiç kimseyi görmedim. Bizim hikâyemiz de farklı değil."

Jessica ellerini onun göğsüne koydu. Bir süre kalp atışlarını ve bedenine yakın olmanın verdiği hazzı dinledi. Gözünden kayan bir damla yaş eline kondu. "Şimdi ne olacak?"

Dante sıkılı dişlerinin arasından tısladı. Bu sözcükleri söylemek öylesine güçtü ki. "Artık özgürsün, dilediğini yapabilirsin! Sana şehir dışında istediğin gibi bir evi en kısa sürede ayarlarım."

Kızı omuzlarından tutup çekti. Kapıdan çıkarken onun, "Ben seni affedebildiysem sen de beni affedebilirsin lanet olası! Bana bir şans ver!" çığlığı kulaklarında çınlarken evi terk etti.

Genç kadın olduğu yerde sallandı, gözlerinden birbiri ardına dökülen yaşlar yanağından süzülüyordu. Gitmişti, bitmişti. Olmayacak bir düş kurmuştu. Güvensizliğin, sevgisizliğin, ihanetlerin üzerine kurulan düşler kaybolmaya mahkûmdu. Bir umut olabilir derken, aslında o umudun hiç olmadığını öğrenmek, kış ortasında yuvasız kalmış bir kuş kadar çaresiz hissettirmişti. Sol yanı can çekişirken hayata tutunabileceği bir dalı bile yoktu.

Ah! Bu, geçmişte yaşadıklarından daha çok acı veriyordu. İçi yanarken dışı buza dönüşmüş titriyordu. Odadan nasıl çıktığını ve merdivenleri nasıl tırmandığını bilemeyerek yatak odasında buldu kendini. Her yere sinmiş kokusunu içine çekerek yatağa tırmandı ve yastığına kıvrıldı. Bugün güçlü olmak gibi bir kaygısı yoktu. Fazlasıyla aciz, güçsüz ve acınası olan durumuna dilediğince ağlayabilirdi. Belki yarın kendini toparlardı, belki gelecek hafta ya da birkaç ay sonra...

Omzu hıçkırıklarla sarsılırken sonsuza kadar bu durumda kalacağını söyleyen iç sesine hak verdi. Hiç bitmeyecek bir sızı gelip yüreğinin ortasına yerleşmişken nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın kurtulamayacağı bir mahkûmiyetin içindeydi.

Yüreğinin aşka olan tutsaklığı...

Bu acı hiçbir acıyla boy ölçüşemezdi. Kalbi atmayı reddediyordu. Aldığı her nefes zehirdi. Daha önce yaşadığı ayrılığa ve ihanet acısına, nefretine sarılarak katlanmıştı. Bu defa geriye kalan tortu, avunacak hiçbir sözcük veya duygu barındırmıyordu.

Geceleri sarıldığı koca bir boşluk, gündüzleri baktığı onsuz bir hayat... Alışmak zorundaydı. İki gün sonra eve geldiğinde onun gittiğini görmüştü. Hiçbir eşyasını almadan varlığıyla dolup taşan, ardında ölüm sessizliğiyle dolu kocaman bir ev bırakmıştı.

İçmesi, işlere sarılması, aldırmıyormuş gibi davranışları hepsi bir yalandan ibaretti ama aynaya baktığında kendine yalan söyleyemiyordu. Onu özlüyordu, öyle çok özlüyordu ki uzaktan da olsa bir defa görebilme ihtiyacı içinde kıvranıyordu. Sadece görecek, nasıl olduğuna bakacak ve iyi olduğunu gördükten sonra özlemi dinecek, rahatlayacaktı.

Aradan üç gün daha geçtiğinde, daha fazla dayanamayarak gittiği ev terk edilmiş görünüyordu. Genç kadının kirasını ödediği ve ısrarla elinde tutmaya karar verdiği evde yaşam emaresi görünmüyordu. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Yüreğine çöken özlemin kararttığı bir ruh hâliyle geri döndü.

Mahkemedeki suçlamasının kıskançlıktan olduğunu sanmıştı. Kıskanan bir kadının yapabileceklerinin sınırı olmadığını bilerek affetmeye çalışmıştı. Affetmek mi? Kendini küçümseyen bir tavırla güldü. *Lanet herif! Sen onu aldattın! Seviyorum dediğin kadına lanet olası erkekliğine sahip olamadığın için ihanet ettin! Ne yapmasını bekliyordun? Onun seni affetmesi bir mucize!*

Albay, kızı en zayıf anında yakalamıştı. Şüpheyle kıvranan Jessica'yı ikna etmek zor olmamalıydı. Kendi dünyasının dışına çıkmamış bir kızı kullanmak zalim biri için sıradan bir işti. Dante de bu konuda adama bilmeden çok yardımcı olmuştu.

Kendini Jessica'nın yerine koymaktan alamıyordu. Ona ihanet etmiş birini doğru sandığı yanlışlara inanarak yine de korumaya çalışmıştı. Jessica'yı neden suçluyordu ki? Albay'a inandığı için mi? Yoksa para aldığı için mi?

Ne yapmasını bekliyordun, Dante? Onun nasıl bir hayat yaşadığını biliyordun! O bataklıktan çıkabilmesinin belki de tek yolunu kullandığı için onu suçlayabilir misin? Öfkeyle, düşünmeden yaptığı davranış her geçen günle kendinden daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Bu nefret genç kadını bulamadıkça daha da artıyordu.

Sürekli olarak gözünün önüne gelen ve hepsinde de dehşete düşüren görüntüler rahat bırakmıyordu. Asabi ve çekilmez bir adama dönüşmüştü. Geceleri uykuyu kaybetmişti. Kısa aralıklarla dalabildiği zamanlarda ise genç kadının öldüğü veya yok olduğu kâbuslardan yürek çarpıntıları içinde uyanıyordu.

Daha fazla dayanamayıp iki gün sonra Adriana'ya uğradı. Kadın onu görmemişti ve diktirdiği gece kıyafetini de almaya gelmemişti. Lanet olsun! Sezonun son balosunda evliliklerini açıklayarak ona sürpriz yapacaktı. Adriana'nın paketlediği kıyafeti alıp, sorularının hiçbirine cevap vermeden çıktı.

Endişeleri artık boğmaya başladığında aklına Hackley'deki ev geldi. Oradaydı mutlaka, orada olması gerekiyordu. Arabacıya verdiği emirden sonra bir nebze de olsa rahatlayarak arkasına yaslandı.

Öylesine korunaksız bir evde yaşamaya çalışarak ne halt ettiğini sanıyordu bu kadın? Her tehlikeye açıktı, ayrıca semt halkı ona iyi davranmıyordu. Araba eski evin önünde durduğunda, telaşla atlayıp uzun süredir bakım görmemiş bahçeyi geçti. Çevrenin harap hâli burada insan yaşamadığını gösteriyordu. Camlardan bazıları kırılmış, bahçeyi ot ve yabani bitkiler sarmıştı. Evin önündeki veranda yılların tozunu ve pisliğini taşıyordu. Eve girilmiş çıkılmış gibi ayak izleri yoktu. Dante yine de kapıya birkaç kere vurdu. Arka tarafa doğru yürüyüp mutfak kapısını da denedi. Burada da yoktu.

Geri dönüp arabaya bindiğinde, bin türlü düşünce ve endişenin saldırısına uğramıştı. Nereye gideceğini, nereden başlayacağını bilmeyen kör ve sağır bir adam durumunda ihtimalleri tek tek sıralarken, bir kısmını eliyor sonuçta elinde sıfır kalıyordu.

"Hadi Jess bunu yapma! Böyle ortadan kaybolamazsın! Nereye gittin? Lanet olsun bir kere de normal kadınlar gibi davranıp bir köşede ağlayıp sızlanamaz mısın?"

Aramaları sonuç vermemişti. İhtimaller ve bulma umudu ne kadar azsa, endişesi ve korkusu o oranda katlayarak artıyordu. Tuttuğu birkaç adama gizlice verdiği emirle araştırmaya başlamıştı.

Tanrım, ona bir kötülük gelme düşüncesine bile katlanamıyordu. İçinde o son sabah yaptığı konuşmanın vicdan

azabından kurtulamıyordu. *Vazgeçmem* demişti, *seni bırakmam* demişti. *Lanet olsun! Kahretsin! Seni seviyorum, bir şans daha ver!* demişti. Kendisi ne yapmıştı? Bir alçak gibi kendisine sunduğu sevgisini elinin tersiyle itmişti. *"Ben affedebiliyorsam sen de affedebilirsin!"* diyen sesi kulaklarında yankılanırken, öylece bırakıp gitmesine nasıl izin vermişti?

Hak etmişti. Hayatta tek sevdiği kadına verdiği sözü yerine getirmemişti. *Seni asla incitmeyeceğim ve üzmeyeceğim* diye söz vermişken, daha üzerinden bir ay bile geçmeden kapının önüne koymuştu.

Günlerce, gecelerce uykuyu kaybedip araştırmalara devam etti. Yoktu, kaybolmuş, avuçlarından uçup gitmişti. Yorgunluktan sızıp kalmak kalp ağrısına çare olmuyordu. Vicdanı bu yükü taşıyamaz hâle geldiğinde sadece uyumak unutturabilirdi ancak uyku denen illet en ihtiyaç duyduğu anda terk ediyordu. Jessica gibi... Hayır, Jessica onu terk etmek istememişti. Dante onu terk etmeye zorlamıştı. Verilebilecek en büyük cezayla cezalandırılmıştı.

Yatakta bir yerini kesiyorlarmış gibi inleyerek döndü. Her sabah aynı acıyla uyanıyordu. Sarıldığı yastığı Jessica kokuyordu. Çalışanlara yastığı değiştirmeme emri vermişti. Her gece en azından kokusunu almak, yanındaymış hissini duyabilmek rahatlatıcıydı.

Bir süre boş ve amaçsız sırtüstü yattı. Kalkmak için bir nedeni var mıydı? Bakışı çalışma odasından buraya taşıdığı yatağın tam karşısına asılı olan tabloya takıldı.

"Beni affet sevgilim, seni öyle çok üzdüm ki..." diye fısıldadı. Sonra tablodaki kızla konuştuğunu ve onu Jessica'ymış gibi kabul ettiğini fark ederek doğrulup yataktan indi. Gözlerini dikerek uzun süre tabloyu inceledi.

Uzamış sakallarının kapladığı çenesini ovuştururken gözlerini yumdu. Elbette, bu öylesine açıktı ki... Bunu neden daha önce anlayamamıştı? Tablodaki kadın Jessica'ydı. Onu

tanıyan yüreği, mantığına söz geçirememişti. Gizemli bir kadın tablosu olarak almıştı. Fakat içten içe onun Jessica olduğunu biliyordu. Aylardır hasretle baktığı tablo Jessica ortaya çıkınca unutulmuştu. *Aslını bulunca tablosuna kim bakar ki* diye düşünen yüreğini görmezden gelmişti. Elini uzatıp dokundu. Yanındaymış gibi, sıcaklığını hissedebilirmiş gibi...

"Neredeysen dön gel, sevgilim lütfen! Bana kız, bağır, çağır ama geri dön!"

Aniden açılan kapıdan gelen çığlıkla irkilerek arkasına döndü.

"Lanet olsun Dante! Üzerine bir şeyler giy!" diyen Beatrice gözlerini eliyle kapatmıştı.

"Kapı çalmak gibi bir görgü kuralı var. Hatırladın mı?"

"Çaldım ama cevap vermeyince endişelendim! Yüce Tanrım, sen bir ahlaksızsın!"

Dante pantolonunu giyip, gömleğini omuzlarına geçirirken kız kardeşinin, "Tanrım, bu iğrenç! Ağabeyimi çıplak görmek gibi bir cezayı hak edecek ne yaptım?" diye söylendiğini duydu.

Dante'nin kaba sesi, "Yaptığın her davranış ve söz günahkâr! Bir şekilde Tanrı'ya bunu ödemelisin! Gözlerini açabilirsin!" diye homurdandı.

"Uzun süredir nerelerdesin sen?"

"Ben de tam sana bunu soracaktım. Son haftalarda evden kaçmadın, kumar oynamadın, sarhoş olup etrafı dağıtmadın ve beni rahatsız etmedin. Annem seni mahzene mi kilitledi?"

"Ha ha ha çok komik! Sen kendine bak! İyice dağılmışsın. Kötü bir olay mı oldu?"

Beatrice'nin yüzü endişeyle buruşmuştu. Dante'yi hiç bu durumda görmemişti. Yıllar önce başına gelenler bile onu böylesine perişan etmemişti.

"Jessica beni terk etti, hayır, ben onu terk etmesi için zorladım."

"Sen aklını mı kaçırdın? Neden böyle bir aptallık yaptın?"

"Söylediğin gibi aptallığımdan dolayı..."

Beatrice inanamaz gözlerle ona baktı. Bir an eski Dante'nin geri geldiğini ve o günlerde olduğu gibi tartışıp eğlendiklerini düşündü. O genç adamı özlemişti. Son yıllardaki katı, acımasız, ciddi ve otoriter Dante, görmek isteyeceği gibi bir adam değildi.

"Sen kendine aptal mı dedin?"

Dante ona ters bir bakış attı. "Kendini eleştirebilme güzel bir özelliktir."

"Ben söyleyince neden suç oluyor peki?"

Dante giyinmesini bitirince, gelip karşısına durdu. "Bazen aptal olduğunun herkes tarafından bilinmesini istemezsin. Kendine saklayınca kurtulduğunu sanırsın. Oysa sadece kendini kandırıyorsundur. O aptallık hâlâ içinde bir yerlerdedir."

Beatrice dudağını büküp gözlerini devirdi. "Çok edebi bir konuşma oldu ama içerik olarak ne demek istediğini anladım. Sen koca bir aptalsın!"

Kaşları çatılan Dante onu kucakladığı gibi yatağa atıp, gıdıklamaya başlayınca, Beatrice'nin gülmekten nefesi kesildi.

"Sen bana aptal diyemezsin, koca bir aptal hiç diyemezsin! Bir daha söyleyecek misin?"

Gıdıklamaya hazır Dante'ye bakarak pes eden Beatrice sırıtırken başını salladı.

"Söz mü?"

Yeniden başını salladı, bu defa yukarıya ve aşağıya. Dante onu serbest bırakarak yataktan kalktı.

"Ne oldu? Neden ayrıldınız?"

Dante aniden eski kasvetli suratını geri takındı. "Benim inatçılığım, gitmesini söyledim. Birlikte olamayacağımızı bu nedenle ayrılmamız gerektiğini söyleyince gitti."

Genç adam odada dolanmaya başladı. Beatrice onun bu durumunu görünce içini çekti. Günlerdir kıvrandığı çaresizliğini, pişmanlığını, vicdan azabını ortaya döküyordu.

"İki gün sonra döndüğümde gitmişti. Tek bir mücevher, kıyafet ve eşya almadan... Oysa gitmeden önce beni para karşılığında sattın demiştim. Kendi tuttuğu eve geçtiğini düşündüm. Maalesef orada yoktu. Adriana'da kalıyordur umuduyla iş yerini ziyaret ettim. Hiç uğramamış, aklımı kaçırmak üzereyim. Kasabadaki evlerine bile gittim. Birkaç adam tuttum, araştırıyorlar. Başına bir şey gelmişse yaşayamam. Bu vicdan azabı, pişmanlık ve acı beni öldürecek."

Genç kız sabırla içini dökmesini bekledi. Onun bitmeyen bir vicdan azabıyla dönüp durmasını, saçlarını karıştırıp, boynunu ovmasını izlerken yorulmuştu. Yine de o konuşarak rahatlayacaksa kendisi de sabırla sessizce dinleyecekti.

Kendine verdiği sözü tutamadan, "Onu seviyorsun," dedi. Bu bir soru değil, görünen gerçeği açıklamaktı. Dante'den herhangi bir itiraz sözcüğü gelmedi.

Ne diyebilirdi ki? Aklının, yüreğinin, bedeninin söylediği gerçeği bir başkasından duyunca *sevmiyorum* demenin bir mantığı yoktu. İç çekerek elini saçlarının içinden geçirdi.

"Bu iç çekiş duygularından pişman olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır, duygularımdan değil! Sevdiğim kadını çok incittiğimi bilmekten kaynaklanıyor."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Onu bulabilsem ama bulamıyorum. Nereye gittiğini düşünmekten deli olacağım. Ama onu bulduğumda bir daha kaybolmaması için kendime zincirleyeceğim."

"Zincirlemek yerine sadece ona âşık olduğunu söylemen yeterli olabilir."

"Söyleyeceğim! Her saat, her gün, her saniye, bıktırıncaya kadar..."

Beatrice oturduğu yataktan kalkarak ona yaklaştı. "Şu sezonun son balosuna gitme kararından vaz mı geçtin?"

Dante bu kadar karmaşanın arasında aklından çıkıp giden daveti hatırlatan kız kardeşine merakla baktı. "Şu an onu düşünecek durumda değildim. Jessica gitmeden önce birlikte katılacağımızı düşünüyordum ama şimdi o olmayınca gitmeme gerek yok."

Genç kız omzunu oynatırken, yaptığı gafı sevimli hâle getirmeye çalışarak gülümsedi. Dante kuşkulu gözlerini kısarak ona bakarken, "Ne?" diye homurdandı. Bu küçük cadı yine bir haltlar karıştırmıştı ve şu an sevimlilik yaparak suçunu hafifletmeye çalışıyordu.

"Annem bana ceza vermişti, her zaman olduğu gibi... Ben de bu baloya gerçekten katılmak istiyorum." *Bu kesinlikle yalandı. Tanrı affetsin!* "Onu ikna etmek için senin bana eşlik edeceğini söyledim."

Dante onun kurnaz pırıltılar saçan gözlerini görünce çevirdiği dolabın ardında bir başka neden olabileceği ihtimalini göz ardı edemedi. "Bana sormadan nasıl böyle bir söz verirsin?"

"Ama zaten Jessica'yla gideceğinizi biliyordum. Beni de almaktan rahatsız olmazsınız diye düşündüm. Şimdi gitmekten vazgeçersen hayatta o baloya gidemem lütfen!"

Genç adam ağrıyan alnını ovuşturarak, "Pekâlâ," dedi. Kız kardeşiyle gerektiği gibi ilgilenemediği düşüncesi vicdan azabına dönüştü. Onun bu ricasını yerine getirerek suçluluğunu azaltabilirdi.

Odada dolaşan Beatrice bu cevaba sevinçle ellerini çırparak ne kadar mutlu olduğunu gösterdi. Genç kız koltuğun yanına atılmış büyük bir paketi görünce, merak ederek ağabeyine baktı. "Bu nedir?"

Dante tamamen unuttuğu paketi görünce, "Jessica'nın balo için diktirdiği kıyafet. Orada mı diye iş yerine gittiğimde Adriana verdi. Haftalar öncesinden sipariş vermiş ancak al-

maya gelmemiş. Benim aptallığım nedeniyle nasıl olsa giyemeyeceğini düşünüp gerek görmemiştir," dedi.

Beatrice heyecanla, "Onu alabilir miyim? Bana uyarsa giyebilirim, Jessica erken gelirse de ona iade ederim!" diyerek cıvıldadı.

Dante bu kadar önemsiz ayrıntılarla kafasını meşgul edecek değildi. "Ne istiyorsan yapabilirsin," diyerek odadan çıktı.

77. Madde:

Deniz ihaneti bağışlamaz. Define sandığınızı ona verseniz bile...

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...
(Edinburgh Dükü Dante Blake Conner'in notu)

BÖLÜM 32

İçine düştüğü karabasandan nihayet çıkmaya karar verip, odasını terk ederek terasın dinlendirici kollarına kendini bırakmıştı. Bütün evi çevreleyen teras beyaz sütunlarla desteklenmiş, mermerle döşenmişti. Uzun terası çevreleyen tırabzanlar rengârenk sarmaşıklarla sarmaş dolaştı. Rahatlatıcı manzarayı sallanan sandalyesinden izleyen Jessica, ilk kez gün ışığı görmüş bir kedi gibi mahmurlaşmıştı. Lorna'nın söylenerek getirdiği şalı omuzlarına aldı.

O lanet sabahı her düşündüğünde ağlama isteğiyle dolarak kendini perişan ediyordu. *"Git!"* demişti sevdiğini söylemesine, ikna etme çabalarına rağmen. Ne değişmişti ki? Sadece kendini küçük düşürmüştü! Sevmeyen, sevmesini unutmuş ve âşık olma yetisini kaybetmiş bir adama yalvararak gururunu ayaklar altına almıştı.

Bir gün sonra Lorna'nın hazırladığı birkaç parça eşyayla evden çıkarken Beatrice ile karşılaşmıştı. Genç kadının ağlamaktan kızarmış gözlerini ve dünyası yıkılmış hâlini gören genç kız, onun koluna girip arabasına bindirmişti. Jessica

onun omzunda ağlayarak her şeyi anlatmıştı. Daha doğrusu saçmalamış, eline yüzüne bulaştırmıştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Sadece o evden, genç adamdan ve yakınlığından uzaklaşmak istemişti.

Beatrice duruma müdahale ederek, Camden'de Ragents Park'ın tam karşısında bulunan bu güzel malikâneye getirmişti. Yanında sadece Lorna ve birkaç parça eşyayla geldiği yazlığın bakımı ve temizliğiyle uğraşan çalışanları dışında kimse yoktu.

Geldiği günden bu yana çıkmadığı odasına gelen tek ziyaretçi Beatrice'ydi. Genç kızın sürekli evden kaçması Jessica'yı fazlasıyla endişelendiriyordu. Asla pes etmeyen bir yapısı vardı. Özgürlüğü, hayatı istediği gibi yaşama hırsı, ne toplum kuralı dinliyordu ne de baskı...

Aslında ona minnettardı. Eğer o olmasaydı şu an nerede olacağını bilmiyordu. Kirasını ödediği Warwick House Caddesi'ndeki evine gidebilirdi ya da Dante'nin tuttuğu evde kalabilirdi. Ama her köşesinde ona ait bir anının izleri olan hiçbir yerde kalmak istememişti. Üzerine yığılan hatıralardan kurtulma ve nefes almaya ihtiyacı vardı.

Belki bir gün kalp ağrısı hafifler, yeniden yaşamaya başlayabilirdi. Başlamak zorundaydı. Bebeği için... Dudaklarına yerleşen gülümsemeye engel olamadı. Ne zaman düşünse içinde binlerce kuş havalanıyordu. Elini karnında gezdirdi. Bahçede renkli çiçeklerin üzerinde dans eden bir çift kelebeği izlerken, kendine mutlu olması için nedenleri olduğunu söylüyordu. İşi ve bebeği vardı. Sağlıklıydı.

Bu bebekten Dante'nin haberi olmayacaktı. Gözleri yeniden dolarken hıçkırığını içine gömdü. Onu elinden almasına asla izin vermeyecekti. Bebeğini ondan hiç kimse koparamazdı. Dante bile... Varlığını yeni öğrendiği bebeğini koruma güdüsü öyle güçlüydü ki Jessica bu duygu karşısında şaşkındı.

"Benimlesin, asla korkmayacaksın, mutsuz olmana izin vermeyeceğim. Bu konuda babanla ve bütün dünya ile savaşabilirim."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Arkasından gelen sesle sıçrayarak elini kalbinin üzerine koydu. "Beatrice! Bir kere de normal yollarla gel, Tanrı aşkına!"

"Ayak seslerimi duyduğunu düşündüm. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Evet, kendi kendine mi konuşuyordun?" Çektiği sandalyeye oturdu.

Jessica bu haberi ona verip vermeme konusunda kararsızdı. Gidip Dante'ye söyleyebilirdi ya da ağzından kaçırabilirdi ki pek çok kez yaptığı gibi... Ama sevincini paylaşmazsa çatlayabilirdi. Yüzü ışıl ışıl aydınlanırken usulca karnını okşadı.

"Bebeğimle konuşuyordum."

Beatrice'nin gözleri sevinçle parladı. Jessica onun yüzünde an ve an değişen duygu yoğunluğunu izlerken, kalbi mutluluktan parçalara bölünmek üzereydi. Ve sonrasında... Elbette düşündüğü gibi oldu ve genç kızın attığı çığlıklar, zıplamaları ve el çırpmaları neticesinde bütün çalışanlar Lorna da dâhil endişeyle balkona koşturdu. Atılanların sevinç çığlıkları olduğunu anlayınca herkes içeri girdi.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım! Yeğenim olacak! Ben hala oluyorum, değil mi?" Yerinde duramayarak kâh Jessica'ya sarılıyor, kâh dolaşıyordu.

Genç kadının da beklediği böyle bir manzaraydı, en az kendisi kadar bu habere sevinen biri...

"Ne yapmamız gerekiyor? Seni rahat ettirmeliyiz? Aç mısın? Yemek istediğin herhangi bir şey varsa söyle. Bu habere Dante deli olacak!"

Son söylediği cümleyle hazırlıksız yakalanan Jessica irkildi. "Ona söylemeyeceğiz," dedi kuru bir sesle. Beatrice bu

kararlı ton üzerine konuşmak için ağzını açtı ancak genç kadın elini kaldırıp onu durdurdu.

"Kesinlikle hayır, Beatrice! Bebeği Dante bilmeyecek! Onu elimden almakla tehdit etmişti! Çocuğumu benden ayırmasına izin vermeyeceğim!"

"Ama o bebeğinin babası, bu durumu ondan gizleyemezsin!"

"Gizleyebilirim, gerekirse ülkeyi bile terk edebilirim! Benim için fark etmez."

Beatrice söze nereden gireceğini bilemeyerek, "Ya yeniden bir araya gelme şansınız varsa? Bu şansı tepecek misin? Bebeğini babasından mahrum mu büyüteceksin?" dedi.

Jessica onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Konuşurken sesi umutsuz ve hırçındı. "Tanrı aşkına, böyle bir umut olsaydı *seni seviyorum* dediğimde döner ve sıkıca sarılırdı! Ama yapmadı, yalvardım, sevdiğimi söyledim, affetmesini diledim. Ama o piç ne yaptı biliyor musun? *'Bitti!'* dedi, *'Ayrılacağız, ne yapmak istiyorsan artık özgürsün!'* dedi."

Öfkeyle söylediği bütün sözleri genç adamın kız kardeşinin yüzüne karşı söylediğini idrak ettiğinde kızardı. "O senin ağabeyin. Eğer bizim aramızda kalarak kırılacaksan hemen gidebilirim Beatrice. Seni incitmeyi bir an bile düşünemem."

Genç kız masum ve sevimli bir ifadeyle gülümseyip, "Birbirinizi incitmenize dayanamıyorum, aranızda değilim. Kırılmayacağım, tamam mı? Ayrıca dün onu ziyarete gittim," derken konuyu açıp açmamakta tereddütlüydü.

Jessica ise kanayan yarasını saramamışken onun bahsinin geçmesi kalp atışlarını hızlandırdı. Umursamaz bir ifade takınmaya çalışsa da bir haber alma, ne vaziyette olduğunu bilme dürtüsüyle yanıyordu. Hayatına geri mi dönmüştü? Bir metres edinmiş miydi? Bunun düşüncesi bile saçlarının dikleşmesine yeterken gerçek olduğunda nasıl katlanacaktı Tanrı bilir! Jessica'yı düşünüp merak etmiş miydi?

Aklından geçen binlerce soru ve cevaplarla yüzü eski karamsar hâline dönüştü. Hayır, elbette nasıl olduğunu sormayacaktı. Meraklı bir eş gibi kıskançlık krizlerine de girmeyecekti. Ne hâli varsa görebilirdi? İsterse bütün Londra'daki kadınlarla yatsın kimin umurundaydı?

Kahretsin! Umurundaydı ve öğrenmek istiyordu. Ama hayır, sormayacaktı. Kollarını göğsünde kenetleyip, gözünü bahçeye dikerek dudaklarını sıktı. Son söylediğini duymamış gibi davrandı.

"Eeee nasıl olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır, cehenneme gidebilir, umurumda değil!"

"Zaten şu an cehennemi yaşıyor desem yine de merak etmez misin?"

İşte bu konu ilgisini çekmişti ama inatla çenesini dikti. "Hayır, yedinci katında yanıyor olsa bile dönüp bakmam." *Kocaman bir yalan! Sen bir günahkârsın Jessica!*

"Deliler gibi seni arıyor."

Ah bu... Bu... İmkânsız. Öfkeli gözlerle kıza döndü. "Sen de ona nerede olduğumu söyledin mi? Buraya mı geliyor?"

Beatrice sandalyesini geri çekip ne olur ne olmaz diye ondan uzaklaştı. "Sence dün ona söyleseydim bugünü bekler miydi? Anında burada olurdu."

Rahatlayan genç kadın gevşeyip arkasına yaslandı. "Gelir ve kapıya dayanırsa kaynar suyu tepesinden dökerek haşlarım. Asıl cehennemi o zaman yaşar. Yok, hayır, zehir daha iyi, kökten çözüm. Aslında bıçakla parçalara ayırmak en mantıklısı, böylece acı çekerek ölürken izlemenin keyfini yaşarım."

Beatrice sandalyesini biraz daha geriye sürükleyerek ondan uzaklaştı. Gözünün önüne gelen görüntüler genç kadının öfkesinin boyutunu açıklıyordu.

"Söyleyeceklerimi dinlesen böyle konuşmazdın ama..."

"O lanet alçağın ne yaptığını biliyorum! Kendine bir metres buldu, işlerine yoğunlaştı, zevke daldı. Başka var mıydı? Pis hergele, zampara, alçak hovarda!"

Dante dün yanına gelen kız kardeşini yıllardır tanıyordu. Ne sakladığını ne söylemeye çalıştığını dilinin altında gizlenenleri bilirdi. Geceden kalma olsa da içine düşen kuşkuyu derinleştiren Beatrice olmuştu. Jessica'nın kıyafetini istediğinde ise bu şüphe kesinleşmişti. Tuttuğu adamlardan birini evin karşısına dikmişti ve işte buradaydı.

Arka bahçeden dolanarak balkonun ucuna geldiğinde, genç kadının öfkeli kelimelerini duymuş ve kıpırdayamamıştı. Öldürme teknikleri konusunda gerçekten de yaratıcıydı. Özellikle son söylediği *bıçakla parçalara ayırma ve ölürken izleme* kısmı çok öfkeli bir kadının nefret kokan düşünceleriydi.

Kesinlikle onu affetmeyeceğini de böylece anlamış oluyordu. Onu sağlıklı ve iyi olarak görmek omuzlarında asılı kalan yükün bir anda kaybolmasını sağlamıştı. Kendisine öfkeliydi ama iyiydi. Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu.

"Hadi ama Dante bir yol bulman gerekiyor. Burada böyle dikilerek onun seni affetmesini bekleyemezsin. Ne kadar öfkeli olursa olsun onu yeniden kazanman lazım."

"Şu an ona yaklaşırsam söylediği bütün teknikleri üzerimde uygulayabilir."

"Sen bir korkaksın!"

"Ah hayır temkinliyim, bir kadına ne zaman yaklaşmamam gerektiğini iyi bilirim."

Sessizce geri çekilerek arka bahçe duvarına yürüdü. Kendi evinden bir hırsız gibi duvardan atlayarak uzaklaştı. Bekleyen arabasına binerek, "Londra'ya dönüyoruz," derken içi rahatlamış olarak arkasına yaslandı.

Ertesi gün Beatrice'yi görmeye gittiğinde annesi ve genç kız bu zamansız ziyaretten kuşkulanmışlardı. Genç adamın böyle aniden çıkıp gelme gibi alışkanlığı yoktu. Yemeğe kalan genç adam bir ara annesinin akşam yemeğiyle ilgilenmek için mutfağa gitmesinden yararlanarak Beatrice'ye yaklaştı.

"Son zamanlarda oldukça durgunsun, sevgili kız kardeşim."

Kız ona ters bir bakış atıp dudaklarını sıktı. Konuşmamak için kendini zorladığı anlaşılıyordu.

"Artık gece kaçmalar ve asi davranışlar yok mu?"

Beatrice, "Hayır, artık uslu bir kız olmaya karar verdim," deyince gür bir kahkaha atan Dante, "Neden hiç inanamıyorum acaba?" dedi.

Genç kız omzunu silkerek, "İnanıp inanamamak sana kalmış, anneme sor istersen," dedi.

Dante gelip onun yanına oturdu. "Bana yardım etmek zorundasın."

Beatrice kaşlarını kaldırıp kuşkuyla mırıldandı. "Hangi konuda yardımımı istiyorsun, sevgili ağabeyciğim?"

"Jessica'nın beni affetmesi ve yeniden bana dönmesi için..." Kızın sahte kahkahasını ifadesizce izleyen Dante onu ikna edebileceğini bilerek bekledi.

"Ben nasıl yardım edebilirim ki?"

"Sezonun son balosuna gelmeye ikna ederek."

"Onu bulduysan elbette gider yalvarırım."

"Benimle oyun oynamayı kes, Beatrice! Jess'in nerede olduğunu biliyorsun!" Beatrice'nin sahte bir şaşkınlıkla açılmış gözlerine bakarak, "Rol yapmayı bırak! Onu yazlığa götürdüğünü biliyorum!" dedi.

"Neden sezon balosu? Madem yerini biliyorsun git ve kendini affettir."

"Bugün gelecekle ilgili planlarını öğrendim. Ağabeyinin parçalara ayrılmış cesedinin üzerinde dans eden görüntüsü

gözlerinin önüne geldi mi? İşte tam da bu nedenle kalabalık bir ortamda beni reddetmesine fırsat tanımayacağım."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diyerek yelkenleri suya indirdi Beatrice.

Dante planını anlatırken hevesle onay verdi. Genç adam evden ayrılırken rahatlasa da yüreği en zor olan bölüme geldiklerini söyleyerek gevşemesine izin vermedi.

"Beni kandırmana nasıl izin verdim bilmiyorum!"

Davetli oldukları malikâneye gitmek üzere arabaya binmişlerdi. Söylenen Jessica'yı dinleyen Beatrice gözlerini devirdi. "Bu kadar söyleneceğini bilseydim ısrar etmezdim."

Jessica onun kinayeli konuşmasına kaşlarını çattı. "Dante'nin orada olmayacağından emin misin?"

"Yüz defa sordun ve ben yüz defa *eminim* dedim."

"Bu baloya katılmam konusunda neden ısrar ettiğini anlayabilmiş değilim."

"Sana söyledim, şaperonum olacaksın. Sürekli askıntı olan o züppeden beni koruyacaksın."

"Ağabeyinin metresi olarak bilinen kadından ne kadar da iyi bir şaperon olur. Bunu annen veya Dante de yapabilirdi."

"Annem onunla evlenmem konusunda ısrarlı. Dante'yi biliyorsun, seni arıyor. Son gelişmelerden sonra o balonun yakınından bile geçmez. Bu balo sana sürpriz olacaktı."

Bu defa gözlerini döndüren Jess oldu. Beatrice günlerdir dil dökmekten ve itiraz dinlemekten, bahane üretmekten yorulmuştu. Bunun intikamını alabileceği yolları düşünürken birazcık ama birazcık da olsa keyiflenebilirdi, değil mi? Evet, kesinlikle hak etmişti!

Jessica geçtikleri sokakları izleyerek kendi kendine söylenmeye devam etme konusunda onu dürten iç sesini sonunda susturmayı başarabilmişti. Çantasının sapını didiklerken, mutsuz bir yüzle balo salonunda dolaştığını ve dedikoduları dinlediğini düşündükçe içi daralıyordu. Ayrıca bu aralar Londra, görmek ve bulunmak istediği bir şehir değildi. Kızgınlıkla kaynayan içini bir yerlere boşaltma ihtiyacıyla fokurdarken, aslında tam olarak nereye boşaltmak istediğini çok iyi biliyordu.

Sezonun son balosunun yapıldığı malikânenin önünde arabalar ve konuklar nedeniyle adım atacak dahi yer yoktu. Arabanın bir yer bulup durabilmesi neredeyse yarım saati bulmuştu. İndiklerinde ise merdivenlere ilerlemek başlı başına bir sorundu. Bütün Londra bu baloyla sezona veda etme konusunda anlaşmış, merdivenlere doğru taşkın bir nehir gibi akıyordu. Henüz arabanın yanından iki metre bile uzaklaşamamışlarken sanki aceleleri varmış gibi sürekli iteklenmek sinirlerini bozmuştu. Bu mahşer yerine ancak bir aptal kendi ayaklarıyla girerdi.

"Burası lanet bir yer olmuş, hadi dönelim."

Beatrice'nin itiraz çığlığına birkaç kişi dönüp baktı. "Hayır olmaz! Buraya kadar gelmişken geri dönmemiz aptalca olur."

"Asıl içeriye girmemiz ahmakça olur. Birileri tarafından ezilmemiz işten değil. Şuraya baksana, tüm Londra burada..."

"Tamam, biraz yoğunluğun azalmasını bekleyelim sonra gireriz."

Geçip giden kalabalığı izlerken ortamın sıkıcılığını dağıtmak ve Jess'i oyalamak için konu bulmaya çalışan Beatrice, "Elbisene bayıldım, harika, ben de istiyorum," dedi.

Jessica üzerindeki uçuk sarı elbiseye şöyle bir göz attı. Dikmek için nasıl heyecanla uğraştığını hatırlayınca yeniden morali bozuldu. "Sana verebilirim istersen," diye mırıldandı.

"Hayır, ben yeniden istiyorum. Yalnız arkada sürünen kısım daha kısa olsun. Etek uçlarındaki bahar dallarını çok sevdim. Aynısından kol uçlarında ve yakasında da istiyorum. Uçuş uçuş olması, her parçanın çiçek ve kurdeleyle tutturulması muhteşem bir fikir. Bu gece gerçekten de bir Düşes gibi görünüyorsun."

"Öyle olmadığımı biliyoruz, ayrıca senin kıyafetin de harika, neden benimkine göz koydun bilmiyorum. Yeşil sana çok yakışmış. Bence bana verdiğin bu gerdanlığı ve küpeleri sen takmalıydın."

"Onlar çok kadınsı. Ben henüz on yedi yaşında beceriksiz bir kızım, bir yerlerde kaybedebilirim."

"Çevirdiğin onca dolaba bakınca on yedi yaşında olduğuna inanmak çok zor."

Beatrice dudaklarını büküp, gözlerini sevimli bir şekilde döndürünce, elinde olmadan güldü. Güneşten yer yer açılarak sarıya dönmüş kumral saçları hoş bir şekilde tepesine toplanmıştı. Tenine çok yakışan yeşil, kalın askıları olan bir elbise giymişti. Saçına iliştirilmiş minik çiçeklerle daha çok bir orman perisi gibi duruyordu. Jessica kendisini onun yanında birden çok yaşlı hissetti. Beatrice'nin bir güneş gibi parlıyorsun sözüne rağmen, kendisini karanlık gece gibi hissediyordu.

Kalabalık bir nebze de olsa rahatlayınca yavaş yavaş yürümeye başladılar. Malikâne her gelen yeni nesille farklı bir tarz denenerek değiştirilmişti. Victorian tarzı, Fransız esintileri taşıyan pencere ve kapıları, sonra barok tarzını yansıtan işleme ve süslemeleri fark ediyordunuz. Geniş merdivenlere birkaç basamak atlayarak yerleştirilmiş, görkemli heykellerle asaleti vurgulamaya çalışılmış ve abartılmıştı. Bahçenin bir şaheser olduğunu duymuşlardı ancak loş fenerlerin aydınlığında bu güzelliği izlemek mümkün görünmüyordu. Dış kapıya yaklaşmak bile yirmi dakikayı bulduysa, isimlerinin

anons edilmesini beklemek için kaç saat kuyrukta bekleyeceklerini düşünmek bile istemiyordu Jessica.

Aradan bir saat geçmesine rağmen ev sahibi Beaufort Dük ve Düşesi'ni görememişlerdi. Sıra çok yavaş ilerliyor, önlerinde ve arkalarında olan konuklar dedikodu yaparak zaman geçirmeye çalışıyorlardı. Elbiseler, saçlar, takılar eleştiriliyor, güzellik ve çirkinlik konusunda burun kıvrılıyor, gözler süzülüyordu. Daha gecenin başında, uzaktan da olsa flört eden çiftleri görmemek için kör olmak lazımdı.

Dante bir sütunun gölgesinde Jessica ve Beatrice'yi izliyordu. Aslında daha çok Jessica'yı... Gözlerini ondan alamazken göğsü özlemle daraldı. Tanrım, öylesine güzeldi ki mutsuz yüzü bile bu güzelliği gölgeleyemiyordu. Sıkılmış ve bunalmış bir şekilde zarafetle yelpazesini sallıyor, bu arada Beatrice ile konuşuyordu. Geldikleri ilk dakikadan bu yana gözü üstlerindeydi. Beklemekten hiç sıkılmamıştı. Gerekirse onu izleyerek yıllarca bekleyebilirdi.

Deli gibi özlediği kadının birkaç adım ilerisinde olduğunu bilmek ve ona dokunamamak yüreğinin isyanla kabarmasına neden oldu. Onu kucakladığı gibi alıp kaçırmak, bütün bu güzelliği kollarında hissetmek, affetmesi için ayaklarına kapanmak, sonra o muhteşem bedende kendini kaybetmek istiyordu.

Yanında ve çevresinde bulunan erkeklerin ona aç gözle bakışı artık sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yeşil ceketli piçin ona bakan gözlerinin bir daha görememesi için gerekeni yapacaktı ama daha sonra... Şu an sakin olması gerekiyordu. Sakin mi? Kahretsin bu fedakâr, büyüleyici, zarif ve inanılmaz kadın yakınındayken nasıl sakin olabilirdi? Küçücük bir kızken, yetişkin anne babaların yapamadığını yapmış, iki kardeşini büyütmüştü. Hem de ne zorluklarla...

Adını lekeleyen bir adamın kendisini aldatmasını izlemiş, buna rağmen asılacağı korkusuyla adının kirlenmesine

göz yummuştu. O da yetmezmiş gibi beş parasız bir durumda Londra'ya gelip kendine bir iş kurmuş ve kardeşinin borcunu ödeyebilmek için alçak bir adamın metresi gibi görünmeyi göze almıştı. Ah tabii bütün bunlar yetmezmiş gibi, kendisinden daha güçlü bir adamın nefretine göğüs germek zorunda bırakılmıştı. Lanet olası bir piç olan kendisi ne yapmıştı? Kullandıktan sonra bir paçavra gibi fırlatıp atmıştı. Yine de ayaktaydı. Asla yenilgiyi kabul etmeyen güçlü bir kadındı o. İleride çocuklarının kesinlikle benzemesi ve örnek almasını isteyebileceği tek kadın...

Dante ilk defa onca yıldan sonra –zindanda bile ağlamamıştı- dolan gözlerine hayret ederek kırpıştırdı. Karısının ve kız kardeşinin ev sahiplerine yaklaştığını görünce, kendine çekidüzen verip onlara doğru yürüdü.

Tanrı'ya şükür, nihayet Dük ve Düşes'in karşısındaydılar. İsimlerini bildiren uşağın "Ekselansları Edinburgh Dük ve Düşesi ve Bayan Conner!" anonsuyla Jessica olduğu yerde büzülmek ve kaybolmak istedi. Beatrice'nin reverans yapan bedenini taklit ederken, yanında onun tüm varlığını duyumsayarak yutkundu. Koluna elini koyması için bekliyordu ama Jess kıpırdayamıyordu. Sonunda genç adam elini koluna koyarak yürümesi gerektiğini hatırlattı. *Bir adım, bir adım daha, hadi Jessica, başarabilirsin.*

"Lütfen sevgilim, sana eşlik etmeme izin ver." Dante'nin kulağına doğru eğilerek, söylediği pişmanlık dolu rica üzerine başını kaldırıp onunla göz göze geldi. Birbirlerine bakarken zaman durmuş ve sadece ikisi kalmıştı.

Jessica gözlerinde gördüğü sıcak sevgi ve af dileyen bakışlarda kendini kaybetmişti. Bu bakışları asla onun gözlerinden böylesine taşarken görmemişti. Konuşmak için yutkunsa da dili ağzının içinde kuruyup kalmıştı. Sonra bir anda fark etti ki bütün salon iğne atsan sesini duyacak kadar sessizdi. Aynı donmuşluğu yaşayan kalabalık şaşkınlıkla merdivenin

tepesinde duran çifti izliyordu. Böylesine bir kalabalığın bu kadar sessiz olması inanılmazdı.

Dante, kızı merdiven basamaklarına doğru çekince balo salonu yeniden yükselen bir uğultuyla kaplandı. Onların hareket etmesi hipnozu bozmuş gibi çenelere açıldı, yelpazeler kaldırıldı. Dudaklar gördüklerine ve duyduklarına inanamayan gerçekleri diğerinin kulağına fısıldadı. Jessica tırnaklarını genç adamın koluna geçirerek merdivenlerden indi.

Çevresini saran şaşkınlık sisi, yerini yavaş yavaş öfke bulutlarına bırakırken, her an genç adamın üzerine yağmaya hazırdı. Yaptığı bu emrivaki toplum içinde olay çıkaramayacağı düşüncesiyle planlanmış olsa da bunu ona fena ödetecekti.

Dante'nin sabırsız sesi, "Gülümse sevgilim, tüm cemiyet Edinburgh Düşesi'ni asık suratlı görecek," deyince dişini sıktı. Yüzüne yapıştırdığı donuk gülümsemeyle kalabalığın açtığı koridordan yürüyor ve verilen selamları başını hafifçe eğerek kabul ediyordu.

Yaşanan onca skandal ve dedikodudan sonra insanlar onlardan uzak duruyor, bu davranış Dante'nin gerilmesine ve öfkelenmesine sebep oluyordu. Pencerelere yakın bir noktada durdular ve uzatılan tepsiden iki bardak alarak yudumlamaya başladılar. Başlayan müzik, boğuk dedikodu kakofonisini bastırdı ve ortalık bir anda hareketlendi.

Dante gözlerini ayırmadan baktığı genç kadının suskun kalmasına içerlemesinin yanlış olduğunu biliyordu. Ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Tamam, çok öfkeli olduğunu biliyordu ancak şu an kendisine bağırıp çağırmasına bile razıydı. Onunla yalnız kalmak ve aralarındaki savaşı bitirmek için güçlü bir istek duyarak çevresine baktı. Yeni geldiği balodan aniden ayrılmaları, zaten çağlayarak coşan dedikodu seline bir yenisini eklerdi.

"Konuş benimle Jessica!"

Jessica öfkeyle yanan gözlerini kalabalığın üzerinden çekerek genç adama çevirdi. Yüzüne yapıştırdığı aynı donuk

tebessümle dişleri arasından tısladı. "Ben söyleyeceğim her şeyi o sabah bitirdim!"

Dante sonunda sesini duymaktan dolayı derin bir nefes aldı. "O sabah söylediklerini yeniden duyabilmek için gerekirse hayatımı bile verebilirim." Sesi boğuk ve istekliydi.

Jess, bir an duymayı beklediği sözlerin yerine sevgi ve şefkat dolu farklı bir cümleyle karşılaşınca, irileşen gözlerinde şaşkınlık pırıltıları bir an yanıp söndü. "Yanlış kadına söylüyorsunuz, Ekselansları. Sizinle olan tüm bağını koparmış bir kadın için geri dönüş diye bir ihtimal söz konusu dahi olamaz."

"Hayır, doğru kadın sensin! Ben fark edemeyerek, seni iterken yüreğimde kopacak kıyameti öngöremedim."

Lanet olası bu kalabalıkta karısını nasıl ikna ederdi ki... Yanlış yapmıştı! Onu alıp kaçırmalı ve sözlerini dinleyinceye, affedinceye kadar bir yere kilitlemeliydi. Jess'in çevresine takındığı soğuk ulaşılmaz havasını kendisine karşı kuşanmasını istemiyordu. Ördüğü kendini koruma zırhını delip geçemezse onu kaybederdi. Bu bedel çok ağırdı, taşıyamayacağı kadar ağır...

"Bir günahkâr bile ikinci şansı hak eder."

"Unuttunuz mu ben size o şansı zaten birkaç kere verdim."

Dante pişmanlıkla iç çekti. "Biliyorum, bana verdiğin şansın kıymetini anlayamayacak kadar bencilce davrandım. Sadece kendime odaklanmıştım. Seni kaybettiğimi anladığımda içimde yükselen gurur kuleleri bir bir yıkıldı ve ben altında eziliyorum."

Jessica duyduğu itirafların ağırlığı ve içine işleyen çaresizliğiyle afalladı. Ne kadar çok beklemişti. Hayatı boyunca duymaktan umudunu kestiği sözcükler içine akarken yeniden yeşeriyor ve hayat buluyordu. Her an uyanmaktan korkarak ona bakmaya veya konuşmaya korkuyordu. Eğer bakarsa ve konuşursa bütün bariyerleri tek tek yıkılacak ve çırılçıplak

ifşa olacaktı. Sonra yanıldığını anlarsa arkasına saklanabileceği tek bir kalkanı bile kalmayacaktı.

Dante gözleri yerde olan genç kadına elini uzattı. "Benimle dans et, sevgilim. Seni kollarımda tutmama izin ver."

Jessica önünde beliren güçlü ve nasırlı avuca baktı. Gitmesi, arkasına bakmadan kaçması gerekirken elini onun avucuna bıraktı. Dante bu kadar bile taviz koparmaktan umudunu kesmek üzereyken, şu an yanında dans alanına doğru yürüyen kadının affediciliği karşısında nefes alamadığını hissetti. Duygular yüreğinde üst üste biniyor, çoğaldıkça çoğalıyordu. Her an patlamak ve haykırmak üzere olduğunun bilincinde genç kadını utandırmaktan korkuyordu.

Diğer çiftlerle birlikte yerlerini aldılar. İlk adımlar, diğer yöne geri dönüşler, ayrılma ve birleşmeler... Doğal bir uyum içinde dans ederken, Dante'nin göğsüne sabitlemiş gözlerini kırpmaya korkarak kendini dansın akışına bırakmıştı Jess.

"Bana bak Jessica, gözlerime!" Bu emir görünüşlü rica üzerine ağır ağır bakışlarını kaldırıp gözlerine baktı.

Tanrım, inanabilir miydi? Ya yeniden hüsrana uğrarsa? Olamaz, ya Beatrice'den bebeği öğrenmişse ve bütün bunlar bir oyunsa?

Dante gözlerinden geçen güvensizlik, endişe ve şüpheyi silmek için ne yapacağını şaşırmış bir âşık gibi sığ nefeslerle soluyordu.

"İnan bana aşkım!"

Müzik sona erince genç kadını kenarda bekleyen Beatrice'nin yanına götürdü. "Burada daha fazla kalmanın bir anlamı yok, gidelim," diye mırıldandı. Hem Jessica hem de Beatrice bu öneriye hevesle atladılar. Sessizce ve kimsenin haberi olmadan salonu terk ettiler.

Serin hava iyi gelmişti. Kızların geldikleri arabaya doğru yürümeleri üzerine Jessica'nın kolundan tutarak durdurdu.

"Benimle gel! Kendimi affettirmem için bana fırsat ver!" Jessica kararsızca duraksayarak Beatrice'ye baktı.

Ah hayır, bu kadar kolay olmamalıydı! Kolunu kurtarıp, "Gelmesem daha iyi," dediğinde yüzü allak bullak olan Dante'yi orada bırakıp arabaya bindiler.

Yüreği geri dönmek istese de içinden haykıran her sesi susturup çenesini kaldırdı. Bu sevgi için Dante de yeterince çaba harcamalıydı. Kolay elde edilen bir aşkın asla değeri olmazdı. Çekilen acılar ve verilen uğraşı, sevgiyi değerli kılar, yaşanası yapardı. Kaybetmekten korkularak daima tazelenir ve ölümsüzleşirdi. Tek başına savaşılan bir aşk, tek kürekle yol almaya çalışan kayık gibidir. Kendi çevresinde döner durur, eninde sonunda batmaya mahkûmdur.

Aşklarının flört evresini tamamlayamamış, araya ayrılık ve nefret girmiş, sevgisiz bir evlilikle birleşmiş iki insanın tekrar bir araya gelmesi için yarım kalmış yaşanmışlıkları tamamlamaları gerektiğini düşünen Dante, gitmesine izin verdiği kadının arkasından uzun süre baktı.

Sonra kendini evde buldu. Ne yapacağıyla ilgili bir plan yapmalıydı. Bu gece sadece ilk adımı atmış olmakla her şeyi halletmiş sayılmazdı. Odasında olan bir kitabın arasından çıkan liste hem kahkahalarla gülmesini sağlamış hem de ne yapacağına karar vermesine yardımcı olmuştu. Olumsuz özelliklerinin yerini yeni, akıl çelici özelliklerle değiştirmeyi planlıyordu. Kendisi de bir liste hazırladı.

Kadınlar ne ister ve ne bekler?

Bir saat boyunca önünde duran kâğıda sadece üç satır yazabilmişti.

Kadınlar zorba erkek istemez.

Hediyelere boğulmak ister.

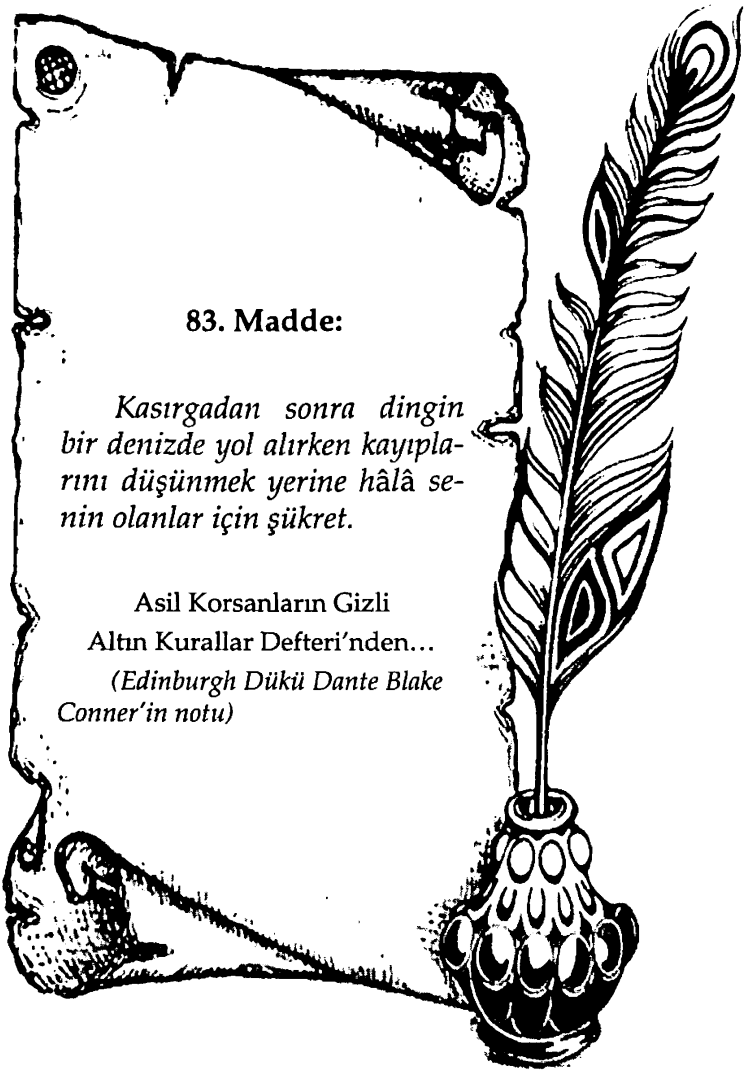
Güzel ve romantik sözlerden hoşlanır.

Aferin Dante! Londra'da adı zirve yapmış bir hovardanın kadınları baştan çıkarması için sadece üç kuralı mı var?

Ama Jessica'ya kadar hiçbir kadının peşinde koşmamıştı. Kadınlar zaten avucunun içindeyken neden uğraşacaktı? Sean'dan yardım isterdi ama o kendisinden de beterdi.

Şimdilik bu üç kuralla başlayabilirdi. Özellikle hediyeler eşi görülmemiş ve daha önce hiç düşünülmemiş olmalıydı. Ama ne? Çiçekler çok sıradan, mücevher alışılmış, kıyafet fazlasıyla banal...

Sonunda aklına gelen düşünceyle yerinden fırlayıp çalışma odasından çıktı. Uşağına, "Arabayı hazırlasınlar!" diye verdiği emirden sonra üzerini değiştirmek için merdivenlere yöneldi.

83. Madde:

Kasırgadan sonra dingin bir denizde yol alırken kayıplarını düşünmek yerine hâlâ senin olanlar için şükret.

Asil Korsanların Gizli
Altın Kurallar Defteri'nden...
(Edinburgh Dükü Dante Blake Conner'in notu)

BÖLÜM 33

Jessica, balo gecesinden sonra geçen iki günde Dante'nin kapısını aşındıracağını ve ısrarcı olacağını düşünmüştü ama genç adam ortada görünmediği gibi sesi de çıkmamıştı. O gece söylediklerini yanlış mı algılamıştı? Neden aramamıştı? Vaz mı geçmişti? Öyleyse neden o sözleri söylemişti? Sorular sorular...

Başı cevabını bilemediği sorularla karışmış ve ağrımıştı. Düşünmemeye karar verse de sürekli dönüp dolaşıp aynı soruya odaklanıyordu. Neden gelmemişti?

İki gün sonra kapı önünde duran arabadan inen Dante'yi gördüğünde fazlasıyla sinirliydi. Bu hamilelik olayı dengesini bozmuştu. Sürekli ağlıyor, her davranış ya da söze kızıyor, olmasa bile düşünerek olmasını sağlıyordu.

Bahçeden terasa çıkan genç adamı izlerken iç geçirmekten kendini alamadı. Bu kadar yakışıklı ve çekici olmak zalimlikti. Kahverengi ve krem rengi kıyafetlerin üzerinde ne kadar

asil durduğunu söylemiyordu bile. Yapacağı ava odaklanmış gibi sakin ve güçlü adımlarla merdiveni çıkan genç adam, vahşi ve cazip bir enerjiyi çevresine yayarak geldi ve tam genç kadının önünde durdu. Eğilip kızın elini tutarak dudaklarına götürürken, "Düşesim," diye mırıldandı. *Ah bu çok fazlaydı!*

Dante onun gözlerinde gördüğü yansımanın şiddet mi yoksa küfür mü içerdiğini tam olarak kestiremese de yanına çektiği sandalyeye oturdu. Ne almak istediğini sormak için gelen hizmetçiye, "Limonata," diyerek bacak bacak üstüne atarak karısına döndü.

"Çok güzelsin sevgilim, gözlerimi senden alamıyorum."

"Uzaktan zor olsa gerek!"

Dante kızın bilmece gibi konuşması karşısında kaşlarını çatıp cümlenin anlamını çözmeye çalıştı. "Uzaktan zor olan nedir?"

"Londra'dan buraya fazlasıyla mesafe var! Gözlerini üzerimden ayırmadan bakman çok zor olmuştur."

Dante'nin erkeksi kahkahası terasa yayılırken Jessica ona ters ters baktı. "İnce zekâna her zaman hayranlık duymuşumdur sevgilim, mizah anlayışına da..."

"O kadar zekiyim ki sayı saymayı da biliyorum. Saymamı ister misin?" Dört parmağını kaldırıp saydı. "Bir, iki, üç ve dört! Sence dört nedir?"

Karşılıklı zekâ gösterisine dönen bu konuşma genç adamın hiç olmadığı kadar keyif almasını sağlıyordu.

"Dört at, dört kuş, dört çiçek, dört mücevher... " Sabrı taşan genç kadının surat ifadesine bakarak kaşlarını kaldırdı. "Hiçbiri de tutmadı mı?" diye eğlenerek sordu.

"Belki sen saymayı bilmiyorsundur diye hatırlatayım demiştim. Affedilmeyi isteyen bir adamı son görüşümün üzerinden dört gün geçti."

"Ah, o kadar oldu mu? İşlere öyle dalmışım ki dört gün geçtiğini fark etmemiştim."

Jessica onun bu alaycı tavrına daha fazla katlanmayacaktı. Yerinden hızla doğrulup, gitmeye hazırlanırken ayağa fırlayan Dante tarafından durduruldu.

"Sadece eğlenmek istemiştim, sevgilim. Benim için bitmek bilmeyen bir dört gündü bu. Seni özledim, hem de öyle çok özledim ki canım acıyor."

Jessica kendisini saran kolların etkisinden kurtulmaya çalışarak onu göğsünden ittirdi. "Bu yeni oyunun mu? Affedilmek için özür dile, sözler ver, ortadan kaybol! Bırak beni! Affetmeyi belki düşünebilirdim şu dört gün içinde gelmiş olsaydın!"

"Düşünebilirsin, sevgilim. Lütfen düşün!" Sonra genç kadını saran kollarını gevşeterek çözdü ve elini cebine atıp kadife bir kutu çıkardı. Jessica'nın elini alıp, kutuyu avucuna bırakarak açmasını bekledi.

Mecburen titrek ellerle kendisine beklentiyle bakan genç adamın önünde kapağı kaldırdı. Gün ışığında parlayan altın yüzük üzerinde iç içe geçmiş kalp şeklinde iki pırlantadan oluşan bir şaheserdi. Sonra içindeki yazı dikkatini çekti. El yazısıyla tek kelime... Gördüğü anda gözleri doldu.

"Tutsağınım"

Jessica yutkunarak dolu gözlerini genç adama kaldırdı. Bakışları puslu bir bahar sabahına dönüşmüştü. Dante bir adım daha yaklaşarak, yüzüğü alıp parmağına geçirirken karşı koymadı, itiraz da edemedi.

"Evlen benimle!" Cümlesini duyduğunda ise yanağından kayan damlalara engel olamadı. İçine dolan aptalca coşkuyla kıkırdarken, "Biz evliyiz, unuttun mu?" diye sordu.

Genç adam avucundaki eli okşarken, "Hayır, bu defa zorlama, intikam, restleşmeler ve hesaplaşmalar olmadan evlen benimle! Kendi isteğinle, sonsuza kadar benim olacağına söz vererek!" derken sesi ısrarcı ve kararlıydı.

Jessica, aşktan sarhoş olmuş şekilde başı dönerek, "Sonsuza kadar mı?" diye fısıldadı. Dante inleyerek, Jess'i göğsüne çekip hoyratça bağrına bastı.

"Jess..." dedi boğuk bir sesle. "Jess... Sonsuza kadar... Daha uzun bir gelecek varsa o kadar... Sadece benim ol." Yüzünü çok özlediği mis kokulu saçlarına gömerken kolları daha yakına çekebilmek için sıktı. "Jess, seni seviyorum!"

Jess ona yaslanırken eridi. Bedenini kocasının sert bedenine gömdü. Uzanıp dudaklarını onun acıkmış ateşli dudaklarına sundu. Kalbi taklalar atarken, kıvrılarak onun kucağına yerleşti. Bir daha dokunamayacağı, koklayamayacağı ve hissedemeyeceğini sandığı güçlü ve sert bedeni yeniden tatmanın, dokunmanın keyfini dilediğince çıkarmaya çalışıyordu.

Bir anda aklına gelen düşünceyle genç adamı ittirdi. "Bir yüzük almak dört gün sürmez! Ben burada endişeden kıvranırken, neden gelemediğin için türlü türlü mazeretler üretirken, bir yüzükle kendini affettireceğini sanıyorsan yanılıyorsun!"

Dante bu işin kolay olmayacağını zaten biliyordu. "Ayarlamam gereken işler vardı, halletmeliydim."

"Tabii ki işler sevdiğini iddia ettiğin kadından daha önemli, değil mi?" Jess öfkeyle dönüp, elbisesinin eteklerini uçuşturarak teras kapısında kayboldu. Dante lanet ederek peşinden uzun adımlarla yürüdü.

Jessica onun evde bir gülle gibi patlayan sesini duyduğunda adımlarını hızlandırdı ve merdivenleri koşarak çıktı.

"Jessica, buraya gel hemen!"

Dante koşarak çıktığı merdivenlerin son basamağında kapıda dönen anahtar sesini duyunca dişlerini sıktı. Gerçekten de kilitlemişti lanet cadı! "Bu kapıyı kırabileceğimi biliyorsun! Bence güzellikle açsan iyi olur!"

Kapının arkasından genç kadının küstah sesini duydu. "Kırabileceğini biliyorum ama kırmayacaksın."

Ellerini kapının menteşesine dayayarak derin bir nefes aldı. "Tamam, pekâlâ dört gün boyunca senin için bir sürpriz hazırladım ama sen öylesine inatçısın ki her şeyi mahvediyorsun."

Sonra gidip kapının karşısındaki duvara dayanarak kollarını kavuşturdu. İçinden saymaya başladı. Bir, iki... Anahtar döndü. Üç... Kapı hafifçe aralanıp Jess'in merakla açılmış gözleri göründü.

"Nasıl bir sürpriz?"

Yerinden doğrulan genç adam yaklaşmaya başlayınca kapıyı yeniden itti. "Nasıl bir sürpriz dedim?"

Dante geniş omuzlarını silkerek, "Öğrenmekte ısrarcı mısın? Hiçbir anlamı kalmayacak!" dedi.

Genç kadının inatla baktığını görünce öfkeyle, "Düğünümüzü ve gelinliğini hazırlatıyordum! Yarın evleniyoruz! Oldu mu? Rahatladın mı?" diye homurdandı.

Jess pırıl pırıl bir gülümsemeyle kapıyı sonuna kadar açıp, koşarak genç adamın boynuna atladı. Kahkahalarla gülerken bir taraftan da yüzünün her yerini öpücüklere boğuyordu. Nihayet durulup genç adamın kollarından indi. "Bu gerçek mi yoksa rüya mı?"

"Gerçek ve yarın beni orada bekletmesen iyi olur."

"Teşekkür ederim, orada olacağım, seni seviyorum!" diyen Jessica geri geri gidip, daha Dante karşı çıkamadan içeri girerek kapıyı kilitledi. *Ah bu kadarı da olamaz.* Kapıya yaklaşıp yumruğunu indirdi. "Jessica aç şu lanet kapıyı!"

"Açamam! Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir." Kıkırdayan genç kadının sesi sinirlerini törpülemişti. Onun özlemiyle haftalardır yanarken aradaki kapıya küfürler yağdırdı.

"Biz zaten evliyiz, aç şu kapıyı! Bir gece daha senden ayrı kalmayacağım! Kapıyı kırmak zorunda kalacağım!"

"Asla olmaz! Bu kapı kırılmayacak ya da açılmayacak! Eve git ve güzel bir uyku çek. Yarın görüşürüz, sevgilim."

Mutlu cıvıltısını dinlerken, söz geçiremediği bedeninin sızısıyla kafasını kapıya yaslayıp, lanetler okurken kendi aptallığına da küfrediyordu. Sürprizi onu yatağa attıktan sonra söyleyebilirdi. Derin bir nefes alarak kapıdan uzaklaştı. Sadece bir gece daha, sonra onu kendisine zincirlerle bağlayacaktı.

Bir nedime olarak katedralin kapısından giren Beatrice, en az arkasında yürüyen Jessica kadar heyecanlıydı. Mihrapta duran Dante'nin gözlerinin arkasından gelen Düşes'ten bir an bile ayrılmadığını görünce gülümsedi. Birbirlerini bu kadar seven iki insanın barışmasında ufacık da olsa kendi payı bulunduğunu bilmek harikaydı.

Jess, ağabeyi tarafından özenle hazırlatılan beyaz gelinlik içinde çok güzel görünüyordu. Dante'nin bu kadar zevkli olacağı ve kadınların giysileri hakkında bilgi sahibi olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Kabarık pembe elbisesiyle tam bir nedime görünümde olduğunun farkındaydı. Elinde taşıdığı sepetten gül yaprakları serperek Dante'ye doğru yaklaştı. İki basamağı çıkıp arkasından yürümekte olan genç kadına baktı. Sadece kocasına odaklanmış Jess'in gözlerindeki pırıltı bütün dünyayı aydınlatmaya yeterdi.

Kalabalık sessizce birbirine yaklaşan muhteşem çifti izlerken, Beatrice tüm dedikodulara rağmen cemiyetin bu skandal nikâhı görmek için katedrale akmasına memnun olmuştu. Çünkü böylece onların birbirini ne kadar sevdiklerini görerek bazı aptalca kurallardan ve dedikodulardan vazgeçebilirlerdi. Annesinin dışında...

İnatçı ve huysuz kadın bütün yalvarmalarına rağmen gelmemekte diretmişti. Bu yeni bir dedikodu malzemesi olarak kullanılacaktı ancak şu an merdiven dibinde kocasının kendisini karşılamasını bekleyen genç kadın ve ağabeyi tarafından çok da umursanıyormuş gibi görünmüyordu.

Jess'e yaklaşan Dante elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Yeniden yüreğime hoş geldin," diye mırıldanınca sanki mümkünmüş gibi Jessica'nın yüzü aydınlanarak daha da güzelleşti.

Seremoni aynıydı. Jessica bir an bile gözlerini Dante'nin yüzünden ayırmazken göz göze sadece kendilerinin olduğu bir dünyanın içindeydiler. Gerisi unutulmuş, yok olmuştu. İkinci kez *evet* demek ve sonsuzluk için yemin etmek sevgilerini pekiştirmiş, iki yürek tek hâle gelmişti.

Rahibin gelini öpebilirsin sözü üzerine Dante onu ince belinden kavradı. Bu kadın için yaratıldığını ve ona sahip olmaktan ne kadar gururlu olduğunu gösterecek şekilde tutkuyla karısını öptü. Jessica sıkıca tutunduğu güçlü omuzlara asılarak ayakta durmaya çalışırken, tüm dünyaya bu adama sahip olduğunu ilan etmenin mutluluğunu duyuyordu.

Beatrice nemlenen gözlerini kırpıştırıp ağlamamak için bakışlarını ön sıralarda oturan misafirlere çevirdi ve Sean ile göz göze geldi. Suratı düşerken onun gözlerinde gördüğü sahiplenici ifadeyi yanlış anladığını düşünerek bakışlarını yeniden ağabeyi ve Jessica'ya çevirdi. Ama üzerinde gezinen bakışların etkisiyle yanaklarının yanmaya başladığını hissediyor, bir an önce kurtulabilmek için evlenen çifti iteklemeyi bile düşünüyordu.

Nihayet Dante ve Jessica birbirlerinden ayrılıp, rahibe teşekkür ettikten sonra mihraptan inerek iki tarafı kalabalıkla çevrilmiş koridorda yürümeye başladılar.

İnatçı ve huysuz kadın bütün yalvarmalarına rağmen gelmemekte diretmişti. Bu yeni bir dedikodu malzemesi olarak kullanılacaktı ancak şu an merdiven dibinde kocasının kendisini karşılamasını bekleyen genç kadın ve ağabeyi tarafından çok da umursanıyormuş gibi görünmüyordu.

Jess'e yaklaşan Dante elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Yeniden yüreğime hoş geldin," diye mırıldanınca sanki mümkünmüş gibi Jessica'nın yüzü aydınlanarak daha da güzelleşti.

Seremoni aynıydı. Jessica bir an bile gözlerini Dante'nin yüzünden ayırmazken göz göze sadece kendilerinin olduğu bir dünyanın içindeydiler. Gerisi unutulmuş, yok olmuştu. İkinci kez *evet* demek ve sonsuzluk için yemin etmek sevgilerini pekiştirmiş, iki yürek tek hâle gelmişti.

Rahibin gelini öpebilirsin sözü üzerine Dante onu ince belinden kavradı. Bu kadın için yaratıldığını ve ona sahip olmaktan ne kadar gururlu olduğunu gösterecek şekilde tutkuyla karısını öptü. Jessica sıkıca tutunduğu güçlü omuzlara asılarak ayakta durmaya çalışırken, tüm dünyaya bu adama sahip olduğunu ilan etmenin mutluluğunu duyuyordu.

Beatrice nemlenen gözlerini kırpıştırıp ağlamamak için bakışlarını ön sıralarda oturan misafirlere çevirdi ve Sean ile göz göze geldi. Suratı düşerken onun gözlerinde gördüğü sahiplenici ifadeyi yanlış anladığını düşünerek bakışlarını yeniden ağabeyi ve Jessica'ya çevirdi. Ama üzerinde gezinen bakışların etkisiyle yanaklarının yanmaya başladığını hissediyor, bir an önce kurtulabilmek için evlenen çifti iteklemeyi bile düşünüyordu.

Nihayet Dante ve Jessica birbirlerinden ayrılıp, rahibe teşekkür ettikten sonra mihraptan inerek iki tarafı kalabalıkla çevrilmiş koridorda yürümeye başladılar.

SON SÖZ

Dante elinde şişe ve bardaklarla yatak odasına girdiğinde, karısını şömine üzerinde asılı olan tabloya bakarken buldu. Elindekileri sehpaya koyarak yaklaştı. Beline doladığı kollarını sıkarak kendisine çekti. Burnunu pürüzsüz omzunda ve boynunda gezdirdi.

"Bu resmi kim yaptı?"

"Biliyor muydun?" Omzuna çenesini dayamış olan adama hayretle baktı.

Dante uzun uzun gözlerine baktı. "Seni aradığım aylar boyunca her gün bıkmadan usanmadan baktığım bu kadına âşık olmaya başlamıştım. Onu bulacağıma ve sahip olacağıma kendi kendime yemin etmiştim. Sen geldikten sonra ise dönüp bir kez bile bakmadım. Beni terk ettiğinde yeniden onunla konuşmaya ve adınla hitap etmeye başlamıştım. Kör olan mantığıma rağmen yüreğim her zaman o kadının sen olduğunu biliyordu. Yeminimi yerine getirdim. Tablodaki kıza sonsuza kadar sahibim."

Jess yeniden tabloya çevirdiği gözlerini kısarak anlatmaya başladı. "Londra'ya geldikten sonra kötü bir sokakta bir pansiyon buldum. Sadece akşamdan akşama uğradığım küçük bir odaydı. Gündüz iş aramaktan yorgun düşüyor, gelince de sızıp kalıyordum. Bir akşam pansiyona girerken iki serseri yolumu kesti. Taciz edip hırpaladılar. Sesime kimse gelmedi. Sadece zayıf, uzun boylu, sarışın bir adam odanın birinden fırlayarak üzerlerine atladı. Pansiyonun avlusunda

kopan kavgada yenen ya da yenilen olmadı ama serseriler çekip gittiler. Genç adam fazlasıyla hırpalanmıştı. Yaralarını tedavi ettik. Adı Armand'dı. Amatör Fransız bir ressamdı. Arkadaş olduk. Akşamları sohbet ediyorduk. Pansiyonun diğer sakinleri beni onun metresi zannederek uzak duruyorlardı. Böyle düşünmelerinden rahatsız değildim.

Armand resim yaparken yanında oturur, onu izlerdim. Gün içinde yaşadığımız zorlukları birbirimize anlatırdık. İş bulmam güçleştikçe ve ben elim boş döndükçe üzülüyordu. Bir akşam bana resimlerimi yapmak istediğini söyledi. Ücret ödeyecekti. Ben sadece bana para verebilmenin bir yolunu aradığını anlamıştım. Önceleri kabul etmedim. Yüzümün görünmeyeceğini söyleyince itiraz edemedim. Resimleri sattı ve iyi de para kazandı sonra getirip hepsini bana verdi."

Sözlerinin burasında yanaklarından kayan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Ayakta kalmamı ve sokaklara düşmememi sağladı. Sonra onun hasta olduğunu fark ettim. Sürekli zayıflıyor, hiç durmadan öksürüyordu. Ona yardım edemedim ve kaybettim." Son cümlelerde artık hıçkırıyordu.

Dante onu döndürüp göğsüne bastırdı. "Seni koruduğu için ona hep minnettar kalacağım."

"Onu asla unutmayacağım." Boğuk sesle söylediği bu sözlerle genç adamın sırtındaki kaslar gerildi. Onun gerginliğini fark eden Jessica başını kaldırıp ıslanmış gözlerle, "Ama sevdiğim, âşık olduğum tek adam sensin. Bir başkası asla olmadı, olmayacak," diye yemin eder gibi konuştu.

Dante onu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu ama iyi bir şeyler olmalıydı ki böylesine muhteşem bir kadınla ödüllendirilmişti. Onu kaç defa kaybettiğini ve yaptıklarını hatırladıkça kafasını duvarlara vurmak istiyordu.

Öylesine özel bir kadındı ki onu istemekten ve sevmekten yüz yıl geçse de bıkmayacaktı. Eğilip dudaklarına kapanıp tüm aşkını, sevgisini ona olan ihtiyacını ve tutkusunu akıtarak öptü.

Parmakları arkasındaki düğmelerde oyalanırken genç kadın da aynı ihtiyaç ve tutkuyla cevap veriyor, yetmeyen dokunuşların azabıyla kıvranıyordu. Elbise yere fısıltıyla yığıldıktan sonra genç adam onu kucaklayıp yatağa götürdü. Jess'i bıraktıktan sonra dudaklarında çapkın bir kıvrım ve kızdan ayırmadığı aç bakışlarla yavaşça üzerindekileri soydu.

Jessica damarlarındaki arzuyla kararmış bakışlarla onu izliyor, her çıkartılan giysiyle gözler önüne serilen bedenin muhteşemliğiyle yutkunuyordu. "Sen çok güzel bir adamsın."

Dante onun söylediği bu sözler karşısında erkeksi bir sesle güldü. Bu gülüş kadının aklını başından alacak kadar seksiydi. "Sevgilim, benden güzel olarak söz ediyorsan bir garipliğimin olduğunu düşüneceğim."

Jessica'nın hoş kahkahası odada yankılanırken, Dante arzularına söz geçiremiyordu. Yanına uzanıp onu kendine çekti. "Güzel, muhteşem, büyüleyici kelimeleri seninle hayat buluyor. Başka birinin üzerine senin kadar yakışmıyor. Benim bu güzelliğe eklemem gereken tek şey sevgi ve aşk. O da gözlerimden üzerine yağıyor zaten. Kendini benim gözlerimden görebilseydin keşke."

Jessica parmaklarını onun yakışıklı yüzünde gezdirerek her noktasını inceldi. "Bu aşkın katlanarak artmasını ister miydin?"

"Bu mümkün değil, sevgilim. Sınırı olmayan bir aşkın katlanarak artması imkânsız! Zaten yüreğime sığdırmaya çalışırken zorlanıyorum."

"Bence bir katlama olacak ya da kanatlanma da olabilir."

"Yüreğim biraz daha kanatlanırsa korkarım kendimi bir tımarhanede veya mezarda bulabilirim."

Jessica gizemli bakışlarını yarıya kadar indirdiği kirpiklerinin arkasına saklayarak, "Mezar olmaz ama aklını kaçırmış bir Dük'ü de sevebilirim sanırım," dedi.

Dante tek dirseğinin üzerinde doğrularak onun bu sır dolu konuşmasını anlamlandırmaya çalışan gözlerle baktı. "Demek aklımı kaçırmama izin vereceksin?"

"Vermek zorundayım. Nasıl karşılayacağından emin olsam çoktan söylerdim."

"Sen beni kesinlikle çıldırtmaya çalışıyorsun, kadın! Hadi söyle!"

"Tamam, sen istedin! Bir bebeğimiz olacak."

Jessica böyle aniden söyleyince, genç adamın yüz ifadesinden daha doğrusu ifadesizliğinden korkarak bekledi. Yataktan fırlayan Dante pantolonunu, gömleğini ve çizmelerini giyip odadan hızlı adımlarla çıktı.

Genç kadın da endişeyle sabahlığını sırtına geçirdi. Odadan koşarak çıkıp merdivenleri aynı hızla inerken kalbi endişeden durmak üzereydi. Dış kapının kapandığını duyunca dizleri titredi. Olduğu yere yığılmamak için mücadele ederken genç adamın çıktığı kapıya yöneldi. Aman Tanrım, adam evi terk etmişti! Aynı zamanda kendisini de... Çocuk istemediğini söylememişti ki...

Kapıdan çıktığında ilk fark ettiği şey yağan yağmur oldu. Sonra merdivenlerin dibinde başını öne eğmiş olan Dante'nin heykelsi duruşuna takıldı. Genç adam yüzünü yağan yağmura doğru yavaşça kaldırdı. Alnına yapışmış ıslak saçları ve çenesinden damlayan yağmur sularıyla gözlerini gökyüzüne dikip, kollarını yanlara doğru açarak, "Evet Tanrım! Evet! Evet!" diye haykırınca yerinden sıçradı Jessica.

Tanrım, yağmurun altında kendi çevresinde dönerek gülüyordu! Hem de kahkahalarla... Jessica yağmurda ıslanmaya aldırmadan merdivenlerin en son basamağına kadar indi. Ulaştığı genç adam tarafından kucaklanarak ayakları yerden kesildi. Artık yalnız değildi, ikisi birlikte yağmurun ve Tanrı'nın onları kutsamasını kutluyorlardı.

"Seni seviyorum, aşkım! Tutsağınım!" diyerek yağmurun altında genç kadını sulu sulu öpmeye başladı.

"Seni seviyorum!" diye cevapladı genç kadın öpücüklerine karşılık verirken.

Kollarında hayatının anlamı... Bu anlamın içinde aşkının meyvesi... Yüreği ve hayatı sevdiği kadının aşkına tutsak... Daha başka ne isteyebilirdi ki?

Yağmurun altında kollarında döndürdüğü kadının sonsuza kadar gönüllü tutsağı olmaya yemin etmişti. *Tanrım, ne eşsiz ve zevkli bir mahkûmiyetti bu!* Dudaklarını onun dudaklarından ayırıp mutlu kahkahalarını karanlık gökyüzüne gönderdi.

Bir nevi teşekkürdü bu.

SON

AŞKTAN KAÇIŞ Kitabından....

Beatrice nikâhın sona ermesinden rahatlayarak gitmek için ayaklanan kalabalığa karışmaya hazır iki adım atmıştı ki, önünde dikilen bedenle durmak zorunda kaldı. Siyah çizmelerden ve kaslı bacakları sarmış krem rengi pantolondan yükselen bakışlarını, şık toprak rengi ceketin sardığı geniş göğüsten yüzüne kaldırdı.

Gri gözlerine yerleşmiş derin bakışlarını kızın pembeleşmiş yanaklarında ve öfkeyle yanan gözlerinde dolaştırması Beatrice'nin tepkisine neden olmuştu. Bariton sesiyle kısık bir şekilde sadece onun duyabileceği, "Yeraltı Cadısı," sözlerini mırıldanırken, genç kız kaşlarını çatarak bakışlarını onun erkeksi dudaklarından ayırıp, "İspiyoncu Dük," diye cevapladı.

Sean kızın asi güzelliğiyle çarpılmıştı. Her ne kadar şu an pembe nedime giysileri içinde bir leydi gibi görünse de içten dışa doğru inatçı asiliği ve topluma başkaldırısını görebiliyordu. Bir de kendisine "İspiyoncu Dük" diyerek hitap etmesi üzerine küstahça sırıttı. Kendisine yalan söyleyemezdi. Bu kız fazlasıyla ilgi çekici ve tahrik ediciydi.

Elbisesinin rengindeki pembe dudaklarına yapışma isteğiyle istem dışı olarak yaklaştığını fark ederek durdu. Onun bu hareketine Beatrice bir adım geri giderek cevap verdi. Bu davranış gözünden kaçmayan genç adam zalim bir sertlikle, "Sözümü dinlediğini görüyorum. Akıllıca..." derken çevreden duyulup duyulmadığını anlamak için kısa bir bakış attı.

Beatrice bütün hevesi ve heyecanı kaçmış bir sesle, "Kendinize pay çıkarmayın. Sizden korktuğum için değil, ağabeyimin nikâh hazırlığı nedeniyle dışarı çıkamıyorum," dedi.

"O zaman tekrar dışarıya çıktığında sana verdiğim sözü hatırla."

Beatrice kulaklarına kadar kızarırken, üzerine eğilerek fısıldadığı cümleleri daha şehvetli bir hâle getirmeyi başarmış adama gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla baktı. "Bana bir daha parmağının ucuyla bile dokunursan seni doğduğuna pişman ederim!"

Sean alayla kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde bu tehdidin gerçekleşmesini beklediğini gösteren bir heyecan ve tahrik olmuşluk vardı. "İnan bana gözümün önüne gelen hayalin verdiği zevkle evden kaçman için seni teşvik etmek istiyorum."

Beatrice onun ahlaksız ve sınır tanımayan konuşmasına daha fazla dayanamayacaktı. "Benden uzak durmanızı tavsiye ederim!" diyerek genç adamı ittirdi. Yanından uzaklaşırken arkasında ona hayallere dalması için nefis bir koku bırakıtı. Sean gözlerini kapatıp bu büyüleyici kokuyu soludu. Sonra elleri ceplerinde, kalabalığa karışan kızı izledi.

Beatrice söylenen tehditlerden çok adama bu kadar yakın olmanın verdiği etkilenmişlikle nefes nefese kalmıştı. Kapıya yakın sütunun arkasına geçerek yaslandı. Çılgınca çarpan kalbinin üzerine elini koyarak sakinleştirmeye çalıştı. Bu adam ona ne yapıyordu böyle? O geceden sonra sık sık hatırladığı gümüşi alaycı gözler sinirini bozmuştu.

Dante ve Jessica'nın nikâhına katılan kalabalığın kiliseyi boşaltmasını beklerken, İspiyoncu Dük'ün birisiyle konuştuğunu işiterek yaslandığı yerden doğruldu. Başını uzatıp önünden geçmekte olan genç adama ve onunla konuşan ince uzun adama baktı.

"Durumu kötü, gelmen gerekiyor. Çok zamanı kalmadı." Adamın sesi üzgün çıkıyordu.

Sean duygularından arınmış ve donuk bir sesle, "Oraya geri dönmeyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Seni görmek istiyor. Gelinceye kadar ruhunu Azrail'e teslim etmeyeceğini söylüyor."

Genç adamın kaba kahkahası Beatrice'yi ürpertti. "Neden? Azrail'i olarak beni mi istiyor?"

Konuşarak uzaklaşan adamların ardından baktı. Saklandığı sütunun arkasından çıkıp peşlerine takıldı. Kalabalık bir hayli azalmış, Dante ve Jessica vedalaşıp ayrılmıştı. Kendi arabacısının nerede olduğuna baktı. Bu arada Sean ve yanındaki adam gösterişli bir arabaya biniyordu.

Beatrice birlikte geldiği Leydi Cahmbell'in nerede olduğunu bilemiyordu ve şu an onu aramaya zamanı yoktu. Hızlı adımlarla kendisini bekleyen arabasına yürüdü. Arabacısı Forester'e, "Şu arabayı takip et!" diyerek aceleyle arabaya bindi.

Forester, "Ama hanımım..." diyerek itiraza yeltenince sert bir sesle, "Sana ne diyorsam onu yap Forester!" dedi. Adam çaresizce atları harekete geçirdi.

Doğrusu kısık sesle yapılan bu konuşma hayli ilgisini çekmişti. Özellikle hakkında hiçbir şey bilmediği adamın geçmişine dair öğrenebilecekleri için heyecanlanmıştı. Sadece kim olduğunu öğrenecek ve geri dönecekti.

Gizemli davranan Dük'le ilgili aklında çelişkili sorular dönüp duruyordu. Geçtikleri yerleri çok da umursamayarak kendini bu gizemli takibin heyecanına kaptırmıştı. Durduklarında şaşkınlık ve merak dolu gözlerle pencereden baktı.

Limana mı gelmişlerdi? Tayfalarından biri mi hastaydı acaba? Ama konuşmalardan daha yakın birileri olduğunu düşünmüştü. Forester kapıyı açıp inmesine yardımcı oldu. Az ileride duran arabadan Sean ve diğer adam inmiş, hızlı adımlarla limana demirlemiş bir gemiye yönelmişlerdi.

Beatrice, Forester'e dönüp, "Bana eşlik et," diyerek yürümeye başladı. Arabacı kızın artık tahmin edilemez davranış-

larına alışmıştı. Peşi sıra yürüyüp önlerinde ilerleyen adamlara adımlarını uydurdular.

Sean, içinde kaynayan geçmişin karanlığını yüzüne aksettirmeden, iskeleyi geçip gemiye bindi. Arkasından gelen O'Donel'e dönüp bakmadan kaptan köşküne çıkan merdivenleri seri hareketlerle çıktı. O'Donel onun arkasından giderken, genç adamı ikna edip edemeyeceğini düşünüyordu

Kaptan köşkünde asabi adımlarla dönüp duran Sean arkasından gelen adama katı bir tavırla baktı. "Ne kadar zamanı var?"

Adam sıkıntıyla omuzlarını düşürdü. "Doktor direndiğini söylüyor."

Sean sert hareketlerle dışarı çıkıp aşağıdaki ikinci kaptana, "Demir alın, ayrılıyoruz!" diye seslendi. O ana kadar sakin ve sessiz olan güverte aniden hareketlendi. Çapaların bağlı olduğu zincirler büyük bir gürültüyle çekilmeye başlandı.

Beatrice, Forester'i beklemesi için uyararak, acele adımlarla tahta köprüden güverteye adım atıp telaşla çevresine baktı. Nereye kaybolmuştu? Güvertenin diğer ucunda arkası dönük adamların bir şeylerle uğraşmasını fırsat bilip, koşarak halat yığının arkasına saklandı. Şimdi ne yapacaktı? Dük nereye gitmişti? Acaba alt kattaki kamaralardan birinde miydi?

Başını çıkartıp, çevresini gözlemledikten sonra eğilerek aşağıya inen merdivenlere doğru yürüdü. Kendisini loş basamakları inerken bulduğunda güvertede duyduğu gürlemeden sonra gelen uğultu ve zincir sesleriyle olduğu yerde kaldı. Zemin ayaklarının altında aniden sallandı. Dengesini kaybedip son beş basamaktan aşağıya yuvarlandı.

Lanet olsun gemi hareket mi etmişti? Panikle düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, yaptığı bu çılgınlığın hayatına mal olabileceğini düşünerek dudağını ısırdı. Kendisini el-

leriyle boğabilecek en az üç kişi biliyordu. İspiyoncu Dük, Dante ve annesi...

Belki de Sean onu boğduktan sonra denize atararak sonunu kimsenin öğrenmesine izin vermezdi. Duvarları kaplayan lambriye tutunarak ayağa kalktı. Gizlenecek bir yer bulma ümidiyle iki tarafında kamaraların sıralandığı koridorda ilerlemeye başladı.

Devam Edecek...